

КРАЛЕТЕ НА ТРИЛЪРА®

50 милиона долара
от парите на картела липсват.

А сега те си ги искат обратно...

Бил Видал

НАСЛЕДНИКЪТ

LONDON

COSTA RICA

WASHINGTON

\$50,000,000

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА БАРД

БИЛ ВИДАЛ НАСЛЕДНИКЪТ

Превод: Асен Георгиев

chitanka.info

50 милиона от парите на картела липсват. А сега те си ги искат обратно.

Томас Клейтън, финансист в лондонското Сити, се оказва наследник на почти 50 милиона долара, след погребението на баща си в Ню Йорк. Откъде обаче са парите, след като все пак баща му е бил пенсиониран професор, а не управител на Федералния резерв?

Без значение, защото Клейтън има нужда от сухото за да покрие загуби от лични спекулации. Само че парите не са на баща му, а само изпрани от фирма, специализирана в пране на мръсни пари. Техен собственик е най-големият кокаинов барон в Меделин. Краят на историята може да бъде единствено трагичен, особено когато се намесва и ИРА.

Финансист от лондонското Сити, воюващи колумбийски наркобарони, подозрителни швейцарски банкери, агенти на Американската агенция за борба с наркотиците и, разбира се, много трупове — този трилър препуска като товарен влак без спирачки.

На Вивиан.

1

— Петстотин шейсет и седем хиляди, триста осемдесет и четири долара и двадесет и два цента.

Прочете сумата на глас, вторачен в парчето хартия. Думите му прозвучаха приглушено под ниския таван. Шумът на разбиващите се отвън вълни не можеше да се различи от бученето на вятъра — не че беше прекалено силен, просто по крайбрежието на Лонг Айленд свиреше сивата зимна мелодия.

Баща му си отиде и дори на четиридесет Том Клейтън усещаше празнината. Искаше му се да бяха прекарвали повече време заедно, но прогони тази мисъл. Стана толкова внезапно: предния ден баща му очевидно беше добре и с нетърпение очакваше удовлетворението от пенсионирането след цял живот успехи, а на другия лежеше мъртъв в апартамента си в Колумбийския университет. Казаха, че било церебрална емболия.

В два през нощта деканът му се обади в Лондон с тъжната новина. А сега, след по-малко от седмица всичко беше свършило. Карълайн и децата се върнаха у дома, а той с готовност остана сам, привидно за да „уреди нещата“, но истината беше, че му се искаше да прекара няколко дни насаме с мислите си. Погребението в северната част на щата събра много хора. Дойдоха някои роднини, далечни братовчеди от Бостън, роднините на майка му от Охайо, много приятели, студенти и колеги от факултета в университета, бивши колеги от „Кеймбридж“ и неколцина непознати: мъже с луксозни лимузини и костюми „Армани“. Тук беше и по-малката сестра на Том, дошла от Манхатън с децата и съпруга си, разплакана и потисната, защото беше много близка с баща им. Сега тя беше единствената му близка роднина, останала в Америка. Том си призна, че нейната болка ще бъде по-продължителна от собствената му.

Тази седмица Теса дойде три пъти в къщата. Два пъти ѝ се налагаше да прогонва неканени търговци на недвижими имоти, настойчиви и агресивни, чиито съчувствени думи не можеха да скрият

блесналите им очички — къщи на първа линия в Саутхемптън не излизаха всеки ден на пазара. Том се надяваше, че поне за момента това няма да се случи с тяхната. Той крачеше по брега в ранната утрин, унесен в спомените от едно далечно детство. Хвърли няколко камъчета в океана и легна на пясъчната дюна, взрян в облачното небе. Отправи молитва за чудо.

След това седна да прехвърли наум имуществото в къщата, опитвайки се да не мисли в пари, а да се съсредоточи върху запазването на неподлежащите на отчуждаване наследствени вещи. Много от тях бяха принадлежали на неговия дядо. Собственият му баща беше добавил най-вече картини и книги. Те бяха навсякъде из къщата. Между тях имаше множество древни и ценни ръкописи, философски трактати на древногръцки и сувенири от ежегодните му околосветски пътешествия, особено през годините след като майката на Том почина.

Стига Тес да не възрази — не страдаше от безпаричие, имаше свое лично богатство, а и се омъжи в семейство от уолстрийтската аристокрация. Том смяташе, че къщата на острова трябва да бъде запазена. Ако не за друго, то поне неговите вече прекалено поангличанени деца да не изгубят напълно връзката с Америка. А сега трябваше да обмисли възможността домът да му бъде отнет.

Насочи отново внимание към листа пред себе си. Не сумата беше толкова важна, макар че в нияния счетоводна книга 567 384, 22 долара не можеха да бъдат пренебрегнати, а датата: 30 юни 1944 г.

Месец преди дядо му да почине. Половин милион долара отпреди половин столетие днес трябва да са равни на пет милиона. Финансистът у Том ги пресметна без помощта на калкулатор. Най-много обаче го интересуваше документът, в който беше вписана сумата: единична страница от банково извлечение от „Юнайтед кредит банк“, Банхофщрасе, Цюрих, Швейцария, ясно удостоверяващо собственика на сметката като Патрик С. Клейтън, 650У, Десета улица, Ню Йорк, щат Ню Йорк, САЩ.

Откри листа в един пътнически сандък на тавана, в който бяха събрани книжата от писалището на стареца, включително дневник от 1944 г. с последен запис от 15 юли. Том реши да го прочете след малко. Имаше и визитник, пълен с картички. Някои постове, ако не имената, се набиваха в очи: кметът на Ню Йорк, вицепрезидентът на „Чейз

Манхатън“, президентът на „Юниън пасифик“, мистър Кларк Гейбъл от Холивуд, Калифорния. Вътре се търкаляха и талони от стари чекови книжки, театрални програми, оферти за локално парно и билети за мач на „Джайънтс“. Плюс един револвер „Смит Уестън“ калибър 38 без патрони в барабана. Още беше лъскав, стига да забършеш метала с мека кърпа. Малко нелепо стояха смокингът на дядо му, халатът, едни бели обувки с черни бомбета, а най-отгоре лежеше красива ръчно изработена кожена попивателна с отварящи се страни и златни закопчалки във формата на листа. В долния десен ъгъл личеше щампована скромната емблема на „Тифани Ко“.

Том я остави настрани, щеше да я вземе със себе си в Европа — и продължи да рови из сандъка. Ще вземе и дневника. Замисли се и за револвера, но се сети за британските митничари и се отказа. След това, все още на тавана, седна в стария люлеещ се стол и зачете дневника. Тогава видя ъгълчето на банковото извлечение да се подава изпод попивателната и го измъкна.

Том Клейтън не беше глупак, особено когато ставаше дума за пари — стоката, от която разбираше най-много. Той знаеше много добре, че дядо му е бил заможен или поне достатъчно, та неговият баща да си живее богато от наследството, докато посвещаваше силите си на научни занимания. По ирония на съдбата това се оказа толкова перспективно поприще, че с подкрепата на добър издател и благодарение на несекващите покани за лекции, когато стана на възраст, той сам забогатя. Обаче скритите в Швейцария по време на войната половин милион долара трябваше да са незаконни или поне доста съмнителни, щом се пазят в пълна тайна. Ако това е вярно и ако парите се били там, когато старецът почина, какво ли е станало с тях?

Том хвърли един поглед над сандъка по посока на прашната картина, облеганата унило на стената. Спомни си, че някога беше висяла на почетно място в дома на неговите родители, а после изчезна някъде. Патрик Клейтън беше нарисуван в класически стил: три четвърти профил, облечен официално, сдържан и с безизразно лице. Едър мъж с широки рамене, квадратна келтска брадичка и високи скули. Художникът не беше успял да подчини непокорната кестенява коса, която подсказваше буйната му природа, нито да разгадае дълбоките кафяви очи, криещи хиляди тайни.

Сега, когато за пръв път погледна портрета с очите на възрастен, Том осъзна, че ако махне шейсетте години промени в стила и модата, ще види себе си. Това не беше ли чудо? Патрик Клейтън, който се пресягаше от изминалото половин столетие, за да предпази своя внук от собствената му глупост. Макар шокът и скръбта на Том да бяха искрени, той не можеше да не се пита, колкото и да се мъчеше да не го прави, дали завещанието на баща му може да оправи нещата. Но бързо стигна до извода, че се самозалъгва. Том се нуждаеше от пет милиона точно сега, преди системата неминуемо да го разобличи или още по-лошо, преди онова мекотело Ленгланд да го изпее, за да спаси собствения си задник. Единствената му надежда, макар и доста пресилена, се намиреше в Швейцария. Щеше да се наложи да разпитва за правилата и процедурите и в не твърде далечното бъдеще, след като е взел решение какво да прави, най-вероятно щеше да посети гномчетата, както шеговито наричаха швейцарските банкери в Цюрих. А засега, подобно на всеки друг банкер, който си разбира от работата, ще запази откритието в тайна.

Вечерта запали голям огън в камината на всекидневната. Беше намерил отворена бутилка „Реми Мартен“, с която седна в люлеещия се стол на баща си и зачете дневника, като от време на време спираше да помисли. Два часа преди да съмне и малко преди стенният часовник на дядо му да удари пет часа, най-сетне заспа.

Тони Салазар обичаше автомобилите. Докато седеше в чакалнята на баща си, прелиствайки един брой на „Ескуайър“, погледът му попадна на обявата. Винаги в крак с модата, той подбираще грижливо дрехите си. Предпочиташе водещите италиански марки, които толкова подхождаха на дребната му латиноамериканска фигура. Лъскавата му черна коса беше подстригвана и професионално приглаждана назад всяка сутрин. Собственият му външен вид означаваше много за него. По принцип ролс-ройсите не бяха неговият тип автомобили. Ферарита, ламборгинита и поршета — това беше за него. При самото споменаване на марките адреналинът нахлуваше във вените му. Но тази беше различна: новото купе „Бентли континентал“ притежаваше класа и стил. Двеста и петдесет хилядарки — по всякакви стандарти това са си сериозни пари, помисли си той. В случая иронията се

криеше в това, че можеше с лекота да си го позволи. Но Тони осъзнаваше много добре, че ако го видят да бръмчи наоколо толкова показно, щяха да го изхвърлят от бащината му фирма. Лично баща му щеше да се погрижи за това.

— Някой ден — унесено измърмори той, — някой ден.

Междувременно щеше да се наложи да се задоволи със своя „Стингрей“^[1]. Напоследък правенето на пари беше станало лесно. Обаче харченето им беше друга работа. Макар да нямаше още тридесет, той си спомняше времето, когато човек можеше да заведе гадже в някой апартамент на Ист сайд и да плати за това с цял портфейл банкноти. Сега не беше достатъчно да имаш пари. Всички искаха да знаят какъв е техният произход. След като правителството реши да подходи комерсиално — ФБР, Щатската комисия по ценните книжа и фондовите борси и Федералната данъчна служба започнаха да дават награди, — човек вече не можеше да се довери на никого. Банките, адвокатите, счетоводителите ще те предадат за пари по-бързо, отколкото можеш да отвориш портфейла си. Точно затова „Салазар Ко“ не можеха да се оплачат от липса на работа, и то сериозна. А той, Антонио Салазар, трето поколение частен банкер, щеше да поведе компанията в 21-ото столетие. Но засега баща му караше влака: корав старец, когото приятелите наричаха Банкера, а онези, които смееха, но само зад гърба му — Перача. Веднъж от „Джърнал“ го бяха нарекли така и това им струваше двеста и петдесет хиляди в извънсъдебно споразумение. Точно цената на бентлито, помисли си Тони със самодоволна усмивка.

Ектор Перес, шофьор и телохранител на шефа, отвори вратата и му махна да влиза. Ниският набит мъж с дълги мускулести ръце и широки като гардероб рамене безшумно последва Салазар младши в кабинета и както обикновено седна чинно в единия ъгъл — сляп и глух, но въпреки това винаги нащрек и готов, ако се наложи, да прекоси помещението с три крачки и да откъсне главата на някой неблагоприятен посетител с голите си яки ръчища. Тони се настани на едно от плюшените кресла срещу баща си, запали цигара и се престори, че се възхищава на гледката към Ист ривър, докато чакаше да го заговорят.

— Ходи ли на погребението? — попита Салазар старши, без да вдигне очи от документите на писалището си.

— Да. Той е мъртъв и погребан.

— Е, и какво ще правиш сега? — в гласа на баща му прозвуча нотка нетърпение.

Тони нямаше нищо против от време на време баща му да го поучава или да му се кара. Беше свикнал с неговата рязкост, но мразеше, когато го мъмреше пред Перес. Нямаше време да се занимава с този кубински грубиян. Според Тони самото присъствие на Перес беше причина за хладния тон в офиса и се беше заклел, че в деня, когато баща му се оттегли и му прехвърли бизнеса, Ектор Перес ще се намери на първия самолет за Хавана.

— Не смятах да правя нещо прибързано. Защо?

— Дрън-дрън! Човекът е мъртъв! Отърви се от тази работа, преди светът да научи. — Той захвърли броя на „Ню Йорк таймс“, отворен на страницата с некролозите, на бюрото си. — Не знаеш ли, че в Швейцария също четат вестници?

— Разбира се, че четат. Изградил си тази схема преди петдесет години и тя работи добре. Татко, това беше най-добрата система. Той има син. Мога да я повторя.

— Какво знаеш за сина?

— Финансист. Живее в Англия, по-точно в Лондон. По дяволите, той си няма представа и се вписва в схемата дори по-добре от професора.

— Забрави това. Прекрати веднага всичко — нареди Джо Салазар решително. — Използвай друга мъртва душа. Сега имам достатъчно.

— Разбира се, както кажеш. Но — попита Тони, като леко се наклони, за да подпре ръка на писалището — ти винаги си казвал, че имам още много да уча. Ето това искам да науча. Защо да изпускам случая?

Тони се опита да прикрие презрението, което понякога изпитваше към баща си. Смяташе го за нисък затлъстял плешив грубиян, който все още шиеше костюмите си при един евтин чифутин в Бронкс. Естествено уважаваше постигнатото от него, но старецът вече беше доста демоден.

— Защото току-що го каза, тъпако! Синът е банкер! И живее в Европа. И един ден, дано това не дойде твърде много на мъничкия ти мозък, един ден този американски банкер в Европа отива на някакъв

моден коктейл, където бъка от други банкери, и някакъв швейцарски, гъзолизец, който по случайност е и банкер, го дръпва в тихо ъгълче, за да му благодари мазно за добрия бизнес. Чатна ли?

— По дяволите, това е прекалено измислен сценарий. Боже...

— Може и така да е, но нашата работа е да не поемаме никакви рискове. Повтарям ти за стотен път, глупако, че не можем да си позволим и една-единствена грешка. Схващаш ли?

— Не се ядосвай. Смятай го за уредено. Седмица или може би десетина дни. Трябва да ги разхвърля в различни посоки.

— Така е по-добре. И още нещо. Майка ти се оплаква, че не те е виждала от цял месец.

— Зает съм.

— Да гониш путките из Атлантик сити. Синко, живеи си живота, но семейството трябва да е на първо място. В неделя си у нас на обяд и донеси на майка си подарък.

Перес стана и придружи Тони Салазар на излизане от кабинета.

— Завещавам апартамента си на „Уошингтън скуеър“ заедно с всичко в него на своята единствена дъщеря Тереза да прави с него каквото пожелае. Къщата ми в Лонг Айленд завещавам на своя единствен син с желанието, но не задължението, да я запази за следващите поколения от нашето семейство.

Дик Суини направи пауза и отпи глътка вода от чашата на писалището. Макар да беше вече на шейсет и няколко години, плещестият адвокат излъчваше самоувереността на богатството и изтънчеността на добрата школовка. Във всяка среда Суини минаваше за въплъщение на неподкупността и консерватизма и ако от време на време една пакостлива усмивка се появяваше на лицето му, случайният наблюдател би я отдал на ирландската му кръв. Той погледна към малката група над очилата си и се зае отново със завещанието. Макар че беше обвито в задължителната правна терминология, самото то не беше сложно. Майкъл Клейтън се беше погрижил справедливо за двете си деца и четиримата внуци. Библиотеката си, с изключение на последния недовършен труд, който даряваше на своя ученик д-р Ерик Хаас от Колумбийския университет, оставяше на Харвардския университет, своята Алма матер. Сбирката от гръцки, етруски и

арамейски предмети предаваше на Археологическия музей на Колумбийския университет, а любимият му стенен часовник отиваше в Университетския клуб в Ню Йорк сити.

Всички бъдещи хонорари от многобройните си книги, някои от които се бяха превърнали в официални университетски учебници, той поставяше под попечителство за Патрик и Майкъл Клейтън, синовете на Том, както и за децата на Теса — Едуард и Емили Бримстън. Своят портфейл от акции и държавни ценни книжа завещава на Теса, „за да може да продължи да се радва на свой личен доход“, при условие че остави управлението им на „Уилбърфорс Прендергаст“, брокерската фирма, която му беше служила толкова добре цял живот.

— Остатъкът от моето имущество — продължи Суини да чете, — включващ всички мои банкови сметки и всички приходи от застраховката ми за живот, завещавам на своя единствен син Томас Деклан Клейтън.

Всичко на всичко имущество на стойност малко под шест милиона долара. Голяма част от него се основаваше на неговото собствено наследство, но той го увеличи, като живееше без излишно разточителство, посвещавайки живота си на научната работа.

— Том, Тес, като изпълнител на завещанието на баща ви — продължи Дик, поглеждайки към всеки от тях, докато неговата секретарка и младшият му съдружник си водеха бележки — ще направя всичко възможно, за да ускоря прехвърлянето на правата. Ще трябва да се платят някои щатски и федерални такси, които съм изчислил приблизително — добави той, докато им подаваше разпечатки, — но в това няма нищо сложно, така че не предвиждам някакво излишно бавене.

— Благодаря ти, Дик — отговори Теса с обичайния си самоуверен тон на момиче, завършило частното подготвително училище „Бири Мар“. — Радвам се, че мога да оставя всичко в твоите сигурни ръце.

— Присъединявам се към казаното — обади се Том. — Благодарни сме ти за помощта.

— В такъв случай — усмихна се Суини, като замени деловия тон с по-доброжелателен — мога ли да ви покана на обяд?

— Запазвам си правото за някой друг път — отговори Теса, — защото имам уговорка с Байрон за обяд, а и целият ми следобед е зает.

— Тогава някой друг път — отговори Суини, а след това се обърна с въпросително изражение към нейния брат. — А ти, Том?

— С удоволствие, Дик. Щом си свободен, ще се радвам да обядваме заедно — отговори с готовност Том, а след това допълни сякаш за да замаже прекаления ентусиазъм. — В края на седмицата трябва да се връщам в Англия и искам да обсъдим някои неща.

Връзката между фамилиите Суини и Клейтън съществуваше вече повече от столетие. През 1913 г. Еймън Суини и Патрик Клейтън пристигнали в Америка. За да си платят билетите, работили заедно на парахода. Дни след като слезли в Ню Йорк, и двамата си намерили работа — Суини като писар в правна кантора в центъра на града, а Клейтън като строителен работник в Бруклин. Въпреки че след пристигането пътищата им се разделили, приятелството им останало непокътнато. По-късно, когато двамата постигнали, макар и по различен начин, своя успех, връзката помежду им станала дори по-силна.

Докато Патрик си пробивал път в корумпирания свят на обществените поръчки, Еймън се записал във вечерна гимназия и станал адвокат. И двамата се оженили, родили им се деца и си купили къщи в Уестчестър Каунти. Първородните им синове Майкъл и Ричард следват заедно в Харвард. След дипломирането Дик започва работа в правната кантора на баща си и го наследява като старши партньор. Майкъл няма предразположение към бизнеса и Патрик не го натиска да влезе в семейната фирма. Приема радушно решението на сина си да се посвети на науката.

Изчакаха пред офисите на правната кантора „Суини, Тъли, Макандрюз“, докато Теса си хване такси в посока „Уол стрийт“. После двамата мъже закрачиха по 48 улица към „Уолдорф“. Управителят на ресторанта разигра театър, когато видя господин Суини, и ги съпроводи до обичайната му маса в залата „Пийкокали“ срещу старото пиано на Кол Портър.

— Дик — започна предпазливо Том, докато разклащаше чашата си със скок, за да се стопи част от леда, — познаваше ли моя дядо?

— Разбира се, той и моят старец бяха много близки приятели. Всъщност най-добрите.

— Естествено, но онова, което всъщност питам, е какво знаеш за неговите делови отношения?

— Е, Том, това е малко странен въпрос. Какво точно искаш да научиш?

— Баща ми никога не засягаше тази тема. Сякаш му беше малко неудобно. Зная, че на Патрик никога не са му липсвали пари, дори по време на Депресията. Какво всъщност е станало с неговата строителна фирма?

— Предполагам, че е умряла заедно с него. Тя беше до голяма степен негово собствено творение.

— Но вие сте били негови адвокати, нали така?

— Да, до известна степен. Това беше изцяло ангажимент на баща ми. Както вече казах, добри приятели от старата родина и така нататък.

— Значи трябва да има запазена документация?

— Ако има, никога не съм я виждал. Но предполагам, че са останали документи долу в архива. Мисля, че ако наистина искаш да ги видиш, сигурно имаме основания да ти ги дадем. Но това са неща от тридесетте и четиридесетте години на миналия век. Съмнявам се, че ще научиш нещо интересно. Каква ти е целта?

— О, Дик, предполагам, че просто търся корените си — излъга Том.

След това, за да задоволи любопитството на адвоката, се впусна в разсъждения.

— Баща ми е получил доста добър старт в живота, както и ние самите. — Той имаше предвид себе си и Теса. — Винаги съм се питал откъде е дошло всичко това.

Дик Суини кимна с разбиране, а на лицето му се изписа изражението на възрастен мъж, който се готви да предаде своята мъдрост на по-младия.

— Виж, Том — каза той доброжелателно, — през онези години за имигрантите е било много трудно.

Том кимна окуражително и Суини продължи:

— Дивият Запад може и да е бил в Оклахома — той посочи с палец към река Хъдзън, — но е започвал тук, от Ню Джърси. Разбираш ли какво искам да кажа?

— Естествено — усмихна се Том, — вероятно и сега не е много по-различно.

И двамата се засмяха. Дик се наведе, за да се приближи към Том, и продължи вече по-тихо:

— Затова всеки е трябвало да оцелява благодарение на своята собствена съобразителност. И ако си можел така да изкараш някоя пара, малко контрабанда на пиячка на никого не е навредила. Разбира се, не като онези типове в Чикаго. Тук всичко е било много по-кратко.

— Благодаря. Оценявам твоята откровеност. Това изобщо не ме притеснява. Обаче има едно нещо, от което ми се ще да имам копие...

— Само кажи — каза Суини, който тутакси се беше превърнал в адвокат, и извади тефтерче и химикалка от джоба си.

— Завещанието на дядо. Ако мога да го открия, много бих искал да го взема със себе си.

— Разбира се. Кога заминаваш?

— Четвъртък вечерта.

— Утре ще го имаш.

— Благодаря.

Заеха се с храната — супа от костенурка и най-хубавия нюйоркски бифтек за Клейтън, стриди и агнешки котлети за Суини. И двамата не се водеха по кулинарните моди. Поляха блюдата с бутилка зинфандел^[2] от долината Напа, а след това им сервираха кафе и пури. Повече не стана дума за Патрик Клейтън.

Моралес се излегна на хамака и лекичко се залюля насам-натам, плъзгайки подметките на мокасините „Гучи“ по полирания мраморен под. Той се обличаше небрежно, но винаги в скъпи дрехи. Горните копчета на кремавата му копринена риза бяха разкопчани, за да се вижда дебелият ланец, на който заедно с хамака се полюшваше обсипан с диаманти кръст. Силният му тен подчертаваше светлозелените очи и избелелите от слънцето краища на оредяващата му кестенява коса. Макар че беше на повече от четиридесет, годините не му личаха заради стегнатите мускули, които дрехите не можеха напълно да скрият.

Гледката от верандата беше великолепна. Безупречната ливада се простираше величествено на югозапад. Залязващото екваториално слънце огряваше с нежна топлина лехите с бели и розови карамфили, преди бавно да потъне зад високите планини. Но той знаеше, че това спокойствие е измамно; в гората отвъд неговата градина, мъже,

въоръжени с калашници и ръчни гранати, охраняват границите на имота.

Започваше да му досажда, че той, Карлос Алберто Моралес, не може да се отпусне на спокойствие в собствения си дом без защитата на цяла частна армия. Зад спретнато подстригания жив плет извън зрителното си поле той чуваше плискане и смеха на децата, които се наслаждаваха на ранната привечер в басейна. Тези звуци само подсилиха копнежа му по спокойствие.

Както винаги на дъното на всичко бяха проклетите гринговци. Техните хора жадно консумираха неговото производство, а правителството им обвиняваше него. В началото това означаваше единствено, че Моралес повече не може да стъпи в Америка, което не му пречеше. През последните години обаче бяха започнали да пренасят борбата в Колумбия и това вече беше лоша новина. Те засипваха правителството в Богота със заеми, помощи, самолети, оръжия и „съветници“, корави ченгета от Агенцията за борба срещу наркотиците, които помагаша на колумбийската армия, стиснали в едната си ръка автомат, а в другата чекова книжка. Дори Меделин вече беше несигурно място. Всеки може да се изкуши да го предаде. Петдесет хиляди долара могат да купят почти всичко в Колумбия. Досега Моралес се беше борил срещу алчността с помощта на страха. И ако се наложеше, предателството щеше да донесе смърт на предателя и цялото му семейство. Но дори и тези мерки не ти гарантират сигурността, затова беше търсил дълго и задълбочено по-добра тактика и сега имаше нова идея.

Чу колата, преди да я види. Знаеше, че е била спряна на главния вход, а след това са я наблюдавали от гората и са я предавали по преносимите радиостанции от пост на пост. Въпреки това му стана приятно, когато видя двамина от своите телохранители да излизат от къщата, за да посрещнат автомобила, който спря пред верандата и единственият пътник слезе.

— Добър ден, дон Карлос — поздрави новопристигналият. Висок, светъл и както винаги облечен в безупречен летен ленен костюм, той закричи със смъртоносната сигурност на планинска дива котка. — Пристигнах колкото може по-бързо.

— Енрике, качи се да пийнеш нещо разхладително — Моралес посочи на госта да седне на хамака.

Двамата поседяха в мълчание. Моралес продължаваше лекичко да полюшва хамака. Поднесоха напитките на сребърен поднос — плодови сокове в кристални чаши с ниски столчета.

Моралес освободи прислужника.

— Тази страна — каза той, след като мъжът си тръгна, посочвайки бегло към хълмовете и горите извън имението — беше много добра към мен. Знаеш ли това, Енрике?

— Предполагам, дон Карлос — отговори уклончиво гостът, — но бих казал по-скоро като резултат на твоите собствени усилия, отколкото заради нейната щедрост — добави той.

Моралес кимна одобрително.

— Може би си прав. Но ме тревожи, че не се прави нищо за останалите хора тук.

Енрике Шпеер замълча. Той познаваше този тон. Моралес беше намислил нещо.

— Онзи ден бях в Меделин. И знаеш ли какво видях? Видях мръсни улици и колиби, които те наричат дом. Това ме накара да се замисля. Защо хората трябва да живеят по този начин? Ти, Енрике, какво мислиш? Защо това се случва в нашата благородна и преуспяваща страна? — Той повдигна въпросително вежди.

— Изглежда, така стоят нещата в Колумбия, дон Карлос.

— Жалко, че не мога да направя повече за цялата страна, но поне мога да сторя нещо за близката околност. Ти знаеш ли, че половината деца в тази област дори не ходят на училище?

Шпеер поклати глава.

— Как се чувства човек, когато е беден и болен? Влязох в една благотворителна болница и... пфу! Дори кучето си не бих пратил там!

— Има планове за съживяване на района. Американската помощ специално се насочва насам...

— Само планове — прекъсна го Моралес. — Гринговците са толкова глупави. Когато в Богота политиците и техните приятелчета свършат с бъркането в меда, от всеки долар помощ едва ли ще останат и десет цента.

— Вероятно.

— Енрике, когато имаш проблем, ти го решаваш с удар. — Той стовари левия си юмрук в отворената длан на десницата. — Аз така се оправям с нещата.

— Дон Карлос, с какво мога да помогна?

— Аз ще споделя успеха си с хората от Меделин. Ще построя болница. Модерна болница с кадърни и добре платени колумбийски лекари. И две училища. Големи, богато оборудвани, за да се образоват децата на бедняците. — Сега той говореше натъртено. — Също така жилища. Много жилища. Евтини, но прилични.

— Това е невероятно щедро! — Шпеер беше искрено впечатлен.

— Разбира се. Но колко щедро? Искам да кажа колко ще ми струва?

— Естествено има неизбежни разходи, като начало за строителството. А после и поддръжката, за да продължат да действат.

— Не се тревожи за режийните разноски. Бизнесмените ще дадат своя принос — усмихна се Моралес. — Църквата може да ни предостави учители. Нали винаги приказват за социалната справедливост. Добре, нека тогава изпратят своите свещеници и монахини за учители. Не, искам да кажа колко да построя?

— Ще проуча въпроса.

— Приблизително колко?

— Петдесет милиона плюс-минус... това е сериозна работа.

— Енрике, колко имам?

— Един милиард и двадесет или един и двадесет и пет.

— Правим го!

— Направо нямам думи. Ще дадеш почти половината от своето богатство на хората в Меделин?

— Да.

— Този жест ще те направи най-обичания човек в областта.

— Мислиш ли?

— Да. При подобни обстоятелства всеки, който посмее да каже лоша дума срещу теб тук — той махна по посока на горите и хълмовете, — ще си изкопае сам гроба.

Моралес изпръхтя презрително. Перспективата му хареса.

— Точно така, приятелю. А сега ми кажи как ще го направим.

— Ами ти притежаваш строителна фирма в Испания...

— „Малага строителство“. Дребна риба.

— Да, но можем да увеличим нейния капитал. Ще трябва да прехвърля малко парици. След това ще може да направи съвместно предприятие с...

— С фондация „Моралес“.

Сега беше ред на Шпеер да го погледне с любопитство.

— Новата ми благотворителна организация. Ще говоря с Де ла Круз и ще я основем. Междувременно ти организирай парите.

— Естествено, но ще трябва да отида в Ню Йорк.

— Върви. И предай моите почитания на Перача.

В четвъртък сутринта Том Клейтън се събуди рано и отиде да потича по брега. Вятърът беше утихнал напълно и слънцето изгрываше в цялото си зимно великолепие. Докато тичаше, вдишвайки дълбоко острата йодна миризма на Атлантическия океан, той отново преговори плановите си. През последните два дни беше провел проучвания по телефона. Един ден щеше да е достатъчен, за да свърши онова, което беше намислил.

Час по-късно, след като взе душ и облече удобни за пътуване дрехи, той заключи къщата, погледа я замислено, а след това тръгна надолу по пътеката, за да занесе багажа си в колата. Рано сутринта движението между Лонг Айлънд и летище „Кенеди“ не беше натоварено. Първо се отби в представителството на „Авис“, за да върне автомобила, а след това се качи на безплатния автобус до терминала на „Юнайтед“, където остави саковете си, преди да хване такси за Манхатън.

Отби се за кратко в офиса на „Суини, Тъли, Макандрюз“, откъдето взе копията от завещанията на баща си и дядо си. Прегледа ги много внимателно. Точно както очакваше, в завещанието си Пат Клейтън не споменава за сметки в Швейцария. Доволен, Том прибра двата документа в чантата при останалите, които беше взел от къщата. Преди единадесет занесе документите в седалището на Нюйоркското адвокатско сдружение, където подписът на Ричард И. Суини беше заверен с апостили^[3]. След това отиде пеша до федералната сграда и поиска подписите от адвокатското сдружение да бъдат легализирани от Държавния департамент.

В един часа се срещна със сестра си за обяд в „Джино“ на „Лексингтън“. Том вече беше седнал на запазената за тях маса, когато тя дойде. Както винаги беше елегантна, този път в ново костюмче от „Шанел“, и привличаше погледите както на мъжете, така и на жените.

Днес повече от всеки друг път Том остана поразен от приликата ѝ с майка им. Точно такава я помнеше. Вероятно причината беше, че сега Теса е на възрастта, на която почина майка им Айлийн.

Поговориха за погребението, след това за половинките си и за децата. Неизбежно разговорът се завъртя около техния баща и Том забеляза, че Теса отбягва да го погледне.

— Нещо ти се върти из главата. — Каза го по-скоро като заключение, отколкото като въпрос.

Теса вдигна очи и след известно колебание кимна.

— Татко споменавал ли ти е за ирландската работа?

— Имаш предвид роднините в Ирландия?

— Да, и това — отговори тя колебливо, но след като Том не реагира, тя продължи. — Имам предвид каузата, борбата, както щеш го наречи.

— От години не е продумвал за това. — Том имаше смътни спомени за разговорите между своите родители и шепненето, когато станеше дума за чичо Шон.

— Той ги мразеше. Знаеш ли това?

— Татко? Да мрази? — Том не успя да скрие изненадата си.

— Страстно — отговори тя с тъга. — Обвиняваше ги... специално чичо Шон, че сме изгубили връзка със старата родина.

— Кога ти е казал това?

Още докато задаваше въпроса, Том изпита вина, осъзнавайки колко егоистично е преследвал само собствените си амбиции и колко малко време и мисли е отделял на своя овдовял баща.

— Когато се върна от пътуването до Ирландия. — За миг очите на Теса овлажняха. — Той дори плака.

Том отпи глътка вино и огледа пълния салон, докато сестра му се успокои. Изглеждаше нелепо: да седиш в моден ресторант в центъра на Ню Йорк и да се разстройваш за шантави древни конфликти на хиляди километри от теб.

— А после връщал ли се е към това? — попита той.

— Не точно — припомни си тя. — Но миналото лято в Хемптън, между другото без някакъв повод, ми заговори за семейния дълг, дълг към онези, които са останали там.

— Какво значи това?

— Мисля, че искаше да ме помоли да възстановя прекъснатите връзки със семейството. Предполагам, че причината е силното чувство на татко за история — усмихна се тя.

— Някаква идея откъде да започнем? — Том се насили да се усмихне.

— Ами... по пет или десет хиляди от всеки за семейството... няма да ги усетим. Те съвсем не са заможни и си мисля, че това щеше да зарадва татко.

— Добре — съгласи се Том и се протегна през масата, за да стисне ръката на сестра си. — За семейството и татко. — Той не спомена за проблема си, защото плюс-минус няколко хиляди нямаше да имат значение.

Излязоха заедно от ресторанта на огряната от слънцето 47 улица, по която целеустремено крачеше гъмжило от нюйоркчани, но никой не се блъсна в тях. Може би причината беше внушителната аура, която излъчваха. Макар Том да беше с петнадесет сантиметра по-висок от сестра си, със своите метър и седемдесет Теса беше по-висока от повечето жени. Чорлавата тъмнокестенява коса и тъмнокафявите очи на Том някак си допринасяха за самоуверения му вид и въпреки че косата на Теса беше руса със ситни къдрици като на майка им, техните сходни изражения и смях не оставяха съмнение, че са кръвни роднини.

Теса отвори чантата си и извади чек за десет хиляди долара.

— Моята половина — каза тя усмихната.

— О! Значи си очаквала, че ще се съглася? — закачи я Том.

— Ти живееш по-близо до тях. — Тя втренчи в него синьо-зелените очи, също наследени от тяхната майка. — Значи би могъл да ги предадеш лично.

— Оттатък Ирландско море — пошегува се Том с баладите от детството им.

— Оттатък Ирландско море — повтори като ехо Теса, докато го хващаше подръка. Двамата ускориха крачка и се сляха с тълпата.

Следобед Том отнесе документите в швейцарското генерално консулство, където един служител удостовери подписите от Държавния департамент на САЩ и подпечата своя собствен подпис с швейцарския кръст.

Клейтън провери наново документите и ги върна в чантата си. В пет и тридесет се отби за едно питие в „Пиер“, звънна на жена си в

Лондон, за да потвърди часа на излитане и кацане, а след това взе такси обратно до „Кенеди“ за нощния полет към дома.

Самолетът излетя навреме, насочи се към Арктическият кръг и пое по полярния маршрут за Европа. След като изяде вечерята от пет блюда, поляни с отлежало шампанско, Том наклони седалката си в първа класа, за да се разтегне напълно, сложи си лентата за очи и се приготви да спи. След пет часа го събудиха за закуска и след още един час започнаха да се снишават, за да кацнат на „Хийтроу“.

След малко забавяне за паспортната проверка той взе двата си сака и пое по зеления митнически коридор. Когато излезе от терминала, веднага успя да намери Карълайн, която го чакаше в колата. Том отвори багажника и пхна саковете вътре. Настани се на пътническата седалка и се наведе да целуне жена си. Устните ѝ бяха меки, миришеше на соли за вана. Дългата ѝ до раменете кестенява коса ухаеше, още леко влажна, когато докосна Том по бузата.

— Добре ли мина? — попита тя, като умело вмъкна мерцедеса комби в колоната, която се движеше по платното за Лондон.

— Да, благодаря. Видях се няколко пъти с Теса и уредих документите с Дик Суини — отговори той, но реши да запази откритието си за по-късно.

— Радвам се. Горката Тес. Той много ще ѝ липсва.

— Да — съгласи се Том тихо и добави: — Странното е, че и на мен ми липсва, макар че почти не се виждахме.

— Зная — каза тя, погледна го крадешком и сложи лявата си ръка на коляното му. — Зная, скъпи.

Бяха женени от шест години, но Том понякога имаше усещането, че са минали едва шест месеца. Още от първия ден съвместният им живот беше като вихрушка. Съвсем рядко настъпваше затишие, никога не скучаеха заедно и макар че работата на Том изискваше много внимание, винаги намираха време за себе си — импровизирани екскурзии с пазар до Париж, уикенди на Френската ривиера, кратки почивки по склоновете на Вербиер.

Когато хората питаха как се е запознал с Карълайн — нещо, което винаги правеха като косвен намек за тяхната различна националност, Том изпитваше наслада да отговаря, че я е намерил в един бар. Това беше истина, но той пропускаше да допълни, че става дума за бар „Анабел“ и че и двамата бяха дошли там с приятели, някои

от които се познаваха. Той обаче си спомняше като вчера как я забеляза и как към края на вечерта двамата зарязаха приятелите си и избягаха в апартамента на Том.

Оттогава бяха неразделни и макар Том да си оставаше истински американец въпреки ирландската си кръв и положението си на емигрант, Карълайн беше въплъщение на добре възпитаната англичанка, плод на шест поколения военни, уверена, смела и напълно независима. Когато накрая заведе Том в Глочестършър, за да го запознае със своите родители, първоначално го приеха подозрително, но скоро ледът се стопи и днес старият полковник го посрещаше радостно.

Тази сутрин, докато го возеха от летището за вкъщи, Том още веднъж благодари на щастливата си звезда и се замисли с усмивка, че макар да забелязваше красивите мадами, беше верен на Карълайн вече седем години. Като се има предвид животът му като ерген, това изненадваше всички, които го познаваха от онова време. Облечена небрежно и без грим, леката ѝ момчешка фигура излъчваше уязвимост. Той почувства подтик да я прегърне и защити, като не искаше да си признае, че емоциите му бяха резултат от чувството за вина заради бъркотията, която щеше да причини на всички тях и за която още не можеше да си признае открито.

— За какво си мислиш? — попита тя, забелязвайки леката му усмивка.

— За теб.

— Добре — отговори тя с дяволита усмивка. — Задръж малко!

Когато пристигаха у дома, къщата беше пуста, защото бавачката и децата бяха изпратени малко по-рано в парка. Преди Том да успее да закачи палтото си, Карълайн вече беше поела по стълбите, като се спря само за миг, за да изрита обувките от краката си и да измери съпруга си с джинсите. Поканата ѝ не можеше да бъде по-недвусмислена.

По-късно, докато лежаха върху разбутаното легло, той ѝ разказа за банковата сметка, но дори и тогава не можа да бъде напълно откровен. Не успя да събере сили да каже на Карълайн, че всичките им мечти ще бъдат разбити, защото скоро могат да загубят всичко, което притежават. Още по-малко, че неговата служба, кариера и вероятността някога отново да работи в областта на финансите щяха да се изпарят като дим. Не можеше да признае, че е спекулирал, че незаконно е

склучил фючърси^[4] за собствена сметка в нарушение на всички правила, и беше изгубил. Не смееше да каже, че ако не успее бързо да запуши пробойните, затворът може да се окаже съвсем реална възможност.

Вместо това поне за момента продължаваше да живее с мечтите.

— Колко са половин милион долара? — попита тя.

Въпреки че Карълайн беше грамотна и можеше да смята, типично английското у нея диктуваше всички чужди валути и дори всемогъщият долар да не предизвикват представа за стойност.

— Около триста и петдесет хиляди — отговори той, добавяйки, сякаш беше прочел мислите ѝ — разбира се, плюс лихвите.

— Значи колко общо? — попита тя развълнувано, изправи се внезапно и се вторачи в Том.

— Не знам — подразни я той и прокара ръка по лявата ѝ гърда. — Половин милион. Един милион. Зависи колко честно са готови да го изиграят швейцарците.

— Чудесно — каза тя радостно и решително. — Щом вземеш парите, ще купим къщата!

Къщата беше имение от осемнадесети век, простряло се на двадесет и шест акра прекрасна земя в Уилтшър. Тя беше легнала на сърцето на Карълайн, която, подобно на всички от своята класа, копнееше за провинцията след единадесет години в ярко осветения Лондон.

— Дядо ти мошеник ли е бил? — попита съзаклятнически, след като въпросът с имението вече беше уреден за нея и тя беше привлечена от представата за колоритните предци на Том.

— Вероятно — отговори той извинително.

— Прекрасно! Във всяко семейство трябва да има дядо мошеник.

— Във вашето има ли? — попита той, развеселен от нейното въодушевление.

— Разбира се! — засмя се тя. — Те са палили и грабили из цялата империя. Как смяташ са забогатели? Понякога — измърмори тя и легна върху му, за да го целуне нежно по устата — се чудя колко наивни можете да бъдете вие американците.

[1] Модел на „Шевролет корвет“. — Б.пр. ↑

[2] Зинфандел — вид калифорнийско червено вино с плодов вкус. — Б.ред. ↑

[3] Апостил — легализиране на документ, освобождаващо от други форми на заверка. — Б.ред. ↑

[4] Фючърс — сделка, която представлява договор за покупко-продажба на определено количество чуждестранна валута на точно определена бъдеща дата по предварително уговорен валутен курс. Доставката на валутата се извършва на датата на падежа на сделката. — Б.пр. ↑

2

Енрике Шпеер измина разстоянието от Меделин до Богота с кола под наем. Оттам взе самолета на ЛАКСА до Коста Рика. Щом пристигна в Сан Хосе, пресече улицата пред терминала на летището и се качи на своя „Ленд роувър“, който беше оставил на паркинга.

Шпеер много харесваше родното си място Коста Рика — страната на вечната пролет. Баща му, дребен чиновник в Гестапо, беше избягал в Централна Америка през 1945 г. Пристигнал с малко дрехи и десет златни слитъка в единствения си куфар и започнал отначало. Оженил се за местно момиче, основал дъскорезница и заживял достатъчно заможно, за да изпрати сина си в правния факултет в Мексико сити, а когато завърши, да му купи адвокатска кантора в Сан Хосе. След смъртта си Гюнтер Шпеер остави на сина си къщата, бизнеса с дървен материал и куфар пълен с документи: избеляващи червеникавокафяви снимки на баварски селяни, дълъг разказ на разбираем език за живота в Германия през тридесетте и четиридесетте години на миналия век, оправдание защо е служил на Фюрера и една жлъчна тирада срещу американците, които обвиняваше в най-долно предателство, защото бяха обединили сили със сталинските боклуци, за да смажат надеждите на арийската раса. Той беше оставил на Енрике и един редовен акт за раждане, който удостоверяваше раждането на Гюнтер Йоханес Шпеер във Вилсхофен, Долна Бавария на 23 декември 1913 г.

Години по-късно, когато шумотевицата около Втората световна война утихна и светът вече не се интересувахе от мъртви нацисти, този къс хартия се оказа безценен за адвокат Енрике, защото му позволи да придобие германско гражданство, а заедно с това и втори паспорт. По време на един от престойте в Германия си беше купил малък апартамент в Мюнхен и използвайки този адрес, кандидатства и получи безсрочна американска виза, каквато през онези дни обикновено получаваха гражданите на Западна Германия.

Седмица след пътуването до Меделин Шпеер напълни куфара си със зимни дрехи и взе пряк полет до Холандските Антили. Излезе от Сан Хосе като костариканец, а влезе в нидерландската колония като германец. На граничния контрол само бегло му погледнаха паспорта и не го попитаха нищо, защото в Аруба бяха свикнали с посещения на адвокати от Европа, които идваха да се възползват от данъчния рай на островите, известни някога като Холандски Западни Индии.

Взе си стая в „Хаят риджънси“, където д-р Шпеер беше редовен и обичан гост, и веднага се обади на Джо Салазар в Ню Йорк. След това се разходи до „Недер гауда“, любимия си бар в градчето, което приличаше на извадено от пощенска картичка. Там заедно с Маркус, собственик на заведението и от време на време негов клиент, чийто незаконни доходи инвестираше в Холандия, изпиха по няколко бири. В десет той обяви, че се връща в хотела да вечеря и помоли Маркус след полунощ да му изпрати двете си най-добри момичета.

Докато вечеряше сам, размишляваше за неудобствата на подобни обиколни маршрути само за да стигне от Сан Хосе до Ню Йорк, но накрая заключи, че човек винаги трябва да внимава. Във всеки случай Моралес плащаше щедро: триста долара на час. От тръгването от Богота до връщането отново на изходната точка, стига да нямаше някакво забавяне, общата бройка часове щеше да е 98 или 29 400 долара плюс разноските, които Шпеер знаеше, че ще му бъдат платени веднага в брой, без да му задават въпроси.

Офисите на „Салазар Ко“ заемаха третия етаж на една безлична сграда на „Саут драйв“. Обстановката беше достатъчно модна, за да подсказва наличието на нужните средства, но и напълно дискретна, за да спечели одобрението на клиенти, които ценяха анонимността повече от всичко на света. Въпреки минималистичния подход към мебелировката помещенията на фирмата предлагаха на работещите и посетителите великолепен изглед към „Ист ривър“, лесен достъп от и до летищата на Ню Йорк, а освен това се намираха на един хвърлей от „Уол стрийт“.

Ектор Перес излезе от кабинета на Банкера и кимна на Шпеер. Кимването му приличаше на отсечен поклон, на който обаче липсваше всякакъв израз на уважение. Той задържа вратата отворена, последва Шпеер вътре и преди да се оттегли в обичайния си ъгъл, грижливо я затвори.

— Енрике, колко се радвам да те видя, приятелю — грейна лицето на Салазар, който дори излезе иззад бюрото, за да се прегърнат по южноамерикански. — За мен е истинско удоволствие.

— И за мен, скъпи приятелю, наистина — отговори като ехо Шпеер. — Шефът ме помоли да ти предам неговите най-сърдечни поздрави.

— Моля предай му моите почитания. А сега какво мога да направя за теб?

— Страхувам се, че ще изтеглим една значителна сума — обясни Шпеер.

— Енрике, защо трябва да се страхуваш? — засмя се Салазар. — Парите са ваши, човече!

И двамата се засмяха, но под прикритието на безгрижната размяна на закачки Салазар започна да прави сметки. Салдото на Моралес беше дебело — над сто милиона. „Значителна сума“ означаваше най-малко десет до двадесет милиона, но такава беше природата на Салазаровия бизнес. Той приемаше мръсните пари, почистваше ги и ги връщаше узаконени на техните собственици. По пътя прибираще таксата си от десет процента, която беше напълно умерена за операциите по изпирането, но „Салазар Ко“ работеха само с много богати хора.

Разбира се, лихви не се начисляваха.

Докато парите минаваха по своя мъчителен път и започваха да избеляват, те се спираха на разни места — понякога за дни, а друг път за няколко месеца. Всяка спечелена лихва принадлежеше на „Салазар Ко“. „Вместо разноски“ беше обяснението, което даваха на малцината клиенти, които питаха.

След като парите биваха вложени „чисто“, техните собственици прибираха цялата печалба. Сумите преминаваха в категория „под управление“ и от този момент таксата на Салазар падаше до два процента годишно. Това беше по-евтино, отколкото взимаха най-добрите американски взаимни фондове.

— Цифрата, която нашият уважаван приятел има предвид, е петдесет милиона.

— Наведнџ? — попита банкерът, докато мозъкът му продължаваше да щрака.

Моралес притежаваше седемдесет милиона, които се управляваха, а останалите се перяха в момента. Петдесет беше много пара, но в момента имаше нови постъпления от по най-малко пет милиона на месец. Въпреки че сумата беше значителна, тя нямаше да разклати фирма, управляваща три четвърти милиарда долара, както показаха последните сметки.

— Не непременно, но ще ни трябват след тридесет дни.

— Може да се наложи да теглим най-вече от парите, които са в преход. Таксата ще бъде обичайните десет процента.

— Каква е изпраната сума на строителната компания в Малага?
— попита Шпеер, след като хвърли поглед в папката, която беше извадил.

— Ще проверя — отговори Салазар, като набра нещо на клавиатурата на компютъра. — В долари имаме... малко по-малко от милион в Испания, два милиона в Монтевидео, 250 000, които са нужни, за да се поддържа сметката на остров Гранд Кайман.

Шпеер помисли малко и написа няколко цифри на листа пред себе си.

— Окей, Джо, остави парите на Кайманите. Не искаме да включваме офшорки в тази работа. Пригответе ми четиридесет и седем милиона, разделени между Испания и Уругвай. Плюс вашата такса, цялата сума е петдесет и един точка седем. Съгласен?

— Точно така. Тридесет дни.

— Благодаря.

— Може ли да знам за какво става дума? — попита Салазар.

— Не виждам защо не — и Шпеер му разказа за фондацията и желанието на Моралес да бъде щедър към своя народ.

Салазар подсвирна, но почти в същия миг разбра какъв е замисълът.

— Моето възхищение към нашия общ приятел расте с всеки изминал ден — каза той напълно искрено.

Не си призна, че се страхува за сметката на Моралес, защото слуховете твърдяха, че бил притиснат в ъгъла и че други, особено картелът в Кали, са готови да го довършат. Тези слухове представяха бъдещето да Моралес в нова светлина.

Когато Шпеер си тръгна, Салазар се обърна към Перес.

— Къде е синът ми? — попита той рязко.

— В кабинета си — отговори телохранителят.

— Да дойде веднага.

Салазар Младши пристигна след по-малко от три минути с объркан вид, чудейки се какво ли ще последва.

— Какво направи със сметката на Клейтън? — попита бащата.

— Ей, едва вчера ми я възложи — отговори Тони Салазар отбранително. — Точно се готвех да разпръсна...

— Хубаво — прекъсна го старият Салазар, — знам наизуст всичко за безкрайния ти мързел...

— Боже, тате! Аз само...

— Млъкни и седни — бащата не обърна внимание на обичайните извинения. — Ето какво трябва да направиш.

Том Клейтън взе метрото от спирка „Хай стрийт“ на Кенсингтън до „Ливърпул стрийт“ и в седем и тридесет вече седеше зад бюрото си. Войниците, свещениците и bankerите, шегуваха се в офиса, започват работа всяка сутрин на зазоряване, макар причината за това да не е много ясна. Но такива бяха правилата в инвестиционното банкиране. Ако не покриваш своята територия от изгрев до залез, някой млад гладник ще ти отмъкне бизнеса и ще се погрижи всички да разберат. Вълкът за вълка си е вълк, а Клейтън обичаше работата си.

— Ей, Том, как беше в Ню Йорк?

Това беше Владимир Кройц. Младши дилър, дразнещо дребно човече, което носеше бутикови очила с дебели рамки и яркоцветни тиранти. Не попита „Как мина погребението“ или „Как е семейството“ например. Само „Как беше в Ню Йорк“. Тук няма място за сантименталности, помисли си Клейтън, но какво от това? Той не обърна внимание на Кройц, който така или иначе не очакваше да получи отговор. Това беше просто една подхвърлена мимоходом реплика, несръчен опит за разнообразяване на сериозната работа по спечелването на тазгодишните премии.

— Ей, Том, ти се върна! Как е баща ти?

— Мъртъв — отговори Клейтън с поглед впит в екрана на компютъра, докато преглеждаше сделките, сключени в негово отсъствие.

Питащият беше Гринхолм, шефът на Том. Той говореше с отпуснатия мелодичен тон на родната си Джорджия и доста се стресна.

— О, съжалявам, сигурно съм разбрал погрешно. Чух, че бил болен.

— Не, мъртъв е.

— Том, съжалявам. Виж, ако имаш нужда от няколко дни...

— Няма нищо, Хал.

Клейтън вдигна поглед и видя, че Гринхолм наистина изпитва неудобство. Стоеше в евтиния си костюм и износени обувки и поглаждаше козята си брадичка. Човек никога не би предположил, че е най-добре платеният служител в отдела.

— Наистина. Вече се оправих — каза Том и любезно добави: — Почина внезапно. Не е изпитал болка.

— Добре... — Гринхолм се поколеба, — както казах, ако имаш нужда от малко време или нещо друго... — след тези думи началникът му си тръгна, за да се заеме с по-приятната работа да изстиска пари от хората.

— Благодаря Хал.

Том Клейтън беше вторият по старшинство служител в отдел „Деривативни инструменти“^[1]. Търгуваха с големи суми и често бяха на ръба. Ези печелиш, тура аз губя. Можеха да се спечелят милиони, стига човек да се справи добре. Когато му казаха, че баща му е починал, той се втурна в банката, за да разчисти всички свои позиции. Човек не оставя слаби места за цели десет дена. Всички сделки бяха уредени и приключени, преди да замине. Миналата година Том изкара 860 000 долара. Кое то ще рече по три хиляди долара на работен ден, като осемдесет процента от тях бяха премия за добра работа, тъй като основната му заплата беше само 120 000 на година. Десетте дни отсъствие означаваха загуба на 25 000 от възможни печалби плюс разходите. А след като тази седмица искаше да отиде до Швейцария, най-добре щеше да бъде да не започва твърде много сделки, преди да се върне. Така че всичко на всичко загубите щяха да са близо четиридесет хилядарки. Но това беше само официалната история. В тайния свят на Том яростната атака продължаваше неспирно: покачването на лирата на пазарите... и спекулацията на Клейтън-Ленгланд означаваха милиони в нужника.

Всичко беше въпрос на бикове и мечки. Подобно на рогата на атакуващ бик, биковите пазари тласкаха цените нагоре. А мечките пазари се спускаха надолу, сякаш гневният замах на мечешката лапа е тласнал цените надолу. Играта на спекуланта беше да познае движенията на пазара, в резултат на което цели богатства сменяха притежателите си. Том беше заложил много срещу лирата стерлинга. Той искаше да иде на пикник с мечките, но досега само бикове идваха на купона му. Затвори за миг очи, за да пропъди страховете, а след това насочи вниманието си към Цюрих. Избра си една програма и въведе: 567,384.22.

Курсорът се премести и поиска уточнение на датата за оценка на стойността. Том въведе: 30.06.1944.

Програмата прие датата без възражения и курсорът отново се премести с един ред.

ДАТА НА ПАДЕЖА?

Клейтън пресметна 54 години и вкара датата. Курсорът се премести към друга празна кутийка. ЛИХВА?

Той нямаше представа. Как е била открита сметката? Швейцарците как плащат лихвата: месечно, на три месеца или годишно? Той избра най-лошата възможност и сложи кръстче на „А“. Курсорът се премести на ЛИХВЕН ПРОЦЕНТ? Това вече беше труден въпрос. Сигурно можеше да намери отнякъде средния лихвен процент на банката за всяка година от 1944 насам, но сега нямаше време. ЛИХВЕН ПРОЦЕНТ? Той почувства как ръцете му се изпотяват, когато набра първата цифра: 3. Отговорът гласеше: 2 718 003.

Той си записа цифрата и набра 4.

4 535 697

Той отново си записа, пое си дълбоко дъх и опита с 5.

7 531 993

— Исусе! — възкликна той, без да иска.

Може би, но само може би това беше отговорът на неговите молитви.

— Ей, Том, вече започна да губиш пари, а? — закачи го Кройц от работното си място.

— Правя пари, момченце. Правя пари — отговори Клейтън, без да вдигне поглед от екрана, за да го погледне.

— Томи, докосни ме за късмет — пошегува се неговият съсед и с нови сили пак впери очи в екрана.

Том се изкиска и излезе от програмата. Трябваше без бавене да отиде в Швейцария и той реши да замине официално, независимо от своето Първо правило в банкирането: „Никога не използвай своите собствени пари, ако можеш да похарчиш нечийи други.“

Стомахът му изведнъж се сви, когато му хрумна, че настоящите му проблеми произтичат от това, че беше нарушил същото правило. Той погледна към кабинета на Хал Гринхолм и видя през стъклото, че е сам. Защо да не го направя сега, помисли си той и пое към бърлогата на своя началник.

— Хал, ще имаш ли нещо против да отида в Цюрих за ден-два?

— Какво си намислил?

Том се опита да прозвучи правдоподобно. Цената на швейцарския франк от 2.45 за паунд е много изгодна. Сега му е времето да потърсят швейцарски безлихвени ценни книжа или може би някой и друг договор за покупка на валута.

— Отворила се е значителна възможност. А и ти ме познаваш. Знаеш, че обичам да преценя нещата на място.

— Твоето приятелче Ленгланд още ли е в Цюрих? — попита Гринхолм без някаква специална причина.

Моят приятел Ленгланд. Сърцето на Том прескочи.

— Да, още е там — отговори той, надявайки се, че гласът му е прозвучал както обикновено.

— Окей. Кога искаш да заминеш?

— Колкото може по-скоро. Вече съм изпуснал цяла седмица. По-добре да се огледам сега, докато още не съм затънал в сделки.

— Нямам нищо против. Заминавай.

— Благодаря.

— Том...

— Да?

— Моите съболезнования за баща ти.

— Благодаря. — Може би не всичко беше безнадеждно.

Във вторник Клейтън отиде на работа както обикновено. Помоли секретарката да му запази място в последния полет през деня за

Цюрих и стая с изглед към езерото в „Бор о лак“. Подобно на много други бизнесмени, той не се поддаваше на великолепието на гранд хотел „Долдер“, предпочитайки местоположението на „Бор о Лак“ в горната част на „Банхофщрасе“, откъдето беше съвсем близо пеша до банките.

После използва момента, когато всички около него се бяха заели със своите собствени дела, звънна в централата на „Юнайтед кредит банк“ (ЮКБ) и си уреди среща на следващата сутрин. Телефонистът го беше свързал с един внимателен господин в отдела за частни клиенти. Той обясни, че иска да открие сметка — лична и в щатски долари. Той намекна, че първоначалният депозит ще бъде значителен. Намекът за размера на сумата щеше да определи старшинството на банковия началник, който да го приеме. Срещата в 9:30, сряда, с господин Акерман, пети етаж, беше потвърдена. След това се обади в клона на своята банка в Цюрих и си уреди среща в късния предобед на срядата. Не пожела да говори лично с Ленгланд, а вместо това му остави съобщение с предложение да обядват заедно.

Самолетът на Том излетя в 19:15, но тъй като часовниците в Швейцария бяха с час напред, когато в десет и тридесет пристигна в хотела си, ресторантите вече затваряха. През нощта в Цюрих е истинско мъртвило. Изяде един сандвич в стаята си, изглежда американските новини по кабелната телевизия, изпи два коняка от минибара и опитвайки се да не мисли за пари, заспа някъде към полунощ.

В сряда сутринта Клейтън стана рано, закуси в грил ресторанта, докато се наслаждаваше на свежата слънчева зимна утрин през панорамните прозорци, които гледаха към канала. Той реши да измине пеша цялата „Банхофщрасе“, докато репетира наум своята стратегия.

Стигна до седалището на банката в 9:25 и прекоси фоайето по посока на асансьорните врати. Един портиер в униформа предложи помощта си и потвърди, че Том може да намери господин Акерман на петия етаж. Чакалната горе беше доста по-различна от фоайето на приземния етаж. Плюшените кресла и дивани, подредени в стила на летищните салони, бяха заети от посетители, които очевидно бяха чужденци: в единия ъгъл две африканки, наконтени в най-хубавите си племенни одежди, стискаха дипломатически куфарчета и си шепнеха на неразбираем език. Тук беше мястото, където идваха да отлежат

голяма част от мръсните пари от целия свят. Том отиде до бюрото на рецепцията и се представи. Веднага един млад безупречно облечен мъж с тен, придобит по ски пистите, пристъпи напред с протегната ръка.

— Господин Клейтън — каза той приветливо, — казвам се Хуго Аликона. Господин Акерман ви очаква.

Клейтън последва Аликона по един дискретно осветен коридор и влезе в кабинет от лявата страна. Вътре имаше конферентна маса, покрай стените бяха подредени няколко шкафа с чекмеджета и столове за пет-шест души. В далечния край на помещението иззад масата се надигна, за да го поздрави, висок посивял мъж в сив костюм. Той беше слаб като отшелник, с оредяваща побеляла коса и подчертано добрите обноси на човек, който се е шлифовал вече с години. Седнаха около масата. Акерман се настани начело, Клейтън от лявата му страна, а Аликона срещу него. Том изигра първия си планиран ход и им подаде по една служебна визитка. В областта на инвестиционното банкиране работодателят на Том беше сред тримата най-добри в света. Собственият му пост също не беше лош и двамата швейцарци бяха видимо впечатлени: този вероятен бъдещ клиент не беше някой чиновник от Третия свят, който иска да депозира съмнителните си „комисионни“.

— Господин Акерман — Том се обърна към очевидно по-старшия, — трябва да разберете, че съм тук в качеството си на частно лице. — Като посочи визитката, която домакинът му беше оставил на масата, добави: — И по никакъв начин не представлявам своите работодатели.

— Естествено — отговори Акерман.

— Бих искал да открия две сметки — една депозитна и една текуща, и двете в долари.

— Господин Клейтън, това анонимни сметки ли ще бъдат? — попита Акерман, имайки предвид сметките без име на притежател, заради които швейцарските банки бяха прословути.

Сметката имаше номер, известен само на банката и на нейния собственик. Истинското име на последния се съхраняваше в трезор, до който имаха достъп само двама избрани управители.

— Не, и двете сметки ще бъдат на мое име — отговори Клейтън, наблюдавайки със задоволство как двамата банкери кимат

одобрително. След това продължи добре отрепетираната си реч: — Както знаете, аз съм гражданин на САЩ. Сигурен съм, че знаете и това, че като такъв съм задължен да декларирам всички свои активи по света и ежегодно да попълвам данъчна декларация за всичките си доходи. Или с други думи да платя на Съединените щати данък върху пълните приходи, независимо откъде са получени.

— Точно така, господин Клейтън. Това е цената на американското гражданство.

— С което се гордея, господа. Поради това банковата тайна, макар че високо оценявам включването ѝ в швейцарския банков закон, за мен е без значение. Дискретността и доброто и резултатно управление са двете качества, с които вашата институция е известна. Те са и причината днес да съм тук при вас.

— Много мило от ваша страна, господин Клейтън. А сега, преди да се заемем с обсъждането на суми и лихви, можем ли да попитаме, разбира се под строга тайна, какъв ще бъде източникът на средствата, които възнамерявате да ни поверите?

Стандартен въпрос, помисли си Том. Отговорът ще бъде надлежно записан, така че банката да няма неприятности. Те наистина ли очакват, че типове като Сани Абача^[2] ще влязат с десет милиона долара в брой и ще си признаят, че са от ограбването на нигерийския петрол?

— Разбира се. Баща ми почина преди няколко дни. Като основно благодетелствано лице в неговото завещание аз получих едно значително наследство.

— Господин Клейтън, моля да приемете нашите съболезнования — намеси се Акерман с възможно най-погребалния тон, последван уважително от Аликона.

— Благодаря. Част от това наследство под формата на недвижим имот и малко пари в брой са в Ню Йорк и в обозримо бъдеще ще си останат там. Обаче една значителна част от него е тук в... — точно се готвеше да каже Швейцария, но реши, че е по-добре да го каже по друг начин — Европа и това е... — той се поколеба леко, за да постигне по-голямо въздействие — сумата, която искам да поверя на вас.

Акерман остана безучастен.

— За каква сума говорим, господин Клейтън? — попита той, след като остави химикалката си върху тефтерчето и избегна погледа

на Том.

В швейцарската броня се беше появила първата пукнатина.

— А, сумата — повтори Том думите му, леко повишавайки глас, — аз очаквах вие, господа, да можете да ми я назовете.

Хуго Аликона погледна Клейтън, после своя началник и след това отново американеца. Явно беше объркан.

— Господин Клейтън, бихте ли обяснили — сериозно помоли Акерман.

— Господин Акерман, моето семейство отдавна държи парите си при вас. Фактически през по-голямата част от този век. Сега тези средства са мои. Искам да бъдат прехвърлени в сметките, които желая да откриете на мое име.

— Разбирам. Естествено ще ми трябват подробностите за тези сметки.

Клейтън извади един лист, изписан на машина, и го подаде на Акерман.

— Сметката е открита от моя дядо Патрик Клейтън. Трите имена, адрес, номер на сметката — всичко е там. В момента не мога да кажа кога точно е открита, но съм сигурен, че имате тази информация. Предполагам около 1940 г.

— Господин Клейтън, естествено нито аз, нито господин Аликона можем да знаем нещо за тази сметка...

— Разбира се.

— А ако тази сметка съществува, трябва да знаете, че тя се управлява по швейцарския закон. Не искам да ви обидя, но ръцете ми са вързани. Трябва да спазвам процедурите.

— Не бих искал нещо друго. Това ще ми бъде от полза, след като възнамерявам да оставя парите при вас. — Том подчерта тази последна част и проследи как я възприемат двамата мъже. — Що се отнася до процедурите, ще ви помоля да ми ги обясните.

— Казахте, че тази сметка е открита от вашия дядо?

— Да.

— Сигурно той вече не е сред живите?

— Починал е през 1944 г.

— Тогава законното притежание на тази сметка е преминало върху?...

— Баща ми, който почина миналата седмица — Това беше областта, която Клейтън искаше да избегне — четиридесет и пет годишната пауза. Той искаше да създаде впечатлението, че семейството през цялото време е знаело за този депозит. — Но като се има предвид, че дори не можете да потвърдите съществуването на сметката, може би е по-добре да се съсредоточим върху „процедурите“, които споменахте.

— Тази сметка беше ли специално завещана на вас от вашия баща или дядо?

— Да. В завещанието се споменават изрично всички баланси на всичките му банкови сметки.

— Тогава ние ще трябва да видим завещанието, което трябва да бъде заверено от американските и швейцарски власти във вашата родина, а тези неща отнемат време.

Клейтън отвори чантата си, извади всички документи, които беше донесъл, и ги постави на масата пред себе си. След това започна да ги подава един по един на Акерман: завещанието и смъртния акт на своя дядо, надлежно заверени, завещанието на баща си, акта му за раждане и смъртния акт, също надлежно заверени.

— Всичко е наред — решително каза Том.

Докато Акерман се преструваше, че преглежда внимателно всеки документ, преди да го подаде на Аликона, Клейтън вече знаеше, че следващият им ход щеше да бъде Голямото разтакаване, защото ги беше приклепил натясно. Затова реши той да поеме инициативата.

— Господа, предполагам, че ще искате внимателно да проучите тези документи — каза той, вдигна чантата си на масата и я затвори, подсказвайки с действията си, че се готви да си върви, — но мога да ви уверя, че всичко е наред.

— Разбира се — отговори Акерман с благодарност, надигна се, като преди това прибра визитката на Клейтън, и добави: — Можем ли да ви потърсим във вашата банка?

— Господин Акерман — твърдо отговори Том, вторачен в швейцарския банкер, — и двамата сме заети хора. Имам малко работа в Цюрих, но трябва да ви призная, че си оставих време, за да се върна тук следобед и да приключим с този въпрос. Обаче — той вдигна ръка, за да спре възраженията на Акерман, — като се има предвид часовата разлика между Цюрих и Ню Йорк, по времето, когато получите отговорите на зададените от вас въпроси, вашата банка вече ще е

затворила. Затова ще остана да пренощувам в Цюрих и очаквам да ми се обади утре сутринта. Можете да ме намерите в „Бор о Лак“. Аз ще дойда, ще подпиша, каквото е нужно, и ще си вървя вкъщи.

— Господин Клейтън, бъдете сигурен, че ще направим всичко възможно — отстъпи Акерман. След това, за да възстанови авторитета си пред Аликона, добави: — Ако сметката съществува.

— Разбира се, че съществува. Вижте — продължи доверително Том, като между банкери, — никой не обича да губи сметки, но както казах и преди, по-голямата част от парите ще остане при вас. Десет процента ще преведете в Англия. Ще преценя вашите усилия през следващите двадесет и четири часа като показател за качеството на услугите, които аз и моето семейство можем да очакваме за в бъдеще от вашата банка. Моля, не ме разочаровайте.

— Ще направим всичко възможно. А сега, ако ме извините, господин Клейтън, ще вървя да се залавям за работа. Господин Аликона ще ви изпрати.

Моралес седеше начело на масата в трапезарията. Пред него лежеше отворената карта на Меделин. Той я обърна към Мигел Ромуалдес и я плъзна към него. Тримата мъже се съвещаваха вече четири часа и макар двойните врати на трапезарията да бяха затворени, Моралес беше казал на всички, семейството, прислугата и телохранителите, да излязат да подишат чист въздух. Този разговор беше предназначен само за три чифта уши.

Не харесваше Ромуалдес, но щеше да му е полезен като кмет на Меделин. Тлъст политик на средна възраст, който получаваше официално заплата от хиляда долара месечно, но изкарваше още пет хиляди от обществените поръчки плюс редовния рушвет от Моралес. Носеше смачкан костюм и риза с отворена яка, защото тлъстините по гушата не му позволяваха да слага вратовръзка. Другият мъж беше Аристидес де ла Круз, адвокатът на Моралес — старателен, сигурен, умен. Постигнал всичко сам, той би могъл да се издигне до върховете в Богота, но сега, в края на четиридесетте си години и с голямо семейство, се беше преместил в Меделин и изпитваше благодарност, че има такъв клиент като Карлос Алберто Моралес. За разлика от

облеклото на кмета, деловият костюм на Де ла Круз беше добре изгладен и подчертаваше стегната му жилава фигура.

Кокаиновият барон беше привикал двамата малко след като даде нарежданията си на Шпеер. Де ла Круз щеше да регистрира фондацията. Това трябваше да бъде направено без бавене. Фондацията ще бъде благотворителна организация, посветена на най-благородните каузи. Разбира се, като движеща сила на тази инициатива, Моралес трябваше да е член на Управителния съвет, както и Де ла Круз, и Ромуалдес. Стигнаха до съгласие по-късно да помолят монсиньор Варела също да влезе в Управителния съвет, защото църквата предстоеше да играе важна роля в начинанието. Де ла Круз отбеляза, че по този начин ще бъдат представени законът, земната и вечната власт. На Моралес тази мисъл му хареса и отбеляза, че и сам не би могъл да се изрази толкова сполучливо. Основните цели на фондацията щяха да бъдат: „... да извади бедните и неоправданите от тяхното незаслужено нещастие, като им помогне с жилища, здравеопазване и образование, така че да могат да живеят достойно и да станат верни служители на Господа и Република Колумбия.“

— Дон Карлос, ти си светец! — възкликна кметът.

От лявото му око се търкулна истинска сълза, последвана от потоп, когато му просветна, че като настоящ титуляр на поста вероятно щеше да си остане завинаги кмет.

Моралес му нареди да престане с тези изблици, защото беше време да се заемат с практическите въпроси. Трябваше им земя в града: хубава, суха и леснодостъпна. Болницата и училищата трябваше да бъдат разположени в центъра, жилищата изискваха повече площ. Моралес беше планирал три квартала: два в източната част покрай пътя за Богота и един в северната част в края на града покрай пътя за Картахена. Ромуалдес, който още беше под впечатлението на избликналите у него чувства, предложи градът да дари земята, но адвокатът посочи, че подобни действия могат да предизвикат питания в Конгреса. Той и неговият клиент осъзнаваха, че в Богота още има достатъчно смели сенатори, готови да внесат закон, който да анулира подобни сделки. Преди години Моралес щеше да ги убие — беше прилагал подобни мерки неведнъж. Първия път остави на мястото фалшива визитка, а по-късно обвини комунягите от ФАРК^[3]. Но сега, когато американците — бяха до шията затънали в Колумбия, вече не си

заслужаваше риска. Впрочем това поведение принадлежеше на друга епоха, когато Моралес работеше за късогледни глупаци, които живееха и умираха по други правила.

— Аз ще отчуждя земята! — обяви кметът с повече перчене, отколкото беше нужно.

— Не, Мигел. Ние ще платим земята — възрази Моралес великодушно, — но градът може да осигури, ето в това можеш да помогнеш, комуналните услуги. Вода, електричество, улици. — Той тупна с юмрук по масата и се вторачи в кмета. — Трябва да го направим. Няма да строя бордеи!

Ромуалдес се почувства неловко. Да подари земята, щеше да е по-лесно. Тя принадлежеше на щата, така че на него лично нищо нямаше да му струва, нито пък на градския бюджет. Но изграждането на комуналната инфраструктура беше нещо съвсем различно. На строителните фирми трябваше да се плати. Откъде щяха да намерят парите? Той вече имаше преразход за финансовата 1998 и беше бръкнал яко и в следващата 1999, като покриваше дефицита с банкови заеми.

Моралес сякаш прочете мислите му.

— Аз ще ти помогна — каза той за голямо облекчение на кмета.

Когато дойде моментът, Моралес щеше да се погрижи да се разчуе за идеята. Приятелски настроени вестници щяха да му помогнат. Щяха да започнат да набират дарения от фирмите, черквите и от обикновените хора на улицата. Те щяха да дарят нужните пари, за да получат бедните хора топлина, светлина и вода. А на строителните фирми ще кажат, че фондация „Моралес“ гарантира проекта.

— Работата ще бъде свършена на производствени цени — каза той натъртено на кмета. — Затова спечелилите тези обществени поръчки няма да плащат комисионни.

Отново насочиха вниманието си към картите, за да определят точните строителни райони. Постигнаха съгласие, че Де ла Круз ще използва влиятелни имена и други средства по свой избор, за да извърши покупките на разумни цени и после да прехвърли земите на фондацията.

— Още нещо — подхвърли Моралес, преди срещата да приключи. — Трите жилищни района, които избрахме, в момента са много евтини — петстотин долара за акър. Градските терени са по-

скъпи, но цените трябва да отразяват сегашните несигурни времена. — Той замълча, за да имат думите му по-голямо въздействие, и след това се изправи, вторачвайки се в Ромуалдес. — Само ние тримата знаем за плановите ми — той преднамерено се огледа, за да подчертае казаното, а след това изгледа двамата си събеседници сякаш за да ги предизвика да го опровергават. — Така че, ако цените на земята в Меделин се покачат и с едно песо до момента, когато извършим покупките, това може да означава само едно нещо — един от нас тримата се е разприказвал. Като се има предвид какъв е залогът, ще се ядосам страшно много. Ясен ли съм?

След като напусна сградата на „Юнайтед кредит банк“, Том Клейтън отиде в представителството на своята банка. Там разговаря с анализаторите и се опита да прецени какво мислят за лирата. В един и половина се среща за обяд с очевидно притеснения Джеф Ленгланд.

Том избра тих ресторант далеч от деловия район. Оказа се добър избор, защото, както се очакваше, обядът не мина добре. Стилът на обличане на Ленгланд като випускник на Бръшляновата лига^[4] не се бе променил, но той изглеждаше измършавял и потиснат. Дори беше започнал отново да пуши и съвсем не приличаше на онзи Ленгланд, който беше прочут в „Кеймбридж“ с представителната си външност.

— Том, свършени сме. — Джеф почти не докосна храната си. — Единствената ни надежда е да си признаем. Може би просто ще ни уволнят, защото банката няма да иска скандали — удари го на молба той.

— Не бъди такъв проклет тъпанар — изръмжа Том през стиснати зъби и се наведе към него. — Става дума за затвор. И двамата ще влезем в панделата. Не четеш ли вестници? „Уол стрийт“ иска да стъпи на врата на дилърите, които вършат мошеничества. Старата гвардия доказва своята честност и почтеност, като хвърля черните овци в затвора!

Тяхното пропадане в ада се получи в резултат на един разговор миналия Великден, когато семейство Клейтън замина на едноседмична почивка заедно с Ленгландови в Гстаад. Обгърнати от великолепието на хотел „Палас“ като в пашкул, замаяни от яркия блясък на ситния сняг и от собствения си успех, те мислеха, че няма как да сбъркат.

Освен това всички знаеха, че лирата стерлинга е прекалено скъпа и че ще поевтинее веднага, когато псевдосоциалистите между новите лейбъристи намерят извинение, за да ѝ позволят да се плъзне достатъчно надолу, за да я премахнат и заменят с еврото.

Затова разиграха една простичка игра. Заложиха на покачването на курса на швейцарските франкове и падането на лирата. Регистрираха фирма във Вадуц, като имената на собствениците бяха скрити зад непробиваемите закони за банковата тайна на Лихтенщайн. Акционерното дружество „Таурус“ откри търговска сметка в банката на Клейтън в Лондон, Новият клиент разполагаше с най-добрите възможни гаранции, предоставени не от кой и да е, а от клона на същата банка в Цюрих. Те спекулираха с бъдещите стойности и избраха най-простата стока. Не се спряха на кафе, злато или минерали, а на пари и по специално на лирата стерлинга. Продадоха 15 милиона лири, които не притежаваха, с тримесечен фючърсен договор при курс 2.40 швейцарски франка. За всеки цент, с който лирата паднеше спрямо франка, щяха да спечелят над 60 000 лири. Както е обичайно при подобни фючърси, „Таурус“ трябваше да плати маржа или един вид депозит, но заради отличните гаранции той беше ограничен само до 5 или 750 000 лири. Внесоха парите от Вадуц. Разделената поравно сума обра повечето от спестяванията на Ленгланд и значителна част от тези на Клейтън.

Но Европа преживя повече финансови кризи от Британия и лирата си остана непоклатима. Дори намаляването на лихвения процент не можа да отнеме от блясъка ѝ. Когато „Таурус“ пусна кепенците, те бяха изгубили 625 000 лири или почти целия марж.

Ленгланд беше съсипан. Той беше роден богат, но израснал в бедност, и точно отново беше поел по пътя към богатството, когато изведнъж се оказа с по-малко от 50 000 долара на свое име.

— Ще опитаме отново — каза Том на изумения си приятел.

— Да не си се побъркал? — възрази неуверено Джеф. Беше готов да се вкопчи във всяка възможност, колкото и да беше мъглява, ако предлагаше изход. — С какви пари?

— Аз ще си заложа главата — отговори Том, натъртвайки на личното местоимение. — Ще изпратя 2.5 милиона долара от банката в Цюрих. Все едно е грешка — обясни той. — Би трябвало да е дебит за новия марж, а вместо това ще изпратя кредит. — Той замълча, за да

може неговият приятел да осъзнае огромното престъпление, което щяха да извършат, и продължи, след като не чу възражения. — Ще удвоим. 30 000 000 лири. Ти ще прехвърлиш парите от Цюрих в Лондон, а аз ще сключа сделката.

Ленгланд не продума, а Том продължи:

— Не разбираш ли? Ако някой те попита, ще обясниш, че си изпратил парите обратно, защото са платени погрешно. Ако попитат мен, ще кажа, че съм помислил, че това са приходите от дебита, с който съм задължил Цюрих. Вероятно „грешката“ няма да бъде забелязана поне три месеца. Дотогава ще сме приключили и всичко ще е наред.

— А ако лирата не падне? — попита Джеф неохотно.

— Ей, приятел — отговори Клейтън презрително, — ако те е хванало шубето, аз сам ще го направя. Какво решаваш?

Сделката тръгна.

Сега им се струваше, че това се е случило преди векове.

В момента, когато пиеха второто си бренди в цюрихския ресторант, лирата се разменяше за 2.64 франка и те бяха вътре с 2.2 милиона долара. Ако лирата се качеше само с още един цент, щеше да се наложи да увеличат своя депозит. Дори нещо по-лошо — може би щяха да открият кражбата.

— Том, какво ще правим? — попита Ленгланд, търсейки насърчение.

— Нищо. Поне засега. Има още един месец. Може би лирата ще се срути — отвърна Том, но не хранеше големи надежди. — Междувременно се дръж спокойно и не прави нищо. Аз ще измисля начин — завърши Клейтън с повече фукане, отколкото с истинска увереност.

Следобедът, тъй като не искаше да прекара дори само още една минута с Ленгланд, нито пък имаше желание да седи в хотелската стая, Том нае кола и пое по живописния път към езерото Констанца, известно и като Бодензее. Вечеря в туристически ресторант с говеждо фон дьо в комплект с алпийски оркестър и йодлери. В полунощ се върна в Цюрих, чувствайки се напълно изтощен.

Докато Клейтън убиваше времето, банковите служители бяха затрупани с работа. Още преди Том да излезе от сградата, Акерман поиска спешна среща с д-р Карлхайнц Грубер, дебел старши вицепрезидент, отговарящ за частните клиенти. След като д-р Грубер изслуша отчета на Акерман за проведената по-рано среща и провери някои факти, той хвърли поглед към часовника на стената в кабинета си и задвижи процедурите. В момента в Цюрих беше дванадесет и петнадесет, а в Ню Йорк пет и петнадесет сутринта. Грубер повика секретарката си и изпрати два поверителни факса: до шефа на охраната в „Юнайтед кредит банк“ в Манхатън, нареждайки му да го прочете и веднага да се обади на д-р Грубер. А другият беше до втория търговски представител в швейцарското посолство във Вашингтон, с който му съобщаваше, че д-р Грубер ще му се обади в осем сутринта американско време.

В три следобед швейцарско време Ги Излер от ЮКВ, Ню Йорк, звънна на д-р Грубер и получи указания. В три и петнадесет се обади от посолството и д-р Грубер отправи своята молба.

Швейцария е възплъщението на най-ефективната и производителна корпорация в света, управлявана от мъже (и по-рядко от жени, които доскоро нямаха право да гласуват), които по закон прекарват съзнателната част от живота си, служейки във въоръжените сили. Макар тази служба до голяма степен да е на непълен работен ден, средно годишно по петнадесет дни, чиновете се спазват през всички 365 дни. Така, когато вицепрезидентът на втората по големина банка в страната разговаря с второто аташе по търговските въпроси в швейцарското посолство, се подразбира, че един полковник на действителна служба моли за услуга лейтенант, който също е на действителна служба. Разбира се, това не е заповед, но подчиненият ще постъпи мъдро, ако се отнесе към молбата като към заповед.

Затова, докато Клейтън се възхищаваше на крайбрежието на Бодензее, Грубер си тръгваше за вкъщи. Беше останал един час след нормалния край на работния ден в пет и тридесет, което го подразни, но вече имаше отговор от посолството. Консулството в Ню Йорк наистина беше заварило миналата седмица документите и комплект ксерокопия очакваха господин Излер.

Докато Швейцария спеше, Излер посети Нюйоркското сдружение на адвокатите, Държавния департамент и Регистрите по

гражданско състояние, преди още същата вечер да изпрати по факса доклада си в седалището на банката. Когато в четвъртък сутринта Грубер влезе в кабинета си точно в 8:00, той разполагаше с потвърждението, че всички подписи са истински и че въпросните документи са валидни и точни. Единствената част, която не беше напълно задоволителна, се отнасяше до контакта с правната кантора „Суини, Тъли, Макандрюз“, защото въпросният старши партньор, господин Ричард Суини, нямаше да бъде на работа до следващия понеделник. Но неговият съдружник, господин Уестън Хол, беше потвърдил, че професор Майкъл Сеймъс Клейтън действително е починал преди две седмици, че неговият единствен син е Томас Деклан Клейтън и че фирмата е изпълнител на завещанието. Цялата тази информация се намираше в общественото пространство. Въпреки това, преди да отговори на въпросите, съдружникът си беше записал личните данни на питация, както и причината за запитването, след което написа наметна бележка и я остави на писалището на Дик Суини.

Доволен от събраната информация, Грубер повика Акерман и му нареди да се обади на Клейтън. В десет часа в четвъртък сутринта Акерман заяви по телефона, че ще се радва да се срещне от отново с господин Клейтън в единадесет, ако му е удобно. В пристъп на спонтанна перверзия, защото почти не беше мигнал през нощта, Том настоя срещата да бъде в единадесет и петнадесет.

Преди да предаде папката с Клейтъновите документи на Акерман, Грубер му припомни колко много банката цени сметките на големите вложители и колко малки шансове за успех имат началници, които загубят подобен депозит и той отиде при конкуренцията. След като още веднъж погледна в папката, преди да я затвори и да я плъзне решително по писалището, Грубер загатна, че възлагането на управлението на тази сметка може, да се приеме, ако не като повишение, то поне като израстване в кариерата.

Благодарен за тази възможност, Акерман се зае с подготовката на документите, като педантично спазваше любимите си процедури, така че щом се срещне с Томас Клейтън, всичко да бъде готово за предаване — отказът от права, освобождаването от отговорност, договорът за доверено управление и разбира се, формулярите за откриване на сметките в комплект с указанията, нарежданията и банковите карти с

подпис. След това запази по телефона една от луксозните съвещателни зали и нареди на Аликона да чака в приемната на петия етаж точно в 11:10 часа.

В десет и тридесет, след като плати сметката си, Клейтън излезе от „Бор о Лак“ и отново закри по „Банхофщрасе“, като настроението му се люшкаше между съмненията и големите надежди. Банките разполагат с начини да прекратяват за известно време депозити, които с години лежат заспали, след което те се поглъщат като наследство на банката. Знаеше банки в Америка, които щяха да водят такива депозити за живи в продължение на пет години и нещо, след това да ги прехвърлят на друг номер за още един приличен период от време и накрая, ако не се появят претенции, да използват печалбата, за да подобрят отчета за баланса си. Освен това беше известно, че швейцарските банки са основните облагодетелствани от подобни доходоносни операции. Толкова вложители пазеха в дълбока тайна златните си яйца в швейцарските банки, че при внезапната им смърт скъпите роднини оставаха с пръст в устата просто защото не са имали представа за съществуването на сметките. Всеки път, когато някой диктатор от Третия свят се спомине внезапно, няколко милиона се изсипват в касите на „Банхофщрасе“. Щом избухне война в някой забравен от Бога кът на земята и водачите на победените платят с живота си, техните незаконни печалби увеличават положителния баланс на тази алпийска страна на чудесата.

Том знаеше, че без чудесния дар на банковото извлечение и номера на депозита неговите шансове щяха да бъдат минимални или направо несъществуващи. Обаче, след като ги притежаваше, банкерите трябваше да предположат, че той знае повече, отколкото знаеше в действителност. Какво би си помислил той на тяхно място? Щом парите са останали недокоснати от 1944 насам, вероятно са прекратили сметката най-късно през 1950, като оттогава не са начислявали и лихви. Ако признаеха съществуването на сметката, той нямаше да приеме подобна позиция. Щеше да настоява за лихвите, за 4% годишна лихва, и да се пазари, слизайки с по четвърт процент от време на време, за да се съгласи на 3 милиона. След това щеше да звънне в „Интерфлора“ и да поръча неприлично голям венец, от онези, които

можеш да купиш само в Ню Йорк или Лос Анджелис, който да бъде поставен на гроба на дядо му. С тези положителни мисли той влезе в голямата сграда близо до „Параде плац“ и взе асансьора до петия етаж, където беше посрещнат от усмихнатия господин Аликона.

Този път го поведе в друга посока. Том веднага забеляза, че съвещателната зала, в която влязоха, очевидно беше от различно ниво. Всички банки разполагаха с подобни помещения за своите VIP клиенти. Нямаше ги вградените в тавана неонов пръчки, които хвърляха разсеяна светлина. Тук висяха полилеи. Мокетът беше отстъпил място на персийски килими, а около съвещателната маса имаше дванадесет стола. Акерман вече чакаше прав, когато двамата мъже влязоха в помещението. На лицето му имаше подобие на усмивка — поне по неговите стандарти, а дясната му ръка беше протегната за добре дошъл.

Сърцето на Клейтън прескочи: сигурно ставаше дума най-малко за три милиона. Когато се настаняха около блестящата махагонова маса, американецът забеляза подготвените папки за документи, спретнато подредени върху плота. На етикетите им вече беше напечатано името Томас Д. Клейтън.

— Господин Клейтън, за мен е удоволствие да ви съобща — откри доброжелателно срещата Акерман, — че успяхме да приключим с всички процедури за краткото време, което ни дадохте. — Каза го така, сякаш очакваше поздравления, но Клейтън само се усмихна и кимна.

— От вчерашните ви нареждания заключавам — той погледна бележките пред себе си, сякаш да предотврати всяко възможно възражение, — че не желаете да запазите номера на сметката на баща си — сега отвори две нови папки и ги подаде на Клейтън — и засега искате да се открият две нови сметки.

Сигурно има предвид номера на сметката на дядо ми, помисли си Клейтън, но си замълча в съгласие със собствения си Втори закон в банкирането: „Ако ти кажат нещо, което не знаеш, замълчи си, престори се, че го знаеш, и продължи да слушаш.“ Той кимна на Акерман и насочи вниманието си към папките. Вътре лежах формуляри за откриване на сметки, стандартни, но все пак много по-различни от използваните в американските банки: съдържаха по-малко въпроси и повече указания.

Клейтън извади писалката си и започна да подписва. Текущата сметка в долари, както беше поискал. Той се подписа на четири места, а Аликона всеки път кимаше одобрително. Беше много по-просто човек да си има работа с колега банкер. След това Том се зае с депозитната сметка и положи още четири подписа.

— Вчера заявихте — Акерман отново зачете бележките си, но не успя да скрие нервната нотка в гласа си, — че ще искате десет процента веднага. За да го вложим в текущата ви сметка или?

— Господин Акерман, може ли да ми кажете точния баланс до днешна дата? — Том се надяваше по гласа му да не проличи колко нервен е и той.

— Четиридесет и два милиона, осемстотин двадесет и шест хиляди долара — отговори педантично швейцарският банкер. — Плюс текущата лихва, която естествено ще бъде начислена... — Той погледна към календара. — Всъщност утре. За настоящия месец това са 124 909 долара.

Лявата ръка на Клейтън започна да трепери неволно и той бързо се престори, че го боли лявото коляно, стоварвайки непокорната ръка върху него, и започна да го разтрива, за да скрие тремора.

— Стара спортна травма — обясни той с извинителна усмивка. — През зимата напомня за себе си от време на време.

Той също беше свикнал с големите цифри. Четиридесет милиона, четиристотин милиона. Това бяха суми, които редовно обсъждаше по време на работа. Успокой се, Томи, каза си той. Помисли си: парите на други хора, телефонни номера, просто поредната сделка.

— Около десет процента, за да бъдем точни — той извади листа със сметките от чантата си и продължи, докато Аликона си водеше бележки. — Искам да преведете пет милиона долара по сметката на „Таурус“ АД в разпореждане на моята банка в Лондон. — Той подаде подробностите за сметката на Аликона. — Да не се споменава източникът на този превод. — След това се обърна към Акерман: — Значи остават тридесет и седем, точка осемстотин двадесет и шест. — Сега цифрите се лееха с лекота. — Какъв е вашият най-добър лихвен процент за тридесет и седем милиона долара за деветдесет дни?

— Господин Клейтън, като се има предвид дългогодишната връзка на вашето семейство с „Юнайтед кредит банк“, аз съм

упълномощен да ви предложи четири и една четвърт. Разбира се, за срочен депозит.

— Благодаря ви, това е приемливо — отговори Клейтън с усмивка, знаейки много добре, че това е много повече, отколкото неговата банка би предложила. Моля, наредете трансакцията с утрешна дата. Можете да добавите лихвата от сто двадесет и пет към останалите осемстотин двадесет и шест... — Той замълча, за да направи сметката наум. — Значи общо 950 909 долара, и да ги прехвърлите в текущата ми сметка.

Аликона кимна в съгласие, когато вдигна очи от сметачната си машинка.

— Значи утре — продължи Том, за да приключи с това — очаквам да видя пет милиона долара в лондонската сметка.

— Разбира се — отговори с усмивка Акерман, много доволен от себе си.

Те се съгласиха лихвите да бъдат прехвърлени по текущата сметка на Том, извлеченията да бъдат изпратени на домашния му адрес в Лондон и жена му да разполага с двете сметки чрез генерално пълномощно, така че да има достъп до тях без формалности, ако Том отсъства. Клейтън взе формулярите, за да ги подпише.

Когато стана да си върви, краката му едва не се подкосиха и той отново обвини коляното. Излезе навън в слънчевия ден, бързо пресече „Параде плац“ и нахълта в хотел „Савой“, намери бара, поръча си голям бърбън и го гаврътна наведнъж. Изчака ръката му да престане да трепери, плати с петдесетфранкова банкнота и излезе от заведението, без да изчака рестото.

Барманът остана като гръмнат. Чужденците са много странни, помисли си той. Колко хубаво, че съм швейцарец.

След около час Том Клейтън се качи на самолета на „Бритиш еървейс“ за „Хийтроу“. По пътя към летище Цюрих той се замисли дали да не звънне на Ленгланс и да му каже добрата новина, но реши да не го прави. Нека се пържи още някой и друг ден, каза си. В края на краищата ми дължи два и половина милиона долара.

[1] Финансови деривати — инструменти, чиято стойност е производна от стойността на даден актив. Вместо да търгуват с активите, участниците в деривативните борси се договарят за размяна

на пари, активи или други ценности в някакъв бъдещ момент. — Б.пр.

↑

[2] Сани Абача — нигерийски мюсюлманин и военен диктатор, прочул се с обесването на Кен Сароуива, активист в борбата на местното население срещу петролните компании. — Б.пр. ↑

[3] ФАРК — лява политическа организация, революционни въоръжени сили на Колумбия. — Б.ред. ↑

[4] Бръшлянова лига — спортна лига, създадена от престижните университети и колежи в североизточната част на САЩ. — Б.пр. ↑

3

Дик Суини се върна в Ню Йорк в събота следобед след най-страшното пътуване в живота си.

Самолетът беше излетял от Сан Хосе при хубаво време, но след час над Северна Флорида започнаха турбуленциите. Пилотът обясни, че причината е в силния вятър от Атлантическия океан, и помоли пътниците да си сложат коланите, а стюардесите и стюардите да седнат по местата си. Когато се спуснаха от 11 500-те метра височина и навлязоха в облаците, клатенето и разтърсването станаха още по-силни. Само за няколко минути яркото слънце беше сменено от плътната чернилка на буреносните облаци, която се раздираше от време на време от призрачните проблясвания на светкавиците. На моменти мълните следваха по няколко една след друга, но не се чуваше гръм, а само монотонното бучене на двигателите.

Когато стигнаха до Норфък, Вирджиния, въпреки възраженията на екипажа, ръководството на въздушното движение ги накара да се издигнат на 8 500 метра, където турбуленциите станаха нетърпими. Главният стюард се обърна към пътниците с молба да изправят седалките си, да стегнат здраво коланите, да вдигнат масичките и приберат видеоекраните. На капитана на полета, който сигурно беше преживявал и по-големи неприятности, трябва да му се отдаде дължимото, защото през цялото време говореше на пътниците и неговият спокоен и внушаващ сигурност глас им съобщаваше разстоянието, което са изминали, омаловажавайки „малките неудобства“.

Летище „Кенеди“ също имаше проблеми. Времето се оказа лошо, отколкото вещаеше прогнозата, затова разстоянията между самолетите трябваше да бъдат увеличени и трафикът в събота вечерта се оказа здраво задръстен. Самолетите, които пристигаха след дълги полети и запасът им от гориво беше на изчерпване, бяха пропускани с предимство, а АА 404 от Коста Рика трябваше да очаква най-малко един час закъснение. Изправен пред избора между парите на

компанията и удобството на пътниците, капитанът на полета избра второто и реши да смени посоката. Двадесет минути по-късно те кацнаха безпроблемно на международното летище в Балтимор-Вашингтон.

Суини се почувства зле. Беше се нахранил прекалено обилно, докато се носеха под лъчите на слънцето, изпълнен със самодоволна топлина, която отчасти се дължеше на някои първокачествени вина. Изобщо не подозираше каква буря ги очаква. Размишляваше за срещата с Шпеер. За първи път разговаряха лично и на Суини не му трябваше много време, за да разбере, че двамата мислят еднакво. Макар Суини да беше практикувал право четиринадесет години повече от костариканеца, толкова беше и разликата им в годините, и двамата бяха избрали професията заради личното преуспяване и възможността да печелят големи суми, а не поради загриженост за справедливостта и морала. Разчитаха на своите познания като начин да се защитят и се възприемаха като хора, които стоят над закона.

Сега Суини стоеше замаян в летищния терминал, който показваше всички признаци на куп закъснели полети: липса на места за сядане, безцелно размотаващи се хора, оплаквания на висок глас пред гишетата на различни авиолинии. Персоналът очевидно не беше способен да се справи с форсмажорните обстоятелства. Суини се отправи към телефоните и търпеливо изчака, докато се освободи една кабинка. Първо звънна в дома на своя помощник, но попадна на телефонен секретар. Затвори и позвъни на секретарката си, обясни ѝ къде се намира и се зарадва, че не се е случило нищо, което да не може да почака до понеделник. След като се оказа свободен от неотложни задължения, се върна при гишетото на авиокомпанията, показва билета си за първа класа и настоя да получи стая за през нощта. Съгласиха се без всякакви възражения, настаняха го в петзвездния „Пийбоди корт“, естествено, безплатно, и като жест на добра воля му предоставиха лимузина до хотела и обратно.

Даде пет долара бакшиш на пиколото и остави куфара си недокоснат на мястото, където го занесе момчето. Докато сваляше дрехите си и ги хвърляше небрежно върху облегалката на стола, той се колебаеше дали да си вземе душ, или направо да се хвърли в леглото. Но в този момент съзря минибара и реши да провери какво има вътре. Извади двете малки шишенца „Чивас регал“ и се замисли дали да не

поръча по телефона истинска бутилка, но реши, че това ще бъде прекалено голямо усилие. Вместо това взе и двете шишенца „Джек Даниълс“ и подреди четирите бутилчици върху нощното шкафче. Махна покривката на огромното легло, нахвърля четири възглавници в горния край и с благодарност се тръшна отгоре. Отвори първото шишенце и без да го е грижа за чаша, отпи, връщайки се на мислите си за работите с Том Клейтън.

Дик Суини беше много разтревожен. Когато миналата сряда Джо Салазар го покани на среща, първата мисъл на адвоката беше, че ще вземе някой тлъст хонорар. На път към офиса на клиента си, винаги той ходеше при него, а не обратното, пропъди тревогата, че някой може би души наоколо. Несъмнено ФБР наблюдаваше непрекъснато „Саут драйв“, но дори мошениците имаха право на адвокат. Това беше записано в конституцията и по въпроса съществуваше неофициално примирие. Правителството не преследваше адвокатите, а те се отнасяха с разбиране към съдебните разпореждания.

Когато Салазар отвори дума за Клейтън, Суини почувства облекчение. Сметката в Цюрих силно го тревожеше и му олекна, като разбра, че по волята на случая тя веднъж завинаги щеше да бъде закрыта. Няколко дена по-рано, след обеда с Том Клейтън, Дик беше сполетян от ужасно предчувствие: Том нямаше много общо с баща си и ако случайно заподозре нещо, ще разкрие тайната и тогава ще стане страшно. Беше изказал предпазливо тревогата си пред Перача, защото въпреки собствената му алчност приятелството между фамилиите Клейтън и Суини беше отдавнашно. Той не искаше Том да пострада, ако това можеше да се избегне. Може би ставам параноичен, каза си Дик. Как за Бога би могъл да разбере? Въпреки това беше по-добре да вземат под внимание дори най-малката вероятност. Между другото Дик не беше напълно сигурен в Том. Дали би могъл да бъде купен? Затова Суини направи съвсем слаб намек, но Салазар го отряза.

— Какво знае? — попита заплашително банкерът.

— Нищо, Джо — отговори Суини наполовина честно. — Знаеш, че винаги съм мразел тази уговорка. Обстоятелствата налагат да го подчертая още веднъж.

Салазар кимна, сякаш е съгласен, но след това отправи предупреждение.

— Ако има някакъв проблем, ще помоля Ектор да го уреди.

Суини си наложи да не поглежда през рамо към Перес. Наистина нямаше желание да го съзерцава.

— Няма проблеми, Джо, Просто закрий проклетата сметка. Това е всичко.

Салазар кимна замислено, след това погледна отново Суини. Устата му беше разкривена в усмивка, но очите гледаха студено. Той се отпусна назад в стола.

— В интерес на истината — каза успокоително — аз си помислих същото. Затова казах на Тони да я закрие.

Той разказа на Суини за идването на Шпеер и нарежданията на Моралес и как още същия ден Тони е писал на „Юнайтед кредит банк“. След като средствата щяха скоро да са налице, Салазар предложи още този следобед Суини да вземе самолета до Сан Хосе и да уточни подробностите с Шпеер. Дик се съгласи. Щеше да се наложи да отложи една-две срещи, но мисълта най-сетне да прекъсне всички връзки между Клейтънови и Салазарови му се стори много привлекателна. Той обичаше Том и Теса и когато тази история приключи, ще може да се вижда с тях по-често. И последно, но не по важност, щеше да изкара поне четвърт милион хонорар.

Сега, когато вече беше в Балтимор, стомахът на Суини престана да се обръща. Той стана и тръгна към банята, като отваряше второто шишенце уиски. Горещата вода съживи ума и тялото му. Работата се очертаваше като забавна и доходна. В Коста Рика много му хареса. Досега Суини беше смятал Централна Америка за сбирщина от бананови републики. Беше си представял жегата и прахоляци, сламени шапки и магарета, навсякъде бордеи и богаташки къщи за малцината привилегировани, заобиколени от неприлично високи огради в стил Бевърли хилс. Остана приятно изненадан.

Шпеер посрещна Суини на летището в елегантен костюм. Караше „Ленд роувър“, а не лимузина с климатик, както очакваше Суини. Сан Хосе имаше здравословен вид, улиците бяха чисти, а умереният климат благоприятстваше развитието на пищна растителност и много цветя.

До този момент Суини и Шпеер бяха разговаряли само по телефона. Това беше първата им среща. Слушайки акцента и граматически правилния английски, Суини си беше представял мургав

латиноамериканец, но мъжът, който го наближи, беше рус и висок, а обноските и държането му — изненадващо цивилизовани.

Пропътуваха десетте километра до къщата на Шпеер, водейки лек разговор, като започнаха с обичайните баналности за полета и задължителния въпрос:

— За първи път ли идвате в Коста Рика?

Шпеер подхвана темата, защото като всеки местен жител усети приятното впечатление, което градът беше направил на неговия гост. Разказа за кафето и производството на цветя, за мирната история на страната в сравнение с останалата част на района, както за качеството на живота, което по мнението на самия Шпеер бе доста високо. Мястото импонираше на германеца у Шпеер, защото, необичайно за американския провлак, почти цялото население беше бяло. За разлика от околните държави, Коста Рика нямаше армия, което може би беше обяснението за петдесетте години демокрация, докато в това време съседите се разкъсваха от непрестанни революции.

— Шпеер? — попита Суини, който вече беше започнал да харесва мъжа. — Немско ли е? Или холандско?

— Моето семейство е дошло от Германия. Аз съм костариканец — отговори той твърдо.

— Е, моето е от Ирландия — бързо каза Суини, — но за греховете си съм наказан да бъда американец.

Шпеер се засмя и му хвърли кос поглед. Той също почувства, че могат да се сработят. В техния занаят подобна остроумна размяна на реплики не беше задължителна, но правеше живота по-приятен. В края на краищата се предполагаше, че двамата са на една и съща страна.

Решиха тази вечер да не говорят по работа. Споменаха деловата част съвсем за кратко, докато Шпеер развеждаше Суини да му покаже имота си. Гостът се възхищаваше на градините, Г-образните басейни и красивата едноетажна къща, заобиколена отвсякъде с веранда. Усетил сродната душа, Шпеер заведе Суини на вечеря в най-хубавия ресторант в Сан Хосе и след това в един от онези нощни клубове, където сервират само шампанско. Разбира се, напитките бяха главно за момичетата. Двамата мъже ближеха по една чаша цяла вечер, докато продължаваха да се изучават, премисляйки работата, която ги очаква. В полунощ поеха обратно към къщата, придружавани от момичета, готови на всякакви лудории. Суини забеляза, че дори курвите в Коста

Рика са хубави, може би защото черпеха веселие от нощта, която щяха да прекарат в толкова привилегирована обстановка, или от несъмнената щедрост на Енрике. Във всеки случай, изглежда, на тях им липсваше почасовият инстинкт, с който беше свикнал американецът. Никоя от тях не си гледаше часовника и се оказаха едно приятно разнообразие в отшелническия му живот.

В четвъртък и петък слизаха в центъра, за да работят в кантората на Шпеер. Всички други адвокати, представляващи две страни в сделка на стойност петдесет милиона долара, щяха да седят пред отрупани с договори бюра и да спорят излишно дълго за всеки член. Но тези двама адвокати имаха различни задължения. Те бяха помолени да постигнат резултати. Техните работодатели не се интересуваха от подробностите. Не бяха подписани никакви споразумения. Когато нещата се объркваша, можеха да дадат обяснения, но ако те бяха неприемливи, нямаше да бъдат разнасяни призовки. Въпросите винаги се уреждаха извънсъдебно и ако се налагаше, заплащането беше с кръв.

Затова те обсъдиха всичко и постигнаха съгласие до най-малките подробности. Банкерът щеше да преведе парите на „Суини, Тъли, Макандрюз“ по сметката на техните клиенти в Женева. Тогава клиентът на Шпеер можеше да разполага с напълно чисти пари. По нареждане на Шпеер Суини щеше да преведе тези средства по сметките на „Малага строителство“ в Уругвай и Испания. Новият клон на „Малага“ в Меделин щеше да бъде основният изпълнител. Компанията щеше да избира и да плаща на подизпълнителите от петдесетте милиона, които щеше да получи от чужбина, като, от своя страна, щеше да фактурира целия проект на фондация „Моралес“. Когато дойде моментът, фондацията щеше да върне парите на „Малага“. Част от капитала, нужен за заплащането, щеше да се набере от дарения в Меделин. Когато една фирма дари десет хиляди, „Моралес“ щеше да плати двадесет или тридесет хиляди от името на тази фирма, използвайки все по-нарастващия поток банкноти, които се връщаха с всяка пратка кокаин. Според преценката на Шпеер стойността на целия проект щеше да възлезе на около петдесет милиона, като поне десет щяха да бъдат събрани от местни дарители. По време на този процес Моралес щеше да е изпрал още четиридесет милиона, без да се наложи да плаща на посредник дори един цент.

— Кога смяташ, че твоята част ще е на разположение? — попита Шпеер, след като бяха постигнали съгласие по подробностите.

— Разбрах, че вече са дадени нареждания за прехвърлянето на парите.

— Прекрасно. В такъв случай веднага ще задействам машината — възкликна доволно Шпеер.

В петък вечерта отидоха с колата от централното плато до крайбрежието при Пунтаренас, за да вечерят омари край Тихия океан. Пиха прилично мексиканско шардоне, а след това минаха на най-хубавото кафе, което Суини беше пил някога, придружено от по няколко чашки контрабанден „Чивас регал“. На връщане в Сан Хосе взеха момичетата от клуба, този път само две, и се прибраха в къщата на Шпеер. В събота към десет сутринта Енрике откара Дик до летището и го наблюдава, докато мина паспортния контрол за полета до Ню Йорк.

Разликата между тайната и известното на всички е само в степента на разпространение на информацията. В Колумбия въпреки заплахата от правосъдие в стил Моралес дори и най-добре пазената тайна стигаше до ушите на онези, за които никога не е била предназначена. Толкова голяма е силата на клюката.

Като своите предшественици Хулио Роблес купуваше тайни, което щяха да правят и онези, които без съмнение щяха да дойдат след него. В Меделин всички познаваха Хулио, специалиста по горите от банката за развитие „Интерамерикан“. ЕЛ БИД, както банката беше всеобщо известна по акронима на испанското си наименование, даваше назаем милиарди долари, които можеше и да не се връщат. На теория банката се финансираше от правителствата на държавите от Северна и Южна Америка. В действителност лъвският пай се предоставяше от Съединените щати, затова седалището ѝ се намиреше във Вашингтон. По-голямата част от нейните служители бяха латиноамериканци и всички пари се даваха назаем на юг от Рио Гранде, където политиците и бизнесмените ги възприемаха като нежно докосване, един източник на твърда валута за най-големите инфраструктурни проекти.

Имаше защо човек да е близък с хората от ЕЛ БИД. Затова Хулио Роблес не изпитваше затруднения да установява приятелства. Той беше известна личност. Сутрин, обут в джинси и с раница на гърба,

потегляше за джунглата. Вечер, в костюм или смокинг, участваше в социалния живот на града. Той беше търсен човек, когото тук канеха на обяд, там на прием, защото добродушният млад господин можеше да раздава големи чекове за опазване на горския фонд и създаване на работни места. Хулио беше красив тъмнокос ерген със сини като Карибско море очи и пленителна усмивка, която беше разбила много сърца в Меделин. На други места секторните специалисти в ЕЛ БИД оставаха по местоназначенията си две години, а заемащият длъжността на Хулио обикновено го изтегляха на всеки шест месеца, защото неговите началници бяха преценили, че толкова време може да остане жив.

В действителност той не се казваше Роблес, нито беше гватемалец, а спасението на тропическите дъждовни гори не го интересуваше кой знае колко. Хулио Карденас беше американски гражданин, служител на американския Департамент по правосъдието и изцяло отдаден на целите на Агенцията за борба срещу наркотиците. Той не попита как управлението вкарва хората си в ЕЛ БИД. Но го правеха и досега никой не беше разкрит. Може би, помисли си той, се дължи на силата на парите. Ако един човек бъде загубен, независимо по чия вина, страната домакин изведнъж ще се лиши от няколко официални проекта с голям бюджет, които щяха да паднат жертва на съкращаването на бюджета. Затова...

Хулио просто си вършеше работата, всъщност двете, и внимаваше.

Той си тръгна от приема на перуанския посланик преди девет, след като размени поздрав и прегръдки с поне една четвърт от гостите. Качи се на колата, излезе от Меделин и се отправи към Картагена. Когато се отдалечи на два километра от града и погледна няколко пъти в огледалото за обратно виждане, спря внезапно след острия завой надясно, който пътят правеше на това място. От храсталаците излезе дребен мъж на тридесетина години, облечен в проста селска носия, и се качи на колата.

— Имал си нещо за мен, приятелю? — попита небрежно Хулдо, след като потегли.

— Господин Хулио, имам нещо много добро за теб — отговори мъжът предпазливо, но обветреното му лице излъчваше безпокойство. — Нали ще ми платиш?

— Ей — прекъсна го Роблес, — нима се съмняваш в моята щедрост?

Човекът смутено поклати глава. Всички знаеха, че човекът от ЕЛ БИД даваше по петдесет долара в зелени банкноти за всяка информация, свързана със земя, особено със земя, върху която растат дървета. И макар че върху въпросната земя растяха сравнително малко дървета, историите винаги можеха да бъдат украсени. Затова той му разказа, че кметът Ромуалдес е започнал да купува земя в Меделин — старите парцели на Кругер в центъра на града и запуснатия двор на телефонната компания, който стоеше празен вече повече от година.

Роблес вдигна рамене.

— Интересно, но какво от това? Знаеш ли за какво купува земята?

— Не — отговори мъжът, — но има и още. Също така изкупува три големи участъка. Два от тях се намират край пътя за Богота. Там растат много дървета. Някога бяха част от имението на Ангелини. Както и района, край който току-що минахме — добави той, посочвайки с ръка към града. — Около десет хектара по протежение на шосето.

Хулио кимна с разбиране и намали скоростта. Вторачи се в мрака отпред, след това хвърли поглед и в огледалата и се възползва от широките банкети от двете страни на еднолентовия път, за да направи обратен завой към града. Информаторът разбра намека и загледа очаквателно Роблес.

— Откъде знаеш?

— Какво?

— Откъде знаеш какво става, друже?

— Жената ми каза — отговори сдържано мъжът.

— Значи жена ти работи в общината?

— Не жена ми — той се поколеба, но после добави, — а сестра й.

Местни клюки, помисли си Хулио. Приказки, но тежко му на онзи, който не им обърне внимание. Може да се окажат много по-точни от „Ройтерс“.

— Какво прави балдъзата ти там?

— Моята какво?

— Сестрата на жена ти — обясни Роблес търпеливо. — Какво работи в общината?

— Тя... работи за кмета, нали разбираш?

Вероятно чистачка, предположи Роблес. Реши да смени тактиката.

— Кой купува земята? Ромуалдес или градът?

— Нито едното, нито другото — добросъвестно отговори мъжът. — Фондация „Моралес“.

— Чух за нея — отговори Роблес, полагайки съзнателни усилия гласът му да прозвучи безразлично, макар че цялото му тяло се напрегна само при споменаването на името.

— Да — продължи мъжът, който погрешно прие внезапното мълкване на Роблес за покана да продължи, — говори се, че това е благотворителна организация на дон Карлос, който иска да помага на бедните като...

— Алберди, това е интересна история — Хулио се опитваше да прозвучи презрително. — Не е кой знае какво, но ти благодаря. Винаги давам ухо и на най-големите клюки. Само че — той сниши глас, за да изиграе ролята на съзаклятник — не мога да разбера откъде балдъзата ти знае какво се готви. Тя не е секретарка в кметството, нали?

— Не — трябваше да признае Алберди.

— Тогава красива ли е?

— Искате ли да се срещнете с нея? — бързите рефлексии на Алберди му подсказаха, че е възможно да спечели нещо и по друг начин.

— Не — ядосано отговори Роблес, — искам да знам как една чистачка в общината може да се добере до тази информация.

— Тя се чука с кмета.

— Разкажи ми по-подробно.

— Големи цици — ухили се мъжът и показва с длани форми, стърчащи на десетина сантиметра от гръдния му кош, докато усмивката разкриваше мръсните му зъби, — маслинена кожа и задник като диня.

— Я, май те избива на поезия? — засмя се Роблес.

— И аз бих я чукал, но жена ми ще ми пререже гърлото!

— Чуй ме, приятелю — започна да лъже Роблес, но вече със сериозен тон. — За терените на Кругер не давам и пукната пара. Но

другата земя е селска, така да се каже. И ако някой кандидатства за кредит, за да я развие, това вече е моя работа. Разбираш ли?

Алберди не разбираше, но това нямаше значение. Възнаграждението му изглеждаше все по-вероятно и той каза всичко, което знаеше. Алисия, сестрата на жена му, от известно време спеше с Ромуалдес. Не, кметът не говорел за бизнес в леглото, но пък и Алисия не се интересува от работите му. Да, тя била чистачка. Само тя можела да влиза в кабинета на кмета. Докато вършела работата си, кметът не прекъсвал своята. Той говорел по телефона с кого ли не и обсъждал делови въпроси сякаш жената я нямало. За Роблес беше добре дошло, че дебелият пръч Ромуалдес притежаваше всички лоши черти на латиноамериканския мачо и нито едно от неговите достойнства. Въобразяваше си, че жената, която скъсва от чукане с онези свои майсторски изпълнения в кревата, най-вече в собствените му представи, разбира се, трябва да му е безпрекословно покорна и вярна. Алисия, от своя страна, не се е разприказвала, защото е имала намерение да му навреди. У дома, където сестра ѝ сигурно я гълчи за поведението ѝ, тя разказва за тези държавни дела, защото сигурно си мисли, че така възстановява до известна степен достойнството си пред семейството.

Хулио Карденас мислеше трескаво. Информацията струваше най-малко пет хиляди, но ако дадеше толкова пари на Алберди, щеше да я обезцени. Затова благодари на мъжа, даде му осемдесет долара в банкноти по двадесет и подкара право към седалището на „Банко интерамерикано де десароло“ в Меделин. Там хвърли едно око в шифровъчната си книга, по-скоро като предпазна мярка, защото Хулио Карденас беше професионалист, който помнеше всички уговорени изрази. След това написа паметна бележка за началника на групата от Агенцията за борба срещу наркотиците в Меделин. Провери съдържанието два пъти, набра един номер във Вашингтон и пусна съобщението по факса.

Макар че кодът, който набра, беше на американската столица, числата, които последваха, бяха шифър, достатъчен за компютъра на Ей Ти Ти в Джаксънвил, Флорида, да прихване съобщението и да го пренасочи към дежурния тази вечер в представителството на Агенцията в Маями.

Може би значи нещо, а може би не, помисли си Карденас, докато гледаше как листът хартия минава през факса. Спомни си за офицера, който го обучаваше в „Арлингтън“ преди няколко години. „Някой път ще попаднеш на парченце от пъзела, но то няма да означава нищо за теб. Но не бива да забравяш, че целият пъзел не е пред очите ти. Никога не го забравяй. Просто си намерил едно парченце от него. Затова го прати по-нагоре. Може да пасне, а може и не, но това не е твоя работа. Просто трябва да изпратиш всяко парченце, което може да завърши пъзела и дори да спаси собствената ти глава.“

Затова Хулио Роблес винаги изпращаше парченцата от пъзела, които му попадаха. И в този случай, макар че не завърши пъзела, предизвика поредица събития, която щеше да промени цялата търговия с кокаин в Колумбия.

Бруно Хьохт заемаше длъжността „мениджър депозити на частни клиенти“. Той беше един от няколкото служители на подобна служба в седалището на банката. Както си седеше на бюрото и четеше пощата си в петък сутринта, Бруно се развълнува. По-рано през седмицата вицепрезидентът и шеф на отдела д-р Грубер му нареди да предаде един от хубавите депозити на Юлиус Акерман, колега със същата длъжност и само година повече служба от Хьохт. От гледна точка на банката сметката на Клейтън се смяташе за добра. Редовно се внасяха и теглеха пари и през по-голямата част от годината по нея имаше най-малко по тридесет милиона долара. Разбира се, на клиентите с подобен баланс винаги се изплащаше умерена лихва, но ударението падаше върху умерена, като по този начин банката получаваше големи възможности да печели от еднокдневни депозити и кредитиране, а Бруно да обира лаврите в очите на своите началници.

А сега това писмо. Пощенската служба доставяше кореспонденцията три пъти дневно. В осем сутринта, на обяд и накрая в четири следобед. Писмата първо попадаха в пощенската служба на банката, където ги сортираха. Оттам куриерът ги разнасяше по съответните отдели, затова Хьохт получаваше първите си писма около 8:40 сутринта. Писмото от професор Майкъл Клейтън беше пристигнало с първата поща и докато го четеше, Бруно започна да се усмихва, като едва успяваше да сдържа вълнението си. Писмото се

състоеше от едно-единствено изречение над подписа на изпращача, с което той нареждаше на „Юнайтед кредит банк“ да закрие въпросната сметка и да преведе цялата сума в нея по сметката на правната кантора на господата „Суини, Тъли, Макандрюз“ в Креди суис, Женева. Радостта му значително нарасна, когато се сети, че на този досадник Акерман ще се наложи да съобщи на Грубер, че е успял да изгуби целия депозит само за четиридесет и осем часа!

Първата му мисъл беше лично да занесе писмото на Акерман, но след това размисли и реши да се довери на вътрешната пощенска служба. На малка паметна бележка написа „Акерман, Ю., стая 543“, залепи я върху писмото и го сложи в табличката с изходяща поща, за да бъде взето в 12:40. След това се зае с ежедневната си работа, като не преставаше да се усмихва. Размишляваше дали да не направи така, че излизането му в обедна почивка да съвпадне с тази на Акерман и да се качи в асансьора заедно с него само за да види физиономията му.

Но днес Акерман нямаше да ползва обедната почивка в обичайното време на деня. Всъщност той изобщо нямаше да почива, защото в един часа вече седеше срещу бюрото на един мрачен д-р Грубер и се тревожеше за своето бъдеще. Вицепрезидентът на отдела за частни клиенти току-що го беше поканил с жест да седне, но след това напълно го забрави, докато размишляваше над документите, пръснати по бюрото му. Каквото и да се окажеше случилото се, щеше да е несправедливо да хвърлят цялата вина върху него, помисли си Акерман. Но същевременно съзнаваше много добре, че трябваше да се намери изкупителна жертва и той много бързо можеше да се озове в тази роля.

Вратата се отвори и в кабинета влязоха двама мъже. Те не бяха предшествани от секретарката на Грубер, както го изискваше етикетът. Нито пък си направиха труда да почукат. Причината беше в това, че тези мъже се разхождаха из банката сякаш я притежаваха. Акерман позна Валтер Лафорж, шефа на вътрешната сигурност, а до него крачеше високият д-р Улм, член на Управителния съвет и директор „Продажби на дребно“. Грубер незабавно скочи на крака и се дръпна от плюшения си стол. Беше очевидно, че д-р Улм ще председателства срещата. Докато отпускате на стола почти двуметровата си фигура, той огледа останалите един по един. Стоманените му очи бяха напълно безизразни. Тъмносивият му костюм беше дело на най-добрите

лондонски шивачи, а дискретният му „Патек Филип“ бе произведен от най-добрите швейцарски часовникари. В рязък контраст с него Лафорж носеше масленозелен костюм и жълта лятна вратовръзка. Леко посивелите му слепоочия подсказваха, че въпреки младежката си външност е понатрупал години.

— Е, Акерман, обясни ми за какво става дума. — Тонът на Улм беше приятелски, но езикът на тялото — не.

Акерман обясни всичко от самото начало, като се стараеше да не пропусне нещо от мига, когато за пръв път се срещна с Клейтън, до момента, когато американецът си тръгна. Той не се задълбочи, но спомена, че е обсъдил всички стъпки с д-р Грубер. Избягвайки вторачения поглед на доктора, той изброи резултатите от всички проверки, които бяха направени в Ню Йорк, включително имената, часовете на получаване и копията от всички съобщения.

Когато Акерман свърши, Улм погледна въпросително към Грубер, който с кимване на глава потвърди изложените факти.

— А това писмо? — попита Лафорж. — Кога е пристигнало?

Акерман се прокашля, за да прочисти гърлото си.

— Един от колегите ми го е получил тази сутрин. Господин Хьохт. Той ми го препрати с втората поща.

— Кой е Хьохт?

— Той е управлявал сметката на Клейтън — обясни Акерман, — докато миналата сряда д-р Грубер не ми нареди да я поема.

— Искам да говоря с него — каза Лафорж, като не се обърна към някого конкретно, сякаш това беше заявление, а не искане.

Улм, който изучаваше документите върху писалището на Грубер, ги бутна към Лафорж и се обърна отново към Акерман.

— Говорил ли си с някого за това?

— Само с д-р Грубер, господин директор.

— Чудесно. Няма да го споменавам пред никого. Ясно ли е?

— Да, господин директор.

— Искам да знам — обади се Лафорж, като измъкна лист хартия от купчината — как един мъртвец е успял да напише писмо?

Те го погледнаха неразбиращо, а след това обърнаха глави към Улм.

— Валтер, моля те обясни какво имаш предвид — настоя Улм.

— Осемнадесети ноември — отговори той, като размаха писмото. — Писмото от професор Майкъл Клейтън, в което ни нарежда да закрием сметката, е датирано осемнадесети ноември — Той го подаде на Улм. — Пощенският печат на плика е със същата дата — Той показва и него на Улм.

Преди някой да успее да зададе очевидния въпрос, Лафорж измъкна копието от смъртния акт на Майкъл Клейтън.

— Четвърти ноември! — натърти той. След това се обърна към Акерман: — Провери ли подписа?

— Разбира се. Още когато получих писмото. Той е... изглежда напълно истински.

— Добре — обади се Лафорж, — но ще се наложи да го проверим отново.

— Валтер, какво мислиш за това?

— Може да е фалшификация, господин директор. А може и да е някое недатирано писмо. — Той внимателно огледа шрифта и добави: — Понякога хората правят подобни неща. За избягване на наследствения данък и подобни. Но в такъв случай — подчерта той — притежателят на писмото щеше да го датира със задна дата, което в нашия случай очевидно не е направено.

— Господине, има и друго — дръзна да се обади Акерман.

— Кажи — намеси се Грубер бързо, радвайки се, че има възможност да покаже малко власт.

— Получателите на прехвърлената сума, притежателите на сметката в Креди суис...

— „Суини, Тъли, Макандрюз“ — обади се Лафорж, защото прочете името на кантората от писмото на Майкъл Клейтън.

— Да, господине. Това е същата фирма, която в Ню Йорк е потвърдила смъртта на Майкъл Клейтън пред господин Излер.

— Излер? — попита Улм.

— Той работи за Валтер в нашия клон в Ню Йорк — обясни Грубер. — Аз му наредих лично да провери всички, данни и той го направи.

— Така. Валтер, значи става дума за фалшификат?

— Трябва да проверя. Освен това ще говоря с Мартели от Креди суис.

Всички разбраха. Съхранението на тайната е дълбоко заложено в швейцарския закон за банките и разкриването на подробности за дадена сметка е закононарушение. Но в Швейцария няма по-голямо престъпление от това да извършиш измама на нейна територия. Измамите в чужбина не се броят, но сега някой очевидно се опитваше да извърши измама в Цюрих. Или техният нов клиент Том Клейтън няма право на парите, или онзи, който иска парите да се изпратят в Женева, е крадец. Затова, ако Лафорж искаше да си поговори на четири очи със своя колега от конкурентна банка, щеше да се уреди. Мартели беше молил за същата услуга в миналото.

— А какво ще правим с петте милиона долара? — каза с глух глас Акерман.

— Какви пет милиона? — попита заплашително Улм и всички погледи се впиха в Акерман.

— Тази сутрин преведох пет милиона долара в Лондон — Акерман започна да обяснява подробностите, а тялото му се тресеше от страх. Улм и Грубер едновременно погледнаха към стенния часовник. Вече беше 13:20, час и четиридесет минути до приключването на прехвърлянето на кредити в чужбина.

— Веднага прекратете трансакцията! — нареди Улм. — Да видим как ще реагира господин Клейтън. Ако няма какво да крие, той ще вдигне скандал. Ако си замълчи, можем да обмислим наново въпроса с неговата сметка.

Всички закимаха одобрително.

— Междувременно — продължи Улм, готвейки се да сложи край на срещата — няма да правим нищо. Ако твоят клиент се обади и даде някакви нареждания — обърна се той към Акерман, — ще се държиш нормално. Но няма да правиш нищичко без разрешение от д-р Грубер. Ясно ли е?

— Да, господин директор.

Акерман изпитваше облекчение, че срещата е завършила. Стори му се, че присъдата му е отменена. Или поне временно.

Като се вземе предвид часовата разлика между Швейцария и Лондон, Том Клейтън успя да стигне до работното си място в три часа. От „Хийтроу“ беше взел метрото до Ситито. По това време на деня пътуването му отне само четиридесет минути, през които продължаваше да се опитва да свикне с новото си богатство. Откъде може да се е взел този куп пари?

Едно е сигурно, заключи Том без особени затруднения, че не се е натрупал от лихвите на половината милион на неговия дядо. Щеше да се наложи да попритисне Суини. Със сигурност Дик знаеше повече, отколкото каза. Но засега най-важното за Том беше да оправи бъркотията в банката. Петте милиона, които беше наредил на Акерман да преведе, щяха да уредят въпроса. После щеше да реши какво да прави с останалата част от своето богатство. Своето богатство?

Влакът спря със скърцане на „Ърлс корт“ и Том се загледа в слизащите пътници, но когато вратите се затвориха, отново потъна в мисли. Чии бяха тези пари и как бяха попаднали в сметката на неговия дядо или може би на неговия баща?

Четири и една четвърт процента не бяха лоша сделка, защото щяха да носят по 130 000 долара месечно. Но да оставиш парите в банкова сметка, беше присъщо за бабичките от Палм бийч. Том беше дилър и знаеше, че почти без риск можеше да удвои сумата. Ами ако заиграеше сериозно по пазарите?

При тази мисъл поклати глава и се усмихна. По-добре да не мисли за това. Не и докато не оправи сегашната бъркотия. Дали да не напусне работа? Макар да печелеше почти един милион на година, какъв беше смисълът да продължава? Истината беше, че той харесваше работата си, рисковете, удовлетворението, ако успееш правилно да разчетеш знаците, които пазарите ти дават. Или може би причината беше в безподобното весело другарство между хората във финансовия свят, които ежедневно бяха на ръба. Всичко това щеше да му липсва. Но трябваше да си признае, че все пак работи главно заради

парите. Ако неговите работодатели някога намалят премиите, което вече се случи в други банки, той определено щеше да напусне. Със своите спестявания инвестициите, имуществото и печалбата от това наследство, тази нова златна мина, в момента Том Клейтън струваше повече от петдесет милиона долара. Запита се дали да продължава да работи по дванадесет часа на ден за някого друг и да взима отпуски на части.

А какво друго би искал да върши? Какво друго би могъл да прави?

След като завърши „Харвард“ с отлична диплома на магистър по бизнес администрация, той постъпи в инвестиционната банка „Саломон Бродърс“ в Ню Йорк. Хареса мястото. Заплащането беше добро, работата му доставяше удоволствие, а клиентите бяха от неговия тип хора. След осем години се появи предложението да започне на сегашното място. Том беше ходил много пъти в Европа, спомняше се доста ярко първото си посещение на Хенли он Темз^[1] с осморката от „Корнуел“ през 1978. Оттогава си падна по Стария свят и специално по Англия. Докато четеше дневника на дядо си, му хрумна, че нито веднъж не бе ходил в Ирландия. Не бе предприел традиционното поклонение на американците от ирландски произход в търсене на семейните корени. Том никога не се бе замислял за своя произход. Той беше американец от Източното крайбрежие и никога не се бе възприемал по някакъв друг начин.

Но сега трябваше да се замисли за Ирландия. Беше обещал на Теса. Освен това трябваше, макар и неохотно, да вземе под внимание вероятността Клейтъновите пари в Швейцария да са свързани по някакъв начин с „каузата“.

Влакът спря на „Ливърпул стрийт“. Изведнъж се озова отново на познат терен. Закрачи енергично по „Броуд стрийт“, влезе забързано в банката, размени кратки поздравии с портиерите и после мина през величествените двойни врати на дилърското помещение.

— Том! — Люси, момичето за всичко, вдигна ръка, за да привлече вниманието му. — Жена ти е на трета линия.

Нямаше поздравии. Нито „господин Клейтън току-що влезе“. Никакви любезности, каквито човек може да очаква в правна кантора или в някое издателство. В света на Том парицата беше царица. Важни бяха сделките. Дали днес си тук, а утре не, нямаше никакво значение.

Рядко се забелязваше нечие отсъствие и ако станеше дума, то бе съвсем бегло. Затова вдигна ръка към Люси и без да сваля палтото си, се насочи към своето бюро, за да натисне бутона за трета линия.

— Е? — развълнувано попита Карълайн. — Взе ли ги?

— Да!

— Колко? — Дори кратките думи не можеха да прикрият нейното вълнение.

— Много значителна сума — отговори Том по най-банкерски начин, в случай че някой подслушва.

— Великолепна фраза! — подхвърли Владимир Кройц, без да отмества поглед от свой дисплей.

— Това ми харесва — каза Карълайн с нарастваща възбуда.

— Не само на теб — пошегува се Том и хвърли поглед към колегата си.

— Томи, така трябва да се отнасяш към тях — обяви Кройц. — Спомени и мен. — И се засмя шумно, но без да отклонява вниманието си от обновени данни за пазарите, които минаваха пред очите му.

— Това, което мога да предложа — каза Том достатъчно високо, за да го чуе Владимир, но и достатъчно доброжелателно, за да схване Карълайн намека, — е да говориш с въпросните хора и да се срещнем довечера, за да сключим сделката.

Карълайн замълча за миг, но след това попита, защото не искаше да направи грешка.

— Имаш предвид къщата, нали?

— Точно така — отговори той, развеселен от нейното вълнение. — Смятам, че можем да сключим сделката още другата седмица.

— Томи, пипни ме за късмет — провикна се Кройц, докато продължаваше да барабани по своята клавиатура.

— Томас Клейтън — изчурулика Карълайн, — обичам те!

— Срещу парите, за които говорим — каза Том натъртено, — очаквам да бъда обичан.

— Кучи сине! — провикна се със завист Кройц.

— Върни се вкъщи, младежо — прошепна Карълайн с най-изкусителния си глас, — и аз ще разсея всичките ти съмнения.

— Как? — попита закачливо Том.

— Само се върни, господинчо — измърка тя, — а останалото остави на мен.

— Очаквам го с нетърпение — засмя се Том и затвори.

Към седем му писна да стои в банката. Гринхолм поиска пълен отчет за пътуването до Цюрих — лесна, но досадна задача. Клейтън следеше швейцарския франк, официално и неофициално, седмици, преди баща му да умре. Беше сигурен, че някъде ще се отвори възможност да избяга от позицията с лирите. Ако стерлингата паднеше само с 5%, което Том беше сигурен, че ще стане, човек можеше да направи цяло състояние. Затова поиска десет милиона, за да заложи на маржа. Гринхолм му даде двадесет и пет и той започна да продава на късо^[2].

Неговият личен проблем трябваше да почака, докато пристигнат парите от Цюрих. Той провери сметката на „Таурус“, още беше празна, но до утре фирмата щеше да излезе на чисто. Благодарни на щастливата си звезда и се замисли за Ленгланд. Бяха се запознали в „Харвард“. Някога семейство Ленгланд са били богати, и то много, но бащата на Джеф пропилял цялото си състояние за по-малко от петнадесет години. Яхти, имения, състезателни коне, пътувания и безделие — старата история. През първия си семестър в „Бизнес скул“ Том с изненада научи, че бяха приели Джеф безплатно в „Харвард“. Може би не бяха могли да му откажат достъп до катедра, която носеше фамилията му име.

Ленгланд беше забавен съквартирант. Връзките му в обществото и трескавото му купонясване отвориха очите на Том. Старски и Хъч^[3], така ги бяха прякоросали зевзеците. Но през следващите години Джеф така и не порасна. С лекота си намери работа на „Уол стрийт“, защото старите банки все още търсеха фамилии като неговата, но никога нямаше да се издигне до върха. Том знаеше това, знаеше го и Джеф. В света на банките централният корт беше Ню Йорк, а корт № 1 в Лондон. Швейцария беше дребен играч, но Джеф Ленгланд би могъл да бъде щастлив там. Добро заплащане, късо работно време и всеки уикенд на ски пистите. След две-три години щеше да се премести в Брюксел или Франкфурт, а накрая у дома и така до пенсия.

Но спомените от младостта отказваха да избледнеят — летата в Нова Англия, вятърът в платната в залива Нантъкет, сбирките от произведения на изкуството в гранитните манхатънски апартаменти, събуждането сутрин без никакви грижи. За да си върне всичко това, той разчиташе на Том. Неговият приятел се превърна в патерица. Джеф

се утешаваше с мисълта за неговата мъдрост. Том Клейтън, близък приятел и финансов магьосник. Ако Том се впуснеше в спекулация, Джеф се присъединяваше към него, уверен, че печалбата ще му позволи да заеме отново своето заслужено по право място в американското общество.

Но когато нещата загрубяха, Джеф започна да се огъва. Том изпита съжаление към него — в края на краищата беше изгубил всичките си спестявания — но същевременно го беше и яд. От самото начало Джеф знаеше какви са рисковете. Том нямаше друг изход за свое собствено добро, освен да покрие загубите на „Таурус“, но по един или друг начин на Джеф щеше да се наложи да плати. Два и половина милиона не бяха джобни пари. Такива бяха правилата на играта.

Преди да си тръгне за вкъщи, Том звънна на Дик Суини. Научи, че адвокатът е в чужбина и го очакват на работа следващия понеделник.

— Не е спешно — каза Том. — Ще му звънна тогава.

След това се обади на Карълайн. Какво ще каже за аперитив, вечеря и след това да изпълни по-раншните си обещания? Решиха да се видят в „Ле каприс“ в осем. Карълайн щеше да запази маса.

Когато Том пристигна, жена му вече беше седнала на претъпкания бар и си пийваше отлежало „Въов Клико“. Тя му се усмихна лъчезарно, а той я целуна по бузата.

— Наистина ли взе парите? — промърмори тя нетърпеливо, като се притисна в съпруга си, докато той се наместваше до нея на претъпкания бар.

— Привет, господин Клейтън — поздрави го управителят. — Извинете за забавянето. Както казах на жена ви, скоро ще ви намерим маса. Позволете ми да ви почерпя.

Том се усмихна с благодарност и кимна към чашата на Карълайн.

— От същото, моля.

Управителят даде знак на бармана и целеустремено пое нататък. Том и Карълайн обичаха „Ле Каприс“. Това беше мястото, където отидоха след онази съдбоносна първа вечер. Тук имаше атмосфера, която им се струваше като възплъщение на вълнуващия лондонски живот.

— Е? — настоя Карълайн малко по-високо, за да надвика шума в препълнения ресторант.

Хората продължаваха да влизат и районът около бара ставаше все по-оживен. Келнерите се носеха насам-натам из ресторанта, докато една по една масите постепенно се заемаха.

— В момента парите са в Цюрих.

— Колко са?

— Достатъчно, за да купим къщата като начало — отговори той усмихнат.

— Обичам дядо ти! — възкликна тя и без да се смущава, обви ръце около врата му, впивайки устни в неговите.

Над рамото ѝ той забеляза учудените погледи на някои от клиентите. Карълайн беше удивителна във всяко отношение, но сега, седнала на високото столче пред бара в достатъчно къса пола, която се дръпна още нагоре, когато вдигна ръце, за да го прегърне, представляваше наистина възбуждаща гледка. Том отвърна на вторачените погледи приветливо, като внушението беше съвсем ясно: Гледайте си работата! Което и направиха, макар и неохотно.

— Всъщност има още нещо — каза ѝ Том с престорена сериозност.

— Искаш да кажеш повече пари? — попита тя дяволито.

— Повече от... отколкото си мислех. Но — той ѝ се усмихна и я хвана за ръката — ще поговорим по-късно за това. Първо ми разкажи за къщата. Обади ли се?

Нямаше нужда да я подканя много, за да се впусне в тази тема. Да, беше се обадила на брокерската фирма и те бяха организирали оглед в късния съботен предобед. Може ли да отидат с децата? Ще освободят бавачката за деня и ще обядват в „Котсуолд“. Когато Карълайн завърши разказа си как си представя тяхната събота, бутилката шампанско се изпразни и обещаната маса най-накрая се освободи.

Двамата вечеряха в приповдигнато настроение. Том беше гладен като вълк. По-рано през деня се чувстваше толкова напрегнат, че отказа предложения му в самолета обяд. За последно беше ял на закуска и след това не беше хапвал нищо, като се изключат две чашки бърбън и още две в самолета. Той започна да обсъжда менюто, но Карълайн го прекъсна, без да вдигне очи от нейното:

— Лека храна, никакъв чесън.

Това беше тяхна лична шега. Той си поръча салата от домати с моцарела и морски език от Дувър. Подчерта език, за да я разсмее, докато нищо неподозиращият келнер приемаше поръчката, плюс бутилка бяло кайлу от 1985 г.

— За мен същото — усмихна се тя.

Разговаряха за къщата, децата и как ще разпределят времето си между Лондон и провинцията. Хранеха се с удоволствие и предвкушаха бъдещето. Когато поискаха сметката и я уредиха, Том си поръча един голям коняк, а Карълайн допи виното. Много пиене не му подейства, чувстваше се на върха.

След като излязоха от ресторанта, се наложи да повървят малко в дъжда и силния вятър, но скоро успяха да си хванат такси. Карълайн се сгуши в своя съпруг.

— Студено ли ти е?

— Измръзна ми дупето — измърмори тя в ревера му.

— Защото си англичанка — пошегува се той.

— Не заради това, а защото не нося дебели чорапогащи, както всяка разумна жена би направила — тя го погледна дяволито, — а чорапи с ръб.

— Ахаа, ами... — той хвърли поглед към шофьора.

— За да доставя удоволствие на един американски извратеняк, чието име мога да назова.

Къщата им беше тиха. Само лампата в коридора светеше. Карълайн пое нагоре по стълбите, но преди да успее да изрита обувките си, Том я настигна, дръпна ципа на роклята ѝ и я остави да се плъзне на пода. След това я прегърна, зашепи гърдите ѝ и притискайки я здраво към себе си, започна да я целува по врата.

— Здравсти, мамо.

Двамата погледнаха нагоре и видяха своя по-голям син по пижама да стои на стълбищната площадка.

— Патрик, какво правиш по това време? — строго попита майка му.

— Чух ви да влизате.

— Младежо, веднага се върни в леглото си — намеси се Том, но добави успокоително: — Малко по-късно ще дойда да те целуна за лека нощ.

Патрик се върна в стаята си и изчака, докато чу родителите си да затварят вратата на тяхната спалня, преди да събуди по-малкия си брат.

— Какво има?

— Току-що хванах мама и татко да го правят — обяви Патрик съзаклятнически.

— Да го правят? Как? Къде?

— На стълбището.

— Уха, но ти каза, че го правят в леглото.

— Да бе, вярно — спомни си Патрик. — Трябва да проверя тази работа.

Петъчният ден в банката беше спокоен, но Том не можеше да спре да мисли за цюрихската банкова сметка. Снощи с Карълайн бяха правили любов, забравили за децата и парите. След това заспаха прегърнати, задоволени, спокойни и малко замаяни от алкохола. Той не можа да се реши да ѝ каже цялата истина за споходилия ги късмет, нито да изрази загрижеността си. Всичко беше станало прекалено лесно.

В ЮКБ той съсредоточи всичките си усилия в това да получи парите на дядо си. Когато му обявиха цифрата, прие късмета си за чиста истина и си тръгна. Сега, на студената дневна светлина и на хиляди километри от Цюрих, отново започнаха да го гризат съмнения. Три неща го учудваха. Сумата беше прекалено голяма. Никакъв вид банкова инвестиция не би могла да произведе от половин милион цели четиридесет и три. След това този Акерман. През цялото време говореше сякаш е обслужвал активна сметка, а не пасивна. Възможно ли е баща му да е продължил с инвестициите на неговия дядо? Сега вече беше късно да го пита. И накрая ирландската връзка. Какви бяха тези редовни преводи, които дядо му споменавахе в своя дневник? Да не би това да бяха чужди пари? Ще се наложи още да поразмишлява. Но първо да уреди въпроса с „Таурус“. Петте милиона трябваше да пристигнат всеки момент и това само по себе си щеше да е добър знак, че в Цюрих не се е появил някакъв проблем.

В 11:28 вътрешната система за документиране на плащанията повдигна духа му: Кредит от 5 000 000 по търговската сметка на „Таурус“ АД.

Спасение! Дупката беше запушена. Отсега нататък слънцето никога нямаше да престане да грее. Това, че е извършил плащане от пет милиона долара, преведени от неговата собствена сметка по негово лично нареждане, най-накрая наби в главата му неопровержимия факт, че вече е богат човек. Реши да си вземе половин свободен ден. Излезе от банката в 14:00 лондонско време, четиридесет минути преди отмяната на превода да се изпише на екрана. Ако беше прехвърлил парите по сметката на „Таурус“, отмяната щеше да е невъзможна. Но той не го направи. Не искаше да си цапа ръцете. Нека някой писарушка да извърши надлежното плащане. Сега Том можеше да прояви повече чувствителност и да се обади на Ленгланд, за да го успокои, но беше прекалено зает със своите собствени неща, за да се сети да звънне. Това беше грешка, защото в този момент Джеф губеше и последните си сили и отчаяно се опитваше да осъзнае какво се бе случило и как може да се отърве от последствията. Когато работното време изтече, Ленгланд започна да се самозалъгва. Та той е само една пешка в играта на Клейтън, помисли си на път за вкъщи и взе решение да се изясни с банката. Трябваше да повярват, че той няма участие във втората сделка, онази, която трябваше да бъде оправена. Така поне щеше да успее да запази работата си. Беше сигурен в това. Всъщност началниците дори можеха да му благодарят.

Джеремая „Ред“ Харпър дръпна езичето на кутийката „Лабатс айс“ и отпи. От своя южен прозорец на 23-я етаж той имаше великолепен изглед към залива Бискейн, но очите му по навик се фокусираха върху хоризонта. Знаеше, че някъде там е Куба, а отвъд нея Колумбия. По протежение на 1400-те километра между двата субконтинента имаше стотици събирателни пунктове, които постоянно се сменяха за да се намали вероятността от разкриване, и врагът местеше своя продукт насам-натам. Понякога стоката поемаше по мъчителен маршрут — шест хиляди и четиристотин километра на юг до Буенос Айрес, девет хиляди и шестстотин километра на североизток до Мадрид, а след това се пренасяше обратно през Атлантическия океан от нови мулета. И всичко това, за да прекарат през американските митници кило тук или десет там. Друг път минаваха през Мексико, а след това поемаха през Тексас за

Калифорния. На Карибските острови беше най-зле. Там пропускаха кокаина подобно на сито. Пренасяха го от Картагена с малки лодки и го откарваха до Бахамските и Вирджинските острови или до островите Търкс и Кейкс^[4]. Оттам го прехвърляха на друга лодка, която го прекарваше до следващата, а тя до рибарски лодки, излезли за едnodневен улов в американски териториални води. Оттам най-накрая стигаше до Флорида.

Бреговата охрана отбелязваше успехи. Граничарите наблюдаваха движението в океана и въздуха, като самолетите им пикираха, за да следят отблизо всяка подозрителна среща в открито море. Но това беше война на нерви, просто дребни изтощителни боричкания. Човек не може да постигне пълна победа срещу един милион и шестстотин хиляди квадратни километра океан, осеян с хиляди острови и десетки юрисдикции. Харпър знаеше това добре. Той беше обходил островите, командирован за няколко месеца. Умилкваше се на местните служби, които го уверяваха, че ще получи каквато помощ поиска, но после затваряха очи и запушваха уши подобно на мъдрите маймуни. Когато се върнеше вкъщи, можеше да насочи данъчните по дирите им, за да отговарят за своите харчове. Те знаеха, че той знае, и обратното. И нищо не се случваше. Когато прихванеше някоя пратка, те то поздравяваха, а след това молеха Чичо Сам за допълнителна помощ. А щом пратката успееше да се промъкне, те му съчувстваха и ставаха още по-богати.

Големите пари купуваха мълчаливото им съгласие. Истинските крачки се правеха другаде, когато хората на Харпър успяваха да засекат следите на парите и да конфискуват няколко милиона долара наведнъж или да поставят посредниците в положение да не могат да си плащат сметките. Тогава системата си свършваше работата: една брънка биваше премахната, защото суровото правосъдие изпълняваше предназначението си. Но всеки път, когато мечът се спускаше, на хидрата ѝ порастваше нова глава. Понякога Харпър си мислеше, че единственият изход е да се легализират наркотиците. Поне престъпленията щяха да секнат. На всички равнища от големите наркобарони в Южна Америка до дребния уличен дилър в Лос Анджелис.

Във Вашингтон шефовете на Харпър се опитваха да накарат правителството да предприеме нещо. В интерес на истината се правеха

доста неща, но резултатите не отговаряха на очакванията. Притиснаха Колумбия, спряха износа ѝ и започнаха да отказват визи на нейните граждани. Но латиноамериканските правителства се възпротивиха. Санкциите наказват само невинните, започнаха да обясняват те, и създават икономически кризи, които нанасят вреди на валутите и са в полза на левите екстремисти. Твърдяха, и то не без основание, че колумбийските наркобарони са само част от проблема. Вносителите, разпространителите и потребителите в Щатите определено бяха другата половина. Ударете тях, молеха те, и Вашингтон се принуди да смени тактиката. Така Америка започна да помага с пари, а латиноамериканците, доколкото можеха, с информация и понякога с войници.

По стандартите на Агенцията за борба срещу наркотиците операцията на Харпър беше малка, провеждаше се с ограничен бюджет и с едва половин дузина мъже. Меделин вече не беше приоритетна цел. Преди години, когато фамилиите Ескобар и Гавириа бяха главните в картела, промишленият град край река Порсе се оказа в центъра на вниманието на САЩ. Когато бандитите предизвикаха бунт в града, колумбийците бяха принудени да се задействат. Може би, ако наркобароните бяха движили бизнеса си тихо и кротко, днес щяха още да са живи. В един момент износът на кокаин от Меделин беше два пъти по-голям от целия останал износ на Колумбия, но хегемонията на тази област рухна поради царящото беззаконие.

Сега историята се повтаряше на триста и двадесет километра в южна посока и на хиляда метра надморска височина в долината Каука по протежението на река Кали. Старият колониален град с родословие, което водеше началото си от 1536 година, беше един от най-важните колумбийски културни и търговски центрове, докато в него не се настаниха търговците на кокаин. Те поеха бизнеса с наркотиците с жар, която накара скорошната история на Меделин да бледнее. Без да си губят времето с лицемерни малки пратки, те полетяха със собствен транспорт: големи „Боинг“ 707, пълни догоре с кокаин. Потегляха през нощта и кацаха до Мексикали, малко преди обхвата на американските радары. Там прехвърляха товара на по-малки флотилии, които го пренасяха до северномексиканските местоназначения. И накрая мулетата прехвърляха товара през границата.

Колумбийските и американските власти насочиха вниманието си към Кали, но Харпър продължаваше да фиксира Меделин. Моралес беше умен, образован и дискретен. Контролираше хората си с желязна ръка и се справяше с предизвикателствата, като заобикаляше съдилищата отдалече. Той беше престъпник популист и поради това десет пъти по-опасен, защото дейността му не пречеше на местните, а напротив — увеличаваше благосъстоянието на района. Според Харпър хората като Моралес бяха сред най-опасните.

От прозореца се виждаше сияйният ден, както и лодките с блестящи килватери, които придаваха на гледката атмосферата на импресионистична картина. Южнокалифорнийският рай представляваше истинска идилия. Но от мочурищата Евърглейдс до Дейтона постоянно се въртяха сделки. Докарваха стоката и тя стигаше до клиентите, а чантите, пълни с пари в брой, по различни пътища се вливаха в офшорните банки. Харпър улови отражението си в стъклото, обрамчено от кафеникави пердета, и прокара ръка през късо подстриганата си коса. Торбичките под очите над осеяните му с лунички скули го накараха да се запита кога би могъл да се надява на почивка.

Примирено поклати глава, отпи още една глътка от бирата и отново се залови с факса на Карденас. Моралес беше намислил нещо, което изискваше изразходването на много пари. Следата можеше да се окаже добра. Ако екипът на Харпър успееше да прихване парите, Моралес щеше да го заболи. Може би дори щяха да успеят да разкрият някаква част от маршрута на, парите и да свържат няколко имена с веригата за изпиране. Беше време да се залавя за работа.

Салазар в Ню Йорк като начало. АБН знаеше, че той движи пари от Меделин, но това трудно можеше да се докаже. Офисът му в Ню Йорк вече беше под денонощно наблюдение. Ред щеше да помоли за още хора, които да включи в работата — да снимат всички посетители и да ги проследяват. Трябваше да поиска позволение поне за няколко седмици, а най-добре, докато се появи нещо определено. И преди беше подслушвал телефоните им в течение на три месеца, но не попадна на нищо и федералният съдия отмени разрешението. Агентите му бяха претърсвали няколко пъти кофите за боклук, но се връщаха с празни ръце. Бяха пуснали постоянна опашка след сина му Антонио, но единственото, което можеха да покажат като резултат от скъпата

операция, бяха имената на дузина флъорци. С една дума нулев резултат. Но човек не биваше да се отказва, затова Харпър изпрати факс на Хулио:

„Добра работа. Порови по-дълбоко. Докладвай, когато си готов. Съжалявам, че трябва да ти го кажа, но сестра ти не е добре.“

Това беше код за задействането, ако Хулио реши, на предварително подготвения план за бягство. Всъщност написаното означаваше:

„Щом поискаш, сме готови да те измъкнем. Само дай сигнал.“

Ред Харпър не обичаше да губи хора.

[1] Хенли он Темз (Хенли на Темза) — град на северния бряг на река Темза, където се провежда студентска регата. — Б.ред. ↑

[2] Продажба на късо — да продаваш валута, ценни книжа или стоки, които не притежаваш, надявайки се да ги купиш обратно на по-ниска цена и да спечелиш от разликата (маржа) — Б.пр. ↑

[3] Старски и Хъч — герои на известен американски полицейски сериал. — Б.пр. ↑

[4] Търкс и Кейкъс — тропически острови, задморска територия на Великобритания. — Б.пр. ↑

В ранния следобед Валтер Лафорж се качи на централната цюрихска гара на влака до Женева. От гарата взе такси за краткото пътуване до хотел „Д’Англетер“. Прекоси елегантното фоайе с решителните крачки на човек, който се чувства съвсем удобно в подобна обстановка, и пое право към луксозния дневен бар.

Мястото беше идеално за делови срещи: дискретно осветено, с отдалечени една от друга маси, удобни за конфиденциални разговори, и скрито от любопитните очи в лоби бара. Лафорж се спря на входа, за да могат очите му да свикнат със сумрачната светлина, и забеляза стегнатата фигура на Мартели в едно уединено ъглово сепаре.

— Валтер! — служителят на Креди суис стана и протегна ръка.
— Радвам се да те видя.

— И аз се радвам, Гуидо — отговори искрено Лафорж.

В техния свят колегите, с които можеха да си позволят лукса да имат лична връзка, не бяха много. Когато днес по-рано му звънна по телефона, Лафорж не разкри никакви подробности, а само намекна, че може би нещо неприятно се носи във въздух. Беше съобщил на Мартели името на клиента на Креди суис и го помоли да се видят още тази вечер. Дори в Швейцария шефовете на охраната не бяха на нормиран работен ден.

Лафорж забеляза минералната вода на Мартели върху ниската маса и поръча и за себе си. Никой от двамата не носеше документи, обменената информация щеше да е само устна. След кратка размяна на любезности те преминаха към деловата част.

— Става дума — започна Мартели — за добре известна адвокатска кантора. Седалището им е в Ню Йорк. Отдавна са в играта. Пълните подробности за тях са публикувани в щатския адвокатски справочник, данните са напълно достоверни.

Лафорж кимна с разбиране и му разказа нещо в замяна. В ЮКБ са получили писмо, с което се нарежда прехвърлянето на голяма сума в Креди суис. Лафорж смята, че писмото е фалшификат. Големите

трансфери обичайни ли са за този клиент? Мартели вдигна неопределено рамене. Десет, двадесет милиона долара не са нещо необичайно. Но това винаги са били пари на клиенти и не са оставали дълго. От време на време известен процент е бил задържан, а останалата част — превеждана другаде. Не е нещо необичайно за правна кантора.

— Благодаря, Гуидо — каза искрено Лафорж. — Трябва да знаеш, че за момента няма да изпълним полученото нареждане.

Сега беше ред на Мартели да кимне. Лафорж продължи с обясненията.

— Възможно е вашият клиент да поиска да научи дали въпросните средства са пристигнали.

— Искаш да ти съобщя, когато това се случи. Нали така?

— Ще ти бъда много благодарен.

— Ще включите ли полицията?

— Не на този етап.

— Ако решите да го направите, нали ще ми звънеш преди това?

— Имаш думата ми.

— Чудесно. Ще те държа в течение. Нещо друго, което трябва да знам?

— Това е само подозрение. Нали разбираш? Адвокатската кантора може да върши нещо... тъъ... нередно.

— Благодаря, Валтер.

— Не, аз ти благодаря.

Те си размениха още няколко любезности, поговориха за семействата си и се разделиха. Валтер Лафорж отиде право на гарата. Д-р Улм беше пределно ясен в обявяването на позицията на тяхната банка. По негово мнение писмото беше фалшификат. Може би е дело на адвокатите. Може да са сметнали, че младият Клейтън не знае за парите в Цюрих. В края на краищата той май наистина не знаеше всички подробности, когато разговаря за пръв път с Акерман и. Аликона. Но неговите документи бяха наред. Правата му върху сметката бяха безспорни. Така че, ако сме прави в нашето тълкуване на фактите, заяви Улм, повече няма да чуем нищо от мъртвеца. Но ако американските адвокати по някаква причина смятат, че имат права върху парите, те без съмнение щяха отново да се свържат с ЮКБ. Технически в полученото писмо става дума за сметка, която повече не

съществува, и затова според швейцарските закони банката дори не беше задължена да потвърди получаването му. Парите бяха на Томас Клейтън, а той искаше те да си останат в „Юнайтед кредит банк“, с което банката се беше съгласила. Когато влакът за Цюрих потегли по разписание, Лафорж инстинктивно погледна часовника си, но направи гримаса, щом видя, че показва седем и две минути. Налагаше се да го занесе на часовникар.

Когато се върна в кабинета си, Лафорж се възползва от часовата разлика и се обади в Колумбийския университет. Той помоли да го свържат с професор Майкъл Клейтън. Разговорът беше прехвърлен на безутешната му бивша секретарка. Тя го попита не е ли чул тъжната новина.

— Съжалявам, не знаех — Лафорж се престори на смаян, като добави, че е стар приятел на професор Клейтън от Сорбоната. — Кога почина?

— На четвърти ноември, господине. Беше ужасно. Всички бяхме изненадани.

— Ужасно — заприглася и той. — Трябва да изпратя съболезнованията си. Имате ли представа дали синът му още живее в Европа?

— Да, господине. В Лондон. Искате ли да ви дам адреса му?

— Не, благодаря. Имам го записан вкъщи. Много ви благодаря.

Вероятно д-р Улм щеше да излезе прав.

В събота сутринта Карълайн Клейтън стана рано и слезе да закуси с бавачката и децата. Във въздуха се усещаше вълнение, защото въодушевлението ѝ беше заразително.

— Мамо, къщата наистина ли е хубава? — попита малкият Патрик.

— Ще видиш — отговори му тя с усмивка. — Сигурна съм, че ще ти хареса.

В осем и половина се обади майка ѝ, за да си побъбрят. Карълайн спомена какви са плановете им за през деня, което доведе до покана за обяд, след като свършат с огледа. Оттам до Страуд бяха само четиридесет километра.

В девет и Том дойде да закуси. Косата му беше още мокра от душа, дрехите — спортни, като за ден в провинцията. Беше решил да не споменава петте милиона пред Карълайн. След като скри загубите си от нея, стигна до извода, че едното изключва другото. Разбира се, щеше да ѝ каже за тридесетте и седем милиона долара, но не сега. Не и докато не научи истината за богатството си.

Той изпи само чаша кафе. Като повечето хора, които стават рано, не беше свикнал да закусва обилно.

Скоро цялото семейство потегли на запад. Брокерът, чийто офис беше в Лондон, им даде ключовете. Преди няколко месеца беше показал къщата на Карълайн и този път се съгласи да ги остави да я разгледат сами, доволен, че няма да се наложи в събота да пътува до Уилтшър. При това първо ходене брокерът беше задал няколко по-конкретни въпроса, учтиво проучвайки финансовите им възможности, и тогава научи за положението на Том Клейтън в Ситито.

В момента имотът беше необитаем. Брокерът действаше по разпорежданията на застрахователното дружество „Лойд“. Предишните собственици бяха заминали да започнат нов живот на Бермудските острови, след като азбестозата^[1] беше погълнала цялото им имущество в Средния Запад.

Петнадесет минути след като бяха потеглили от техния дом в Кенсингтън, Карълайн излезе на магистралата. Тя поддържаше постоянна скорост от сто и двадесет километра в час, двадесет километра повече от ограничението на скоростта, но с десет по-малко от тази, при която полицията трябва да се намеси. Отне им повече от час да стигнат до разклонението за Чипенхам при един типичен за ноември ситен дъждец и умерено движение. Завиха към Чипинг содбъри, минаха през селото и поеха по междуселския път-, който водеше до Корстън парк.

Портите от тежък кован метал, сплетен между две каменни колони, бяха затворени. Веригата и катинарът подсказваха, че имението е имало и по-добри дни. Влязоха и подкараха по частен път, който се извиваше между заградени пространства, някога пасища за животни, сега изоставени и запуснати. Няколко дупки в пътната настилка бяха поредното свидетелство за започналия упадък. Когато настъпи пролетта, мястото ще подивее, помисли си Карълайн. На

петдесетина метра след портата пътят се шмугваше в гора и излизаше на една обширна поляна, в средата на която се издигаше Корстън хаус.

Къщата беше голяма, господарска, построена от костуолдски камък, с два ниски етажа плюс обширни мансарди. Околните цветни лехи също изглеждаха занемарени, но още можеха да се спасят. Спряха пред главния вход и Том се зае с вратата, докато децата, отегчени от пътуването, с шумни викове побягнаха по чакъла на автомобилната алея и паркинга.

Дъбовата врата тихо изскърца и ги лъхна миризма на неподдържана къща. Първото впечатление беше сумрак, но Карълайн вдигна щорите и с помощта на зимната дневна светлина помещенията бавно започнаха да се събуждат за живот. Напълно оголена, вътрешността беше още по-внушителна от външността на зданието. Квадратното парадно преддверие водеше до пет приемни отляво и дясно, а над него господстваше величествено стълбище, което в основата си се издигаше към задната част на къщата, след това се завърташе под прав ъгъл, за да се върне обратно над главите на посетителите до коридора на втория етаж. В двете посоки имаше дълги коридори, по които се стигаше до шестте спални и двете бани. В двата края две по-семпли стълбища водеха до мансардния етаж, който някога е бил предвиден за жилища на прислугата и складови помещения.

Карълайн отвори двойните врати вдясно от фоайето и въодушевено повика Том, докато вдигаше щорите и дърпаше размъкнатите пердета.

— Погледни това — извика тя развълнувано.

Помещението беше великолепно. Дълго петнадесет и широко десет метра, то заемаше цялата дължина на сградата на север от входната врата и имаше елегантни, богато орнаментирани тавани и стени. В далечния край имаше огромна камина, облицована с карарски мрамор, а на пода до нея беше стоварена купчина сухи цепеници, подпалки и стари вестници — единствената следа, която напомняше, че до не много отдавна, господарската къща е била дом. За съжаление полилеите бяха изчезнали, защото предишните собственици бяха разпродали всичко, преди да се изнесат набързо.

Въпреки тези тъжни гледки къщата беше здрава. Преди няколко години, когато имаше рецесия и застрахователната компания „Лойд“

беше изпаднала в затруднение, човек би могъл да я купи за половин милион. Сега исканата цена беше милион и ако някой се беше погрижил да ѝ придаде малко по-сносен вид, можеше да донесе дори повече. Но собствениците отдавна ги нямаше, а на съдия-изпълнителите не им пукаше. За тях Корстън парк не беше нещо повече от имот на длъжници, който трябваше да бъде превърнат в пари. Затова един милион си беше направо изгодно и Том беше готов да плати исканата цена.

Той чуваше стъпките на жена си, докато тя обикаляше една по една стаите, на горния етаж. Каролайн се провикна, за да обяви нуждата от повече бани, като по този начин обезсили най-американското възражение. Том се ухили, мина под стълбището и тръгна към кухнята. Там бяха голямото помещение за миене на съдове и главната кухня. В нея нямаше никакви кухненски уреди, с изключение на една голяма комбинирана желязна печка, твърде тежка за преместване. Зад отворената врата в дъното се виждаха стъпала, които се спускаха в мазетата.

Децата го зърнаха през прозореца и започнаха да тропат по задната врата.

— Има тенис корт! — извика весело Патрик.

— И басейн! — добави Майкъл.

Том излезе навън при момчетата и последва нетърпеливите им крачки. През твърдата повърхност на игрището бяха избили бурени, а басейнът беше пълен с жабуняк.

— Е? — въодушевено се провикна Карълайн от прозореца на горния етаж. — Не е ли прекрасна?

— Нуждае се от малко ремонт.

Том се постара да прозвучи безгрижно, за да прикрие нарастващата си тревога. Това ли е всичко, което могат да ти дадат парите?

— О, ще ремонтираме стъпка по стъпка. Почакайте ме, слизам веднага.

Тя се присъедини към тях откъм задната част на къщата и четиримата закрачиха по обраслата пътека към езерото. Щом го видяха, децата хукнаха напред, пренебрегвайки предупрежденията да внимават.

— Само си помисли — заговори Карълайн, — можеш да каниш хората тук, за да се упражняват в стрелбата, вместо все да се чудиш дали ще те поканят.

Том се засмя и я прегърна през раменете.

— Няма защо да се опитваш да ми я продаваш. Харесва ми и то доста.

— Мисля, че трябва да се пазарим — настоя тя.

— Добре. Кажи им деветстотин хиляди. В брой. И ги помоли да ни оставят ключовете. Трябва да я огледаме по-подробно.

По пътя към Фром децата попитаха какво ще стане с дома им в Лондон. Том обясни, че ще го запазят. Налагаше се все още да работи в Ситито, а те да ходят на училище. Така че за известно време Корстън парк щеше да бъде за почивните дни и за ваканциите. По-късно можеше да се превърне в техен истински дом.

През следващия половин час Патрик и Майкъл с лекота изхарчиха още няколко стотици хиляди в планове за модернизиране на къщата и започнаха да спорят кой в коя стая ще се настани. Започна да вали още по пътя, но Карълайн дори не включи чистачките. Тя не искаше да позволи на някакви облаци да помрачат нейното блаженство.

Когато в понеделник Дик Суини се върна на работа, се притесни. Надяваше се да намери на писалището си съобщение, което да потвърждава, че очакваните средства са стигнали в Женева, но призракът на Том Клейтън не искаше да се махне. Нахълта в кантората, демонстрирайки стандартното нюйоркско изражение на неустрашимост, и размени няколко думи с мъжа на рецепцията, преди да последва секретарката в кабинета си. Тя изброи оставените за него съобщения, докато той закачаше палтото си в гардероба, и го увери, че всички възникнали в негово отсъствие въпроси са уредени.

— Освен обаждането в четвъртък — добави жената, — от Лондон позвъни Том Клейтън. Каза, че днес отново ще те потърси.

Преди да успее да се съвземе, адвокатът забеляза чисто написаната паметна бележка на своя помощник: господин Излер от „Юнайтед кредит банк“ е идвал. Поискал да му бъдат потвърдени подробностите за смъртта на професор Клейтън, както и фактът, че

кантората им е изпълнител на завещанието. Уестън Хол потвърдил тези неща, които са широко известни, и предложил на г-н Излер да се свърже с г-н Суини, ако има нужда от допълнителна информация. Г-н Суини можел да се свърже с г-н Излер на „Броуд стрийт“, където е седалището на клона на КЖБ в Долен Манхатън.

Суини се тръшна на стола си, впил поглед в бележката.

— Добре ли сте? — попита секретарката.

— Да, да, всичко е наред — отговори той доста неубедително. — Още не съм се оправил от отворителния полет. Мери, налага се веднага да се заема с една работа. Задържай всички обаждания. Или ако е подходящо, прехвърляй ги на Уестън. Никакво прекъсване, докато не кажа! Разбра ли?

Тя кимна и излезе от стаята леко объркана от нетипичното държане на своя началник. Адвокатът кръстоса ръце зад тила си и с гръб натисна облегалката назад, като преди това избута стола си от бюрото. Остана така с впити в тавана невиждащи очи. И сега какво? Беше предупредил Салазар, но на такива клиенти човек не натяква „нали ти казах“.

Преди петнадесет години, когато Еймън Суини се пенсионира, той каза на сина си за сметката на Салазар. Тя печелела добри пари за фирмата и освен това Джо бил добър приятел. Не че Дик имаше никакви резерви да се занимава с незаконен бизнес. Той вярваше, че светът се движи от корупцията, и смяташе, че думи като правда и неправда поначало са лишени от смисъл. В бизнеса само резултатът има значение. Успехът е нещо добро, а средствата нямат значение.

Границата, която Дик не можеше да прекрачи, беше убийството. Той се страхуваше, че ако някога Майкъл Клейтън или неговият син откриеха измамата, Салазар нямаше да изпитва подобни задръжки.

В края на тридесетте години на миналия век, когато Дик още беше дете, баща му и Пат Клейтън бяха неразделни. Не минаваше събота или неделя, без да си гостуват семейно. Двамата приятели пиеха ирландско уиски до зори и слушаха келтски песни. Клейтън беше як мъж. Изисканите му дрехи не скриваха силното му тяло, закоравяло от годините, прекарани в улични сражения.

В началото на века Ню Йорк представляваше етнически архипелаг, в който всяка общност черпеше сили от сплотяването със своите. Скоро строителната компания на Клейтън стана влиятелна.

Някои от ирландските имигранти се справяха добре и искаха да имат собствени къщи. Клейтън ги убеди да му възлагат строителството. Така започна да строи тук къща, там паркинг и да ухажва църквата, което му осигури поръчка да построи няколко училища. Когато неколцина от своите, вече забогатели, поискаха да преместят бизнеса си другаде и да се интегрират с англосаксонската висша класа, Клейтън им припомни как са се държали англичаните към тях у дома и постави под въпрос морала на всеки, наричащ себе си ирландец, но готов да даде бизнеса си на протестанти. Ако това не помагаше, той им подсказваше да изпратят част от парите в помощ на патриотичната кауза у дома в Ирландия, като наблягаше, че дистанцирането от този кръстоносен поход няма да бъде добре прието. Един издигащ се по социалната стълбица вносител на платове възложи постройката на своя нов склад на външни хора. Веднага щом строежът бе завършен, складът изгоря до основи. Живеещите в Ню Йорк ирландци знаеха, че това е дело на Пат Клейтън, но както обикновено Еймън Суини Ко го измъкнаха от ръцете на правосъдието.

През 1919 г. конгресът прие 18-ата поправка. Слагайки черешката на върха на вълна от сбъркана пуританска демагогия, конгресменът Андрю Дж. Волстед стигна до извода, че алкохолът е вреден за Америка и че нацията трябва да престане да пие. Той спечели поддръжката на пъстра група привърженици на тъпата си идея: Лигата за борба срещу пивниците, Протестантското евангелско движение, Фронта срещу чужденците. През януари 1920 г. законопроектът на Волстед стана закон и само за дни се роди незаконна индустрия с невъобразими размери. Задоволявайки една нужда на нацията, засилена от забраната да се пие, тази индустрия изгради: основите на кошмара с наркотиците, който по-късно през същия век щеше да копира нейните методи — товари, превозвани с камиони от Канада, с кораби от Европа и Карибите. Безброй тонове алкохол бяха вкарвани контрабандно в страната на крилете на подкупите. Скоро се появиха първите алкохолни барони — хората, които имаха куража и властта да организират разпространението на стоката. В Чикаго за тази позиция се водеше борба между италианците и ирландците. Някой си господин Алфонс Капоне, гангстер от Бруклин, натрупа сто милиона долара до 1927 г. В Бостън ирландците владееха пазара сравнително кротко, но Ню Йорк бе твърде голям за

една-единствена група и етническите архипелази се отграничаваха още по-ясно. Клейтън посети Ирландия и си осигури доставчици. Скоро всяко домакинство и нелегална кръчма, които искаха да получат най-качествената напитка от Смарагдовия остров, трябваше да въртят бизнес с Патрик Клейтън.

Така той се запозна с младия пуерториканец от Бронкс Джо Салазар, само на осемнадесет и с ужасен английски. Той изкарваше прехраната си с акъл, раздавайки заеми на по-ниските слоеве от латиноамериканската общност. По това време работеше за баща си Емилио, който започнал лихварския бизнес с капитал от три хиляди долара, осигурен след смел набег срещу голяма заложна къща. Джо обикаляше кварталите, давайки назаем тук десетачка, там двадесетачка на хора, които не биха могли да получат банков заем, и с лихви, които само за месец удвоиха капитала на Салазар. Когато синът му стана на шестнадесет, Емилио започна да го учи на занаята. На осемнадесет младежът изпитваше удоволствие да се разправя с длъжниците, които не успяваха да платят навреме.

Една вечер в апогея на сухия режим Джо влезе в някакъв ирландски бар. Макар да не ходеше често там, заведението се намираше в квартала на Салазар и хората го познаваха. Собственикът го почерпи с двойно ирландско уиски и след това поиска помощта му. Имал нужда от петстотин долара за една седмица.

— За какво са ти? — попитал Джо, а мъжът измъкна бутилка „Бушмилс“ изпод тезгяха.

— За най-добрата пиячка, която може да се купи с пари — каза барманът, показвайки етикета.

Салазар направи една бърза сметка наум.

— Тридесет процента за седем дни — обяви той и бръкна във вътрешния си джоб.

Мъжът протегна ръка, за да скрепят сделката, и с удоволствие пое петте стодоларови банкноти. Седем дни по-късно Салазар се отби да прибере своите шестстотин и петдесет долара.

— От тази пиячка — започна той, като вдигна чашата, която току-що му бяха налели — колко можеш да продадеш?

— В този бар? — мъжът се наведе, за да чува по-добре младия латиноамериканец. — Десет каси седмично не са проблем, но...

— Не каси — прекъснал го Салазар, говори ми в пари.

— Без да се напъвам, две хилядарки седмично.

— Откъде я купуваш?

— Е, Джо — опъна се ирландецът, — не мога да ти кажа.

— Ще трябва — възрази спокойно Салазар, — ако искаш да бъдем партньори.

Тогава О'майли покани Салазар в задната стаичка да обсъдят нещата. На следващата сутрин посетиха Пат Клейтън и платиха пет хиляди долара за доставка на уиски.

Когато 21-ата поправка сложи край на сухия режим в 1933 г., Джо Салазар отдавна се бе разделил с О'майли и бе поел целия латиноамерикански пазар в Ню Йорк, превръщайки се в най-големия клиент на Пат Клейтън. Еймън Суини помагаше и на двамата. За разлика от безумния Капоне, който убиваше безнаказано и попадна в затвора за неплатени данъци, Суини научи Клейтън и Салазар как да водят счетоводните си книги и как да търгуват чрез истински и фиктивни фирми. През 1933 и двамата вече бяха богати. Клейтън отново се зае със строително предприемачество, а Салазар си купи офис в Манхатън и се развихри в лихварството.

После дойде войната, а с нея и черният пазар. От покупко-продажбата на лекарства, оръжия и муниции можеше да се спечели състояние. Салазар и Клейтън отново обединиха усилията си. Първият осигуряваше парите, сега той разполагаше с множество външни инвеститори, а вторият съживи своята задгранична контрабандна мрежа. Все още разполагаха и с помощта на Еймън Суини. Той ги предупреди за новите федерални агенти. ФБР не можело да бъде купено като местните полицаи. Освен това ги посъветва да не държат пари, чийто произход не могат да обяснят, в Америка. В онези дни Швейцария беше леснодостъпна. Всеки можеше да си отвори сметка там, без да му задават въпроси. Суини откри такива сметки за своите двама клиенти в различни градове и банки.

Един хубав ден двамата мъже се разделиха. През 1944 Америка воюваше от три години. Тонове морфин се превозваха до военните болници в района на Тихия океан и Европа, но той се търсеше много и от нюйоркските наркомани. Салазар посети Клейтън с предложение за съвместен бизнес, но ирландецът отказа. Срещу къркането и куршумите нямал нищо против, защото бил израснал с тях в Донегал, но наркотиците се продавали на децата. В този момент различното им

мислене би могло да доведе до сблъсък, но се намеси съдбата и девет дни след като отказа на Джо Салазар, Пат Клейтън умря от сърдечен удар.

Следващия месец, когато Салазар прибра парите си от пратката морфин, той си каза с тъга, че за пръв път от години ще изпрати само една вноска в Швейцария вместо две. И тогава му хрумна: всъщност защо не две? Защо да не запази сметката на Пат Клейтън? Швейцарците не знаят, че той е умрял, а Джо разполага с достатъчно копия от подписа на бившия си съдружник. И опита: писа до „Юнайтед кредит банк“ на бланка с логото на фирмата на Пат, подписана от него, и нареди на банката да преведе 5 000 долара на сметката на дребен доставчик на дрога. Три седмици по-късно морфинът пристигна. Така Джо Салазар откри безопасен път да движи мръсни пари — от името на някой друг. Той затвори всичките си сметки, запазвайки само онези с чисти пари. За останалите първо използваше имената на покойници, но скоро осъзна, че не е необходимо да прави това. Включи в системата реални лица с рождените им дати, професиите и номерата на социалната им осигуровка. По-късно щеше да използва тези сметки, за да внася печалбите на своите клиенти от незаконен бизнес, защото научи, че големите пари идват, когато оставиш някой да върши мръсната работа, а друг да носи рисковете. Така Салазар се върна при своите корени. Лихварят от задните улички сега се бе превърнал в банкер в пълния смисъл на тази дума.

Хората, които избираше, за да открива банкови сметки, бяха абсолютно неизвестни. Той ги наричаше „моите призраци“. Макар да беше малко вероятно, ако някога властите ги заловяха, те не можеха нищо да им кажат, защото нямаха никаква представа в какво са въвлечени. Ако по случайност някой от призраците разкриеше измамата, какво толкова? На този етап на своя живот на Салазар нямаше да му е трудно, нито пък щеше да се поколебае, да организира нещастен случай със смъртоносен край, преди още човекът да е започнал да осъзнава какво става.

Дълги години схемата работеше отлично, но всеки си има ахилесова пета, а тази на Салазар беше сметката на Пат Клейтън. През 1944 г. той оформи генерално пълномощно, давайки пълен достъп до сметката на нищо неподозиращия Майкъл Клейтън, чийто подпис не

познаваше, но банката също нямаше представа как изглежда. Джо използваше пълномощното, за да действа от името на сина. Без да знае, Майкъл стана първият от второто поколение призраци на Салазар. Петдесет години по-късно тази сметка се беше превърнала в съществен елемент от веригата за изпиране на пари. Салазар тайно се подиграваше на швейцарците, които го скубеха с плащаната от тях нищожна лихва. Те нямаха представа, че печалбата на Джо е десет процента. Но не на година, а на превод.

Еймън Суини не възрази на така подкараната работа. Той смяташе, че Пат би го одобрил, представяйки си как федералните агенти пилеят силите си в проследяването на мръсни пари само за да открият, че престъпникът отдавна е мъртъв. Обаче синът на Еймън, Ричард, не приемаше нещата така. Той харесваше Майкъл Клейтън и макар да знаеше, че ако се наложи, той винаги може да докаже своята невинност, увещаваеше Салазар да закрие сметката.

Сега се проклинаше, че не се осмели да притисне повече Салазар, и реши да се обърне към Том. Щеше да се наложи да му каже част от истината. Може би и да го сплаши малко, но Дик най-много се надяваше, че ще успее да говори с него, преди да е разклатил много лодката.

Погледна часовника на стената и вдигна слушалката. Първото му обаждане беше до Креди суис в Женева. След като удостовери самоличността си с предварително уговорените пароли, той попита какво става с един превод на стойност четиридесет и три милиона долара от „Юнайтед кредит банк“. Служителят му отговори, че до момента не са пристигнали никакви пари. Попита дали Суини желае банката да се свърже с ЮКБ, но Дик отказа, обяснявайки, че ще се обади отново, след като говори с подателя на превода. Служителят обаче не му каза, че когато набра номера на сметката на „Суини, Тъли, Макандрюз“ на клавиатурата на своя компютър, на екрана се появи съобщение, че всяка операция или разговор, свързани с тази сметка, трябва да се докладват незабавно на господин Гуидо Мартели.

Дик остави слушалката на място и се замисли. Салазар каза, че нареждането за прехвърлянето на парите е било пратено преди седмица. На писмото му трябва три дни, за да стигне до Швейцария. Следователно беше възможно нареждането да е получено едва днес. Може би се самозаблуждава, но все пак ще почака до сряда. Тогава ще

се наложи или да попречи на Том да направи нещо глупаво, или — в краен случай — да каже на Салазар. По първата част на това решение трябваше да почака, докато в Женева стане пет. Тогава щеше да провери наново и ако парите не бяха пристигнали, щеше да звънне на Том. В края на краищата разполагаше с претекста, че му връща обаждането.

Веднага след като Суини затвори телефона, банковият служител на Креди суис се обади на Мартели. Той не се запита каква е причината шефът на охраната да се интересува специално от случая, а просто му докладва времето и съдържанието на разговора. Мартели благодари и изпрати секретарката си в мазето да намери лентата със записа, за който стана дума. Когато го получи, звънна на Лафорж в Цюрих.

— Гуидо, много съм ти задължен — съвсем искрено му благодари Лафорж.

— Удоволствието е мое, Валтер — отговори Мартели. — На този етап ще уведомите ли властите?

— Имам усещането, че още е рано — призна Лафорж, — но трябва да обсъдя това с началството. Ще ти звънна веднага, след като се разбера с шефа.

— Добре — съгласи се Мартели, — а аз ще продължавам да те държа в течение.

Лафорж потърси д-р Улм на частния му номер и поиска незабавно да се срещнат. Улм се съгласи и Лафорж взе асансьора за последния етаж.

Улм се наведе, прехвърли тежестта на тялото върху лактите, разтворени широко, и облегна брадичката на върховете на пръстите, притиснал длани като за молитва. Впил поглед в попивателната, той изслуша внимателно доклада на Лафорж. Когато началникът на охраната, приключи, директорът се облегна на стола и го погледна.

— Какво предлагаш, Валтер?

— Господин директор — започна Лафорж, като внимателно подбираше думите, си, — както аз виждам нещата, нашият клиент Томас Клейтън не е направил нищо незаконно. Правата му върху сметката са наред.

Улм кимна неопределено и подкани Лафорж да продължи.

— Ако това предположение е вярно — каза началникът на охраната, след като погледна в бележките си, — лицето Ричард Суини се надява да получи пари, които не принадлежат нито на него, нито на човека, който ни е изпратил нареждането за превода.

— Валтер, провери ли много внимателно подписа на това писмо? — попита Улм, намеквайки за по-раншния им разговор.

— Проверих го, господин директоре, и проблемът е, че е действителен. Няма съмнение, че принадлежи на професор Майкъл Клейтън.

— Който е бил мъртъв по времето, когато е написал писмото? — зададе риторичен въпрос Улм.

— Точно така. Което ме кара да вярвам, че може би другата ми теория е вярна — позволи си да подчертае Лафорж и продължи, защото шефът му не реагира, — а именно че адвокатите на професор Клейтън са притежавали подписано и недатирано писмо, може би дори празен подписан лист. Хората често улесняват така своите доверени адвокати. След смъртта на своя клиент те са решили да присвоят парите.

— Смятайки погрешно — завърши Улм очертания от Валтер сценарий, — че синът не знае за съществуването на сметката, защото не е специално упомената в завещанието.

— Точно така господин директор.

— Валтер, каква според теб е правната страна на проблема?

— Засега — заяви убедено Лафорж — в Швейцария не е извършено престъпление.

Улм отново кимна одобрително.

— Обаче не можем да пренебрегнем факта, че е налице опит да се извърши такова.

— Според теб трябва ли да уведомим полицията? — Улм не можа да скрие отвращението си при мисълта за подобна вероятност.

— Обмислих тази възможност, но какво можем да им кажем? Ние не знаем кой ни е изпратил въпросното писмо. Би било неразумно да признаем, че Креди суис ни предоставя информация, а престъпникът, ако някога бъде намерен, така или иначе не е в Швейцария. Всичко, което нашите власти биха могли да направят, ако изобщо предприемат нищо, след като няма доказателства, е да изпатят запитване до американската полиция.

— Съгласен съм с теб — каза Улм и поклати глава. — Така нищо няма да постигнем.

— Ако господин Суини наистина вярва, че царите трябва да пристигнат в сметката на неговата фирма, той ще трябва да предостави нужните доказателства.

— И какво, Валтер, нищо ли няма да предприемем?

— Това ми изглежда най-разумно, господин директор — отговори колебливо Лафорж.

— Освен ако какво?

Тогава Лафорж предложи нещо. Макар да бяха единодушни, че банката не е задължена да направи каквото и да е, би било добре да се подсигурят с доказателство, че все пак са реагирали на проблема. В резултат д-р Улм нареди депозитът да си остане на място. Четиридесет и три милиона долара бяха капчица в океана за ЮКБ, но все пак е по-добре да са при теб, отколкото да ги прехвърлиш на друга банка, освен ако не си принуден да го сториш. Ако „Суини, Тъли, Макандрюз“ вършеха нещо нередно, имаше дискретни начини да ги уведомят, че истината е известна, и същевременно да се докарат пред една много важна инстанция — правителството на Съединените щати.

През 60-те години на миналия век американците се бяха заловили яко с швейцарската банкова тайна. В страната на капитализма законодателите бяха решени да прочистят досието на „Уол стрийт“. Онова, което по-късно щеше да бъде наречено „сделки с помощта на вътрешна информация“, тогава беше нещо обикновено не само на Нюйоркската фондова борса, но и в Лондон, Париж, Токио и навсякъде другаде, където хората по силата на служебните си задължения получаваха поверителна информация и се възползваха от нея. Американската общественост беше започнала да негодува, а Комисията по ценните книжа и борсите се осмели да атакува. Първи в света Съединените щати забраниха сделките на основата на вътрешна информация. Налаганите наказания бяха жестоки. Но старите навици умират бавно и онези, които не можеха да пропуснат възможността да изкарат бързо пари, започнаха да основават офшорни компании и се уговориха с швейцарските си банкери по команда да купуват и продават ценни книжа. И всичко това се случваше зад плътната завеса на банковата тайна. Облагодетелстването с помощта на вътрешна информация и укриването на данъци в САЩ не бяха престъпления,

извършени на швейцарска територия. Комисията по ценните книжа и борсите и данъчната служба се обърнаха към Държавния департамент, който помоли дипломатите си да прошепнат на швейцарците: дръжте се прилично или ще поставим извън закона всички американски сделки със страни, където не се предоставя финансова информация на властите. В известна степен швейцарците отстъпиха на натиска. Затова всички, които искат да търгуват с американски ценни книжа през Швейцария, трябва да подпишат съгласие банките да предоставят техните лични данни на правителството на САЩ. Това сработи и мошениците преместиха своя бизнес на наскоро освободените Кайманови острови.

Оттогава американците разположиха свои хора в Швейцария. Експерти по измамите от ФБР, Комисията по ценните книжа и борсите и от време на време страната домакин ги захранваха с полезна информация. Лафорж познаваше доста добре едно такова лице. Той можеше да разговаря с него неофициално и поверително. Най-малкото ще изкара акъла на Суини, ако се готви да направи някоя глупост. Вероятно нямаше никога повече да чуят за него. Идеята се хареса на Улм. Той разреши на Валтер Лафорж да действа, разбира се, само устно.

На третия етаж в сградата „Джон Едгар Хувър“^[2] във Вашингтон имаше две оскъдно мебелирани долепени една до друга стаи без табелки на вратите. Най-общо казано, в тях се сортираха получените сигнали. Работеше се денонощно, за да се покриват всички часови зони, да се координира получената разузнавателна информация от постове в чужбина и да се осигурява помощ в замяна. Един устат служител на ФБР някога беше нарекъл работещите тук Чуждестранния легион и прякорът им се лепна. Това бюро, разбира се, бе федерална служба, чиято дейност според устава е ограничена в рамките на Съединените щати. Голяма част обаче от делата под нейна юрисдикция възникват в чужбина. Затова специалните агенти на ФБР, разположени в чужбина, по-точно казано, офицери за свръзка и наблюдатели, събират и изпращат информация, която може да помогне при разследването на федерални престъпления. Известен брой от тези агенти са разположени в Европа^[3], откъдето изпращат своите доклади на Чуждестранния легион.

Специален агент Коул буташе нощното дежурство в понеделник. Когато факсът изплю информацията от Женева, той беше сам в офиса, вдигнал крака на бюрото и задълбочен в Чърчиловата „История на англоезичните народи“.

Аарон Коул не беше типичен служител на ведомството на Хувър. Първо, той беше черен, а легендарният началник никога не би назначил съзнателно цветнокож. Освен това беше хомосексуалист, а Хувър не е наемал и обратни, макар да се говори, че той самият е бил такъв. Коул беше приет във ФБР благодарение на Програмата за положителни действия, но се гордееше с това, че е толкова добър оперативен работник, колкото и останалите. След като беше доказал, че политиката на Хувър е била погрешна в тези две точки, сега доказваше, че е била сбъркана и в трета: Коул споделяше информацията с останалите правителствени служби. И от това имаше полза.

Той прочете факса и веднага пусна името Ричард Суини в базите данни. Излезе едно попадение. Прегледа трите страници, които излязоха на екрана. От сведението ставаше ясно, че ФБР е проявило слаб интерес към Суини. По-голямата част от информацията беше изтеглена от файловете на Агенцията за борба срещу наркотиците. Коул разлисти адресника си и звънна на един приятел, някогашен любител на наркотиците. Зададе му няколко въпроса, записа си едно-две неща и му прати въздушна целувка, преди да затвори.

Специален агент Коул беше носител на Медала на Конгреса и Пурпурното сърце^[4] и имаше диплома на юрист от Щатския университет в Тенеси. От трите отличия той смяташе дипломата за свое най-голямо постижение. Коул не даваше пукната пара за бюрократичните правила. Беше американец, обичаше страстно страната си и мразеше търговците на наркотици, които съсипваха държавата и закопаваха негрите още повече. Той прегледа бележките си и набра телефона на Харпър в Маями.

— Банко интерамерикано.

— Моля ви, искам да говоря с Ред Харпър.

— На телефона.

— Господин Харпър, обажда се специален агент Аарон Коул, ФБР. Моля ви да затворите, да телефонираме в седалището на ФБР във Вашингтон и да поискате да ви свържат с мен.

Две минути по-късно Коул вдигна слушалката още след първото позвъняване.

— Сега вярвате ли, че говорите с ФБР? — попита той.

— Да.

— Господин Харпър, разполагам с информация, която искам да ви предоставя, разбира се, неофициално.

— Защо правите това? — попита предпазливо Харпър.

— Защото и двамата преследваме едни и същи мръсници, само че в този случай мисля, че вие можете повече да им навредите.

— Защо смятате така, господин Коул?

— Защото един общ приятел ми каза. Неофициално.

— Този общ приятел има ли си име?

— Тревър Лински, неофициално.

— А мръсниците как се казват?

— Те са двама: Ричард Суини и Джо Салазар.

В слушалката настъпи мълчание, след което Харпър смени тона.

— Благодаря, това ме интересува. Какво можете да ми кажете?

Коул му разказа какво беше научил. Суини очаквал големи пари в Женева, а в архива на ФБР неговото име е свързано с това на Салазар. Проблемът е в това, че парите не били преведени, и по тази причина господин Суини може би ще стане невнимателен. Край на съобщението.

— Не разбирам много-много — призна си Аарон, — но си помислих, че може да ви помогне.

— Така е — отговори честно Харпър. — Какво иска бюро в замяна?

— Бюро ще ми откъсне топките, ако някога се разчуе за този разговор.

Харпър се засмя и преформулира въпроса си.

— Какво иска Аарон Коул в замяна?

— Нищо, Ред, само едно „Благодаря“. Засега това е достатъчно.

В пет без пет източно време Дик Суини телефонира отново в Женева, но резултатът беше същият: не бяха получили превод. Банковият служител съобщи на Мартели за обаждането, а той звънна на Лафорж.

Без някой в правната кантора да подозира, в мазето на сградата на Пето авеню двама инженери с работните комбинезони на „Бел

телефон“ работеха сред хаос от кабели, опитвайки се да открият телефонните на „Суини, Тъли, Макандрюз“. Те разполагаха с модерни инструменти, а единият от тях носеше във вътрешния си джоб съдийско разрешение за подслушване, подписано от районния съдия Хауърд Дж. Крамър. Откриха нужните кабели и монтираха мостови клеми, а след това свързаха краищата им с тези, които обслужваха стая 507. От една година Агенцията за борба срещу наркотиците плащаше наема на този апартамент, но в течение на девет месеца стаите си останаха празни. Вероятно нещо ставаше, предположи техникът, след като им бяха наредили да дойдат отново, тук. Те огледаха работата си за последно, провериха отново чертежите, които им бяха дали от телефонната компания, затвориша шкафа, събраха багажа си и взеха асансьора до петия етаж.

Суини попита секретарката си дали има съобщения за него, повтори нареждането никой да не го безпокои и набра номера на Том Клейтън в Лондон. Телефонната централа на банката го препрати към вътрешния номер на Клейтън. Преди Дик да успее да каже каквото и да било, Том го помоли да остане на апарата, а той продължи да говори по другия телефон. Сърцето на Суини прескочи, когато го чу да се съгласява да похарчи милиони. След това изслуша как Том приключва сделка и разбра, че само си върши работата.

— Том Клейтън слуша.

— Том, Дик Суини се обажда.

— О, Дик, опитах се да се свържа с теб — весело каза Том.

— Знам, току-що получих съобщението. Какво мога да направя за теб, Том?

— Свързано е с моя дядо — внимателно започна Том, защото усети тревожната нотка в гласа на Суини.

Дик прочисти гърлото си.

— Дядо ти? Какво за него?

— Дик, мисля, че знаеш много добре. Моля те, не ме баламосвай

— Том замълча и остави думите си да увиснат в нищото.

— Можеш ли да бъдеш по-конкретен?

— Добре, щом искаш, така да го изиграем. Разкажи ми за златното яйце на татко в Швейцария.

— За Бога, Том, какво по дяволите си намислил?

— Защо не ми кажеш?

С дланта на лявата си ръка Суини избърса рукналата по челото му пот.

— Том — започна той успокоително, — стой настрана от това. За Бога, та Пат е мъртъв от петдесет години! Това няма нищо общо с теб.

— Това е въпрос на лично мнение. Разбрах какво е оставил Пат след смъртта си. А ти си затрая. „Суини, Тъли, Макандрюз“ — изпълнители на завещанието. Чудя се какво ли ще кажат в Нюйоркското адвокатско сдружение.

— Исусе Христе! — избухна Суини, като внезапно скочи на крака. — Не ги пипай! Не си заслужава. Не си заслужава да си изгубиш живота, задник такъв!

— Да не ги пипам? — Сега и Том започна да се ядосва. — Вече е късно за това, адвокате! И кой точно заплашва живота ми?

Дик рухна обратно на стола.

— Том, трябва да поговорим. Повярвай ми. За твое добро е.

— Щом искаш, говори, аз ще те слушам — отговори Том спокойно.

— Не по телефона.

— Дик, съвсем скоро бях в Ню Йорк. Имаше възможност да говориш с мен. Сега не мога да дойда пак.

— Тогава по-добре аз да дойда в Лондон.

— Знаеш къде да ме намериш. Междувременно моето ще си остане мое. — И Том затвори, преди адвокатът да успее да каже нещо.

Известно време Суини остана неподвижен със слушалката на ухото. Чу пиукане, когато международната линия прекъсна, и още някакъв звук, но просто не му обърна внимание. На петия етаж двамата мъже току-що бяха довършили закачането към линията му. Разговорът на Суини с Том щеше да е последното обаждане от и до кантората, останало незаписано.

— Томи, какво става? — шумно кресна Кройц.

— Малка неразбория в Ню Йорк. Ще се оправя.

— Е, тогава да се залавяме да правим пари, а?

— И то много, но няма да те пипам за късмет, Влад.

— Егоистичен копелдак.

Том си погледна часовника. Пет и половина и вече му беше дошло до гуша. Време е да си върви. Беше го яд на Суини и същевременно се чувстваше леко еуфоричен след неочакваното

забогатяване и самонадеяно уверен, че петте милиона долара вече са в сметката на „Таурус“. Забеляза, че лирата стерлинга е паднала с два сантима в Цюрих, което го зарадва, и реши да сложи край на работния ден. Новината, че преводът на петте милиона е отменен, тепърва го очакваше.

Звънна на своя приятел Стюарт Хъдзън, за да го покани да поиграят скуош. И денят на Стюарт беше минал кофти, както му обясни, затова с радост прие предложението. Хъдзън беше партньор в правна кантора, която обслужваше банката на Том. Двамата се бяха запознали малко след като Том пристигна в Лондон, и скоро откриха, че споделят една и съща страст към нощта. Връзките на англичанина отвориха всички врати в града за американеца. Стюарт беше този, който в онази съдбоносна нощ запозна Том с Карълайн. Малко покъсно тази вечер, докато лежаха изтощени в леглото, след като бурно бяха правили любов за първи път, Том я попита откъде познава адвоката.

— Две години излизах с него — отговори тя.

— Със Стюарт?

— Аха.

— Странно, че никога не го е споменавал — отбеляза Том, необяснимо раздразнен от това разкритие.

— Няма и да го направи, защото е джентълмен — подразни го Карълайн.

И наистина е такъв, помисли си Том. Поразително богат, красив, умен, а на всичко отгоре баща му е пер на кралството.

— Как се случи, че го изпусна? — попита Том, изненадан от обземащата го ревност.

— С него беше забавно, но това не беше любов.

Карълайн каза това с неподлежаща на съмнение решителност и Том нямаше намерение да спори.

Той взе такси до „Фулъм роуд“ и за да не се наложи да разговаря с таксиметровия шофьор, се престори, че чете „Ивнинг стандарт“. Опитва се да остане безпристрастен и да се заеме с фактите. Беше прибрал четиридесет и три милиона долара. Факт. Парите бяха негови. Банката в Цюрих беше проверила два пъти и стигна до извода, че са негови. Ако имаше и най-малкото съмнение, щяха да го изхвърлят. Не можеше да има никакви съмнения. И това беше факт.

Но Дик наистина ли искаше да каже, че животът на Том е в опасност? Лондон беше много далеч от Ню Йорк, но Том трябваше да се съгласи, че за четиридесет милиона долара човек може да бъде убит навсякъде по света. Чии пари са това? Изведнъж го полазиха мравки по гърба. Надявам се, че не са на проклетата ИРА!

В дневниците беше прочел нещо, което не разбра, но Дик би могъл да обясни. Шон. Къде се вписваше той? Кой беше този човек? Чичо Шон? Всеки месец дядо му си беше записвал: Шон, 5 000, Шон 4 000. И така си вървеше. Веднъж цели десет хиляди, но обикновено сумите бяха по-малки. Дали Пат Клейтън не е въртял бизнес с брат си? В това ли е проблемът? Да не би Шон да твърди, че парите са негови? Ще поживее и ще види. Ако някой успее да го убеди, той беше готов да сподели част от богатството си. Това щеше да е неговата теза. Но нямаше начин да се раздели с всичките четиридесет и три милиона. По право това беше неговото наследство.

Хъдзън спечели първите две игри с девет на четири и девет на шест и водеше с шест на три в последната част. Въпреки че беше по-нисък от Том, той покриваше игрището не по-малко умело от него.

— Е, друже, май не ти върви днес, а? — закачи го Хъдзън, като оправяше кърпата, която стягаше русата му коса, и напругаше мускули, за да сервира.

— Млъкни, Стюарт, и играй — отговори ядосано Том и се приведе, за да отрази отскочилата топка.

Когато Том се изправи, резултатът вече беше седем на три. Той застина, вторачен в своя приятел, и изведнъж си представи Карълайн в прегръдките му. Това свърши работа. Оттук нататък Хъдзън нямаше да спечели нито един сервис. Клейтън започна да удря топката така, сякаш я мразеше, и да подскача по игрището, както не беше правил от години. Той не каза нито дума на Хъдзън, нито поглеждаше към негова само удряше и скачаше, докато не спечели с девет на седем.

— За какво беше всичко това? — попита Стюарт малко по-късно, докато седяха на пиетие в бара на клуба.

Том му разказа в най-общи линии за парите, които откри в Швейцария, и намекна, че може и да не са негови.

— Скъпи приятелю — започна Стюарт много сериозно, — ако швейцарците са ти ги дали, аз бих казал, че са наистина твои. Тези копелдаци не правят нищо от добро сърце.

— В петък този адвокат ще дойде да се срещнем — обясни Том.
— Ще видя какво има да ми казва.

— Ако имаш нужда от правна помощ, само се обади.

— Знам. Благодаря — отговори Том съвсем искрено. — Ако се наложи, ще се възползвам от любезното ти предложение.

[1] Професионално заболяване, причинено от вдишване на частици азбест. — Б.пр. ↑

[2] Джон Едгар Хувър — основател на Федералното бюро за разследване и негов първи директор (в периода 1924–1972 г.). — Б.ред.
↑

[3] ФБР има бюро и в България. — Б.пр. ↑

[4] И двете отличия се дават за храброст пред лицето на врага. —
Б.пр. ↑

6

Моралес погледна наляво към дупката, а след това обратно към краката си.

Замахна леко със стика и улучи топката чисто. Позволи си да се усмихне самодоволно, докато наблюдаваше съвършената линия на движение на топката. И тогава без никаква причина тя се поколеба, отклони се от пътя си и спря на пет сантиметра вляво от целта. Той изруга на глас и след това се обърна, за да наругае своя градинар.

— Тъпанар такъв! — изрева Моралес.

Мъжът застина на място от смайване. Той беше работил седмици върху грийна^[1] на игрището, беше минал всеки квадратен сантиметър с косачката, а след това на колене беше изрязал останалите тук-там бурени и по-дълги стръкове трева с ножица.

— Това какво е? — продължи да реве Моралес, докато крачеше към провинилата се туфа, и стовари стика с все сили в центъра ѝ.

Градинарят продължи уплашено да мълчи.

— Ето, идиот с идиот! Тука, тука, тука! — повтаряше той, докато ритмично нанасяше удари по игрището.

След това запрати стика по градинаря и закричи към къщата. Докато вървеше, си мислеше, че е заобиколен от тъпанари. Как е възможно да въртиш бизнес, след като за всяка дребна подробност трябва да се грижиш лично?

— Къде е Ромуалдес? — попита той един телохранител на минаване през верандата към дневната.

— Пътува насам, дон Карлос — отговори набитият индианец от племето аравак, — заедно с господин де ла Круз.

Моралес нареди да му донесат уиски, без да се обръща специално към някого, и седна. Беше минал почти цял месец, откакто за пръв път огласи плановете си пред Шпеер. Сега вече беше готов за следващия рунд и искаше бързи резултати. След като бизнесът с коката се премести в Кали, Моралес следеше тамошното развитие с ревностно внимание. Някога величественият южен град беше започнал

да запада и да потъва в хаос. Една-две фамилии като тази на Ортега се наложиха като водачи, но улиците на града се управляваха от бандити. Те нахално пръскаха пари и местните търговци отговаряха на това внезапно благоденствие с равна по големина алчност. В магазините на Кали човек можеше да си купи най-ексцентричните дрехи и бижута, а в ресторантите сметките надвишаваха с много тези в Богота. Много от старите жители на Кали бяха заминали. Хората, притежаващи от поколения земеделските земи, разпродаваха именията си, защото се страхуваха да откажат на търговците на наркотици писти за техните самолети. Въоръжени бандити скитаха по улиците и трупове в канавките бяха нещо обичайно. Моралес виждаше как Кали поема по пътя на Меделин. Някой ден щеше да дойде армията и тогава касапницата беше неизбежна.

Невежи тъпацы, дошли отникъде и неспособни да се справят с опиянението от внезапно придобитото богатство. Моралес беше различен. Неговите родители бяха скромни учители, но Карлос Алберто още от малък се стремеше към нещо по-голямо. В гимназията получаваше най-високите оценки и от Меделин замина за столицата, където се записа в правния факултет на Националния университет. Но скоро действителността го застигна и той отпадна след ужасна година в мизерните студентски квартири заедно с останалите бедни момчета от провинцията. През тази година на безкрайна слугинска работа, за да плаща образованието си, той гледаше как децата на богатите потеглят след лекции с колите, купени от техните родители, към богаташките квартали. Една година, през която наблюдаваше как неговите преподаватели се опитват да спечелят благоволенieto на по-богатите студенти, защото преподавателите бяха и адвокати, които се надяваха, че техните контакти в аудиториите ще доведат богати клиенти в скромните им кантори. На Моралес му трябваше само една година, за да разбере напълно недвусмислено, че млад адвокат без връзки можеше да се надява единствено на посредствен живот.

Тогава се прибра в Меделин, където откри един цял нов свят, който предлагаше големи възможности. Неколцина предприемчиви фермери изкарваха пари от бурени. Новото колумбийско злато се садеше срещу няколко песо в долината Абура и раждаше най-богатата реколта на света. Полицията си затваряше очите. Това беше нещо

безобидно, една временна мода в Америка и Европа, която носеше на страната им толкова нужните пари в брой.

Деветнадесетгодишният Моралес започна работа при един такъв фермер с пет пъти по-висока заплата от тези на двамата му родители заедно.

След време беше открито едно още по-доходоносно растение, което се развиваше добре и по високите райони на Боливия и Перу. Листата на коката бяха сочни, големи и евтини. Индианците, миньорите и селяните дъвчеха листата, за да оцелеят на големите надморски височини, но колумбийците се научиха как да извличат активния алкалоид и да го превръщат в хидрохлоридна сол. Те все разполагаха с разпространителска мрежа и скоро по пътя на марихуаната щеше да поеме един нов бял прах, подобен на пудра. Това беше сбъдната мечта, едно истинско Елдорадо, и рождената дата на картелите. Мечтата продължи с години, а Моралес забогатя.

Единственото, което искаше сега, беше най-много една година. Никога нямаше да разрешат на Меделин да се върне към миналото. Затова той прекарваше колкото може повече стока, пестеше парите си и бързаше да се превърне в стълб на обществото в града. Тогава щеше да стане недосегаем.

Но днес имаше друг проблем. Някъде в неговите структури се криеше предател, някакъв глупак, който получаваше пари от Кали. В дузината местещи се из горите разпръснати производствени звена работеха около двеста човека, които бяха на заплата при Моралес. Те бяха онова, което той успя да спаси от наследството на Ескобар. Те движеха рафинериите, събираха товарите и изсичаха гората за опасните самолетни писти. Моралес използваше само леки самолети, които купуваше за по двеста хиляди долара. След като се сваляха ненужните финтифлюшки и се монтираха резервоари за дълги преходи, те прелитаха по хиляда и шестстотин километра покрай Хаити чак до островите, превозвайки по половин тон, а някой път и повече. Там той продаваше своя продукт, който по други канали заминаваше за Америка. За последната част от пътуването цената се удвояваше, но по този начин самолетите на Моралес винаги се връщаха, готови да поемат още един товар, а след него и следващия. Милионите направо се изсипваха в джобовете му.

Тази седмица беше изгубил самолет. След като излетя, избухна над джунглата, разкъсан на парченца от почти петстотин литра керосин. Несъмнено ръката на Кали. Тъпите копелета искаха всичко. Но на тази самолетна писта не е имало чужди хора. Значи някой от неговите трябва да е поставил бомбата. Наркобаронът знаеше, че няма друг избор, освен незабавно да отиде в джунглата и лично да се погрижи за този проблем. Не можеше да допусне да го пренебрегват.

Кметът и адвокатът пристигнаха точно в момента, когато Моралес отпи от скоча с лед. Ромуалдес носеше нов костюм и имитация на панамена шапка. С вид на преуспял човек той мъкнеше голям наръч навити чертежи, а де ла Круз — куфарче с документи. Тримата се здрависаха и се преместиха в трапезарията.

Ромуалдес беше щастлив да докладва, че покупката на терените е завършена. Един от тях обаче създаде проблеми. Вдовицата на Ангелини не искала да продава, но Ромуалдес беше поговорил търпеливо с нея, както се похвали, и я спечелил. Разгъна чертежите на масата, а адвокатът извади документите.

— Дон Карлос, смятам, че уговорените цени са добри — каза де ла Круз, като следеше бележките си. — Трите хектара — на Дуранте край шосето за Богота срещу 10 000 долара, а съседните два хектара за осем хиляди. Земите на Ангелини, десет хектара, за двадесет и пет хиляди. Тези три парцела ще са за жилищния квартал.

Моралес кимна и махна на адвоката да продължава.

— Същото важи и за градските парцели — Той погледна към кмета, за да получи подкрепа. — Мигел и аз постигнахме съгласие за ниска оценка, но не чак толкова, че да предизвика неприятности в столицата. Както поиска — продължи той, като се обърна отново към Моралес, — парцелът от пет хиляди квадратни метра на телефонната компания ще подслони болницата. За него постигнахме цена осемдесет хиляди. Парцелите на Кругер са два от по две и половина хиляди всеки. Искането по четиридесет и пет хиляда, но успяхме да се спазарим, защото момчетата на Кругер имат нужда от пари. Така за първия се разбрахме за тридесет и пет хиляди, а вторият ще струва четиридесет хиляди.

— Чудесно — обади се Моралес. — Каква е общата сума?

— Сто деветдесет и осем хиляди долара заедно с таксите.

— Добре. А сега дайте да видя проектите.

Кметът разтвори бодро ръце над разгънатите чертежи. Неговият зет бил архитект. Той се чувствал горд, че може да работи за фондация „Моралес“, и хонорарите му ще бъдат разумни. Лично Ромуалдес ще се погрижи за това.

Моралес хвърли поглед на проектите и веднага ги оцени.

Триетажната сграда на болницата беше проста, но внушителна, с обща разгъната площ петнадесет хиляди квадратни метра. На покрива имаше надпис с тъмносини букви: „Многопрофилна болница Фондация Моралес“.

Той кимна одобрително и насочи поглед към скиците на училищата. Тук закоравелият наркобарон наистина се разчувства. Двете сгради бяха почти еднакви, всяка от тях на два етажа. Наричаха се Училище за момчета „Паскуал Моралес“ и Училище за момичета „Луиза Моралес“ — на имената на починалите родители на именития син. Понякога Ромуалдес проявяваше политическа прозорливост. Черквата бе предпочела училищата да са разделени по пол — така със сигурност ще осигурят монаси и монахини, за преподаватели.

Жилищата бяха проектирани просто, за да бъдат евтини, но със сигурност изпълняваха условието, което Моралес беше поставил: да са солидни и спретнати. Едноетажните бунгала имаха покриви от червени керемиди. Всяко жилище имаше деветдесет квадратни метра площ и малка градинка отпред, а между постройките се източваха павирани улици.

— Ще построим четиристотин жилищни сгради на земите на Ангелини — гордо обяви Ромуалдес, — плюс още сто и двадесет и съответно осемдесет на другите два парцела. Помислихме си, че можете да поискате сам да кръстите жилищния квартал.

— Аристидес, имаш ли вече оферти? — попита Моралес адвоката.

— Да, дон Карлос — каза той и извади още документи. — Обединение от местни фирми. Тези строежи са твърде големи за някоя от меделинските фирми поотделно, но аз ги събрах в кантората и постигнахме съгласие. Всички са горди с онова, което правиш, и за тях ще бъде чест да участват в проекта.

— Колко души знаят за ставащото? — попита Моралес.

— Дон Карлос, накарахме всички да се закълнат, че ще пазят тайна — намеси се Ромуалдес, — но разбира се, не можехме да минем

без скици и план-сметки...

— Общо колко ще струва? — прекъсна го той.

— Осемдесет хиляди квадратни метра строителни работи, дон Карлос! Ще струват общо тридесет и пет милиона и петстотин хиляди долара до последния пирон!

Моралес се зарадва. По тези сметки метърът строителни работи щеше да му излезе по четири и петдесет. Собствената му къща му струваше десет пъти повече. Моралес стана и отиде до бюфета, върху който лежеше папка с документи, взе я и се върна на масата. Извади книжата и ги подаде на де ла Круз.

— „Малага строителство“ — обясни той. — Това са регистрацията и разрешителните, издадени от местните власти в Андалусия, Испания. — Той замълча, за да даде възможност на адвоката да се запознае с документите, и след минута продължи: — Тя ще бъде главният изпълнител. Всички местни фирми ще бъдат подизпълнители на „Малага“.

— Не виждам никакви проблеми, дон Карлос. Фирмата — каза адвокатът и погледна към кмета — вероятно ще се нуждае от разрешителни за работа в Меделин...

Ромуалдес вдигна ръка внушително и се усмихна самодоволно. Нямаше нужда да се споменава нарочно, че нужните разрешителни ще бъдат издадени още същия ден.

— Аристидес, ти ще съставиш договорите между „Малага“ и строителните фирми — продължи Моралес. — Обичайните условия. Плащане на части и така нататък. Оставям подробностите на теб. А сега за фондация „Моралес“. Подготви ли документите?

— Всичко е тук — отговори адвокатът и отвори чантата си.

Моралес прегледа документацията и кимна одобрително.

— След като и тримата членове на управителния съвет са тук — обяви той, — ще подпишем документите още днес.

Де ла Круз попита внимателно как ще бъде финансиран проектът. Моралес го погледна с тази небрежна гордост, която притежават само много богатите хора.

— Утре ще идеш в банка „Антиокиа“ и ще откриеш две сметки. Една за „Малага“ и една за фондацията. В банката ще те чака генерално пълномощно — посочи към документа, който беше изготвил Шпеер. — Следващата седмица „Малага“ ще изпрати петдесет

милиона долара по своята сметка. Тя ще предостави парите за целия проект.

Той погледна към кмета, за да види как ще преглътне тази чудовищна цифра, която толкова леко се беше отронила от устата му. — След известно време „Малага“ ще поиска да си получи парите и аз ще направя дарение на фондацията. Искрено се надявам — той погледна пронизващо кмета, — че деловата общност на Меделин няма да чака да я молят, за да даде своя принос.

— Дон Карлос, уверявам те, че нашите съграждани ще те подкрепят — импулсивно възкликна Ромуалдес. — Лично ще се погрижа за това.

— Хубаво. След като свършиш работата в банката, обади ми се да ми кажеш номерата на сметките, за да мога да ги изпратя на адвокатите на „Малага“.

Моралес плесна с ръце и поръча по едно питие, след това извади златна писалка и лично я подаваше на всеки, преди да добави и своя подпис под устава на фондация „Моралес“. От този миг най-забележителната институция на Меделин вече действаше.

След това стана и помоли гостите да го последват в неговия кабинет. Там отвори един стенов шкаф и ги остави да позяпат съдържанието му. Двата рафта бяха натъпкани с американски долари, а дъното му беше покрито с по-големи и износени колумбийски банкноти. Гостите не пропуснаха да забележат, че шкафът дори не бе заключен, толкова голяма беше самоувереността на Моралес сред собствените му стени. Той взе няколко стегнати пачки и ги постави на писалището.

— Тук са двеста и петдесет хиляди — каза той на де ла Круз. — Внеси ги в банката като първото ми дарение за фондацията. След това ги използвай, за да платиш земите.

Адвокатът започна да прибира царите в чантата си, но осъзна, че няма да се поберат. Тогава извади документите, които можеше да носи под мишница, и продължи да тъпче пачките вътре. Моралес извади един по-малък плик от шкафа и го подаде на Ромуалдес, който го огледа жадно, но устоя на подтика да го отвори, преди да го пхне в джоба си.

— Аристидес, ти сигурно ще ми представиш сметка, за своята отлично свършена работа — той натърти на „своята“, за, да разграничи

адвокатските хонорари от подкупите на кмета, но после добави нещо окуражително и за Ромуалдес. — Винаги съм вярвал, че човек трябва да плаща добре на своите поддръжници. По такъв начин — той се засмя на абсурдната идея, — те никога няма да си помислят да се заловят с бизнес за собствена сметка.

След това изпрати двамата мъже до колата им и изчака, докато тя изчезна от погледа му сред дърветата. После отиде да потърси стика си за голф. Над хълмовете на Меделин се спускаше прекрасна вечер.

Недалеч от имението на Моралес Андрес Алберди размишляваше върху една морална дилема. Хулио Роблес искаше да се срещнат отново, но онова, което Алберди щеше да му каже, нямаше да го зарадва. Миналия уикенд Алисия не се прибра у дома, защото беше заминала за Богота с кмета. Върна се сияеща в Меделин, снабдена с купища дрехи, чийто етикети човек можеше да види само в чуждестранните списания. Беше спала в хотел на име „Хилтън“, висок двадесет и три етажа, както се кълнеше. През нощта човек можел да види от покрива му как целият град проблясва, сякаш някой е свалил звездите и ги и пръснал между планините. Стаята им била пълна с карамфили и пили вина, внесени чак от Чили. Разказа още, че Ромуалдес обещал, че съвсем скоро ще я заведе на почивка в Дисниленд във Флорида.

— Значи любовникът ти е забогатял, а? — попита на вечеря нейната обикновена, благочестива и по-възрастна сестра, отказвайки да се впечатли, защото в нейните очи въпреки всички парцали Алисия поддържаше една греховна връзка.

— Той ще построи шестстотин къщи — отвърна предизвикателно Алисия — за бедните хора в Колумбия! И — добави тя с необичайна жар, — две са за нас! Една за теб и Андрес и една за мен.

Те се смаяха.

— Какви ги говориш? — попита невярващо Ана Алберди.

— Той ми обеща. Даде ми честната си дума. Показа ми картите и ми позволи да си избира. Две къщи една до друга по пътя за Богота точно пред града. Разбра ли!

— Ха! — провикна се по-голямата сестра. — И как смяташ да платим твоите хубави къщи, глупаво момиче?

— Ще платим само толкова, колкото можем. Мигел всичко ми обясни — На това място малко се поколеба, защото не се сети какво точно ѝ беше казал. — Всеки според възможностите си. Ако нямаш работа, нищо няма да платиш. Ако си по-заможен, ще платиш повече. Но къщата ще си остане твоя.

— Да бе! Сега разправя така, но после ще се появят агентите на собствениците с пушки, за да събират наема.

— Не и този собственик — каза тя упорито. — Мигел знае. Ти нищо не разбираш.

— Кой е собственикът? — попита Андрес, който беше мълчал досега.

— Нарича се фондация „Моралес“ и Моралес е член на управителния съвет. Това означава, че ще стане онова, което той казва. Разбра ли!

— Света дево Марио — завайка се от ужас жената на Андрес, — ти, момиче, не знаеш какви ги говориш. Моралес е лош човек.

— Не е — отговори Алисия уверено. — Ти не знаеш дори половината. Никой не знае, освен Мигел. Той ще построи и болница, където ще лекуват безплатно, и две училища! Две училища, които също ще са безплатни, за нашите деца!

— Чии деца? — попита Ана, която беше бездетна, и гласът ѝ издаде колко я мъчи това.

— Моите деца — отговори Алисия и внезапно омекна. — Когато всичко свърши, той ще се ожени за мен.

Ана Алберди избухна в сълзи и избяга в стаята си, Андрес беше оставен на мира да обмисли своята морална дилема.

Шестстотин къщи можеха да означават само едно нещо — нямаше да остане нито едно дърво. Хулио Роблес сигурно ще да иска да научи това. ЕЛ БИД беше силна. Ако поискат, можеха да спрат всичко. А Андрес повярва в историята на Алисия. Той огледа старата си къща и се вторачи в покрива, който през лятото държеше горещо, а през дъждовния сезон не успяваше да опази топлината. Ана много искаше нова къща с градина. Той също беше чувал разни слухове за Моралес. Продавал бил кокаин на янките. Е и какво? Сънародниците на Андрес не употребяваха кокаин. Това си беше проблем на тъпите гринговци.

Знаеше го, защото веднъж в мъжкия клуб Пратс, бръснарят, който беше работил в Сакраменто, му го беше казал с приглушен глас. В Америка всички имат много пари и работят само пет дни в седмицата. Всяко домакинство има по няколко коли и цветен телевизор във всяка стая. Не ходят на църква и могат да си купят каквото поискат, когато им се прииска, и да платят за него по-късно. Проблемът им е, обясни съзаклятнически Пратс, като проблясваше със златния си зъб, че се отегчават. Затова си измислят начини да убиват времето. Купуват си секс по телефона и плащат петдесет долара за съвсем мъничко кокаин. Той показва на своята недоверчива публика колко малко, като взе солница от бара ѝ изсипа точното количество на плота.

Затова Пратс не останал там. Той беше спестявал в Америка и веднага щом събра достатъчно, за да си купи собствена бръснарница, се върна в Меделин. Калифорния, беше заявил авторитетно той, не е място за отглеждане на деца.

Алберди отиде до кухнята и се върна в предната стая с бутилка агуардиенте, ракия от захарна тръстика. Седна на масата и си наля щедро. Трябваше да признае, че харесва Роблес. Вярно, че беше твърде директен и понякога, когато Андрес се опитваше да го забаламоса, ставаше раздразнителен. Но пък винаги плащаше и никога не увърташе. Когато се срещнаха за първи път, беше разказал на Андрес за дърветата. Нещо, на което викат екосистема. Отсичаш дърветата и земята умира. Така беше обяснил господин Хулио. И докато умира, прави дупка в атмосферата горе на небето. Не можеш да я видиш, но е там. Учените знаят тази работа. Нас, обясни господин Хулио, отдавна няма да ни има, когато хората ще усетят последствията. Нашите деца няма да могат да отгледат и едно растение.

Андрес му повярва, защото беше забелязал, че днес има много по-малко цветя, отколкото по време на неговото детство.

Затова беше важно човек да се грижи за дърветата.

Той си наля още една чаша агуардиенте и тя го подсети за питието, което бяха изпили с Пратс, когато Алберди се беше опитал да покаже познанията си за екосистемата. Пратс изглеждаше впечатлен.

— Няма съмнение — съгласи се той, което накара Алберди да се почувства горд, — но може да се каже и по друг начин. Гринговците изсякоха собствените си гори и спечелиха състояния от това. Разбра ли?

Алберди не можеше да не се съгласи. В края на краищата Пратс беше живял на Север.

— А сега ни казват, че ние в Южна Америка не можем да сечем собствените си дървета, защото щели да станат дупки в небето. Така ли е?

Алберди се съгласи и с това.

— Аз бих казал те да започнат да садят нови гори, докато ние продадем нашите. — Пратс замълча, за да може Алберди да вникне в казаното, защото тропическа гора не израства за една нощ. — Или пък да купят нашите гори и да ги оставят такива, каквито са. Все пак парите са у тях.

Алберди със сигурност не можеше да възрази и на това. С третата и последна чаша от евтината ракия той взе решение. Чу жена си още да хлипа в спалнята, докато откачаше шапката си от закачалката. Тихичко излезе от къщата и тръгна надолу по уличката към автобусната спирка.

Щеше да иде в града и да предупреди кмета.

Информацията, която Алберди реши да скрие, нямаше да заинтересува Хулио Роблес. Той вече знаеше. В град с размерите на Меделин беше невъзможно да запазиш в тайна проект от такъв мащаб. Роблес искаше от Алберди да му съобщи нещо друго и беше готов, ако е нужно, да рискува своето прикритие, като предложи на информатора сериозно възнаграждение за Алисия, за да разбере подробности за финансирането на проекта. Това щеше да осигури на Ред Харпър сигурна информация и може би разрешение да нанесе удар.

Затова Роблес прекара целия ден в кабинета си, пълнейки машината за рязане на документи и уреждайки несвършени неща. Трябваше да е готов да побегне всеки момент, ако бъде разкрит. Смяташе да предложи на Алберди до пет хиляди долара за имената на намесените фирми и банки. Ромуалдес сигурно съхраняваше документите в своя кабинет. Единственото, което Алберди трябваше да направи, беше да обясни на Алисия как да ги потърси. Хулио вече беше установил, че тя може да чете.

В осем Роблес потегли по пътя към Картахена и спря на уговореното място. Изчака десет минути и си тръгна. За първи път информаторът му беше пропуснал среща. Разбира се, може да има логична причина за неговото отсъствие, но Хулио беше обучен винаги

да мисли най-лошото. По този начин човек живее по-дълго. Може би Андрес се беше разболял или имаше някакви семейни неприятности. А може и да са го разкрили. Ако това е причината, новината беше лоша. Щом прикритието му е разкрито, щеше да се наложи да бяга презглава от Колумбия. Така че най-доброто, което можеше да направи, бе да се опита да разбере какво става колкото може по-бързо. Той обърна и подкара колата към дома на Алберди.

В този момент Андрес Алберди слушаше Ромуалдес. Беше го потърсил в кметството, но му казаха, че кметът вече си е отишъл. Между градския център и по-добрите квартали не вървяха, автобуси, за това той провери колко пари им в джобовете и взе такси. Докато стоеше пред голямата вила, сгущена на сигурно място зад двуметровата желязна ограда, изведнъж го хвана страх и едва не побягна. Но в този момент си припомни разказа на Алисия за обещаното от кмета. Когато натисна звънеца, над вратата светна лампа и отвътре залаяха кучета. Няколко минути по-късно възрастен слуга с груби черти на лицето започна да го разпитва през затворената врата. След като прецени, че Алберди не е от типа хора, които кметът приема у дома, той му предложи да помоли за час в приемното време на общината, като подчерта „помоли“.

— Моля ви — твърдо каза Алберди, който все още черпеше смелост от агуардиентето, — кажете на кмета, че е важно и че се казвам Андрес Алберди.

Прислужникът вдигна рамене и затвори прозорчето на вратата.

Алберди чу как гласът му отслабва, докато вика на кучетата да млъкнат, отдалечавайки се към къщата. Андрес се надяваше, че Алисия е споменала името му, защото нейната фамилия не беше Алберди. Но ако Ромуалдес наистина ѝ беше обещал тези две къщи, той сигурно беше чувал за Андрес. Малко по-късно кучетата отново се разляха и Андрес чу как ключът се завърта в патрона.

Заведоха го в къщата и след това в кабинета на кмета. Тлъстият мъж седеше зад писалището си. Спортната му риза беше нарочно небрежно разкопчана, за да се забелязват трите дебели златни ланеца, които висяха на врата му. Той махна на прислужника да затвори вратата и след това с мрачен тон се обърна към посетителя:

— Да не се е случило нещо с Алисия?

— Не, дон Мигел, тя е добре.

— Тогава за какво си дошъл?

— Трябва да ви разкажа за един проблем...

— Андрес, аз не работя у дома — раздразнено отговори кметът.

— Ела в кметството — той нарочно погледна часовника си — в подходящо време.

— Да, дон Мигел — настоя Алберди, — но все пак трябва да ви кажа. Мисля, че ще искате веднага да научите за това.

— Добре — съгласи се снизходително кметът, като издиша дълбоко, за да подчертае, че нищо, което Алберди знае, не може да бъде интересно за най-важния човек в града, — но бъди кратък.

Алберди му разказа какво знае, но инстинктът му за самосъхранение му подсказа да направи малки промени, за да не пострада. Хулио Роблес от ЕЛ БИД задавал въпроси за проекта на кмета. За училищата и къщите. Алберди знаел, че Роблес ще се противопостави на строителството. Той ще поиска американците да спрат сечта на дърветата.

Кметът се удиви.

— Защо по дяволите, ще иска информация от теб?

— Той иска да накарам Алисия да ви шпионира.

— Наистина ли? — разгневи се кметът. — А ти смяташ, че тя ще го направи, така ли?

— О, не — отговори той бързо. — Никога. Тя ви е абсолютно вярна.

Ромуалдес знаеше това, но му беше приятно да го чуе. Той замълча за малко — човекът с власт, който се готви да вземе решение.

— Добре направи, че ми каза.

Добави още, че този разговор трябва да си остане между тях двамата. Не трябва да разказва на никого. Дори на жена си и Алисия.

Андрес кимна.

— А какво да правя, ако господин Роблес отново ме потърси?

— Кажи му, че нищо не знаеш. След това ми докладвай. Разбра ли?

— Да, дон Мигел.

— Чудесно — кметът стана и бръкна в джоба си. — Пеша ли дойде?

— Не, дон Мигел, взех такси.

— Моят шофьор ще те откара у вас — обяви Ромуалдес великодушно и му подаде петдесет хиляди песос. — Аз винаги плащам добре на поддръжниците си. Схващаш ли? Така те никога няма да се изкушат да работят против мен.

Алберди се усмихна благодарно, а домакинът лично го изпрати до вратата, след което се върна в кабинета си. Жена му го повика за вечеря, но той отговори, че първо трябва да проведе един много важен телефонен разговор.

Когато Ромуалдес се обади, Моралес вече беше седнал да вечеря със семейството си в отлично настроение, защото плановите му напредваха добре. За радост на жена си и децата той обяви, че ще идат заедно на почивка. Къде искат да заминат? Могат да си изберат всяко място на света, с изключение на Америка. Докато спорът се въртеше около Париж и Сингапур, влезе икономът и прошепна в ухото на главата на семейството, че на телефона е кметът Ромуалдес.

— Кажи му да се обади утре — отговори Моралес, без да се поколебае. После се обърна към децата и ги подразни: — А сега, скъпи мои, кой иска да отгатне какво ще ви купи татко, когато отидем в Сингапур?

Алберди помоли шофьора да спре на главната улица. Предпочиташе да извърви пеша последната част от пътя, защото не искаше да го видят да пристига в кадилака на кмета. Толкова бързаше, че не забеляза Хулио Роблес, седнал в колата си, паркирана, без да бие на очи, на същата улица.

По-рано, когато Роблес отиде да търси Алберди, отвори Алисия. Зет ѝ го няма, обясни жената. Не знаела къде е отишъл. По-красива е от описанието на Андрес, помисли си Роблес. Той ѝ каза, че няма нищо важно и ще мине пак, и се върна да изчака в колата си. Когато видя Алберди с шофьора на кмета, разбра, че е предаден.

Върна се вкъщи, събра малкото ценни вещи, които притежаваше, в един сак, огледа за последен път жилището, излезе и заключи вратата. Всичко тук ще остане така до пристигането на следващия специалист по горите. Всички сгради на ЕЛ БИД се радваха на статута на дипломатически жилища.

Отскочи в службата и написа две кратки бележки. В първата обясняваше на шефа си от ЕЛ БИД, че се налага спешно да се върне вкъщи по семейни причини. Втората беше факс до главната квартира, с

който потвърждаваше тъжната новина за своята сестра и обясняваше, че тръгва още същата вечер. Провери два пъти дали не е пропуснал нещо, пусна факса до Вашингтон и отиде да се срещне с Ромуалдес. Кметът още вечеряше със семейството си, когато чу звънеца на вратата и лая на кучетата. Не очакваше никого, но въпреки това стана от масата и отиде да провери. За голяма изненада видя слугата да води Хулио Роблес.

— Господин кмете — започна Роблес и протегна ръка, за да се здрависат, — много съжалявам, че ви безпокоя по това време, но възникна нещо важно, което се налага да споделя с вас. Можем ли да поговорим насаме? — попита той, преди онемелият от смайване Ромуалдес да успее да продума.

В кабинета на кмета Хулио пое командването в тази импровизирана среща.

— Седнете, господин кмете, няма да отнеме много време.

— С кого си мислите, че разговаряте? — Ромуалдес беше започнал да се съвзема.

— Просто ме изслушайте. — Хулио уверено заяви, че знае всичко за фондация „Моралес“, за наркопарите в нея и за Ромуалдес като член на Управителния съвет, който ще движи тези кървави пари. Това са фактите, каза Роблес. Неговите хора във Вашингтон ще се оправят с тях, когато са готови. Последствия за Ромуалдес ще има, независимо какъв ще бъде завършекът на този разговор, защото кметът вече трябва да е разбрал, че той, Хулио Роблес, не е само специалист по горите в ЕЛ БИД.

— Тогава защо си правите труда да говорите с мен? — попита Ромуалдес, усещайки, че могат да му предложат някаква сделка.

— Защото, когато изляза от тази къща, потеглям право за летището и повече няма да ме видите. — Той остави време на кмета да осъзнае думите му. — Обаче, преди да си тръгна, мога да проведа един телефонен разговор. С Карлос Алберто Моралес, вашия най-виден гражданин.

Ромуалдес преглътна сухо.

— И когато му се обадя — продължи Роблес барабания си огън, — ще му кажа, че знаем за великите му планове благодарение на голямата уста на неговия доверен кмет...

— Няма да повярва! — отвърна Ромуалдес.

— А когато му светна, че сте завели любовницата си в Богота и сте ѝ издрънкали всичко? Ще ви цитирам да казвате колко е хубаво, че от цялата тази гадост с наркотиците най-накрая ще излезе нещо добро за хората.

— Курвенски сине, никога не съм казвал това — възрази Ромуалдес, който беше започнал обилно да се поти, и инстинктивно сложи ръка на сърцето си. Ще убия тази кучка, помисли си той.

— Зная това, кмете — тихо каза Роблес и се усмихна, — но дали Моралес го знае?

— Какво искаш от мен?

— Искам да знам откъде са дошли парите. Колко са, кога и кой ги е изпратил. Според онова, което чувам, вашата фондация ще има нужда от сто милиона.

Ромуалдес измърмори, че парите още не са пристигнали и става дума само за петдесет милиона. Роблес се вторачи в него и не продума, докато кметът не му обясни. Очаквали ги всеки момент. Два превода: за двадесет и пет милиона от Банко национал в Монтевидео и същата сума от „Банесто“ в Севиля.

— Благодаря, господин кмете — учтиво се сбогува Роблес. — Сам ще намеря пътя. А, и още нещо — каза той натъртено. — Алисия не ни каза и думичка. Изглежда, ви е напълно вярна, макар че не го заслужавате. Следихме ви и подслушвахме телефоните ви — излъга той. — Трябва да знаете, че във Вашингтон внимателно следят ставащото в Меделин. Ако по някаква причина се случи нещо неочаквано на някой от семейство Алберди, може би все пак ще проведе онзи разговор по телефона. Не го забравяйте.

Роблес затвори вратата на кабинета и се озова срещу внушителната госпожа Ромуалдес, която идваше да попита дали съпругът и ще се върне на масата за вечеря. Хулио я поздрави любезно, бяха се срещали по приемите, извини се и последва прислужника, който го преведе покрай кучетата.

Шофира цялата нощ. Първо пое на запад към Пуерто Берио, преди да завие на север и да хване пътя, който следваше течението на река Магдалена до Ел Банко. След това измина още осем километра по магистралата „Банакила“. Пристигна в платиновия рудник „Сезар“ точно когато слънцето започна да се извисява над върховете на Сиера Невада.

От охраната забелязаха служебните номера, провериха картата му от ЕЛ БИД и го насочиха към млад мъж, ръководител на нощната смяна. Роблес му обясни, че скоро ще кацне самолет на ЕЛ БИД, който ще го вземе. Мъжът му отговори, че не е чувал за подобно нещо. Роблес му показва своя дипломатически паспорт и се пошегува, че бюрократите рядко се презорват. След това посочи колата и обясни, че другата седмица колега от банката ще мине да я прибере. Нали господинът няма нищо против да вземе ключовете и иска ли да му донесе нещо от Венецуела? Началникът каза, че няма нищо против да се погрижи за колата и ще се зарадва на бутилка уиски с черен етикет. Те седнаха да изпият по чаша кафе, докато чуха звука на едномоторния „Центурион“, който се готвеше да кацне на пистата на мината.

Роблес благодари на началника на нощната смяна за гостоприемството и се настанява до пилота. Чесната зави и се понесе по късата писта, докато Роблес си слагаше колана, след което се насочи по вятъра. Секунди по-късно вече се издигаха в източна посока, за да пресекат границата с Венецуела. След час щяха да се приземят в Маракайбо, където Хулио Карденас щеше да се прехвърли на самолет за Маями.

Доволен от себе си, той най-сетне се отпусна и заспа.

[1] Грийн — района около дупките на игрището за голф с ниско окосена трева. — Б.пр. ↑

Във вторник Том Клейтън неохотно тръгна за работа по „Броуд стрийт“, защото сутринта беше ветровита и хладна. Той се съревноваваше с другите работещи в Ситито за местата под козирките, обикалящи сградите, които създаваха илюзия за защита срещу носения от вятъра ситен дъжд. Минути след като излезе от метростанцията на „Ливърпул стрийт“, косата му вече беше мокра, а вдигнатата яка на шлифера му, макар да я беше стиснал с лявата си ръка, не можеше да попречи на струйките вода да се стичат по врата му. В такива сутрини винаги му се искаше да живее в Калифорния.

Добрите обноси го накараха да отстъпи на разминаваща се с него дама. Направи крачка встрани, уцели една локва и лявата му обувка се напълни с вода. Въпреки всичко жалкият вид на Том беше свързан повече с неговите чувства, отколкото с негодите на природата. Беше разказал на Карълайн всичко, което знаеше за сметката в Швейцария, и вместо да се зарадва, тя се уплаши. Том виждаше, че тя изказа гласно тревогата, която той самият се опитваше да потисне, че един хубав ден някой ще поиска от него да върне парите.

Двамата обсъдиха различни възможни обяснения. Първо отхвърлиха възможността за грешка на банката — твърде много хора бяха проверили сумите в Цюрих след заявката на Клейтън. Той увери жена си, че половин милион не могат да се превърнат за петдесет години в четиридесет и три милиона. Не и ако парите са оставени да дремят в банката. Очевидно към първоначалната сума бяха добавени пари. Кога? Колко? И най-важното — от кого?

Несъмнено Дик Суини знаеше отговорите, но Том беше сигурен, че едва ли ще му каже цялата истина. Не се страхуваше от Суини и все пак беше уверен, че ще изстиска достатъчно от него, за да може сам да си състави пълна картина. Карълайн го умоляваше да обещае, че няма да докосва парите, докато не научи истината, и Том се съгласи. Нито цент повече от петте милиона, които вече беше взел. Наложил се да

каже на жена си за историята с Джеф Ленгланд, но отхвърли всяко предположение за закононарушение. И във всеки случай, увери я той самоуверено, веднага щом пазарите се обърнат, ще излязат на печалба. Карълайн не каза нищо — паричните въпроси винаги са били работа на нейния съпруг, но изражението ѝ подсказваше, че съвсем не е спокойна.

Влезе в офиса към осем и тридесет. Свали си обувките и ги постави до радиатора, седна пред мониторите и се загледа мрачно в накуасените крачоли на панталона си. Когато вдигна очи, видя, че Гринхолм му маха от вратата на своя стъклен кабинет. Том се затътри натам, проклинайки мокрите си чорапи.

— Том, през целия ден ли ще си тук? — попита небрежно неговият началник.

— Нямам други планове — отговори Клейтън.

Имаше нещо тревожно в тона на Гринхолм.

— Тогава да обядваме заедно — каза той властно. — В един.

Обърна му гръб и влезе в кабинета си. Това съвсем не прозвуча като случайна покана.

Том провери сметката на „Таурус“ и едва не повърна от онова, което установи. Петте милиона долара от Цюрих бяха изчезнали. Беше видял с очите си превода в петък, но също така знаеше, че всички плащания се нуждаят от потвърждение. Нима швейцарците се бяха въздържали? По какви причини? Том отпусна лявата си ръка между коленете и провери баланса на „Таурус“ — един милион и шестстотин и петдесет хиляди на червено. Депозираният от тях марж покриваше загубата, но едва-едва.

Той скришно погледна към кабинета на Гринхолм. Шефът му говореше по телефона, но улови погледа на Том. Лицето му беше безизразно. Правилата в търговията с фючърси бяха прости: ако маржът бъде изразходван, преди срокът да изтече, депозитът трябва да се увеличи. Това ли стоеше зад поканата за обяд, или имаше нещо по-зловещо?

Наложи се да излезе от банката, за да намери обществен телефон. Взе два листа хартия, пхна ги в прогизналите си обувки и излезе, без да погледне назад. Мина през охраната без сако и шлифер, промърморвайки, че има нужда от цигара, след което хукна по мократа „Броуд стрийт“.

С Акерман го свързаха мигновено. Банкерът реагира с изненада на новината, че „Таурус“ не е получил парите си. Може би защото това е първият превод, процедурите са отнели малко повече време от очакваното.

— Господин Акерман, моля да ми спестите подробностите — твърдо каза Том. Тъй като нямаше какво да губи, той можеше да изиграе ролята на раздразнен клиент, оказал доверие на банка, която не струва пукната пара. — Вие се съгласихте да преведете парите в петък. Не си изпълнихте обещанието. Ако искате да задържите сметките ми, трябва да осъществите превода още сега.

— Господин Клейтън, ще направя всичко възможно — Том усети нервност в гласа на Акерман. — Мога ли да ви се обадя?

— Не, не можете — отговори Том с една идея по-бързо, отколкото би трябвало. Затова си наложи да обясни: — През целия ден ще бъда в движение. Ще ви звънна следобед.

— Както желаете, господин Клейтън...

— И докато сте още на телефона — Том реши да се възползва от предимството си. — Искам да продам тридесет милиона стерлинги. Фючърсен договор, тридесет дни. По обменния курс между лирата и швейцарския франк, обявен в Цюрих — той си погледна часовника — днес на обяд.

— Господин Клейтън — възрази Акерман, — това е извън моята сфера. Ще трябва да поискам разрешение.

— Ами поискайте го — отговори рязко Том. — Ще ви се обадя следобед. Надявам се да не ме разочаровате.

Акерман веднага докладва нарежданията на Клейтън на д-р Грубер и му беше казано да изчака за отговор. От своя страна, вицепрезидентът отиде да се посъветва с директора.

Д-р Улм започна да почуква с пръсти по писалището си и да обмисля алтернативите. Ако адвокатите в Ню Йорк смятаха, че наистина имат право на претенции, тъй като бяха американци и адвокати едновременно, досега щяха да са бомбардирани ЮКВ с факсове и телефонни обаждания.

Сделката за тридесет милиона лири не представляваше риск за ЮКВ, той като на сметка при тях лежаха тридесет и седем милиона долара и с това марж от 125. Ако ЮКВ не реагира веднага, като се има

предвид, че претенциите на Клейтън за парите са наред, в което Улм не се съмняваше, можеше да се наложи да плащат огромни компенсации.

В края на краищата единственото, което рискуваха, бяха пет милиона долара, и то само ако в бъдеще се появи ново предявяващо права лице, което в момента изглеждаше твърде невероятно. Сега д-р Улм имаше и втори мотив да запази отношенията с Клейтън. В понеделник беше научил от финансовото разузнаване на банката, че работодателят на Клейтън изпитва недостиг от петстотин милиона лири стерлинги.

Малки късове информация като тази можеха да струват цяло състояние в подходящите ръце, сигурни и сръчни като неговите собствени. Той беше уверен, че господин Клейтън не е глупак и навярно притежава ценна информация. Защо иначе ще рискува своите лични пари и то без знанието на своята банка? Налагаше се да държи под око действията на американеца и ако е удобно, сам да предприеме ход, преди пазарите да са се усетили.

Той заповяда на Грубер да разреши на Акерман да изпълни и двете нареждания на Клейтън. Също така временно промени субординацията, което със сигурност не се хареса на вицепрезидента, но нямаше какво да прави. Отсега нататък Акерман трябваше да докладва всички трансакции на Клейтън веднага след извършването им лично на директора. След това повика един от най-добрите анализатори и му нареди да изнамери всичко за продажбите на стерлинги, извършени от банката на Том.

В един и петнадесет Том и Гринхолм излязоха заедно от банката, бъррейки за незначителни неща, докато крачеха по „Треаднийдъл стрийт“. Дъждът беше спрял, но беше студено и влажно и лицата на хората изразяваха ясно мнението им за английските зими. Пресякоха „Линдън хол маркет“, като Том просто следваше началника си, защото нямаше представа къде отиват, докато не стигнаха „Бошамп“. Пред входа имаше опашка, но Люси беше запазила предварително масата на Гринхолм.

— Ако ядеш тук, получаващ допълнително мили по програмата за лоялни клиенти на „Бритиш еървейс“ — прошепна Гринхолм, докато келнерът ги водеше към тяхната маса.

И двамата си поръчаха пресни омари, а след това океански костур.

Гринхолм избра бутилка шабли от 1979 г., което пропъди и последните съмнения на Том, че банката плаща сметката. Веднага след като поръчаха, Гринхолм заговори по работа.

— Малко съм загрижен за теб — измърмори той, докато се правеше, че много внимателно маже с масло парче хляб. След това вдигна поглед и попита: — Има ли нещо, което искаш да ми кажеш?

Откакто получи поканата за обяд, Том беше гадал какво става. „Таурус“ още беше наред. Последните загуби бяха само прогнози, които още не се налагаше да бъдат уредени. А ако Гринхолм беше надушил играта с Ленгланд, щяха да му сложат окови, а не да го водят на обяд.

Обмисли и положителния сценарий — краят на годината беше времето на премиите. Добрите и лошите новини винаги се обсъждаха предварително и според сегашните резултати това щеше да е добра година.

Възможно ли е зад всичко това да стои телефонният му разговор с Дик Суини? Всички обаждания се записваха. Такива бяха правилата — привидно за да се уреждат споровете, ако две страни по един устен договор не са съгласни с онова, за което са се договорили, макар подобни неща да се случваха много рядко — на нивото на Том играчите бяха свършени професионалисти. Записите всъщност бяха предназначени да предотвратяват неетичното поведение и сделките с вътрешна информация. Съществуваше и мълчалива гаранция за опазване на личната тайна. Личните неща никога не се споменаваха и с времето човек свикваше с подслушването и започваше да говори свободно, както Том разговаряше с Карълайн. Доця му се Гринхолм да стигне до същността на въпроса. Пищният обяд не означаваше нищо. По един и същи начин те канеха на ресторант, за да ти съобщят, че те уволняват или че ти вдигат заплатата.

— Хал, можеш ли да бъдеш малко по-конкретен? — кротко попита Том.

Гринхолм не се славеше с плахост. Той притежаваше самоувереността на човек със скромен произход, който сам е стигнал върха. Същевременно не беше от Бръшлянената лига и Том беше открил, че от време на време изживява комплекс за малоценност.

— Добре — съгласи се той. — Първо, наистина съжалявам за баща ти. Загубих своя не много отдавна и зная какво е...

— Това е наред — Том не искаше да допуска Гринхолм до личния си живот. — В това отношение всичко е наред.

— Също така — продължи Гринхолм, но в гласа му прозвуча нотка на нетърпение, — както ти казах, ако имаш нужда от малко време да се погрижиш за личните си работи, няма да имам нищо против.

Том поклати енергично глава.

— Добре — Гринхолм се наведе към него, — ако не е това, тогава какъв е проблемът?

Преди Клейтън да успее да отвори уста, келнерът пристигна с виното. Хал Гринхолм му махна да си върви, взе бутилката и лично наля двете чаши. Веждите му все още бяха повдигнати нагоре, подчертавайки важността на последния въпрос. За миг Том си помисли, че Ленгланд е признал всичко. И се наруга, че не звънна на Джеф, след като се върна от Цюрих.

— За какви проблеми говорим, Хал?

Гринхолм беше готов за този въпрос и започна да изброява, свивайки пръстите на едната ръка.

— Първо, като оставим настрана тези швейцарски фючърси, от месец не си сключил сваятна сделка. Второ, не отработваш обичайните часове. Трето, прецакваш своята премия и оттам моята. Четвърто, мисля, че имаш финансови проблеми. Така ли е? Какво всъщност става?

— Финансови проблеми?

— Знаеш какво имам предвид — отговори Гринхолм, но вече малко по-спокойно.

Стигна се до записите на телефонните разговори, разгорещения му спор със Суини и настояването на последния да върне парите.

— Боже, Хал, погрешно си разбрал случилото се — Том поклати театрално глава.

Суини е адвокат, обясни той. Изпълнител на завещанието на баща му. Копелето, натърти Том, има генерално пълномощно за една сума, която принадлежи на неговия баща, и като мислел, че Том няма представа, си затраял. Том просто си е взел парите, всичко е законно и проверено и банката е напълно доволна.

Гринхолм, изглежда, прие версията.

— Значи си получил парите, така ли? — попита той.

— Да.

— Затова ли ходи в Цюрих?

— Да — призна си съкрушено Том, — но бях искрен за проучването, което исках да направя за нас. Фактически, ако провериш, ще видиш, че вървим нагоре...

— Зная — съгласи се Гринхолм. — Едно точка осем. Колко пари имаше по сметката на покойния ти баща?

— Три милиона долара — излъга Том.

Гринхолм подсвирна.

— И този... тъъ... адвокат мошеник си ги иска?

— Да.

— Защо?

— Може би баща ми е имал партньор. Ще видим. Поисках от Суини да изясни всичко и той ми каза, че ще дойде в Лондон за тази цел.

— И какво ще правиш, ако е имал партньор?

— Тогава, Хал — отговори Том и вдигна рамене, — ще поискам да се срещна с него. Да поговорим. Ако ме убеди, ще му дам неговия дял. Това е.

— Струва ми се почтено — отговори замислено началникът му. — Три милиона, а?

Том се усмихна и Гринхолм напълни отново чашите. Шефът на Том изпитваше маниякална любов към парите. Уважението, което изпитваше към другите, беше пряко свързано с тяхното богатство.

— Знаеш ли кои са твоите от „Таурус“? — най-неочаквано попита Гринхолм, докато се бореше с щипките на омара.

— Мисля, че са шваби — отговори Том, насилвайки ръката си да не трепери. — От Вадуц.

— Твоят приятел Ленгланд ли те свърза с тях? — с гримаса Гринхолм остави намира омара и се протегна към купичката за плакнене на пръстите.

— Аха. Искаха малко по-голям обхват.

Гринхолм кимна с разбиране. Германците обичаха да правят сделки с Лондон. Цюрих беше прекалено близо до дома.

— Маржът се свива.

— Знам. Поисках да преведат пет милиона, ако ще останат в играта.

Гринхолм кимна одобрително.

Том безмълвно се помоли Акерман да не го подведе.

— А този адвокат, Суини, кога пристига?

— С нощния полет — отговори Том, доволен, че разговорът се отдалечава от „Таурус“.

— Тогава утре можеш да не идваш на работа. Ще накарам Влад да те замести. След това искам да работиш на сто процента.

— Имаш го, Хал. Благодаря.

Със слушалки на главата Мак Макдугъл седеше с крака на бюрото, а очите му бяха по спортните страници на „Ивнинг поуст“. Той разполагаше с най-добрата апаратура на света и му правеше удоволствие да я използва. Колегите в АБН не разбираха как може да седи с часове и да слуша хорските разговори, но Мак виждаше нещата по различен начин. Това беше разрешено душене. Пъхаш си носа в работата на другите и отгоре на това ти плащат за удоволствието. Беше удивително какво може да научи човек, като просто си седи и слуша телефонни разговори. Правната кантора, която сега беше на мушката му, разполагаше с централа за двадесет линии и Мак беше настроил съоръжението да записва всичките. Вече не използваха ленти, записите се качваха направо на БУБ. Става много по-лесно, спретнато е, а освен това дисковете побират много повече. Цифровият дисплей показваше на Мак кои линии се използват в момента. Всички разговори се записваха, но с едно преместване на ключето Мак можеше да се включи във всяка линия и да подслушва на живо. За последните няколко дни беше научил няколко интересни неща: че някои от тези адвокати изкарваха по петстотин долара на час, че един известен магазин на Пето авеню щеше да смени собственика си, че срещата по тенис следващата събота в 3:30 на Флашинг медоуз е нагласена и че една машинописка на име Талула се надява тази вечер да се изуча.

Мак никога не използваше в частния си живот информацията, която събираше. Колкото и да му беше приятно да подслушва, той вършеше само онова, което очакваха от него. На всеки два часа сменяше диска в комбинираното записващо устройство с нов и след това пъхаше пълния диск в четеца на своя компютър. После кликаше на телефонния номер в Маями и съдържанието му изтичаше по

модемната връзка от компютъра до машините на Ред Харпър на две хиляди и четиристотин километра отгук.

Екипът на Харпър разпечатваше записите и ги сортираше в папки според вътрешните номера. Пълните записи на разговорите, провеждани от номера 24 и 25, тези в кабинета на Суини, се предаваха лично на Ред Харпър. В Южна Флорида беше ранен следобед, когато Ред започна да чете втория комплект разпечатки от днешния ден и внезапно вдигна ръка със стиснат юмрук:

— Пипнах те!

Хората му вдигнаха погледи от работата си и се скупчиха около бюрото му.

— Момчета, нашият много учен член на нюйоркската адвокатска колегия току-що се е обадил на един прочут банкер — възкликна той победоносно. — Кой иска да отгатне името му? — очите му сияеха.

— Салазар! — извикаха едновременно останалите трима.

— Право в целта!

— Ей, Ред, я виж това — обади се един агент, докато ставаше от бюрото си, за да донесе новите разпечатки. — От номера на Мери Гулън, личната секретарка на великия Дик — подаде листовете на своя началник. — Птичката май отлита за Европа!

Ред Харпър зачете на глас разговора на секретарката на Суини с „Юнайтед еърлайнс“:

— Резервация, естествено първа класа, от Ню Йорк за Лондон. Моля запазете и апартамент в „Кларидж“ за две нощи.

След това се върна на краткия разговор между адвоката и Салазар и също го прочете на глас. Когато свърши, всички се развикаха радостно. Суини молеше за спешна среща с Перача.

— Сигурно имаш лоши новини? — намръщи се Салазар.

— В Женева май са се получили усложнения — предпазливо отговори адвокатът.

— Какви шибани усложнения?

— Нали те предупреждавах, Джо — започна да се покрива Суини в типичен адвокатски стил.

— Нещо свързано с банкерския задник, внука на Пат Клейтън? Дик, кажи ми, че не е вярно, моля те — тонът на Салазар беше подмолно заплашителен.

— Съжалявам, Джо, но се страхувам, че е така. Предупредих те.

— А аз те предупредих какво ще стане, ако този кучи син се опита да ме окраде.

— Джо, мога да оправя нещата — умолително каза Суини.

— Ектор със сигурност може да ги оправя.

— Джо, изслушай ме.

— Слушам те — отговори заплашително Перача.

— Не по телефона. Кога мога да те видя?

— Веднага.

— Тръгвам. Може ли и Тони да присъства?

— Можеш да си заложиш главата, че ще бъде тук — отсече Салазар и затвори.

В този миг вратата на помещението на операцията под прикритие на АБН в Маями се отвори и Хулио Карденас влезе усмихнат, въпреки че имаше уморен вид.

— Добър ден, шефе — провикна се той. — Искаш ли да чуеш една новина?

Аристидес де ла Круз стисна по-здраво слушалката и се вторачи в извлеченията на писалището си. От банката в Антигуа бяха непреклонни: никакви пари не бяха превеждани от „Малага строителство“, но те обещават да се обадят на д-р Де ла Круз веднага щом трансферът бъде потвърден. Първият транш от пет милиона долара за плащанията на подизпълнителите вече трябваше да е дошъл, още повече че Моралес държеше да се знае, че винаги плаща сметките си навреме. При тези обстоятелства, реши адвокатът, негов дълг бе да уведоми своя клиент.

По това време Моралес се намираше в трапезарията, която беше заприличала на архитектурно бюро, защото на масата стояха макетите на училищата, болницата и жилищните квартали. С всеки изминал ден вълнението му нарастваше.

Неговият търпелив и често свързан с опасности възход в редиците на кокаиновото братство в Колумбия не беше лесен. След като търговията с марихуана стана неизгодна с появата на кокаина, Моралес започна работа при един от изгриващите наркобарони, Пабло Ескобар, който му се стори по-добър избор от главния съперник на Пабло за оглавяването на картела, дебелия тайнствен Очоа. Така или

иначе, Ескобар беше поел операциите на бившия шеф на Моралес. В началото новият наемник охраняваше с пушка помпа превозваните по суша до Картахена товари. По-късно, когато спечели достатъчно доверие, започнаха да го пращат на Бахамите да предава стоката и да прибира парите. Ескобар го изпрати и три пъти в Маями и Лос Анджелис, за да договаря условията с големите клиенти и покрай това да научи някои правила. Като това, че касиерите никога не носят наркотици. Единият екип вкарваше стоката и я скриваше на сигурно място, а другият събираше парите и ги изнасяше. По този начин не можеш да изгубиш едновременно парите и стоката.

Въпреки това при третото си пътуване до Щатите се отърва на косъм и трябваше да прекара пет дни в затвора. Един твърде разпален тип от охраната на международното летище на Маями, дето му плащаха да внимава за бомби, мамка му, отвори куфара на Моралес и му поиска обяснение какво правят в куфара му половин милион долара в брой. За щастие Моралес се беше сетил да вземе предпазни мерки и установи контакт с един опитен адвокат, близък до подземния свят, който енергично го защити, сключи сделка с признаване на вина и го измъкна след пет дни. Това беше добро постижение и Моралес научи урока колко са важни добрите адвокати. Неговият клиент е дошъл да си купи къща, заяви адвокатът, и успя да представи двама брокери на недвижими имоти, които се заклеха, че са показвали къщи на Моралес. След като не успял да намери нещо подходящо, Моралес си тръгнал с парите в брой. Наистина е трябвало да ги декларира при влизането в страната, той нямало да оспорва тази простъпка и клиентът му бил готов да плати глобата. Пет хиляди долара. Адвокатът получи петдесет хиляди и се погрижи за брокерите. Визата на Моралес беше отменена и АБН му откри досие. Просто за всеки случай.

Когато Моралес обясни за какво е похарчил парите, Ескобар се ядоса, но по това време Карлос Алберто вече беше станал ценен помощник. Затова шефът трябваше да преглътне петдесетте хиляди за хонорара на адвоката, а петте хиляди удържа от заплатата на своя помощник.

През следващите пет години Моралес спестяваше колкото може повече. Изпитваше тревога заради хаоса, който търговията с наркотици предизвика в Меделин. Не заради будната си гражданска съвест, а защото смяташе, и се оказа прав, както щяха да покажат събитията, че

самата Колумбия ще изгуби търпение и ще реши да сложи край на благополучието на наркобароните.

Опита се да убеди Ескобар да вложи част от богатството си в благоустрояването на Меделин и така да си купи вяност. Ескобар хареса идеята, но вместо да остави на Моралес да я приложи, лично се зае с някакви половинчати стъпки. Държеше се като патриарх, раздаваше пари на хората и даряваше суми на черквите и за граждански проекти, чиито ръководители бяха прекалено уплашени, за да ги откажат.

Според Моралес Ескобар не беше успял да се откъсне от корените си. Той си беше грубиян и хулиган. Взимаше сам всички решения, налагаше ред със силата на неграмотни палачи и най-вече не виждаше надигащата се опасност от срыв, когато на гринговците им писне от Меделинския картел. Затова попадна в затвора, е, вярно в златна клетка, но все пак клетка. А после се прости с живота.

След смъртта на Ескобар всички смятаха, че картелът също е на умиране, но Моралес успя да събере останките. За по-малко от година стегна една напълно самостоятелна организация. А сега, само три години по-късно, полагаше последните щрихи на своя велик план. Трябваше да го направи или щеше да свърши като Ескобар. Наркотиците бяха основата на богатството, но щом веднъж е спечелено, човек трябваше да го узакони. Ето един урок, който можеше да бъде научен от гринговците. Трафикантите на алкохол ставаха посланици, лихварите — банкери, а събирачите на залози — управители на хотелски вериги в Лае Вегас. Стой мирен пет години, бъди щедър с богатството си и миналото ще бъде забравено. Моралес си беше поставил цел: двеста милиона долара. Сега я беше изпълнил наполовина, а растежът вече беше започнал да става лавинообразен. Още дванадесет месеца и с лекота ще постигне планираната цифра. След това ще даде да се разбере, че се е „пенсионирал“. Младозите в Кали можеха да грабнат целия бизнес, а Карлос Алберто Моралес щеше да спи спокойно и да помоли монсиньор Варела да му осигури папски орден.

И ето ти сега...

Той откровено каза мнението си по телефона на Де ла Круз, ядосан не на него, а на неспособността на толкова много други хора да направят онова, което се иска от тях, когато им се каже. Той заяви на

адвоката, че лично ще се заеме с банките, и веднага се обади на Енрике Шпеер.

През това време в Ню Йорк течеше една много напрегната среща. Тони Салазар и Дик Суини седяха от другата страна на писалището на Банкера. Както винаги Ектор Перес тихичко и ненатрапчиво пребиваваше в своя ъгъл.

— Искаш да кажеш — обърна се Перача към Суини, — че малкият лайнар е прибрал четиридесет и три милиона от моите пари? — След това, преди някой да успее да каже нещо, рязко се обърна към своя син: — А ти си виновен за това.

В този момент звънна телефонът. Салазар го загледа с недоумение. Не беше в настроение за разговори, но въпреки това вдигна слушалката. На секундата гласът му стана тих и любезен.

— Енрике, приятелю, колко се радвам да те чуя — послуша известно време, след което отговори сърдечно: — Лично ще се погрижа. Още сега, приятелю.

Суини преглътна сухо. Лесно можеше да се досети за какво се обажда Шпеер.

Салазар остави слушалката и помълча известно време. Никой в помещението не посмя да наруши размисъла му. Онова, което притесняваше Перача, бяха четиридесет и седемте милиона долара. Трябваше да ги плати веднага или излизаше от бизнеса. Завинаги. В краен случай можеше да събере парите, това не беше проблем. Неговите активи струваха повече от петдесет милиона, но по-голямата част беше вложена в недвижими имоти и дългосрочни инвестиции. Парите в брой, които можеше да нарече свои, бяха колко, може би шест милиона? Най-много седем. А той беше обещал четиридесет и седем. Днес. Не можеше да пипне нито долар от управляваните от „Салазар Ко“ пари. Те бяха вложени нарочно с твърде големи ограничения. Така успяваше да убеди клиентите си да му оставят за управление парите си, след като ги е узаконил. Сто на сто прозрачност и винаги на разположение за проверка от Комисията по ценните книжа и борсите, което при банкер като Салазар се случваше много често. Налагаше се да вземе назаем от средствата в преход: незаконните пари на своите клиенти, които в момента се изпираха. Нямаше нужда да проверява в компютъра си, защото знаеше цифрите наизуст до последния цент по курса на деня. В момента разполагаше с достъп до

над сто милиона на Каймановите острови, което му помогна бързо да вземе решение. Щеше да вземе шест милиона от една нюйоркска мрежа за проститутки и десет милиона от най-голямата незаконна лотария по Източното крайбрежие. Вече беше осигурил четири милиона — това беше разликата между баланса на депозита на Клейтън и поисканото от Моралес. Така или иначе парите бяха на колумбиеца. Трябваше да намери остатъка от двадесет и седем милиона и Джо Салазар реши да ги вземе назаем от трите картела в Кали. От всеки по девет милиона. Ако някога разберяха, че е използвал парите им, за да помогне на конкуренцията, щяха да му видят сметката. Но след като парите бяха в преход, нямаше начин да разберат. Веднага щом посетителите си тръгнаха, Салазар щеше да се обади на Големия Кайманов остров и да нареди да му приготвят четиридесет и седем милиона долара.

Той се обърна първо към Суини.

— Добре. Ето какво ще направим. Ще ти дам назаем четиридесет и седем милиона долара. Още сега.

Суини понечи да възрази. Не искаше да взима назаем петдесет долара, какво остава за почти петдесет милиона. Проблемът не беше негов, но реши да си замълчи и да изслуша останалата част от предложението.

Тони Салазар също си мълчеше, но не успя да скрие изненадата си. Нямаше представа, че баща му може просто ей така да извади толкова пари.

— Ще ти дам седем дни, за да ги върнеш — продължи банкерът. — Ако бях на твое място, щях да се метна на първия самолет за Европа и да хвана за врата този банкерски задник. Щях да го стискам и нямаше да пусна — гласът му се извиси до ужасяващ крясък, а юмрукът му се стовари на плота на бюрото, — докато гадното копеленце не върне парите. Ясен ли съм?

— Възнамерявам да направя точно това — отговори Суини, опитвайки се да запази известно професионално достойнство. — Запазих си място в самолета и казах на Том Клейтън, че трябва да ги върне. Джо, цифрата всъщност е четиридесет и три милиона...

— Отсега нататък те държа отговорен за четиридесет и седем. Когато си върнеш четиридесет и трите милиона, ще говорим отново. А сега ме слушай внимателно — продължи той с по-спокоен, но също

толкова заплашителен тон. — Утре по това време моите пари ще бъдат в женевската ти сметка. Още същия ден трябва да се погрижиш швейцарските ти банкери да извършат преводите за Испания и Уругвай и да ти потвърдят, че се го направили. След това ще се обадиш на нашия добър и твърде търпелив приятел в Сан Хосе. Ясно ли е?

— Напълно, Джо — отговори адвокатът. — Не се съмнявам, че Том ще върне парите, когато му обясня недвусмислено фактите. Трябва да подчертая отново — той дръзна да прехвърли вината върху младия Салазар, — че всичко това можеше да бъде избегнато, ако беше закрил сметката преди години или поне веднага след смъртта на Майкъл Клейтън. — Което ще ти струва повече за текущия ми хонорар, помисли си той.

Салазар старши се вторачи в него, а след това насочи заплашителен взор към своя син. Тони вдигна рамене, но се въздържа от коментар.

— Остави ми данните за полета си и тръгвай — нареди Джо Салазар, без да поглежда към Суини, — чака ме работа.

Когато ирландецът излезе, банкерът се обърна към Тони:

— Заминаваш за Лондон. Вземи друг полет. Открий къде живее малкият Клейтън. Ако Суини не получи парите до четвъртък, ти трябва да ги вземеш. Ако се наложи, убий тъпото копеле. И, Тони, не се връщай в Ню Йорк без парите.

Предния ден Карденас беше останал в службата до полунощ, за да получи инструктаж от своя началник, след което се прибра със заповед да се наспи добре. Когато следващата сутрин се появи на работа, той разбра, че Харпър изобщо не е мигвал. Докато Хулио си бе почивал, началникът на групата бе седял на телефона. Беше се обадил на специален агент Аарон Коул от ФБР и бе помолил за още една услуга: да пуснат опашка на Ричард Суини само за ден-два, докато АБН успее да отправи официално искане до британските специални служби. Коул му каза да смята въпроса за уреден. Щял да звънне на лондонския пост на ФБР още сега. Харпър му даде подслушаните данни за полета и хотела и го помоли да обърне особено внимание на хората, с които Суини ще се срещне в Лондон. После телефонира на своя административен ръководител, за да поиска съдействие за

операцията в Лондон. Нахалникът му каза да замине за Вашингтон, за да представи всички налични доказателства. Ред взе Карденас със себе си. Двата излязоха от офиса в Маями и поеха направо към летище „Опа Лока“, където ги чакаше лиърджетът на АБН.

По време на двучасовия полет Харпър разказа на Хулио какво е свършил и му изложи своята стратегия. Заедно съставиха доклад, основаващ се на разкритията на агента в Меделин, набраха го на лаптопа и копираха файла на дискета, която Харпър прибра в чантата си. Хулио предложи да направи кафе, което Ред прие с благодарност. Докато шеташе в малката кабинка в предната част, Карденас заговори:

— Шефе, след снощи доста размишлявах.

— А аз си мислех, че си спал — отговори Харпър с тон, в който се долавяше известен укор.

— Да, наистина се наспах, но ето какво сънувах — отговори Хулио, докато се връщаше с две чашки вдигащо пара еспreso. — Ако решим да ударим Моралес, аз ще бъда по-полезен в Меделин.

— Да не си откачил! — възкликна Харпър и чашката с кафе спря насред път.

— Не съм. Помисли малко. Ако Ромуалдес беше отишъл при Моралес да му разкаже за мен, сигурен съм, че наркобаронът щеше да измъкне истината от него и кметът на Меделин щеше да е вече мъртъв. Обзалагам се, че дон Мигел разбира това и е решил да си държи езика зад зъбите.

— Е?

— Връщам се ни лук ял, ни лук мирисал. Нали си спомняш, че заминах заради погребението на сестра си? Връщам се и продължавам работата си в ЕЛ БИД. Но сега вече ще разполагам с един много услужлив кмет.

— Той може винаги да отиде при Моралес.

— Няма да го направи. Ред, познавам човека. Пълен негодник. Не вярва на никого, освен на себе си. Ще му предложи добра сделка. Той ще ми предостави копия от всички документи, а ние ще депозираме на негова сметка петдесет хиляди долара в Маями. Ако ме предаде, ще го издам. Така и двамата ще свършим с куршум в главата. Моята кожа не го интересува, но обича своята.

Харпър помълча малко, сякаш заплепен от гледката на крайбрежната ивица и Мексиканския залив под тях. Най-накрая взе

решение.

— Първо, да видим какво ще свършим днес. Нямам нищо против, стига да свършим работа. Ще се върнеш в Колумбия, но преди това трябва да проверим дали Ромуалдес си е държал устата затворена.

— Какво имаш предвид?

— Едно обаждане по телефона, за да видим дали кметът още се радва на добро здраве.

Кацнаха на вашингтонското летище при силен вятър и леден дъжд, което подсети двамата пътници, че не са си взели зимните палта. За щастие шофьорът от АБН беше паркирал при стоянката на самолета и двамата новопристигнали прекараха по-малко от минутка на открито.

Движението към центъра на града вече се беше нормализирало, защото наближаваше десет часа, и само петнадесет минути след като слязоха от самолета, те пресякоха моста над река Потомак. След това колата пое по Четиринадесета улица и зави надясно по Конститушън авеню, така че да влязат в сградата на Департамента по правосъдие от задния вход.

Хулио вдигна очи към извисяващата се над тях постройка. Гледката събуди спомени за единственото му предишно посещение тук скоро след като завърши обучението си преди около седем години. От този ден той вечно работеше на терен — Маями, Неапол, Тампа, докато не натрупа опит. След това го изпратиха в Мексико, Каймановите острови и накрая в Меделин.

Докато прекрачваше прага, Хулио изпита гордост, че работи за тази институция. Гордост за това, че е един от малцината избрани мъже и жени, които ежедневно рискуват своя живот, за да премахнат най-гнусния противник. Противник, който в името на парите съсипва животи, руши семейства, лишава деца от достойно бъдеще. Половината от децата в Малката Хавана^[1] през ученическите години на Хулио отпадаха от училище и започваха да извършват престъпления, за да могат да си плащат дрогата. Може би приблизително една трета от тях свършваха в затвора или ковчега, убити от дилъри, от полицията или от свръхдоза, вкарана с мръсна игла на някоя самотна задна уличка.

Да не говорим за съкрушените сърца на надживелите ги родители. За Хулио Карденас търговците на наркотици на всички равнища бяха най-големите боклуци на земята. Той беше готов да се върне в Колумбия по всяко време.

Неговите родители бяха напуснали така наречения „Остров на свободата“ с една от ранните вълни от бегълци. Уважавани собственици на магазин, избягали от Кастро, те започнаха отначало, макар и в победните квартали на Маями. Бяха добри и почтени хорица, които помагаша на своите родени в Америка деца да си пишат домашните, а в неделя ги водеха на черква. Хулио беше сред тримата от класа, които влязоха в колеж. В студентското градче в Тампа беше завербуван от АБН. Рисковете и трудностите на неговото скитническо съществуване през последните седем години изобщо не го притесняваха. Той беше изцяло отдаден на работата си.

Ред и Хулио бяха въведени веднага в чакалнята на началството. Харпър предаде дискетата с доклада на една от секретарките и я помоли веднага да им го разпечата. Докато чакаха, Карденас обиколи помещението, разглеждайки снимките на стените. Много от тях бяха на директора и неговите предшественици, които, се усмихваха и здрависваха с Рейгън, Буш, Форд и дори Никсън. Хулио забеляза, че Картър и Клинтън липсват, и се запита дали тяхното отсъствие е намек за политическите пристрастия на Морган Форбс. Имаше и снимки на техния шеф на срещи с чуждестранни президенти и министър-председатели, облечен винаги строго официално и с неизменната усмивка на лицето, която прикриваше бремето на неговата служба. Хулио разпозна някои от лицата, други не успя. В далечния край на помещението бяха щитът с герба на АБН и знамето на Съединените американски щати. Това беше сега светът на Хулио. Явно господин Карденас беше изминал дълъг път от бедняшките квартали на Маями.

— Господин Харпър, господин Карденас, шефът ви очаква — каза един помощник от вратата на кабинета.

Двамата влязоха в просторното помещение, а Форбс излезе иззад писалището, за да ги поздрави, обръщайки се към тях на малките им имена, и ги покани да седнат в креслата, подредени около масичка за кафе. Столовете за посетители срещу голямото писалище в другия край на стаята не бяха предназначени за тях. Полевите агенти на АБН,

винаги казваше Морган Форбс с мекия си акцент от Нова Англия, не са посетители в неговия кабинет. Тук те са у дома си.

— Е, Хулио — обърна се началникът първо към него, — чух от Джеремая, че може да си попаднал на нещо голямо в Меделин.

— Да, сър, така мисля и аз. Освен това смятам, че ще свършим много повече работа, ако се върна там.

— Искаш да се върнеш? — Морган погледна към Харпър с повдигнати нагоре вежди. — Защо не ми спомена това?

— Една възможност, която обсъждахме по време на полета насам — предпазливо обясни Харпър.

— Хулио, не обичам излишните геройства.

— Не възнамерявам да рискувам, господин директоре. Просто ми трябва още няколко седмици, за да свърша работата.

— Ще видим — отговори уклончиво Форбс. След това се обърна към Харпър: — Да обсъдим отново исканията ти.

Харпър повтори предложенията, които беше направил снощи по телефона, като този път подкрепи думите си с факти. Първо извади разпечатките на телефонните разговори на Суини и добави доклада на Хулио за срещата му с кмета на Меделин, подробностите за фондация „Моралес“ и подробностите за маршрута на парите от Испания и Уругвай до Колумбия.

— Значи ще приберем този тип? — попита Форбс.

— Това е само началото — отговори Харпър. — Надявам се следата да ни отведе до източника на парите. Ако това стане, смятам, че ще конфискуваме много повече от петдесетте милиона. Това ще е краят на Моралес. А с него и на Меделин.

— Нещо лично ли имаш срещу Моралес? — попита Форбс.

— Не — отговори натъртено Харпър, — но го смятам за най-опасния от всички наркобарони.

— Стига, Ред, на колко възлиза пазарният му дял?

— На пет процента, шефе, но не в това е проблемът.

— А в какво?

— Там Моралес е единственото умно копеле. Той се държи както трябва и дори си плаща данъците. Сега е на път да се превърне в еднолична здравноосигурителна система на Меделин. Външно погледнато, той не работи срещу страната си. С всичките проблеми,

пред които е изправена Колумбия днес, може би са склонни да го оставят на мира.

Форбс кимна замислено, но нищо не каза. Харпър продължи:

— Освен това той може да се окаже точно онази брънка, която ни липсва, за да свържем наркопарите с основния перач Джо Салазар.

Директорът на АБН помисли известно време и накрая каза:

— Добре. Ще поискам съдействието на Държавния департамент и на лондонската полиция. Ако се наложи, ще идете и вие в Лондон. Срещнете се лично със съдия Крамър в Ню Йорк. След това сложете бръмбари на „Салазар Ко“. Що се отнася до бандата от Кали, не съм много очарован. Не казвам „не“, но не казвам и „да“. Ще изчакаме да видим как ще се развият нещата.

Харпър и Карденас се спогледаха. Бяха постигнали много повече от онова, на което се бяха надявали.

[1] Малката Хавана — квартал на Маями, населен с кубински емигранти. — Б.ред. ↑

До почивните дни оставаха три дена. Том чакаше уикенда със смесени чувства. Родителите на Карълайн ги поканиха в Глочестършър, редовно гостуване, на което винаги се радваше. Щеше да постреля по яребици, децата — да пояздят понита. На вечеря както винаги щеше да има интересни и колоритни гости. Често това бяха колеги от полка на бащата на Карълайн, които знаеха много истории и охотно ги разказваха. Но първо трябваше да се оправи с Акерман и Суини.

Тъй като си остана вкъщи в сряда — нещо необичайно в графика му, изпита известна несигурност. Наблюдаваше от студиото на последния етаж необичайната за него гледка на майки и деца в ученически униформи, които пресичаха бруления от вятъра площад. Напоследък често се замисляше какви са възможностите да останат да живеят в Лондон, ако вече не работи в банката. Освен това го тревожеше държането на Карълайн. Отнасяше се хладно към него и беше някак си странно далечна.

Макар да не говореше непрестанно за страховете си, наистина беше уплашена. Радостта от това, че върху съпруга ѝ се е излял рогът на изобилието под формата на дядовите му пари и възможността да си купят нова къща, беше помрачена от признанието на Том, че цялата сума е четиридесет пъти по-голяма от нейните очаквания. Тя имаше лошото предчувствие, което не я напускаше, че тук е замесено някакво зло. Том се опита да я успокои. Поне пет милиона долара бяха техни. В това нямаше никакво съмнение. Тази сума се беше натрупала от нищожните лихви, събирани в течение на петдесет години. Можеше да са петдесет милиона. Ако парите бяха инвестирани в ценни книжа, сумата можеше да е толкова голяма. Том се опита да пусне шега на тази тема, като посочи, че той често изкарва по десет процента месечно на банката, за която работи. Все пак призна, че и той би искал да получи смислено обяснение, и подчерта, че Дик със сигурност ще му го даде. Така стигнаха до едно нелеко примирие. Карълайн нямаше

да казва нищо по въпроса, докато Том не се разбере с Ричард Суини, но част от нейната обичайна оживеност се беше изпарила.

Клейтън се смяташе за хладнокръвен човек, способен да се справя със стресови положения и да продължава да живее както обикновено. Но сега? Сякаш злокобна сила заплашваше семейството му и това го безпокоеше. Чувстваше, че нещо чуждо и зло е нахълтало в живота му и че трябва да се отърве колкото може по-бързо от него. На онези, които го срещаха в работата или след работно време, той се струваше весел. Човек, който няма никакви грижи на този свят, на когото другите могат да завиждат. Но Том беше и чувствителен, макар че на Карълайн рядко се удаваше да види тази негова страна. Понякога дълбоко в себе си, там, където и Карълайн не биваше допускана, той разрешаваше на мрачните мисли да се развихрят в главата му. Не по мазохистични или фаталистки подбуди, а за да бъде подготвен за нещата, които животът може да му поднесе. Как би се справил, ако се изправи пред катастрофа? Ако изгуби работата си? Ако Карълайн или някое от децата умре? Ако той самият заболее сериозно?

Той преживяваше наум тези мрачни сценарии и някак си откъснат от себе си, наблюдаваше безмълвните картини как Том Клейтън се оправя и винаги нанася отведен удар. Той ревностно пазеше и друга черна тайна: че може да проявява крайно насилие. Вероятно това беше наследството от неговия дядо, една характерна ирландска черта според опита на нийоркските съдилища. Въпреки това винаги беше сдържал дивашките си инстинкти, само с едно изключение. Обикновено търсеше начин да облекчи напрежението чрез физически упражнения. През студентските си години гребеше всеки ден, а по-късно тръгна по гимнастически салони. Напоследък предпочиташе залите за фитнес или игрищата за скуош.

По време на последния разговор с Дик Суини почувства у себе си надигането на злия демон, но беше спасен от безликия телефон и разстоянието до обекта на своя гняв. Сега беше започнал да се тревожи за своята реакция, когато се изправи лице в лице със Суини. Неговото възмущение от маскарада на приятелство, разигран от адвоката, хвърляше заплашителен облак върху предстоящата среща.

От понеделник насам Том често започна да се оттегля в своето лично пространство и всеки път усещаше как се надига яростта, но никога не се обвини, че е допринесъл за положението, в което си

намираше — нито за разкриването на цюрихската тайна, нито за това, че представи сметката за своя. Тя ясно се водеше на името на неговия баща, затова от тайнствените претенденти зависеше да се покажат и да предложат някакво смислено обяснение. И те трябваше да са много убедителни, ако очакваха Том да си помисли за връщане на малък процент от парите.

В основата на проблемите той виждаше Суини, който беше твърдял, че е приятел на неговия баща, който умееше да излъчва ореола на доброжелателен чичко, който ще се погрижи за дечицата на Майкъл, докато през цялото време е знаел много добре какво става. Докато обядваха в „Уолдорф“, Дик е знаел каква е истината — че парите на неговия дядо са били укрити от баща му — и дори само заради това на Том му се искаше да му стовари една. Да, щеше да се срещне със Суини. Щеше да го накара да раболепничи и да отговори на всички въпроси. И тогава може би, но това съвсем не беше сигурно, щеше да разреши на тайнствения клиент на Дик да бъдат изплатени някакви пари. Ще прецени. Ще реши, когато се срещнат.

Разбира се, би могъл да изиска допълнителна информация от Швейцария. Например копия от банковите извлечения за последните дванадесет месеца. Но не беше много сигурен в правното си положение при подобно искане. Тогава сметката е била собственост на неговия баща. Затова е била затворена веднага, щом от банката са научили, че е починал. Технически погледнато, ако дадат на Том копията от тези извлечения, това щеше да се окаже осигуряване на достъп до информация, отнасяща се за трето лице, независимо че става дума за неговия собствен баща. Том подозираше, че швейцарците могат да излязат крайно педантични в това отношение. А и между другото, не искаше да клати лодката в Цюрих.

Той реши да приеме нещата такива, каквито са, и включи терминала на бюрото си. Чу как модемът прещраква, докато набира банката. С разтуптяно повече от обичайното сърце Том набра паролата и влезе в сметката на „Таурус“. Докато компютърът на банката ровеше из файловете си, той осъзна, че някъде звъни телефон. Това го подсети, че бавачката има свободен ден, а Карълайн е отишла да вземе децата... Разсеяно вдигна слушалката, когато екранът застина и сърцето му подскочи от радост.

— Ало... ало...

Гласът на Дик прозвуча като слабо блеене, а ръката на Том със слушалката застина във въздуха, за да прочете той отново баланса на сметката: 7 500 000 долара! Акерман беше удържал на думата си.

С нова енергия той насочи вниманието си към Суини.

Самолетът му точно бил кацнал, обясни адвокатът, и той очаквал да бъде в хотела си след час. Може ли Том да дойде в девет да се видят? Том отказа. Излъга, че скоро щял да тръгва за работа. Може, продължи той ледено, да се срещнат следобед. Суини се опита да възрази, но Клейтън не отстъпи. Щеше да го накара да чака, може би така адвокатът ще стане по-услужлив, когато се видят.

Том остави слушалката, пое си дълбоко дъх и след това набра номера на Акерман. Сега швейцарският банкер беше по-дружелюбен и многословно потвърди, че и двете нареждания на господин Клейтън са изпълнени. Том беше учтив, но едносричен. Откровено казано, отбеляза той, може да се помисли, че банката не се е оказала задоволително коректна. Тонът му подсказваше, че грешката е простена, но не и забравена.

Важното обаче беше, че приемат нарежданията му. Вече нямаше съмнение кой контролира приходите от банковата сметка на Пат Клейтън.

Оставаше му още само една последна крачка, за да изчисти бъркотията с „Таурус“. Той поправи „грешката“, направена два месеца по-рано. Набра нареждане за прехвърлянето на два и половина милиона долара от Лондон в Цюрих и го изпрати на съответния отдел. По обед, поздрави се той, тъпата спекула, на която заложи цялата си кариера, щеше да се окаже история.

Убивайки времето до срещата със Суини, той прегледа другите фючърсни договори, които управляваше за банката. Лирата стерлинга беше паднала с няколко цента и сега те бяха четири милиона напред.

В единадесет се обади в „Кларидж“.

— Кой е номерът на стаята ти? — попита той безцеремонно. — Бъди там в един.

Взе такси до „Бишопсгейт“ и го накара да почака, докато размени няколко думи с Андрюз, главния портиер на банката. Бивш сержант от лондонската полиция, той често убиваше времето с Том във фойето на банката. Този път Том се обърна към него с определена цел.

— Пит, ти нали си работил в Скотланд Ярд?

— Да, господин Клейтън, така е. Защо? — попита той усмихнато. — Да не би да са ти сложили скоби на колелата?

— Аз почти не шофирам — отговори Том в същия тон. — Не... Става дума за друго. Може би попаднах на нещо. Имам нужда от име. Някой с власт, с когото да поговоря.

— Можеш ли да ми кажеш за какво точно става въпрос?

— Разбира се, това няма нищо общо с банката — твърдо заяви Том. След това сниши малко глас и продължи: — Става дума за адвокат, който сериозно е сгазил лука, поне аз смятам така. Затова искам да поговоря предварително с човек, който е наясно с тези неща...

— Твоят човек е главен инспектор Арчър — кимна Андрюз. — Той ми беше началник.

— Много ти благодаря, Пит.

— Винаги си добре дошъл.

Когато таксито му се отдели от бордюра и потегли по маршрута, който щеше да му отнеме двадесетина минути, Том трябваше да погледне назад. Ако го беше направил, щеше да види Джеф Ленгланд да слиза от друго такси, което беше взел от „Хийтроу“, и сега се готвеше да мине с булдозер през живота на Клейтън. Том влезе във фоайето на „Кларидж“ и се насочи към асансьорите.

Суини му отвори вратата на стаята си, всъщност апартамент, с красиво обзаведена приемна с големи прозорци, обрамчени от шарени копринени пердета, които гледаха към „Брук стрийт“. Обстановката излъчваше приглушен разкош, какъвто много хотели се бяха опитали да копират, но рядко успяваха. Том предположи, че Дик току-що си е взел душ и сменил дрехите. Беше се издокарал напълно официално със закопчаното сако, от ръкавите на което едва се показваха златните му ръкавели. Но той изглеждаше уморен и разтревожен и Том предположи, че причината не е само в часовата разлика или изразената от адвоката загриженост за добруването му.

— Адвокате, не искам да си хабим приказките — започна Клейтън направо, — затова ти предлагам да седнем и да ми разкажеш цялата история от началото.

— Съгласен съм, Том. Нали точно за това съм тук.

— Тогава започвай — отговори Том и се отпусна на едно кресло.

От това, че Суини беше разположил документите на елегантната ниска маса — могат ли изобщо адвокатите да разговарят без купчина бумажки под носа си, — личеше, че си е избрал предварително това място. Креслото наистина беше красиво, но с права облегалка и кораво седалка. Нямаше съмнение, че изборът е направен, защото, седнал на него, ще изглежда по-висок и по неговите изкривени представи така ще доминира над Том. Ако не ставаше дума за нещо толкова сериозно, Том щеше да избухне в смях. В таксито, докато пътуваше към хотела, той си припомни какво си мислеше доскоро за Дик Суини. Добър приятел на неговия баща. Преуспяващ, вдъхващ доверие, въплътената надеждност. Манхатънското светило. Сега приличаше на дребен застаряващ адвокат мошеник, уплашен и може би съвсем не толкова умен. Знаците винаги са били пред очите му, но едва сега Том го осъзна.

— Том, както знаеш, твоят баща... — започна Суини.

— Първо, няколко основни правила.

— Както желаш — отговори Суини, излъчвайки превъзходство, но се протегна да вземе писалката и тефтера си, за да не погледне Том в очите.

— Както може би си разбрал вече, аз зная много повече, отколкото си предполагал. Разбира се, не знаеш колко. Но нека ти кажа, че знам достатъчно, така че се придържай към истината, защото, ако те хвана дори в една-едничка лъжа, Дик — изръмжа Том, — ще си тръгва. Разбра ли?

— Напълно, Томас. Някакви други основни правила?

— Просто един факт. Факт, който може да ти помогне да си проясниш мисълта. Имам среща с главен инспектор Арчър от Скотланд ярд. Ако се наложи да си тръгна, защото ме баламосваш, ще отида право при него. Ако ме убедиш в обратното, ще я отменя — Том нарочно спомена името на Арчър, защото Дик беше от онези хора, който щяха да го проверят.

— В колко ви е срещата? — попита Дик небрежно, докато пишеше в тефтера си.

— В пет и тридесет — отвърна Том, — но днес щял да остане до по-късно. Ако срещата ни се провали, няма да успееш да стигнеш до летището.

— Благодаря за съвета. Има ли нещо друго, преди да започна?

— Да, има. Една проверка на твоята почтеност. Каза, че съм взел пари, които не ми принадлежат. Каж ми колко и откъде съм ги взел.

— Сумата, за която става въпрос, е четиридесет и три милиона долара плюс-минус няколко хиляди. — Взел си я, предполагам, от сметката на Майкъл Клейтън, твоя баща, открита в „Юнайтед кредит банк“ на „Банхофщрасе“ в Цюрих. Нещо друго?

— Това засега е достатъчно. Започни от началото и дядо ми.

Суини кимна и остави тефтера на масата. Стана, пресече стаята до малкия бар и си наля уиски. Докато пълнеше чашата си, погледна въпросително към Том, но той отказа с поклащане на глава. Дик се отпусна на дивана, който стоеше по диагонал срещу Том. Според езика на тялото му беше спокоен и доброжелателен.

— Твоят дядо — започна Суини, след като отпи глътка — беше контрабандист на алкохол. Казах ти това колкото може по-внимателно, когато ме попита за него в Ню Йорк. Внасяше контрабандно алкохол от 1920 до 1933 година. Строителната му компания вървеше добре, но никога не можа да стане нещо повече от контрабандист. Той беше също така грубиян, пияница и женкар, който можеше еднакво бързо да изкарва и да пръска пари. Може би е убил неколцина, но това не знам със сигурност. Баща ми прекарваше половината си време да го измъква от неприятности. По време на Сухия режим Пат се сдружил с млад латиноамериканец на име Джо Салазар, заемодател.

— Заемодател?

— А уж си нюйоркчанин. Заемодател. Лихвар. Те процъфтяват във всеки работнически квартал. Раздават парите през седмицата и си ги прибират, когато се плащат заплатите. Печелят по няколко хиляди процента на година от краткосрочни заеми. Това би накарало твоите сегашни началници да проточат лиги. Чупят ти краката, ако закъсняваш с вноските. Ако изобщо не можеш да си платиш, те хвърлят в реката с ведро пълно с бетон на краката. И така този мил младеж Джо става партньор на дядо ти. Той финансира покупките на алкохол с приходите от седемдневните кредити. Повечето от неговите клиенти винаги си плащали навреме. Малцината, които не го правели, видели отблизо дъното на Хъдзън.

— Тази Джо Салазар има ли син?

— Да, малък развратен гангстер на име Антонио. Защо?

— Опиши ми го.

— Метър и седемдесет, около шейсет килограма, със сресана назад лъскава черна коса. Обичайният манхатънски бандюга, фрашкан с пари.

— Кара пурпурен „Стин Грей“, нали?

— Откъде знаеш?

— Продължавай, Дик. Няма повече да те прекъсвам.

Том изпита задоволство. Беше видял Антонио Салазар на погребението на баща си. Щеше да разпита още за него, но по-късно. Този въпрос, изглежда, уплаши Дик, а това щеше да го накара да се замисли, преди да го излъже.

— Както вече ти казах — продължи Суини, — Пат и Джо основават едно партньорство, което продължава дълго след края на Сухия режим. По това време бащата на Джо, Емилио, който сложил началото на лихварския бизнес, вече е мъртъв. Сега бизнесът става собственост на Джо. Когато идва краят на контрабандния алкохол, Джо се връща към лихварството. За разлика от Пат, той не си пръска парите. Но тогава, през тридесет и седма, тези двамата са били финансови наивници в свят с определени правила. Държали половината пари в брой и то вкъщи. Можеш ли да си представиш? Останалите раздавали под лихва. Тогава се включва баща ми. Той бил мошеник като останалите, но имал образование. Знаел, че ако не поумнееш, рано или късно ще загинеш. Затова разговарял с Пат и Джо, своят прадядо гарантирал за него и баща ми заминал за Швейцария. Там открил три банкови сметки: на свое име в Креди суис в Женева, за Джо в „Юнайтед кредит банк“ в Лугано, а за Пат в „Юнайтед кредит“ в Цюрих.

— На коя дата през 1937? — попита Том, защото искаше Дик да се чувства контролиран.

— Не знам. Трябва да се провери.

— Добре. Продължавай. Три банкови сметки в Швейцария. Честно казано, пукната пара не давам за останалите две. Значи 1937. И какво става по-нататък?

— Следващите седем години до смъртта на Пат минават много бързо. През 1939 в Европа започва войната и с нея възникват възможности за черен пазар, затова Пат сменя маршрута на доставките. С парите на Джо купува в Америка ценни по време на война стоки като цигари, найлонови чорапи, консервирани храни и ги

прекарва до Ирландия. Тамошните му роднини ги прехвърлят по някакъв начин в Англия. Изкарвали добри пари, но не като от алкохола. През септември 1941 Америка влиза в играта, а през 1944 Пат е мъртъв.

— От какво е умрял?

— От сърце, просто му спряло сърцето. Честна дума, Том. Пат се напивал всяка вечер, живеел в постоянно напрежение, на практика нямал семеен живот през последните си години. Знаеш ли нещо за баба си?

— Разкажи ми.

— Мери Финеган била удивителна красавица на седемнадесет години, когато се омъжила за Пат. Имали три деца. Твоят баща, Магдалин, която стана монахиня, и малкия Томас. Томас починал при раждането си и след него Мери повече не можела да ражда. Това я вкарало в гроба. От ирландките се очаква да родят най-малко шест деца. Ако имаш десет, папата лично става кръстник на последното. Жените с две деца били подозрителни. Старите чанти в Куинс казвали, че са наказани от Бога. Тя била укорявана дори от свещениците, което вбесило Пат. Затова извадил баща ти от началното училище „Сейнт Дънстън“ и го пратил в презвитерианското подготвително. Мери остаряла бързо и починала от разбито сърце.

— Да се върнем в 1944. Пат умира. Мери вече е починала, но баща ми е жив и здрав. Защо баща ти е решил, че има право да скрие от него информацията за банковата сметка в Цюрих?

— Никога не съм казвал подобно нещо, Том.

— Дик, а аз твърдя, че точно това е станало. Бъди така добър да си спомниш какво ти казах, че ще стане, ако ме баламосваш.

— Защото — отговори Суини твърде бързо, — както вече ти казах, те били партньори. Предполагам... сигурен съм, че парите са били общи.

— Майната ти, Дик — студено каза Том. — Аз си тръгвам, а ти започни да си стягаш багажа. Тази нощ, а и още много други, ще прекараш в затвора.

След тези думи той пое към вратата.

— За Бога, Том, не те лъжа. Ако излезеш оттук, със сигурност ще умреш. И това няма да има нищо общо с мен, кълна се — задъхано произнесе Суини.

Клейтън го загледа решително.

— Разкажи ми за Шон.

— Шон? — Суини го погледна неразбиращо.

— Ш-О-Н. Шон. Помисли си добре. Разполагаш с пет секунди.

— Шон чий? В каква връзка, за Бога?

— Шон във връзка с Патрик Клейтън.

— Имаш предвид чичо Шон? Най-малкия брат на Пат?

— Разкажи ми за него — Том затвори вратата и се насочи обратно към креслото си.

— Виж, Том, никога не съм ходил в Ирландия и ти ще направиш най-добре, ако стоиш настрана от това място. Разбрахме се да не те будалкам. Окей. Ще ти разкажа какво знам за семейството, но това са само слухове. Баща ми се изпускаше от време на време.

— Добре — съгласи се Том и седна. — Продължавай.

— Клейтънови са били осем братя и сестри. Не знам почти нищо за момичетата. Патрик бил най-големият, но той заминава за Америка през 1915 с последния кораб, пресякъл океана преди „Лузитания“^[1]. Деклан е следващият син. Подобно на всички Клейтънови, той също вярва в свободна Ирландия и се включва във въстанието на Де Валера^[2], което излязло голяма грешка. След въстанието на Великден 1916 е арестуван и разстрелян от британците край Дъблинския замък. Майкъл и Сеймъс, двамата близнаци, през 1919 се присъединяват към борците за свобода от ИРА и воюват две години във войната за независимост. Умират заедно на двадесет и три, убити от протестантите на стадиона „Кроки парк“ през 1923.

— Откъде по дяволите знаеш тези дати?

— Томас Клейтън, в дома на моя баща датите, водещи към ирландската независимост, се споменаваха в молитвите преди всяко ядене!

— И семейство Суини ли са били ирландски патриоти?

— Моят баща беше и още е. За останалите не знам, но и не ме интересува.

— Значи остава Шон.

— Шон бил най-младият. Когато англичаните създават марионетната свободна ирландска държава, той не я приема. Едва навлязъл в юношеството, напуска дома си и отива да се бие за ИРА. Когато ИРА се превръща в официалната армия на свободната държава,

Шон отказва да служи и се присъединява към една нова група — Извънредните. В гражданската война се бие на страната на победените. Неколцина от Извънредните оцеляват, включително Шон. Те запазват оръжията си и започват да вербуват нови бойци. Когато ги обявяват извън закона, започват да взривяват бомби в Англия. Арестуват го през 1936 и вади късмет, че не увисва на бесилката. През четиридесетте отново е на свобода и каузата му побеждава. Ирландия става република, а бойната организация се влива в Шин Фейн.

— И след това заживял мирно?

— Не и Шон. Сега възникнал въпросът със Северна Ирландия. Шон играе главна роля в разцепването на Шин Фейн. Едната част са политиците, а Извънредните, с Шон в центъра, се превърнаха в днешните закоравели престъпни типове.

— Още ли е жив?

— Ако е жив, трябва да е на осемдесет и нещо.

— Да се върнем на банковата сметка. Как попада в ръцете на Джо Салазар?

— Нямаше нужда да попада, Том, защото Джо винаги е движил паричните въпроси Пат вършеше работата, установяваше връзките. Джо прибираще плащанията. Щом откриха швейцарските си сметки, Джо просто отделяше от сумите, нужни за работата, а остатъка делеше на две и изпращаше в Европа.

— Пат толкова много ли е вярвал на Джо?

— Не. Но всеки е знаел, че другият ще го убие, ако прекрачи границата.

— Какво става със сметката на Пат, след като умира?

— Джо просто продължи да я използва, подписвайки се вместо Пат. Но вместо безкрайно да фалшифицира подписа и да рискува да бъде разкрит, ако банката разбере, че Пат е мъртъв, той го подправя само още веднъж. Пише на банката от името на Пат и предоставя генерално пълномощно на твоя баща.

— Искаш да кажеш, че баща ми е въртял бизнес със Салазар?

— Не, по дяволите! Майк така и не разбра. Подписът на Майк Клейтън на формулярите беше подправян от Джо. През последните години Джо просто се подписваше на купчина празни листа и ги даваше на това лайно Тони. Сега той борави със сметката.

— Откъде идват парите?

— Пране, Том. Пране на големи пари, но не мога да ти кажа никакви имена, защото просто не ги знам — излъга Суини.

— И сега очакваш от мен да върна на Салазар неговите четиридесет и три милиона?

— Ако не го направиш, ще те убият. Каквото и да мислиш за мен, аз дойдох тук от приятелски чувства. Винаги съм се противопоставял на използването на името на баща ти за тази сметка. Казах това и на баща си, когато за пръв път научих за тази практика, което всъщност не беше толкова отдавна. Том, трябва да ми повярваш. Салазар няма да се спре пред нищо, за да си ги върне. Ако не върне парите, истинските им собственици сигурно ще го убият.

— И кои са истинските собственици по-конкретно?

— Не ти трябва да знаеш.

— Кои са, Дик — твърдо попита Том.

— Кой, мислиш, си поръчва да му перат парите, тъпанар такъв? За Бога, използвай главата си! — Агресивността на Суини явно се дължеше на страх.

Том реши да смени тактиката и попита:

— Колко време ще останеш в Лондон?

— Само толкова, колкото трябва, за да уредим това.

— А после?

— Връщам се обратно. И ти обещавам, че ако предадеш парите, ще те оставят на мира. Има начини това да се гарантира.

— Ще си помисля няколко дни. Можем да се срещнем в петък.

— Трябва да стане по-бързо, Том.

— Не, не трябва. А междувременно можеш да зададеш на шибания Салазар един въпрос от мое име. Кажи му, че когато Пат умира, той има повече от половин милион долара в тази сметка. Според онова, което ти ми разказа, те са несъмнено собственост на Пат. Също така пак от твоя разказ, ако Салазар ги беше взел, докато Пат е жив, той, Джо, сега щеше да е мъртъв. Не е лошо да му звъннеш и да чуеш какво може да ми предложи.

— Да ти предложи? Том...

Клейтън стана и пое към вратата. Суини го последва.

— Какво да поискам? — запита той умолително, когато влязоха в асансьора. — Искаш половин милион, така ли?

— Не съвсем — отговори Том. След това изчака, докато прекосиха фоайето, за да изложи искането си: — Искам петстотин шейсет и седем хиляди триста осемдесет и четири долара и двадесет и два цента. Плюс лихвите за петдесет и четири години и някакво сериозно възмездие за използването на татковото име.

— Как по дяволите очакваш да поискам такова нещо?

— Не знам, Дик. Ти си адвокат и по една случайност нашият семеен адвокат — каза Том с много мрачна усмивка, докато портиерът му задържа вратата. — Влез в играта и се напъни за мен.

Суини остана със зинала уста, докато таксито потегляше. Той не забеляза младия мъж в тъмносин костюм, който четеше вестник във фоайето. Но специален агент Дрейк видя Том Клейтън и си отбеляза няколко неща за външността на посетителя, както и малката подробност, че говореше с американски акцент.

През същата тази сряда, когато Клейтън и Суини се срещнаха в Лондон, на други места се случваха още три събития. Ако те им бяха известни, щяха да придадат съвсем различно звучене на техния разговор.

В Женева един служител на Креди суис, който насочваше получените през деня междубанкови плащания, получи съобщение да уведоми Гуидо Мортели, когато постъпи един определен превод. Когато началникът на охраната беше информиран за превода на четиридесет и седем милиона долара, получени от банка на Гранд Кайман, той взе още две платежни нареждания, получени предишната вечер, и отиде да се срещне с директора на банката. След кратко обсъждане те стигнаха до заключението, че нямат никакво основание да не изпълнят нарежданията на титуляря на сметката. Директорът лично се разпореди да се изплатят двадесет и три и двадесет и четири милиона долара на „Банко национал“ в Монтевидео и банка „Банесто“ в Севиля.

Преводите бяха направени в четири следобед швейцарско време и веднага след това Мартели се обади на Лафорж в „Юнайтед кредит банк“ в Цюрих. И двамата, изглежда, бяха доволни от края на историята. Лафорж изпита облекчение, че парите са се материализирали и вероятно няма да има повече опити да се извади този депозит от неговата банка. Това си мнение той съобщи незабавно на директор Улм.

По-рано същия ден американският посланик в Испания излезе от резиденцията си в Пуерто де Йеро в покрайнините на Мадрид, но вместо както обикновено да отиде в посолството, потегли направо към двореца Монклоа, където министърът на външните работи се бе съгласил да го приеме На ранна сутрешна аудиенция.

След като си размениха обичайните дипломатически любезности, посланикът изложи молбата си: сметката на една строителна компания, намираща се в „Банко Еспаньол де кредито“ в Севиля, да бъде незабавно замразена в очакване на документи от Вашингтон, които ще я свържат недвусмислено със сериозни международни престъпления.

Външният министър изрази своето разбиране и обясни, че подобни въпроси са в правомощията на генералния контролор на банковото дело и че може би ще бъде по-добре господин посланикът да се обърне направо към министъра на финансите. Посланикът се съгласи, че при нормални обстоятелства това би била подходящата процедура и че държавният секретар много добре знае това, но като се вземе предвид колко е спешно искането, посланикът е решил да потърси разбирането на външния министър. Тогава министърът обеща лично да осигури сътрудничеството на всички испански власти, за да се удовлетвори веднага молбата на държавния секретар на САЩ, и добави, че винаги е удоволствие да помогнеш на стар и сигурен съюзник. След това попита дали посланикът има време да закуси с него, защото така ще имат възможност да си побъбрят неофициално за американската позиция по досадния проблем с Гибралтар.

Посланикът изрази съжаление, би му било много приятно да закусят заедно, но се налага да се върне в посолството и незабавно да информира държавния секретар за положителния резултат от разговора. Същевременно ще поиска незабавно инструкции за позицията на правителството по гибралтарския проблем и за него ще бъде чест да наmine отново, когато на господин министъра му е удобно.

На около десет хиляди километра от Мадрид посланикът на Съединените щати в Република Уругвай, на когото беше възложена същата задача, нямаше подобни затруднения. Когато получи искането от Вашингтон, той се усмихна, защото в десет сутринта имаше насрочена лична среща с уругвайския министър на икономиката, за да

обсъдят нерешените въпроси, възникнали от плановите за икономическа интеграция, поставени от МЕРКОСУР^[3].

След като помоли министъра за разговор на четири очи, той изложи молбата на своето правителство, като уточни, че в момента Съединените щати не предявяват претенции към тези средства и нямат нищо против те да останат в Монтевидео. Той увери министъра, че след няколко дни от Вашингтон ще пристигнат високопоставени полицейски служители с всички нужни доказателства и че всички действия, които трябва да се предприемат след това, ще бъдат изцяло оставени на преценката на уругвайските съдилища. Посланикът е тук с мисията да посочи на една приятелска нация, че чуждестранни престъпници злоупотребяват с нейната банкова система. На техните действия в Уругвай и в Съединените щати трябва да бъде сложен край.

Министърът, който не можа да види каква вреда би могло да предизвика оставането за неопределено време на една значителна сума в Уругвай, увери посланика, че ще говори с президента на „Банко Насионал“ и няма да разрешат никакво движение на тези пари.

Посланикът изрази благодарността на държавния секретар и след това заговори по останалите въпроси.

Така малкото късче информация, която Хулио Роблес беше изпъкнал преди няколко дни от разстроения кмет Ромуалдес, се намести точно в пъзела и увеличи щетите на неприятеля до почти сто милиона долара.

[1] Лузитания — луксозен английски параход, потопен от германската подводница У-20 през 1915 г., което става една от причините за включването на САЩ във войната. — Б.пр. ↑

[2] Емон де Валера — ръководител на въоръжената борба срещу разделянето на Ирландия; по-късно влиятелен политик — министър-председател и президент на Ейре. — Б.ред. ↑

[3] Меркосур — букв. Южен общ пазар — регионално търговско споразумение между Бразилия, Аржентина, Уругвай и Парагвай. — Б.пр. ↑

Тони Салазар кацна на летище „Хийтроу“ в сряда вечерта. Като изключим няколко посещения на крайграничните градове в Мексико и Карибските острови, където перяха парите, това беше първото му истинско излизане от Съединените щати. Той взе сутрешния полет и пристигна значително по-рано от определения час, защото трябваше да направи някои проучвания.

След като мина проверката на багажа и остави единствената си чанта, той се отправи към гишетото на „Херц“ и попита коя е най-добрата кола, която предлагат под наем в Лондон. Отхвърли с презрение идеята за „Ролс Ройс“ с шофьор. Искаше нещо с повече устрем и определено без шофьор. „Форд Проуб“ беше твърде далеч от представата, която се въртеше в главата му, затова, без да благодари на служителя, се завъртя на пети и отиде на щанда на „Авис“. Предложеният „Ягуар“ беше някаква възможност, ако не намери нещо по-добро. От „Аламо“ излязоха с „Воксхол Калибра купе“, на което Тони се изсмя, а в „Бъджет“ измислиха лимузина „Мерцедес“, който според него беше ужасно скучен. Най-накрая в представителството на „Евроспорт“ той улучи десетката: можеха да му предоставят един „Бентли Континентал купе“. Седем часа по-късно той взе ключовете в залата за пристигащи на „Хийтроу“ и след като изслуша упътванията на чиновника, потегли към града.

Отседна в хотел „Интерконтинентал“ и веднага се обади на баща си. Научи, че Суини се е срещнал с Клейтън, но последният иска голям дял, преди да върне останалото. Джо Салазар беше наредил на Суини да му даде половин милион.

— Половин милион? Ти да не си мръднал? — възрази Тони.

— Има причина да му дам парите и тя не е твоя работа. А сега слушай внимателно — Перача обясни, че Клейтън ще отсъства от града и Суини ще се срещне с него чак в петък. Да не прави нищо. Просто да седи мирен няколко дни. Ако предложението бъде прието и задникът върне парите, Тони трябва да остане, докато Суини уреди

всичко. Ако обаче Дик се провали, Тони трябва да измъкне парите от Клейтън с всякакви средства, защото след това така или иначе трябва да го убие.

— Ясно ли ти е?

— Да, но никакъв половин милион, ако аз трябва да оправям нещата.

— По дяволите, сине, ако вземеш мангизите, можеш да запазиш този половин милион.

На Тони това му хареса. Надяваше се Суини да се провали с трясък. Лесно ще убие този тип, както се оказа лесно да донесе пистолет в Лондон. Беше го пхнал в издълбан том на речника „Уебстър“, който изпрати на свое име чрез куриерска служба до хотела. Ако този колет се окажеше единият на един милион, който отворят, за да проверят съдържанието, щеше да отрече всичко. Можеше да стане напечено, но добър адвокат щеше да го измъкне без забавяне. Но колетът не беше проверен и чакаше на рецепцията, когато Тони пристигна. Преди да убие Клейтън, трябваше да вземе парите, а за да свърши тази работа, се налагаше да открие къде ги е скрил този задник. А ако мангизите са все още в Швейцария? Това можеше да създаде много проблеми.

Тони Салазар знаеше от собствения си опит в управлението на тази сметка, че е невероятно Клейтън да е подписал освобождаване от отговорност, което да позволи на банката да приема нареждания по телефона. Не и за толкова голяма сума. Но как да закрие сметката? Може да опре пистолет в главата на Клейтън и да го принуди да подпише писмо до банката, но после какво? Ако го гръмне веднага след това, а после излезе, че нарежданията са нарочно прецакани или дори невалидни (погрешна банка, сбъркан номер на сметката), Тони Салазар щеше да изпадне в голяма беда.

Имаше нужда от средство за натиск. Нещо, което да накара Клейтън да прави каквото му се нареди и да стои далеч от ченгетата. Копелето има жена и деца. Беше ги видял на погребението. Къде ли живее? Разбира се, Суини можеше да отговори на тези въпроси, но Тони нямаше да го пита. Не вярваше на адвоката. Всички знаят, че тези ирландци се поддържат. Във всеки случай Тони искаше да оправи тази бъркотия по свой начин. Така щеше да натрие носа на своя старец. Знаеше къде работи Клейтън, така че в краен случай можеше да го

проследи до вкъщи, когато си тръгва в петък, ако се окаже, че задникът е достатъчно тъп, за да продължи да работи на заплата, макар че е докопал четиридесет и три милиона долара.

Зае се с телефонния указател. В Централен Лондон имаше шейсет и девет души с фамилия Клейтън. Шестима носеха малко име, започващо с „Т“. Това беше поносимо. Той взе лист от папката за писма с логото на хотела, записа си адресите и го прибра в джоба. На друг лист написа целите имена с адресите и телефонните номера. Него сложи в чантата си. Вече беше почти полунощ. Слезе във фоайето, което, както можеше да се предположи, беше доста спокойно. Видя дежурната рецепционистка да работи на писалището си и отиде при нея.

— Казвам се Тони Салазар — започна той с най-обаятелната си усмивка. — От стая 853. Можете ли да ми помогнете?

— Ще се радвам, господин Салазар — отговори тя и посочи празния стол. — Какво мога да направя за вас?

Той обясни, че е за пръв път в Лондон. Работи в нюйоркска банка, която иска да открие клон в Лондон. Той ще ръководи филиала ѝ трябва да си намери много бързо място за живеене. Един брокер на недвижими имоти му е дал списък с жилища, които да огледа. Разбира се, тези адреси нищо не му говорят и той ѝ показва, списъка, който беше съставил.

— Знаете ли къде ще бъде вашият офис? — попита жената, докато четеше списъка.

— „Бишопсгейт“ — отговори той, използвайки местоположението на банката на Том. — Търся наистина добър квартал, нещо изискано. Разходите не ме притесняват.

— Добре — каза рецепционистката, — най-добрият квартал за живеене е Мейфеър, в който се намираме в момента — и тя му се усмихна. — След това може би Найтсбридж, Белгрейвия, Кенсингтън или Челси. Някои от тях са в тези райони — каза тя, докато гледаше списъка на Тони. — Имате ли „От А до Я“?

— Моля? — попита Салазар.

— Много полезна малка книжка, ако ще живеете в Лондон. Ако желаете, мога да ви я взема от магазинчето — тя кимна в посока на хотелския вестникарски щанд — и да ви отбележа адресите. Струва около пет лири.

Салазар ѝ благодари и ѝ даде двадесетпаундова банкнота, показно измъкната от дебелината пачка банкноти в джоба, и след това се загледа след нея. Хубаво дупе, помисли си той. Жалко, че съм зает.

Тя изключи три от адресите, изразявайки съмнение, че господин Салазар би искал да живее там, и отбеляза останалите три. Обясни му, че много американци предпочитат да живеят извън столицата и че може да огледа места като Ричмонд и Уентуърт, ако не успее да намери нищо в града, което да му хареса.

Следващото нещо, от което Тони Салазар имаше нужда, беше оперативна база. Работеше по една идея, която вече беше започнала да придобива плът, но „Интерконтинентал“ не беше подходящото място. Излезе на улицата и помоли портиера да му докара колата. След като се посъветва с „От А до Я“, пое нагоре по „Хамилтън плейс“ до „Парк лейн“, а след това зави наляво към „Хайд парк корнър“. Следвайки картата, която разгъна на пътническата седалка, мина покрай „Хародс“, чиято ярко осветена фасада изглеждаше нелепо на фона на пустия Западен Лондон, след това продължи по „Корнуел роуд“ към А4, който вървеше успоредно на магистралата. Час по-късно и за голямо негово разочарование още не бе успял да намери подходящ мотел. По-рано, когато влизаше в града откъм летището, беше забелязал няколко познати емблеми. Сега прегледа наново всички летищни хотели: „Рамада“, „Шератон“, „Холидей ин“. Нито един традиционен мотел от онези, където можеш да спреш колата си пред своята стая. Всички заведения, които провери, изискваха гостът да мине през фоайето, за да стигне до стаята си.

Отчая се и реши да обърне. Тия гадни англичани не ходеха ли някъде да изчукат набързо секретарките си, нима всички бяха отвратителни педали. И тогава го видя. От лявата страна на пътя, закътан встрани от шосето, се издигаше едноетажен мотел, който се падаше на запад от „Хийтроу“. Стаите бяха разположени в два реда, притиснали гърбове една в друга, а прозорците им гледаха към околните полета. Това щеше да свърши работа. Стана му приятно, че видя няколко коли. Записа си името и се върна в града. Имаше пистолет и успя да си намери база. Следващото нещо, което трябваше да направи, бе да намери копелето Клейтън. Тони Салазар беше сигурен, че Суини ще се провали, и твърдо вярваше, че той самият ще блесне.

Когато влезе отново в хотелската стая, вече беше два и тридесет четвъртък сутринта, а в Колумбия беше десет и тридесет сряда вечерта. Кметът на Меделин погледна часовника и реши, че вече е време да си ходи вкъщи. Стана бавно от леглото и хвърли поглед към спокойното тяло на Алисия, която заспа след цяла вечер чукане. Спеше като дете на лявата си страна с притиснати към корема крака. Лявата ѝ ръка беше пъхната под възглавницата, а десният палец в устата. Ромуалдес остана за миг загледан в щедрите извивки на нейното тяло и стегнатия задник, който пръв беше привлякъл вниманието му. Почувства възбуда и му се прищя да си легне до приятните ѝ форми, но тогава в съзнанието му застрашително проблесна образът на Моралес и страстта му угасна. Влезе в банята на любовното гнезденце, което си беше устроил в центъра на града, и пусна душа.

Няколко седмици по-рано Ромуалдес се рееше из висините. Програмата и фондацията, в чието създаване участваше, вече бяха започнали да се оформят и дори ако властта зад кулисите беше и щеше да си остане в дон Моралес, той, кметът, беше видимото лице на властта. Това му харесваше. Бизнесмените и предприемачите се редяха на опашка, за да се срещнат с него, усърдно раболепничейки, за да получат дял в договорите на стойност четиридесет и три милиона долара, които той, Мигел Ромуалдес, имаше власт да раздава. В началото душата му се загърчи от толкова пропуснати възможности, защото трябваше да подписва тлъсти договори, без дори едно песо от човешката благодарност да влезе в джоба му. Но знаеше със сигурност, че колкото и да е голяма сумата, не си заслужава да рискува гнева на Моралес. Някои от онези, които печелеха от неговата щедрост, по навик донасяха запечатани пликове, които Ромуалдес не можеше да си позволи да отвори, камо ли да се подаде на изкушението да прибере. Единственото, което можеше да прави, бе да се опита да познае сумите в тях по тежестта и размера на пликовете. Беше отблъсквал едно по едно предложенията за благодарност на удивените приносители.

— Фондация „Моралес“ е благотворителна организация — обясняваше им той мрачно, — създадена за полза на бедните хора в Меделин.

Неговите гости изразяваха възхищение, докато се опитваха да прикрият своето неудобство. Без изключение посетителите заявяваха, че ако някога кметът почувства нужда от каквото и да било за тях ще бъде удоволствие да му услужат. В началото той пренебрегваше тези уверения, но после се научи да извлича полза от неловката ситуация. Преструвайки се на изненадан от неочакваното предложение, той съвсем мимоходом подхвърляше:

— Като стана дума...

Така започна да прибира по-различен вид подкупи — използването на яхта, швартована в Картахена, или на частен самолет, организиране на рождения ден на дъщеря му, лимузина с шофьор за жена му. Това наистина не беше същото като пари в брой, но така поне Моралес нямаше да се ядоса. В края на краищата щедростта и приятелските услуги си бяха нещо в реда на нещата между богатите и властимащите в Латинска Америка.

И точно когато Ромуалдес се зарея из висините, а слънцето обещавахе да грее вечно над всяко негово още по-бляскаво утре, в живота му се появи огромна пукнатина, която го запрати надолу с главата в един безкраен кошмар. За което трябваше да благодари на онзи курвенски син Роблес. Проклетия гватемалец и извратените янки!

Ромуалдес вече беше разпитал Алисия и със задоволство установи, че казва истината. Тя нямаше представа кой е Роблес, макар че веднъж беше ходил у тях, и никога не беше говорила за делата на своя любовник. С едно изключение — нали трябваше да каже на сестра си и Андрес за къщите, които ще получат. Как би могла да запази в тайна най-голямото събитие, което предстоеше да се случи в техния живот?

Ромуалдес беше кимнал одобрително и приел, че е невинна.

Слава Богу, Роблес, изглежда, беше напуснал Колумбия, както каза. Кметът не възнамеряваше да се обажда в ЕЛ БИД, за да провери това със сигурност. Следващия път, когато срещне някой от служителите на ЕЛ БИД, ще попита небрежно и може би ще разбере какво е станало. Копелето обаче надуши всичко за банките в Уругвай и Испания, където основно Моралес държеше парите си според сметките на кмета. Ето какво го тревожеше до смърт.

Слава Богу, само той и Роблес знаеха какво се беше случило онази вечер в неговия кабинет. Ромуалдес не виждаше какво би могъл

да спечели Роблес, ако изтропа на Моралес. Но гринговците имаха пипала по цялото земно кълбо и достатъчно влияние, за да пипнат тези пари. Самата мисъл караше язвата му да кърви.

Срядата, прекарана в Градския съвет, беше съкрушителна. Предприемачите звъняха един през друг и всеки път, щом кметът или де ла Круз се обаждаха в банката в Антигуа, получаваха един и същ отговор: не е получен никакъв превод. Проблемът беше, че от желание да впечатли наркобарона Ромуалдес реши да действа бързо. Още с подписването на договорите за покупката на земята булдозерите започнаха работа. Бяха подготвени дълбоките изкопи, прекарани временните пътища и след седмица основите започнаха да се наливат с бетон. Поръчаха строителните материали, платиха депозити и постигнаха договореност доставката да стане за два пъти по-малко време. Тази дейност се гарантираше от обещанията за плащания в брой точно на уговорените дати и без никакви административни спънки и бавене. И сега сметките, представени на главния изпълнител „Малага строителство“, вече възлизаха на почти седем милиона долара, а за тяхното изплащане нямаше и един цент в наличност.

Ромуалдес беше планирал да прекара следващия уикенд в панамския град Фрийпорт на пазар с Алисия, но в последния момент обещаният от компанията, отдаваща под наем строителни машини и съоръжения, частен самолет „спешно“ трябваше да замине за Каракас. На Ромуалдес му се дося да не бъде повече лице на фондацията, защото, за разлика от смаяния де ла Круз, той имаше представа какво става. Последното нещо, което искаше, беше да се срещне с Моралес, затова каза на Аристидес да се оправя с проблема и да докладва на дон Карлос, когато е готов.

Аристидес де ла Круз, който нямаше основания да се страхува от своя най-изтъкнат клиент, постъпи точно така. Първо, посети банката в Антигуа и се заключи за час с управителя. По настояване на адвокатата последният се свърза с банките в Монтевидео и Севиля и попита защо не са извършени преводите. От двете банки заявиха, че могат да обсъждат сметките, които държат, само със законните собственици или упълномощени от тях лица. Служителят на „Банесто“, с когото разговаряха, намекна, че те самите чакат превод, за да извършат нужните прехвърляния. Тогава Де ла Круз се обади на своя клиент у дома, но му казаха, че Моралес ще отсъства до петък. Аристидес

подозря, че „отсъства“ означава „в джунглата“, където лично надзирава някоя голяма пратка на север.

Де ла Круз беше прав за местонахождението на своя клиент, но стоката, която Моралес се готвеше да изпрати, щеше да поеме на юг. Той си сложи брезентовия колан с кобур отдясно и полицейска палка отляво и излезе, придружаван от двамината си телохранители аравакски индианци, Тупак и Амая. Те бяха дребни набити мъже, родени бойци, които носеха калашниците така, сякаш се бяха сраснали с тях. Бяха неграмотни и не хранеха особени амбиции. За техните нужди и тези на семействата им се грижеше шефът. В средата на сънародниците им най-важното нещо беше доброто име. Те бяха воители, имаха мъжка работа — не обработваха земята и не се унижаваха в града за жалка заплата. На подобни хора Моралес можеше напълно да се довери, а останалата част от бандата се страхуваше от тях.

Моралес седна зад волана на своя „Нисан патрул“ и подкара към полевата рафинерия, където бяха събрани всички присъствали на взривяването на самолета. Ако някой от тях не беше дошъл, Моралес щеше да знае кой е предателят, но всички единадесет души се бяха събрали и го чакаха. Работата ще се окаже трудна, помисли си той. Онази измет в Кали явно плаща добре на своя шпионин.

Рафинерията представляваше паянтова постройка от залепени едно до друго помещения с ламаринени покриви, подпрени на колове. Така разглобяването и пренасянето сред хълмовете — защото фабриките редовно се местеха — ставаше лесно. Пастата от листа на кока идваше от Перу и Еквадор в бидони и вързопи и се преработваше на пудра със стопроцентова чистота. Шестдесет души се трудеха на импровизирани работни маси, ръководени от химик, който проверяваше крайния продукт, преди да го обяви за редовен. Сега на всички беше наредено да спрат работа и те се бяха скупчили на малки групи в сянката на горичката, която обграждаше издигнатия на едно възвишение лагер. Заподозрените и обезоръжени единадесет мъже седяха на Земята видимо ужасени. Наказанието трябваше да е публично. Инцидентът беше коствал на Моралес самолет, пилот и четиристотин килограма кокаин. На следващия ден шестима от хората му изчезнаха безследно — вероятно за да си търсят работа далеч от

Меделин. Наркобаронът знаеше правилата. Ако някога го сметнеха за уязвим, организацията му щеше да рухне за броени дни.

— Един от вас — каза Моралес достатъчно високо, за да го чуват всички — ме предаде. Един от вас е сложил бомба в моя самолет. Разполагате с пет минути, за да ми кажете, кой е. Иначе всички ще умрете.

Индианците заредиха демонстративно и вдигнаха калашниците. Товарачите се спогледаха уплашено и си зашепнаха със задавени гласове.

— Домингес — обърна се Моралес към бригадира на товарачите, — ти носеше отговорност за операцията. Искам да знам кой го направи?

— Не видях, шефе, кълна се — отговори мъжът и се изправи. — Дон Карлос, кълна се в живота на децата си.

— Плащам ти, за да виждаш, идиот с идиот! — избухна Моралес, измъкна своя „Колт“ 45 от кобура и здраво притисна цевта в челото му. — Помисли отново. Кой?

Мъжът онемя от ужас. Вероятно наистина не знаеше, но въпреки това Моралес дръпна спусъка и горната част на главата му просто изчезна. Останалите изскимтяха при оглушителния трясък и направо замръзнаха, когато кръвта, парченцата мозък и кичурите коса ги засипаха, преди още безжизненото тяло да рухне на земята с глухо тупване.

— Три минути! — изрева Моралес, като насочваше пистолета към всеки поотделно.

Мъжете започнаха да викат един през друг. Един от тях зададе въпрос и когато получи отговор, неколцина погледнаха към свой колега, който седеше сам в края на редицата. Внезапно всички започнаха да му крещят. Случаят, изглежда, започна да се разплита. Никой не го бе видял да поставя бомбата, но знаеха за двама-трима, които не са могли да го направят. След светкавично последователно изключване, тласкани от инстинкта си за оцеляване, всички се насочиха към този мъж. Импровизираният съд приключи. Предполагаемият престъпник скочи на крака и се хвърли към джунглата. Моралес вдигна ръка, за да попречи на индианците да открият огън.

— Върнете го — нареди той и работниците като един хукнаха да го гонят.

Петнадесет минути по-късно довякоха своята плячка. Страхът в очите им беше заменен от омраза. Саботьорът, подкупен от картела в Кали, изглеждаше примирен, но погледна предизвикателно Моралес, когато той извади палката си и му нанесе удар от горе надолу. Всички чуха пукането на строшената раменна кост и предателят рухна на колене.

— Кажи ми кой те нае и ще умреш бързо.

— Рикардо Нориега — измърмори смъртникът.

Моралес кимна на своите телохранители и погледна към колибата. Те преметнаха автоматите през рамо, подхванаха мъжа и го повлякоха. Останалите чакаха безмълвно. Мъжът започна да вие да го застрелят в главата. Индианците го вдигнаха с лекота и го хвърлиха с главата напред в големия казан. Той потрепери няколко секунди, а зрителите ахнаха, когато усетиха острата миризма на хлорни пари от варела.

— Когато киселината си свърши работата — нареди Моралес на управителя на фабриката, — искам да сложиш костите в дървена кутия и да ми ги донесеш вкъщи. След това преместете лагера на осем километра в северна посока.

Той се обърна и тръгна към джипа, а охраната го последва. Утре щеше да изпрати кутията с костите на домашния адрес на Нориега в Кали.

В четвъртък следобед Де ла Круз работеше в градината си, когато му звънна дон Карлос, научил за по-раншното обаждане на адвоката. Аристидес докладва за празните сметки и Моралес му предложи да дойде във Вила дел Кармен, за да обсъдят лично ставащото.

Де ла Круз намери Моралес много сериозен, но въпреки това в добро настроение. Наркобаронът изслуша търпеливо подробния разказ за трупащите се проблеми, но поне външно не показва загриженост. Покани адвоката да разгледа макетите на масата и да изпие нещо студено, докато проведе един телефонен разговор от кабинета си.

Моралес се обади на Енрике Шпеер в Сан Хосе и го помоли да изясни необичайното забавяне. В миналото Перача винаги беше изпълнявал даденото обещание. Шпеер му разказа за разговора си със Салазар във вторник. Перача дал дума, че средствата ще бъдат преведени още същия ден. В сряда Ричард Суини се обади за да потвърди, че току-що е получил нужните пари, и наредил на банката си в Женева да преведе парите на „Малага“ и да го уведоми, когато това стане. Същия ден по-късно Суини се обади наново, за да каже, че двете плащания са били извършени в 16:30 швейцарско време и „Банко Насионал“ и „Банесто“ ще могат да прехвърлят средствата в Меделин най-късно в петък сутринта.

Въоръжен с тази информация, Моралес отиде в трапезарията и успокои Аристидес, че той и Ромуалдес ще могат да подпишат всички чекове в петък и да ги изпратят на предприемачите.

Когато се върна в кантората си, адвокатът се опита да се свърже с кмета. Научи, че вече си е тръгнал, но още не се е прибрал вкъщи. Де ла Круз предположи, че Ромуалдес се е отбил в любовното си гнездо. Нямаше да го безпокои там. Остави съобщение да му се обади, щом се прибере у дома.

Ромуалдес спря горещата вода и остави студената струя да го залее с пълна сила. В настъпилия дискомфорт, на който той гледаше едновременно като на дар и наказание, кметът се прекръсти и отправи молитва към Дева Мария. Моля те, не позволявай да ми се случи нещо лошо, безмълвно замърдаха устните му. Моля те, нека този проблем, какъвто и да е той, да ме отмине. Моля те, не забравяй, че това е благотворителност за твоите деца и бедните хора с благословията на епископа. Моля те!

След това спря водата, избърса се и се облече. Отвън го чакаше колата, за да го откара у дома. Когато му предадоха съобщението да се обади на д-р Де ла Круз, той затвори вратата на кабинета и се приготви за най-лошото. Но след като изслуша Аристидес, избухна в сълзи, вдигна очи към небето и обеща, че в неделя, когато заведе семейството си в катедралата на литургия, ще направи голямо дарение за черквата и ще се причести.

След срещата със Суини Том се прибра вкъщи в късния следобед на срядата. Въпреки перченето думите на адвокатата го бяха разтърсили.

— Кой, мислиш, поръчва да му перат парите? — беше креснал Дик.

Тонът му беше нахакан, но Том видя страха в очите му.

Мафията? Руснаците? Колумбийците? Какво значение има? Дали едните или другите — все си беше смъртоносно. Може би трябва да върне наличните пари. И ако „Таурус“ излезе на печалба до Коледа, да им даде и останалите.

Вкъщи намери бележка от Карълайн.

„Заведох децата на джудо. Ще се върнем около осем.
Обади се Джеф Ленгланд. Той е отседнал в клуб «Реформ».
Любов, К.“

Том изруга. Не се бе сещал за Джеф вече цели четиридесет и осем часа. Сега поне можеше да му каже добрата новина и да обсъдят възможността Джеф да плати половината, ако „Таурус“ все пак излезе на загуба.

— Здравсти, приятел. Какво те води в Лондон? — попита той добродушно.

— Том, трябва да поговорим — Джеф звучеше ужасно.

— Ела вкъщи — продължи Том самоуверено. — Успях да уредя всичко.

Джеф замълча. Беше разбрал, че Том още не знае. И не би могъл.

— По-добре да се видим при мене — каза той най-накрая. — Можеш ли да дойдеш сега?

— Разбира се — отговори Том, който усети нещо особено в гласа на Ленгланд. — Джеф, какво става?

— Том, просто ела. Моля те.

— Разбира се. Никакъв проблем — Клейтън се опита да прогони едно ужасно предчувствие. — След половин час съм при теб.

Остави бележка на Карълайн и взе такси до „Пел Мел“. Във внушителното главно фоайе на клуб „Реформ“ бизнесмени и делови дами стояха на малки групички и разговаряха с приглушени гласове. В

единия край на дълга маса се раздаваха напитки и Том се насочи натам, но видя Джеф да му маха от главното стълбище.

Джеф му посочи свободно кресло до малка маса на балкона и седна срещу него. Дори не му подаде ръка. Беше блед и ръцете му трепереха. На масата стояха две недокоснати тумбести кристални чаши с уиски.

— Като те гледам на какво приличаш, по-добре изпий първо това — каза Том, взе едната от чашите с бърбън и посочи другата.

— Днес се срещнах с Гринхолм.

— Какво си направил? — попита невярващо Том, но се овладя, защото забеляза, че хората започнаха да хвърлят скришни погледи нагоре. — Джеф, какво по дяволите си направил?

— Том, моля те, изслушай ме — настоятелно каза Ленгланд.

— Предполагам, че така ще е най-добре.

Смайването на Том нарастваше с всяко изречение, произнесено от неговия приятел. Джеф обясни, че не можел да продължава повече. Вече не можел да спи, а жена му се върнала бясна в Ню Йорк, когато й казал какво са направили.

— Казал си й всичко?

— Трябваше да го направя, Том.

Клейтън се замисли за своята собствена жена. Тя също се беше почувствала нещастна, но щеше ли да го остави? Карълайн беше различна, но в подсъзнанието му започна да пищи аларма.

— Какво каза на Гринхолм?

Почти всичко, както се оказа: че са използвали „Таурус“ като прикритие за загубата на първия милион, и как са доплатили.

— За сегашното ни положение. За парите, които взехме назаем, и моето тържествено обещание, че ще ги върнем — допълни картината Джеф.

— Тъпак такъв — бавно каза Том, като невярващо клатеше глава. — Гаден тъп задник!

Ленгланд не продума, беше подготвен за всичко.

— Какво каза Хал?

— Не много. Всъщност много по-малко, отколкото очаквах. Знам, че провери „Таурус“, но не можах да видя екрана му. Просто го разглежда известно време, но нищо не каза.

— Искаш ли да знаеш защо? — попита Том през стиснатите си зъби и преди Джеф да успее да отговори, продължи: — Уволниха ли те?

— Не — Джеф, вечният оптимист, сякаш не беше изненадан. — Каза да се връщам на работа. Да продължавам както досега. Разбира се, щяло да има вътрешно разследване. Вероятно ще ме глобят и със сигурност ще ме върнат в Щатите. Хал иска всичко да си остане в банката. Никакви скандали. Ако се разчуе, ще ме изхвърлят на мига.

— Спомена ли плановете си за мен?

— Мисля, че теб те чака същото — Окуражен от отсъствието на яростно избухване, Джеф продължи: — Том, за наше добро е. Помисли. Направихме грешка. С малко късмет може да мине със съвсем малко разходи...

— Аз върнах парите! — прекъсна го Том, който беше започнал да се вбесява от безсмислените дрънканици на Ленгланд. — Вкараха пет милиона от собствените си пари в „Таурус“ и реализирах активно салдо от два и половина милиона от маржа в курсовите разлики.

Раменете на Ленгланд увиснаха, а устата му зина отчаяно.

— Как? Откъде...

— Защо не идеш да вземеш по още едно питие? — подкани го Том презрително.

Докато Ленгланд слизаше несигурно по стъпалата, Том започна да обмисля възможностите си. Джеф може би беше твърде замаян, за да го осъзнае, но сега вече щяха да ги изхвърлят. Фактът, че не липсваха пари, щеше в най-добрия случай да ги спаси от съд. Поне в това отношение Джеф може би е прав. Каквото и да му беше казал Том в Цюрих, за да го накара да мълчи, истината беше, че никоя банка не иска скандали. Вътрешният ѝ контрол ще бъде изложен на съмнения и самата тя може да бъде глобена. Обаче не биваше да забравя, че Хал Гринхолм беше първокласно лайно, което правеше винаги само това, което му е удобно, и в никакъв случай не би си рискувал задника заради някого другиго.

— Знаеш ли какво, Джеф — каза Том, когато приятелят му се върна с напитките, — хайде да приключваме този разговор.

— Но аз не знаех... — прекъсна го Ленгланд почти разплакан. Защо не ми каза?

— А ти защо не ми звънна, преди да хукнеш при Гринхолм? — пресече го Клейтън, макар че вътрешно признаваше, че е трябвало да говори с Ленгланд още в мига, когато получи превода от Цюрих. — Добре де, вече е твърде късно за всичко. Ти се върни в Цюрих, а аз ще се оправя.

След тези думи Клейтън се изправи, изгълта остатъка от втория бърбън, завъртя се на пети и тръгна към официалното стълбище.

Докато чакаше пред къщи шофьорът на таксито да му върне рестото, към него се приближи един мъж, чието лице му се стори познато, но не можа да се сети откъде.

— Господин Клейтън — заговори го той и извади една блестяща служебна карта.

Тогава Том си спомни. Казваше се Браун, от охраната.

— Казвам се Мик Браун, сър — потвърди младият мъж и подаде един плик на Том. — Аз съм от...

— Зная — прекъсна Го Клейтън, докато късаше плика.

Вътре имаше писмо от Гринхолм. Обичайните неща: „временно отстраняване... пълна заплата... предстояща..." и така нататък.

Том не се изненада. Писмото завършваше с искане да предаде на Браун ключовете и служебната си карта. Не поискаха мерцедеса. Това щеше да стане по-късно, когато му прекратят договора или го помолят да напусне, каквато беше модата.

Том накара Браун да почака на площада, докато влезе въкъщи, за да вземе ключовете. Карълайн беше в кухнята на приземния етаж и хранеше децата. Трябва да го беше чула да отваря входната врата, но не се провикна както обикновено „Здравей, татенце!“

Вечерята мина мрачно и веднага след като децата си легнаха, той разказа на Карълайн най-важното от срещата си с Джеф Ленгланд. Тя не показва никакви признаци на гняв срещу техния приятел. Том изпита съмнение, че май дори му съчувства.

— Защо го направи, Том? — попита тя безстрастно.

— Предполагам, защото щяха да бъдат, и все още може да стане така, лесни пари.

— Нямаме нужда от „лесни пари“!

— Знам. Съжалявам. Мисля, че след всички тези години банката взе да ми доскучава. Имах нужда от малко адреналин.

— Ако е така, просто си смени работата — каза тя без колебание, но все още учудващо студено, сякаш беше обмисляла цял ден случилото се, изживяла и преодоляла емоционалната бъркотия и сега спокойно обявяваше заключенията си.

— Може би трябваше да го направя — за миг Том се почувства много обезверен, — защото обикновено отстраняването от работа бе само прелюдия.

— И върни парите на Дик — добави тя, пренебрегвайки последните му думи. Стана и заяви, че е уморена. Прибра празните чаши за кафе от масата, сложи ги в съдомиялната, бавно излезе от кухнята и пое нагоре по стълбището.

Том изчака, докато Карълайн си легна, и после тихо се качи в кабинета си на последния етаж. Неотворената сутрешна поща лежеше на бюрото, му, включително писмото от брокера на недвижими имоти, който потвърждаваше, че приема искането на своя клиент. Продавачите, които щяха да са доволни да се отърват от Корстън парк, също се бяха съгласили госпожа Клейтън да задържи ключа, за да може да покаже сградата на строителите и да поиска оферти. Сега това изглеждаше ужасно неуместно.

Отпусна се зад писалището и по навик включи монитора. За негова изненада паролата му за достъп до банковата система още важеше. Нещо бяха пропуснали. Вероятно ще му отрежат достъпа още утре. Той провери стойността на обменните курсове в края на работния ден. Лирата пак беше паднала. Сега предвижданата загуба на „Таурус“ се беше свила до един, и половина милиона лири. Общо два милиона и двеста хиляди, което оставяше положително салдо от два и половина милиона. Плюс спестяванията му и две жилища. Съвсем грубо пресметнато, около пет милиона долара. Дори да загуби работата си, това е добро ново начало за човек, който иска да си върне живота. Взе решение: утре ще отстъпи сметката на Дик. Цялата сума. Разбира се, с изключение на петте милиона. Това са неговите петстотин шейсет и седем хиляди триста осемдесет и четири долара и двадесет и два цента плюс лихвата от малко над три процента, парите на неговия дядо. Ще подпише договор за деветдесет дена. През това време ще борави толкова внимателно с парите, сякаш са на банката. Така ще изстиска още един милион от капитала, преди да го върне. Още на сутринта ще се види със Стюарт Хъдзън, за да го накара да направи

проектодоговор, който Дик да подпише. Към него щеше да приложи извлечението от сметката на Пат Клейтън от 1944 г. Като адвокат Дик щеше да разбере, че то ще издържи пред всеки съд. Въпреки това осъзнаваше много добре, че предупрежденията на Дик бяха относно друг вид правосъдие. Нямаше да го убият, преди да изтекат деветдесетте дни — никой не би зачеркнал с лекота тридесет и седем милиона долара. Опасността, ако имаше такава, щеше да се появи след това. Но у него вече се зараждаше идея как да се справи с положението.

След като се види с адвоката, щеше да посети инспектор Арчър и ще го помоли за помощ. Ще му обясни, че неговият дядо е оставил малко пари през 1944, но фактът останал скрит. Че когато той, Том, открил това, предявил претенции за банковата сметка на дядо си съвсем законно й спазвайки всички изисквания, но за съжаление през времето оттогава досега трета страна е внесла значителна сума в тази сметка по причини, които Том не може да разбере. Въпреки че нито едно от тези събития не се е случило на британска земя, анонимно лице е изпратило емисар в Лондон, един американски адвокат на име Ричард Суини, който поискал от Том да върне цялата сума, включително тази, която по право му принадлежи, под смъртна заплаха. Тази заплаха срещу живота му е била отправена в Лондон. Тогава щеше да покаже на инспектор Арчър договора, който ще поиска от Суини да подпише, и да попита дали инспекторът или някой от колегите му би дошъл в хотела в четири следобед, за да поговори с господин Суини.

Том смяташе, че по този начин Дик и Салазар ще разберат, че ако му се случи нещо, полицията ще знае съвсем точно кого да заподозре. Предположи също така, че при това положение ще предпочетат да не клатят лодката, след като крият толкова скелети в гардероба си. Салазар трябваше да осъзнае, че е късметлия. Том не можеше да си представи някой друг банкер или дилър, който, поставен на неговото място, изобщо ще допусне, че може да върне цялата сума.

Утре се очертаваше важен ден. Щеше да застане лице в лице с Гринхолм. Ако неговият началник откаже да говори с него по телефона, ще го сгаци извън банката. Гринхолм беше лайно и страшен егоист. Том щеше да отрече обвиненията на Ленгланд и да заплаши Гринхолм със скандал. Нито един съд в Англия или Америка не би

могъл да докаже кой е собственикът на „Таурус“. Ленгланд нямаше да свидетелства. Веднага щом разбере, че така или иначе ще го уволнят, той ще си затвори устата и ще се присъедини към него в делото за компенсации, което ще заведат. Единственото, с което разполагат, са двата и половина милиона — плод на грешка, която Том е поправил на мига, когато я е открил, и много преди Джеф да отправи своите обвинения. Том приема, че времето му в банката е изтекло, но ще настоява да получи тазгодишните премии и заплата за една година — да кажем, два милиона. В светлината на случващото се сега Том имаше важна причина да получи съгласието на Суини да си запази петте милиона.

След петък никога повече нямаше да види Дик Суини. Щеше да го помоли да предаде на кантората „Байрон“ всички документи, свързани с него, Теса и Клейтънови в миналото или сега. А това, заключи той, щеше да ознаменува края на проклетата банкова сметка в Цюрих.

Той обаче бъркаше.

Високо над океана Ред Харпър не можеше да заспи. Самолетните седалки във втора класа не бяха конструирани за хора по-високи от метър и осемдесет. Обикновено молеше да го сложат да седне до някой от аварийните изходи, но днес беше закъснял и мина късно проверките, затова трябваше да се задоволи с мястото, което беше останало в препълнения с прибиращи се английски туристи „Боинг“ 747.

След срещата във Вашингтон двамата с Хулио бяха пресекли коридора до правния отдел и получиха нужните разрешения за предварителни разпити. В Ню Йорк съдията Крамър се беше съгласил да се срещне с Харпър в кабинета си и подписа ново разрешение за подслушване на служебните и домашни телефони на Салазар. Но Харпър подозираше, че все пак ще пропуснат важни разговори. Салазар използваше цял арсенал от цифрови клетъчни телефони, които не само се прихващаха по-трудно, но й бяха регистрирани на имената на други лица. От правна гледна точка той ги беше взел назаем. Затова властите не можеха да получат съдебно, разрешение да подслушват телефоните на хора, които нямат дори висящо пътно нарушение. А

освен това АБН трудно можеше да проследи чий телефон използва Салазар във всеки момент.

Агентите убедиха доста трудно съдията да разреши подслушването на телефоните на Суини да продължи. Мнението на съдията беше, че щом мишената е Салазар, всеки опит да се подслушват разговори те му с неговия адвокат ще бъдат отхвърлен от съда, ако се стигне до процес. Със сигурност, подчерта съдията, той би постъпил така в своя съд.

Харпър се аргументира, че те не се целят в отношенията между клиента и адвоката му и ако случайно запишат нещо подобно, записът ще бъде незабавно изтрит и няма да се опитват да го използват като доказателство. АБН разполага с доказателства, че „Суини, Тъли, Макандрюз“ и особено господин Ричард Суини са участници в кръг за пране на пари. Той подчерта, че вече има записи на разговори, в които господин Суини нарежда на банката на своята собствена фирма в Швейцария да извърши преводи към сметки, за които се знае, че са контролирани от известен наркобарон. Намерението на Агенцията за борба срещу наркотиците е да представи случая на главния прокурор, което ще доведе до отделно обвинение срещу господин Ричард Суини. На тази основа, но след като постави редица допълнителни изисквания, Крамър се съгласи. Въоръжени с този жизненоважен документ, агентите на АБН се върнаха право в нюйоркската централа и изпратиха двама специалисти по телефоните да работят на „Саут стрийт“. Поискаха също така още два екипа, за да подслушват двамата Салазар. След това седнаха да прочетат най-новите разпечатки от разговорите на Суини. Те потвърдиха подробностите за пътуването на адвоката до Англия и неговото намерение да измъкне пари от човек на име Том Клейтън. Също така се изясни, че Суини е получил четиридесет и седем милиона долара от банка в Джорджтаун, Каймановите острови, които на свой ред е превел на банки в Испания и Уругвай. Адвокатът беше предал тази информация на някой си д-р Шпеер в Сан Хосе, Коста Рика. Това ги изненада. АБН не разполагаше с досие на някакъв д-р Шпеер, свързан с трафика на наркотици, и Коста Рика не се смяташе за невралгичен район в това отношение. Ето още нещо за разследване. Тъй като нямаше какво повече да правят в Ню Йорк, Харпър и Карденас помолиха за транспорт до летище „Ла Гуардия“, за да се приберат в Маями.

В сряда отново планираха нещата. Бяха почти сигурни, че до петък ще успеят да ужилят колумбиеца с петдесет милиона долара, но след това какво? Моралес беше влязъл в лигата на големите играчи едва преди около осемнадесет месеца. Преди това той беше просто един от многото бивши помощници на Ескобар, които си съперничеха за останките от империята на своя бивш началник. В този бизнес разликата в заплащането между началника и дори най-високопоставените му помощници беше значителна. Преди смъртта на Ескобар Моралес едва ли е изкарвал повече от петдесет хиляди месечно, и то в най-добрия случай. Сега не можеха да кажат точно колко печели. Вероятно между сто и двеста милиона долара годишно.

Преди години колумбийското правителство беше хвърлило армията срещу Меделин, град, който по това време контролираше три четвърти от кокаиновата контрабанда от Южна Америка. Картелите рухнаха, но търговията продължи, защото нова, група наркобарони запълни вакуума, създаден от търсенето, в новата наркостолица — град Кали, разположен само на четиристотин километра от Меделин.

Новият картел растеше бързо, четири или пет организации успяха да си извоюват властващи позиции, а по тяхната периферия работеха още около две хиляди по-малки групи. Всички тези групировки контролираха 80 от световния пазар.

Когато дойде времето, САЩ и колумбийските власти щяха да ударят здраво и Кали, но точно сега на Харпър му се откриваше възможност да пипне Моралес и само по себе си това щеше да е значително завоевание. От всеки похарчен за кокаин долар в Америка петнадесет цента влизаха в неговия джоб, затова АБН нямаше да пропусне тази възможност. Ако Моралес можеше да си позволи да изгуби петдесет милиона долара, те просто трябваше да се погрижат да му нанесат още по-тежък удар. В това отношение брънката Суини — Салазар беше особено важна. Карденас повтори още веднъж, че техните възможности биха пораснали, ако се върне отново в Меделин. Харпър трябваше да се съгласи и затова, както се бяха уговорили предварително, Карденас позвъни на Ромуалдес вкъщи. Един прислужник му обясни, че не очакват кмета преди седем и половина. Това означаваше най-малкото, че е жив и мъдро не Се е изповядал на Моралес. Фактически точно в този момент кметът беше доста жив, с лице заровено между бедрата на Алисия. Каквото имаше да се случва,

когато Моралес откриеше, че парите му ги няма щеше да стане другата седмица. Междувременно Харпър искаше, да разбере повече за Лондонската връзка.

Кой беше този Клейтън?

Защо от него се очакваше да плати на Суини?

Ако Харпър можеше да предизвика ареста на Суини в Лондон, АБН щеше да има ход напред. Суини нямаше да разполага нито с контактите, нито с ресурсите, които имаше у дома. Откъснати от обичайната обстановка, хората по-лесно се пречупват. А като премия Харпър може би щеше да научи кой е Клейтън. Ако е британец, това ще е малък подарък за момчетата от Скотланд ярд. Беше обещал на началника на управлението, че Карденас няма да се набърква в операцията срещу Кали. Но ако успеят да разкрият пътя на парите от Меделин, могат да се приближат и до съкровищницата на другия картел. Докато армията се подготвя да нанесе удар, най-добрият начин да се пречи на контрабандата на наркотици е да се предизвиква хаос във веригата за пране на парите. Ако АБН успее да запуши каналите за изпращане на парите за пране, наркобароните ще трябва да натъпчат къщите си с банкноти и няма да могат да се възползват от това богатство. Така натискът срещу тях ще се увеличи и те ще станат невнимателни. Ред Харпър щеше да замине за Лондон още тази нощ, а Карденас щеше да души в Коста Рика, след което ще се върне в Меделин, като мине по същия маршрут, който беше използвал, за да избяга.

Шест часа по-късно Харпър се размърда в седалката си, за да раздвижи кръвта в долните си крайници. Без да обръща внимание на филма, който прожектираха, докато летяха на изток за среща с изгряващото слънце, той прехвърли наум фактите, с които разполагаха.

Първо: Моралес се готви да похарчи големи пари в Меделин. Той се нуждае от петдесет милиона долара, които ще дойдат на два транша, за грандоманските си планове. Едната половина се очакваше от Уругвай, а другата от Испания.

Второ: Източникът на тези пари беше Креди суис в Женева, като сумата е преведена от сметките на правната кантора „Суини, Тъли, Макандрюз“.

Трето: Моралес няма да получи парите си. Шефът на Харпър получи съобщение от Държавния департамент, че сметките в Уругвай

и Испания са замразени.

Но имаше много неща, които АБН не знаеше. Кой е Том Клейтън? Кой е Енрике Шпеер? Защо Суини е в Лондон и как всички се наместват във връзката Моралес — Салазар? Харпър смяташе, че ако успее да отговори на тези въпроси, ще нанесе съкрушителен удар на Моралес и може би ще прибере двамата Салазар за дълго време.

От „Хийтроу“ той отиде направо в своя хотел, четиризвездния „Британия“ на площад „Гросвенър“ срещу американското посолство. След горещ душ и здрава закуска той тръгна лениво надолу по „Гросвенър стрийт“ и влезе в голямото здание на посолството през страничната врата. Вътре показа на дежурния морски пехотинец служебната си карта от Департамента по правосъдието. Упътиха го към офиса на ФБР на третия етаж. Специален агент Дрейк вече го чакаше.

— Един посетител — започна Дрейк, като погледна бележките си. — В сряда следобед. Метър и осемдесет, около деветдесет килограма, бял, черна къдрава коса. Модни дрехи, американски акцент. Име неизвестно.

— Колко време прекараха заедно? — попита Харпър.

— Съжалявам. Не забелязах кога е влязъл. Замина си с такси. Успях да измъкна част от адреса от портиера — „Кенсингтън скуеър“, но не разбрал номера.

— Благодаря. Британците включиха ли се вече?

— Да. Снощи го поеха.

Харпър щеше да звънне по-късно в Скотланд ярд, но сега имаше нужда от малко помощ от ФБР. Възможно ли е Том Клейтън да е американец? Вече бяха прекарвали името през базите данни на АБН, ФБР и полицията на Ню Йорк, но нищо не намериха. Имаше шестдесет души с името Томас Клейтън, които притежаваха нюйоркски шофьорски книжки. За трима излязоха данни за дребни простъпки, превишаване на скоростта и сбивания в барове. Не разполагаха с ресурсите, за да проверят всички тези хора. А и освен това връзката беше прекалено слаба. Харпър беше решил, че Клейтън е британец.

— Посолството разполага ли с регистър на американските граждани, които живеят в Лондон?

— Зависи — отговори Дрейк. — Те не са длъжни да се регистрират. Някои го правят доброволно, а важните персони ги включваме в списъците за разпращане на покани — изложби, Четвърти юли и така нататък. Отседналите за по-дълго вероятно фигурират в регистрите на данъчната служба.

— Къде другаде можем да проверим?

— В списъка на членовете на търговската камара, търговските справочници за банки, застраховки, индустрии по вид и... в лондонския телефонен указател.

Те се спогледаха глуповато ухилени. Дрейк взе тежкия том от лавицата зад гърба си и отвори на К.

— Клейтън, Т. Д., „Кенсингтън скуеър“ № 61, Лондон, Запад 8. Какво ще кажеш за този детективски метод?

— Дай да го проверим. Искам да разбера кой е.

В четвъртък сутринта, отспал и готов за акция, Тони Салазар сложи шестте имена с адресите на писалището. Набра първия номер.

— Международен разговор — каза той, стараейки се да имитира възможно най-добре операторите на Ей Ти Ти. — Търсят господин Том Клейтън от Ню Йорк. Ще приемете ли разговор за ваша сметка?

— Том Клейтън? — Аз съм Тери Клейтън. Какво за моя сметка?

— Господине, там ли е Том Клейтън?

— Тук няма Том Клейтън, приятелче. Казвам се Тери Клейтън. Кой се обажда?

— Извинете, сбъркал съм номера — Салазар затвори и задраска първия адрес.

Второто обаждане доведе до същия резултат, като се изключи това, че Тревър Клейтън избълва няколко благословии, задето са го събудили „посред нощ“. Салазар погледна към часовника. Десет и четиридесет и пет. Замалко да му каже какво мисли по въпроса, но устоя. На изкушението и затвори.

Обаждаме номер три. Никой не вдигна. Щеше да звънне по-късно. При обаждане номер четири слушалката вдигна Томас Клейтън лично, но попита кой се обажда, преди да се съгласи да плати, защото, както той обясни, не познавал никого в Ню Йорк. Салазар се престори,

че пита обаждания се за името му, след това се извини и обеща пак да звънне.

Салазар се почувства несигурен. Мъжът не звучеше като американец, но не говореше и като англичаните, които беше срещнал досега. Трябваше да го провери. Сложи чавка на адреса.

Номер пет се оказа Таня Клейтън, а при обаждане номер шест се включи телефонният секретар. Женски глас с определено английски акцент. Той не остави съобщение, но си отбеляза номера за повторно прозвъняване по-късно. Три установени и три неизвестни. Ако мишената му изобщо живееше в града.

По обяд слезе в кафенето да хапне нещо, а след това си купи малка пътна чанта от магазина на хотела. Занесе я в стаята, където я напълни с тоалетни принадлежности, няколко ризи и малко бельо. Взе своя справочник „От А до Я“ и пистолета и излезе да се повози с бентлитото.

Взе си стая с изглед към полето в мотел „Скайпорт“ близо до Дачет, като заяви, че ще остане три нощи — бащата на Тони беше дал на Суини срок до петък. Извади съдържанието на чантата и го разхвърля из стаята. Разбута леглото. След това се опита да телефонира още веднъж. Том Клейтън номер две вдигна и заяви, че е готов да плати разговора.

Тони Салазар малко се обърка, но бързо се усети, че мъжът е пиан, и затвори. Във всеки случай според привлекателната рецепционистка адресът беше в един от не дотам атрактивните квартали. Щеше да се върне отново към него само ако не постигне резултат с останалите двама. На последния номер, който беше набрал сутринта, все още отговаряше телефонният секретар. Така останаха само два адреса за проучване: Томас Клейтън, югозападен Лондон 7 и Т. Д. Клейтън, западен Лондон 8. В справочника видя, че двата адреса са доста близко един до друг. Уверен, че лесно ще ги открие, той заключи стаята и подкара обратно към града.

Паркира автомобила в „Куинсгейт гардънс“ и закрачи небрежно по улицата. Мина покрай номер 57 и огледа внимателно къщата. Тя беше триетажна с елегантни колони на предната веранда, но под звънеца нямаше табелка с име. Днес Тони Салазар нямаше друга работа, освен да намери копелето, което беше задигнало парите. Затова

си купи вестник, върна се в колата и търпеливо зачака. Рано или късно все някой щеше да излезе.

Не му се наложи да подлага търпението си на изпитание. Черен „Ягуар“ спря пред къщата и шофьорът изскочи пъргаво за да отвори задната врата. Баща, майка и две малки момчета слязоха и поеха към входната врата. Всички бяха добре облечени и с изискан външен вид. Децата хукнаха нагоре по стъпалата към верандата, а мъжът извади ключовете от джоба си.

Проклет да съм, измърмори под нрс Салазар, шибани хитреци!

След като поклати объркано глава, той отново разгледа картата и запали двигателя. Още една проверка. Мина с бентлито край площад „Кенсингтън“ № 61. Много хубава къща на прекрасен площад. Беше готов да заложи десет към едно, че е на неговия човек. Не можеше да си намери място за паркиране на площада. На ъгъла от другата страна на площада срещу № 61 намери обществен телефон.

— В момента Том го няма. Кой се обажда?

— Казвам се Тери. От Ню Йорк — отговори съвсем естествено Тони: — В банката ли е?

— Не, днес си взе свободен ден. Ще се прибере около девет и половина.

— Благодаря. Ще се обадя тогава.

— Госпожо Клейтън, имате много секси глас — каза той високо, след като остави слушалката. — Нямам търпение да видя и останалото.

Щеше да се върне по-късно. Зная телефонния ти номер, Томас Клейтън, каза си наум, докато се връщаше към колата. Зная къде работиш и къде живееш. Единственото, което остава да ми кажеш, е къде държиш парите.

Междувременно щеше да пообиколи и да види какво може да свали, а и нали трябва да се порадва на колата.

Хулио Карденас пристигна в Коста Рика от Маями и си взе стая в тризвездния хотел „Колон“ в центъра на Сан Хосе. Харпър му беше разрешил да прави каквото намери за добре, но и дума не можеше да става да се изправи лице в лице с Шпеер. Предварителните проучвания

бяха извадили наяве един преуспяващ адвокат по търговски дела, единствения човек всъщност с такава фамилия в града.

Работата на Хулио беше да изрови малко повече информация за него. Присъствието на американските служби в тази централноамериканска република не беше особено силно, може би един представител на ЦРУ, който обикаля и съседните страни, така че едва ли доброволно би предложил помощ. Страната не представляваше заплаха за Америка, наркотрафикантите до голяма степен я заобикаляха и в посолството нямаше представител на Департамента по правосъдие. Преди няколко години, когато Веско^[1] ограби инвестиралите в Инвесторс оверсийс сървис АД, Съединените щати бяха притиснали властите с обичайните дипломатически заплахи. Фактът, че между двете страни няма споразумение за екстрадиция, превръщаше малката държавица в изкусително място за всички, които искаха да избягат от американските власти. Стигна се до размяна на мисли за търговските отношения и американската помощ. Веско беше принуден да си намери ново убежище и след тази история малцина наркотрафиканти се бяха опитвали да се скрият тук.

На сутринта Карденас отиде в посолството и беше приет от втория секретар. Хулио обясни, че Департаментът по правосъдието проявява интерес към Енрике Шпеер, но не спомена нищо за АБН.

Дипломатът му даде малкото информация, която може да намери.

Очевидно Шпеер беше изряден гражданин. По рождение костариканец, завършил право в Мексико и собственик на процъфтяваща консултантска кантора в областта на търговското право. Много фирми търсели неговите услуги. От време на време пътувал до карибските страни и континента, но никога не е кандидатствал за американска виза.

— Защо Департаментът се интересува от Шпеер? — попита човекът от посолството.

— Не от него специално — обясни Хулио. — Знаем, че един от неговите клиенти е престъпник, както и че работи със заподозряно в пране на пари лице в Ню Йорк. Шпеер не ми звучи твърде латиноамериканско.

— Тук живеят много потомци на европейци и от Източна, и от Западна Европа. Мнозина са пристигнали след двете войни.

— Германец ли е?

— Предполагам.

— Как Изглежда?

— Около четиридесетте, слаб, рус, висок малко над метър и седемдесет. Независимо от времето винаги носи костюм. Ерген, канят го на всички приеми.

— Родителите му тука ли са родени?

— Това не знам и не бих могъл да питам службите, без да посоча причина.

— Молбата ни е да го държите под око и да ни информирате за всичко, което прави впечатление.

— Нямате ли собствени хора, на които това е работата?

Хулио се усмихна уморено. Беше срещал и преди такива дипломати. Живееха в безкраен кръг от политически коктейли, забравили напълно кой плаща сметките им.

Разходи се из „Плаза Индепенденсия“ и се настани в едно кафене близо до кантората на Шпеер. В Коста Рика всички се прибираха за обяд. В един и петнадесет Шпеер излезе и се отправи към паркирания отпред ленд роувър. Изглеждаше умислен и разтревожен. Карденас успя да го заснеме три пъти. За момента трябваше да се задоволят с толкова. Пъкна филма в един подплатен плик, адресира го до седалището на ЕЛ БИД в Маями и го пусна от хотела. След това си събра багажа и взе такси до летището. В Каракас мина през митническата и паспортната проверка като Хулио Роблес с официалния си паспорт и картата на служител на ЕЛ БИД. После хвана самолета на компанията за вътрешни полети „Аеропостал“ до Маракайбо, където го чакаше пилотът на АБН със своята „Чесна центурион“, за да измине с него предпоследната част от пътуването.

Излетяха в източна посока, направиха обратен завой и полетяха над петролните платформи в плитките води на голямото езеро, което беше дало името на града. Започнаха да се изкачват, за да прелетят над Сиерас де Перия, местност, която бележеше границата с Колумбия. Оборудвана със сателитна навигационна система, малката „Чесна“ не се затрудни да открие късата писта на мините „Сезар“. Дежурен беше същият ръководител на смяна. Лицето му грейна, когато видя двете бутилки с черен етикет.

— Идвай винаги, когато имаш нужда — каза той с добродушна усмивка, като подаваше на Хулио ключовете от колата.

Тепърва го чакаше дълго пътуване, повече от шестстотин километра по лоши пътища, но Роблес нямаше търпение да поднови старото си приятелство с меделинския кмет.

Шпеер наистина беше загрижен. Беше звънял на „Банесто“ в Севиля, защото знаеше от Суини, че трансферите от Швейцария са извършени. Ядоса се заради неочакваното забавяне, но реши да не го прави на въпрос. Тъй като беше уверил Моралес, че всичко е наред, тази сутрин поиска да се увери в това лично.

Тогава избухна бомбата.

Двадесет и четирите милиона долара наистина бяха пристигнали от Швейцария, за да закръглят сумата. За съжаление обаче по заповед на финансовото министерство сметката на строителната фирма „Малага“ беше замразена. Шпеер попита защо е предприета тази мярка, но банкерът не отговори категорично. Има съмнение, каза той предпазливо, че определени суми може да са свързани с незаконно пране на пари. С проблема се оправя ръководството от седалището на „Банесто“ в Мадрид. По-добре д-р Шпеер да попита там.

Адвокатът си записа номера и името на човека, с когото трябва да разговаря, но нямаше намерение да го направи незабавно. Вместо това се обади в „Банк о Насионал“ в Монтевидео. Там положението беше същото, но началникът, с когото разговаря, беше по-прям:

— Властите тук смятат, че това са мръсни пари. По-точно от наркотици. Не може да се оперира с тях, докато не приключи разследването.

Все пак той се съгласи да потвърди, че парите от Женева са пристигнали и преди да бъде блокирана сметката, балансът ѝ бил над двадесет и пет милиона долара.

Шпеер остави слушалката на вилката и започна да обмисля последиците. Фирмата „Малага строителство“ беше чиста. Нямаше нищо, което можеше да я свърже с Моралес. Шпеер лично я беше създал още в началото на връзката си с колумбиеца. Нарочно беше избрал за седалище Испания, защото не вярваше в съмнителни офшорни фирми, след като парите са вече изпрани. Сериозните банки гледаха на подобни фирми с подозрение и с готовност сътрудничеха с властите, ако възникнеше проблем. Испания и Англия бяха най-

добрите места за такава дейност. В Испания администрацията работеше небрежно и на никой не му пукаше какво вършат испанските фирми извън страната. От различни части на Латинска Америка можеха да се прехвърлят пари, маскирани като печалби от измислени проекти, и щом реализираш малко печалба и си платиш корпоративния данък, властите те оставят намира да си гледаш бизнеса.

В Англия човек можеше за пет минути да регистрира фирма с капитал по-малко от сто лири. Пощенски кутии на призрачни фирми струваха по пени дузината, а наетите за фасада управители не задаваха твърде много въпроси, когато им се връчеше списък с несъществуващи директори. Фирмите редовно си внасяха данъчните декларации, обявяваха около 6 печалба и плащаха 20 от нея като данък — реални разходи от цент и половина на долар, за да се снабдят мръсните пари с правдоподобно родословно дърво.

Очакванията на Шпеер бяха, че в течение на следващата година на Моралес щеше да се наложи да подслони още сто милиона долара. „Малага строителство“ беше само една от дузината фирми фантоми, които бяха нужни на Шпеер, за да изпълни тази задача. Сега всичко се проваляше и той не можеше да разбере защо. Най-много четирима души знаеха истината за „Малага“: Шпеер, Салазар, Суини и самият Моралес.

В момента голямата част от парите на наркобарона се управляваше от Салазар. Той беше полезен с големия си опит в прането на пари. Моралес докарваше куфарите си в една банка на Гранд Кайман и след три месеца парите се появяваха някъде другаде, минали по господ знае какъв маршрут. Шпеер не знаеше, нито го интересуваше. Но Моралес беше оставил и узаконените си пари при Салазар, а това Шпеер смяташе, че може да промени. Той не беше по-глупав от Салазар и неговите методи бяха по-добри. Надяваше да доживее деня, когато Моралес ще прехвърли управлението им на него. Да остави Салазар да ги пере, както той си знае, но след това да предостави управлението им на Шпеер. Той беше служил добре на Моралес и очакваше най-накрая и това да стане. Тогава д-р Хайнрих, бивш Енрике, Шпеер ще открие в Бавария една небиеща се на очи кантора и ще спечели богатство, инвестирайки парите на своите клиенти в Европа. Възможностите бяха неограничени. Моралес само щеше да предостави стартовия капитал.

А сега да вземе да се случи този гаф.

Някой беше открил връзката между „Малага“ и кокаина и причината за това не беше нито Шпеер, нито Моралес. Оставаха Суини и Салазар. Възможно ли е да са проявили непредпазливост? Нямаше какво друго да направи, освен да каже на Моралес, че парите му няма да пристигнат. Не му харесваше тази перспектива. Лесно можеше да се досети как ще реагира неговият клиент на загуба от петдесет милиона долара.

Същата сутрин Том Клейтън отиде да поработи на етажа над своята спалня. Седна на писалището си в седем и тридесет и нахвърли черновите на два документа. Първият беше договорът, който Суини трябваше да подпише. В него се признаваше, че сметката на Клейтън е принадлежала на дядо му и на негов партньор, клиент на „Суини, Тъли, Макандрюз“, който не желае името му да се споменава. Понататък се удостоверяваше, че след смъртта на Пат Клейтън титуляр е станал синът му Майкъл Клейтън, а след неговата смърт — Том. Като изпълнители на завещанията на Патрик и Майкъл Клейтън „Суини, Тъли, Макандрюз“ потвърждаваха верността на тези факти.

Договорът също така постановяваше, че балансът на сметката на Клейтън не се разделя поравно между страните, а частта, която се полага на Томас Клейтън, възлиза на пет милиона долара. Тъй като тази сума вече е изплатена на Томас Клейтън, оставащата част от баланса е собственост на неназования партньор на Патрик Клейтън и Ричард Суини поема отговорността за предоставянето ѝ на своя клиент. Договорът изясняваше, Том се постара да подчертае това, че Майкъл и Томас Клейтън не са имали нищо общо с неназования партньор, нито знаят неговото име и с какво се занимава. Предвид времетраенето на банковите процедури средствата ще бъдат предоставени на адвокатската кантора след деветдесет дни.

Вторият документ беше лична клетвена декларация. В нея Томас Клейтън заявяваше, че докато е упражнявал правата си според изискванията на бащиното си завещание, е посетил „Юнайтед кредит банк“ в Цюрих, за да прибере баланса от сметката на името на Майкъл Клейтън. Той с изненада разбрал, че в добавка към петте милиона долара, които очаквал, е открил, че по сметката са внесени още

тридесет и седем милиона. Тъй като не успял да разбере какъв е източникът на тази огромна сума, я е оставил недокосната и се обърнал към изпълнителите на завещанието на покойния си баща „Суини, Тъли, Макандрюз“ и лично към Ричард Суини за обяснение, Господин Суини заявил, че един от неговите клиенти, Джо Салазар, е използвал от години тази сметка, като подправял подписите на Патрик и Майкъл Клейтън. Освен това господин Суини признал, че тези средства идват от криминални дейности. Господин Суини, който е участник в тази измама, пристигнал в Лондон, за да вземе не тридесет и седем, а четиридесет и три милиона долара от Томас Клейтън. Потвърдил, че неговият клиент иска цялата сума и че неизпълнението на това желание ще стане причина Томас Клейтън да бъде убит.

В осем и половина Том свърши с черновите, прочете ги отново и ги прибра в чантата. След това се зае с терминала и с учудване установи, че още има достъп до системата на банката. Швейцарският франк се беше покачил с още шест цента спрямо английската лира. Това му достави удоволствие по две причини. Първо, двадесет и петте милиона лири, които му бяха предоставили неговите работодатели, се бяха превърнали в петстотин милиона и показваха девет цента печалба. Това беше възвръщаемост от осемнадесет милиона лири стерлинги или 72 от изложените на риск суми. Ето ги аргументите, с които ще се изправи срещу Гринхолм.

Освен това личната загуба на Том чрез „Таурус“ беше намаляла с повече от милион долара. Прищя му се да има куража незабавно да удвои сумата, но реши да го дава по-предпазливо. Все още имаше време.

В девет позвъни на Стюарт Хъдзън, извини се, че се обажда в последния момент, и помоли за спешна среща, за да обсъдят два документа. Разбраха се да се видят в десет и половина в кантората на Стюарт.

След това се обади в Скотланд Ярд и най-накрая успя да се свърже с главен инспектор Арчър. Обясни кой е, спомена Пит Андрюз и помоли за бърза консултация. Арчър му отговори дружелюбно, попита как е Пит и прие да се срещне с Том около четиринадесет часа в кабинета си.

Том нямаше желание да спори с Дик Суини по телефона, затова му написа бележка, че ще го посети в петнадесет и тридесет, и я пусна

по факса на хотела, като в горния край на листа надраска с големи букви: СПЕШНО!

— Не е лошо — каза Хъдзън с усмивка, като прочете първия документ. — Като за банкер си се справил много добре.

— Стюарт, трябва ми веднага — припомни му Том.

— Добре. — Хъдзън задраска няколко изречения и ги перифразира, промени две-три думи и след като отново прочете документа, даде го на секретарката си да го препише на чисто. После се зае с клетвената декларация и усмивката му се замени от смръщване. През това време Том се опитваше да омаловажи ставащото, като хвърляше стрелички по мишената, която висеше на стената в кабинета на неговия приятел.

— Какво възнамеряваш да правиш с това? — попита Хъдзън, като остави черновата на бюрото.

— Бих искал да го оставя при теб за всеки случай — отговори Том и метна още три стрелички.

Хъдзън прочете още веднъж четирите изписани на ръка страници.

— Том — попита той мрачно, — наистина ли смяташ, че Суини го е казал сериозно? Че онзи тип Салазар ще те убие?

— Не зная — каза откровено Том, — но сигурно скоро ще разбере.

— Заслужава ли си?

— Пет милиона долара, човече! Мои са си!

— Мога да ти дам пет милиона на заем, ако си закъсал — предложи полушеговито Хъдзън.

— Гледай си работата, Стюарт — отговори Том и замахна на ужим към него със стреличката, — и се захващай да го оправиш.

— Мислил ли си да отидеш в полицията?

— Там отивам, след като свърша тук. Уговорих си среща в Скотланд ярд.

— Възнамеряваш ли да им предоставиш копия от тези документи?

— Не — твърдо заяви Том. — Ще покажа копие от клетвената декларация на Суини, за да каже на Салазар, че ще се появи на бял свят веднага щом ми се случи нещо. Искам да я оставя при теб. Ти ще свършиш тази работа, ако се стигне дотам.

— В такъв случай — тържествено заяви Хъдзън, — ако декларацията трябва да играе ролята на застрахователна полица, мисля, че трябва да попълниш празнините.

Сега дойде ред на Том да загледа изненадано.

Хъдзън обясни:

— Имам предвид да ми разкажеш всичко. Имената, адресите, датите, сумите. Така ще покажеш на Суини, че не се шегуващ. Ако са толкова зли, колкото казващ, това може да те опази жив.

Том размисли и се съгласи. През следващите тридесет минути той говори пред включения диктофон на своя приятел. Започна да разказва историята от самото начало. Контрабандата на алкохол и сдружаването между Пат и Салазар, как са измамили баща му, като не са му казали за сметката, и как Том е научил за банковия депозит. Той показва на Стюарт старото извлечение от „Юнайтед кредит банк“ и преразказва всичките си разговори със Суини, като не скри нищо.

Когато свърши, секретарката на Стюарт се появи с напечатаните договори. Хъдзън ѝ даде диктофона и поиска да свали на хартия съдържанието. Том го погледна тревожно, но Стюарт го увери, че е чувала далеч по-страшни работи. Прегледаха още веднъж първия документ и Стюарт даде две копия на Том, едното за Суини да го занесе в Ню Йорк, а другото за него самия. Третото копие щеше да остане в архива на Хъдзъновата кантора.

— Фактически — каза адвокатът — договорът трябва да бъде подписан от Салазар. Затова го написах така, че Суини да го подпише от името на своя клиент. За твоите дела това няма значение.

След това Хъдзън помълча неловко и смотолев:

— Карълайн ми се обади.

— Карълайн? За какво? — раздражено попита Том.

— Успокой се, Том. Просто се е уплашила — Стюарт започна да си играе с един телбод.

— И плаче на рамото на старото си приятелче, така ли? — попита двусмислено Том и веднага съжали за казаното.

— Чуй ме — твърдо каза адвокатът, — вадиш куп подозрителни пари и играеш тъпи игрички с фючърси. Отстраняват те от работа. Всичко това ѝ се стовари в течение само на една седмица. Бъди разумен. Тя се тревожи за теб. Аз съм стар ваш приятел. Знаеш това.

Няма да направя нищо без твоето одобрение, но може би мога да помогна.

Стар какво? Стар приятел или стар любовник?

За миг Том погледна блуждаещо към Стюарт и след това се ядоса на самия себе си, че изобщо си е помислил подобно нещо. Карълайн не заслужаваше такова отношение.

— Нека опитам по моя начин — каза той. — Ако имам нужда от помощ по някой от двата проблема, ще се обърна към теб. Може би... ако поговориш с Карълайн... ще успееш да я успокоиш... — гласът му заглъхна.

— Разбира се, обещавам ти.

— Не искам да я загубя!

— Няма — искрено го увери Хъдзън.

На Том му се доця да бъде и той толкова сигурен.

Нямаше какво повече да си кажат или да вършат, докато секретарката сваляше клетвената декларация от записва, затова през следващия час поиграха на стрелички.

Моралес слушаше Шпеер, без да го прекъсва. Зададе един-два въпроса, но гласът му не разкриваше какви са действителните му чувства. Когато докладът приключи, той каза на Шпеер да остане край телефона. Ще си помисли за момент какви могат да бъдат последствията и ще му се обади.

Хвърли бегъл поглед на архитектурните макети, излезе навън дълбоко замислен и пое през градината. Пазачите в горите получиха съобщение, че шефът се разхожда наоколо, и удвоиха своята бдителност. Тупак го следваше безшумно на няколко крачки.

Бяха му спрели петдесет милиона долара. Би могъл да го приеме. Ако сметките в Испания и Уругвай са били замразени едновременно, сигурно са намесени американците. Въпросът беше как са разбрали.

Информацията трябва да е изтекла или в Ню Йорк, или в Меделин. Не смяташе, че Салазар може да се е раздрънкарал, макар че понякога се тревожеше, че федералните изнудват Перача и той може да сключи сделка с тях. Шпеер го беше уверил, че това е невъзможно, защото в бизнеса са намесени много клиенти, включително парите на мафията. Ако Салазар пропее, смъртта му е гарантирана. Моралес

повярва на това. Салазар не му изглеждаше като човек, който ще приеме за цял живот скромна самоличност в Програмата за защита на свидетелите.

Шпеер?

Едва ли. Енрике беше амбициозен и предвидлив човек и, подобно на него самия, би предпочел да си осигури спокойно бъдеще. Моралес знаеше, че парите, които в момента носи в джоба си, са достатъчни, за да изпрати човек в Коста Рика да взриви Шпеер заедно с къщата му и да го прати в царството небесно. Сигурно и Енрике Шпеер знаеше много добре това. Не, не е и Шпеер. Тогава кой?

Ще се върне на този въпрос по-късно. Първо трябва да избере следващия си ход. Ако не извади още петдесет милиона, фондацията ще се окаже мъртвородена. Но за да направи това, трябваше да извърши нещо, което беше табу в неговия занаят: да използва законните си пари и да ги върне там, откъдето бяха дошли. Ако постъпи така, рискува да остави следа, която да свърже безукорните му инвестиции с работата му в Меделин. През изминалия месец беше изпратил още шест милиона на Каймановите острови и сега те бяха в ръцете на Перача. Разполагаше с половин милион в къщи и с още два в Насау. Но те не бяха достатъчни. Досега Ромуалдес сигурно вече е казал на всички предприемачи, че парите им са на път. В края на седмицата новината, че чековете са без покритие, ще е стигнала до Кали. Нориега или фамилията Ортега моментално ще подушат кръвта. Разчуе ли се, че Моралес не може да си плаща сметките, ще пристигнат посред нощ с пикапите, за да го отведат със семейството му. По ирония на съдбата единствената защита, на която може да разчита, е полицейският обръч, разположен около Меделин.

Така възможностите се сведоха до две. Плати сега или бягай. Салазар държеше повече от шейсет милиона негови пари. Всички бяха законно инвестирани за дългосрочен растеж. Дори ако Моралес ги поискаше незабавно, щяха да минат дни или седмици, докато ги получи. А ако зад цялата бъркотия стоеше Перача, може би никога няма да ги види.

Трябва да напусне Колумбия. Не му остава друг избор. Ще лети със собствения си самолет до Панама и дори няма да излезе от салона за транзитни пътници, докато не хване първия полет на юг. За начало Рио или Буенос Айрес ще свършат работа. След това ще види. Човек, с

шейсет милиона долара може да плаща на скъпи адвокати и да си намира приятели. Но първо трябва да се оправи в Меделин. Ако американците бяха получили информацията от някого там, целият град трябва да разбере, че не си струва да ядосваш дон Карлос. Глупакът Ромуалдес ще е първият.

Той се обади на Шпеер и нареди да изтегли всичките му инвестиции от контрола на „Салазар Ко“.

Том Клейтън пристигна в Скотланд ярд пет минути по-рано и беше придружен до кабинета на Арчър — просторен модерен офис с прекрасна гледка към Темза — на четвъртия етаж. Главният инспектор изглеждаше точно така, както звучеше по телефона. Макар и на възраст близка до пенсионната, беше висок и слаб. Носеше двуреден черен костюм, който някак си отговаряше на благото му държане. Поздрави дружелюбно Клейтън и го покани да седне на голямото тапицирано махагоново кресло, което, подобно на писалището в стил „Шератон“, не се вписваше в типичното учреденско обзавеждане. Арчър почука лулата си в пепелника, очевидно нарочно, за да даде възможност на посетителя да възрази, ако не понася дима, след това се зае да я пали, но не преди да попита Том с какво може да му помогне.

Том му разказа една съкратена версия на случилото се. Той уточни, че фирмата, която Ричард Суини представлява, е работила за семейство Клейтън повече от век, но че също така обслужват и друг клиент, чието име той не знае, и който сега иска пари от Том. Обясни, че е получил средства, за които е вярвал, че са част от неговото наследство, но сега излиза, че другата страна има претенции за част от тях. Том е готов да върне парите, на които няма право, но е загрижен дали другата страна ще прояви разум.

— Как я кара Пит Андрюз? — изненадващо попита Арчър.

— Прекрасно. Той е добър човек.

— Твърдите, че не знаете името на клиента на господин Суини?

— Арчър зададе въпроса много небрежно, без да вади лулата от устата си.

Въпреки това на Том му светна предупредителна лампичка.

— Честно казано, господин главен инспектор — застрахова се той, — едно име беше споменато. Но само като слух. Не зная със

сигурност чии са тези пари, а единствено, че Суини е тук, за да ги вземе.

— Парите от вашето наследство... къде са те сега?

— Частта, която ми принадлежи, е тук, в Лондон. Остатъкът оставих в Цюрих, където ги намерих.

— Значи Цюрих? — отбеляза презрително полицаят, след което дръпна дълбоко. — Това винаги води до усложнения — и продължи, докато гледаше как димът се вие към тавана: — Господин Клейтън, струва ми се, че би трябвало да говорите с адвокат, а не с полицията. Направихте ли го?

— Да. А той ми каза да ида в полицията.

Полцията кимна леко, сякаш в знак на съгласие.

Не беше твърде сигурен в този господин Клейтън. Историята му не се връзваше напълно. Два часа по-рано Арчър прие посетител от Америка — Ред Харпър от Агенцията за борба срещу наркотиците, който беше препоръчан на Арчър от специалните служби. Харпър информира главния инспектор за връзката между Моралес и Салазар, за операцията по изпиране на пари и своята собствена стратегия да закове Суини в Лондон. Към края на срещата Харпър спомена за възможното участие на някой си Томас Клейтън, американски banker, живеещ в Лондон, за когото смятат, че по някакъв начин се вписва в пътя на парите, макар че Харпър си призна, че няма никаква представа как. Арчър се беше усмихнал многозначително при споменаването на Том Клейтън и беше започнал да чисти демонстративно лулата си. После каза на смаяния Харпър, че въпросният човек ще дойде да се срещне с него в два и то по свое собствено желание. Двамата решиха, че инспекторът ще го изслуша като начало. Харпър ще остане в съседната стая да чуе разговора по включения интерком и в подходящия момент ще се присъедини към тях.

— Вашият адвокат обясни ли ви защо смята случая за работа на полицията? — попита главният инспектор.

— Защото му разказах, че когато вчера се срещнах с господин Суини, той каза, че ако не върна всички пари, включително тези, които ми принадлежат, неговият клиент ще ме убие.

— А, така нещата повече се връзват — възкликна Арчър, който изведнъж се оживи. — Предполагам, че няма свидетели на отправената заплаха.

— Не, но аз ще се срещна със Суини в петнадесет и тридесет и съм сигурен, че ще я повтори.

— Къде ще се състои срещата?

Том му каза и Арчър си записа номера на стаята.

— Да, господин Клейтън — каза Арчър успокоително, оставяйки бележката настрана, — ние можем да ви помогнем. — Той се изправи и тръгна към вратата. Несигурен къде отива полицаят, Клейтън понечи да стане и да го последва, но Арчър му махна да остане на мястото си. — Има един човек, с когото трябва да се срещнете — каза той и отвори вратата на кабинета си.

Мъжът, който влезе, беше висок около метър и деветдесет, с широки здрави рамене и спортна походка. Дебелият му врат и късата подстрижка вероятно щяха да се чувстват по-удобно в униформата на морски пехотинец, отколкото в настоящия скучен костюм с убит цвят. Той влезе и протегна ръка.

— Господин Клейтън, казвам се Ред Харпър от Държавния департамент по правосъдието.

Том сдържано се здрависа с него.

Без да го усуква, Харпър обясни, че името на Том се е появило по време на разследване и е прелетял Атлантика само за да разбере каква е връзката.

— Господин Клейтън — каза той натъртено, — съветвам ви да изясните всичко от самото начало и да не възпрепятствате работата на Департамента.

— Обвинявате ли ме в нещо, господин Харпър? — Клейтън почувства как го обзема ярост, но положи усилия да се сдържа.

— На този етап не — отговори агентът на АБН не по-малко твърдо, — но трябва да отговорите на някои въпроси.

— Питайте — каза Том спокойно, но не можеше да скрие неудоволствието си.

— Да започнем с вас. Кой сте вие? С какво се занимавате?

Том отговори изчерпателно. Име, адрес, занятие.

— Работите в банка, така ли? — попита Харпър впечатлен.

Том кимна в отговор.

— На какъв пост?

Том описа работата си, намеквайки по този начин за нивото на заплатата си. Обикновено това караше държавните служители да

започнат да се подмазват. Също така спомена петте години на „Уолстрийт“, преди да дойде в Лондон, и че баща му е бил професор в Колумбийския университет, а сестра му и нейният съпруг се движат в кръг на сенатори и други високопоставени политици. Три поколения в Америка вече се смятаха за финансова аристокрация.

— Та ето какво искам да кажа, господин Харпър — продължи Том, усещайки, че е спечелил леко надмощие. — Дойдох тук — и той погледна преднамерено към Арчър, — за да се оплача от заплахата, отправена срещу живота ми. А сега вие — той се обърна към Харпър — нахлувайте и се държете така, сякаш съм извършил някакво престъпление. Предлагам да промените отношението си и може би ще стигнем донякъде.

— Възможно е — каза Харпър със съмнение в гласа. — А сега ми обяснете каква работа имате с Ричард Суини.

Разбира се, той беше чул какво разказа Клейтън на Боб Арчър, но не го показва. Във всеки случай беше по-добре да накара заподозрения да разкаже историята още веднъж. Така човек по-лесно забелязва лъжите.

Том се замисли за двата документа в чантата си. Нямаше начин да им покаже клетвената декларация, защото съдържаше достатъчно за завеждане на дело в Швейцария, а тогава парите можеха да бъдат замразени — цялата сума, включително петте милиона, които Том вече притежаваше. Но договорът, с който предлагаше да предаде парите, беше добре съставен.

— Мога да: направя нещо по-добро — отговори Том и вдигна чантата си от земята. Сложи я на коленете си, извади двете копия на договора и ги подаде на двамата мъже. — Това обяснява всичко.

Харпър и Арчър прочетоха документа в мълчание. Американецът първи вдигна поглед от листовите.

— Колко пари са останали в Швейцария? — попита той.

— Не знам — излъга Том.

— Тогава откъде знаете, че пет милиона са ваши?

Том обясни, че дядо му е оставил определена сума по сметката. Той знае цифрата наизуст: 567 384.22. Това е станало през 1944 и оттогава парите са недокоснати.

— Трябваше да се пазаря с швейцарците за лихвата — призна той. — Накрая се споразумяхме за три процента и девет десети или по-

точно за три точка деветдесет и две. Това прави пет милиона долара. Накарах ги да ми ги преведат по сметка в Лондон. Можете да проверите в следващата ми данъчна декларация.

— Тогава за какво сте му на Суини, за да сложи ръка на остатъка? — Харпър не се отказваше лесно.

— Не знам — хладно отговори Клейтън. — Предполагам, че след като банката вече е разбрала, че татко е мъртъв, всичко внасяно и теглено незаконно от негово име сега попада под мой контрол.

— И от банката не ви казаха какъв е балансът?

— Не.

— Намирам това за странно.

— Познавам швейцарските банки — отвърна Том. — Те все още ползват печалбите от Третия райх.

— Дали ще ни кажат, ако ги попитаме?

— След разпореждане на съда — със сигурност — обясни Арчър.

— Господин главен инспектор — каза търпеливо Том, — държавата Израел ги пита от петдесет години и още чака отговор.

— Защо вие не ги попитате? — Харпър беше започнал да губи търпение.

— Не ме интересува. Просто искам Суини или който стои зад него, да вземат парите, скрити в сметката на моя нищо неподозиращ баща, и да се разкарат от живота ми.

— Като, разбира се, изключим незначителния факт, че са ви заплашили с убийство — измърмори Арчър с ъгълчето на устата си, докато разпалваше следващата лула.

— Точно затова дойдох тук — възкликна Том, зарадван от възможността да се върнат на темата.

— Още ли възнамерявате да се срещнете с него, както сте се разбрали? — попита Арчър.

— Можете да сте сигурен.

Арчър кимна одобрително.

— В такъв случай — продължи той съвсем небрежно, — нали нямате нищо против да подслушваме? По такъв начин — продължи той, преди Том да успее да възрази, — щом повтори заплахата за убийство, ще имаме повод за незабавен арест.

Клейтън не беше обмислял подобна възможност. Ако сложат бръмбар в стаята на Дик, нямаше да може да изиграе своя коз — клетвената декларация, която ще подсказе на Салазар, че не може да спечели, ако го убие, и ще е най-добре да приеме тридесет и седемте милиона и да се разкара.

— Разбира се, нямам възражение. Дано го пипнем — съгласи се въодушевено Том, но ясно съзнаваше, че трябва да води много внимателно разговора със Суини.

Подготовката беше завършена много бързо. Някъде от мазето се качи един недоद्याн тип на име Ъркуарт и закачи предавател с големината на кибритена кутийка във вътрешния джоб на сакото на Том. После закрепил с лепенки за гърба на ризата му тридесетсантиметрова антена. Арчър се обади в „Кларидж“ и се свърза с един от заместник-управителите, който се ужаси от идеята да подслушват някого от гостите и решително отказа да изпълни молбата на главния инспектор. Тогава Арчър потърси директора на групата „Савой“, която притежаваше „Кларидж“, негов стар приятел. След няколко уверения, че става дума за наистина сериозно нещо, той получи подкрепата му.

Апартаментът на Суини се намирал на края на коридора и стаята до него беше заета, затова се спряха на помещението отгоре. Ъркуарт потеглил от Скотланд ярд с такси, като носел екипировката си в сак. Том изчака петнадесет минути, след което и той взел такси в същата посока. Арчър и Харпър се качили в полицейска кола без отличителни знаци и влязоха в хотела през задния вход откъм „Брукс мюз“.

Денят на кмета Ромуалдес беше започнал с приповдигнато настроение, което бързо започна да спада. Той се обади на де ла Круз вкъщи и го помоли да дойде в общината в седем и тридесет, за да прегледат отново всички висящи фактури.

Банката вече беше приготвила купчини чекови книжки за „Малага строителство“ и фондацията. Дори ги пуснаха, преди още по сметките да има пари, защото се съобразиха с високото положение на директорите и членовете на Управителния съвет. Кметът с радост се зае лично да пише чековете, като ги подаваше на Де ла Круз да ги

подпише и да ги закачи към съответната фактура, а след това със замах добавяше своя собствен подпис. В течение само на час той раздаде един милиард песо. Мигел Ромуалдес очевидно беше човек с тежест.

В осем започна да звъни телефонът, но сега той не нареди на секретарката си да отклонява хората. Кметът пожела да говори с всеки, порицаваше го строго, че му липсват вяра и опит, след като си мисли, че при толкова огромен проект нещата могат да се уредят за един ден. Търпението, продължаваше Ромуалдес с маниер, който беше нов за него, е добродетел, урок, който предприемачите трябва да запомнят добре за следващия етап на строителните работи. На онези, които се обръщаха към него смирено и предлагаха лично да си вземат чековете, той определяше часове след седемнадесет часа, когато банките вече бяха затворени. На другите, особено на онези, които във времето на изпитания му бяха отказали обещаните преди това услуги, подробно обясняваше, че „Малага строителство“ няма куриери, затова всички чекове ще бъдат изпратени още тази вечер по пощата.

В девет се обади на директора на банката в Антигуа и го помоли да му звънне веднага, когато един от двата превода влезе в тамошните банкови сметки. След като до девет и половина нищо не се случи, отново се обади в банката. Изслуша извиненията, че парите идват чак през Богота, което е нещо нормално, и настоя да се свържат със столицата и да накарат бюрократите да се размърдат.

В десет и тридесет започна да звъни частният му телефон и той ядно се протегна за слушалката, но замръзна, като чу гласа на Моралес. Наркобаронът пожела кметът веднага да дойде при него. Все още реещ се в небесата на своята собствена суета, Ромуалдес му отговори, че е доста зает, забравяйки за миг с кого разговаря. Пронизителното мълчание, което настъпи след изпуснатите думи, го приземи твърде грубо и той се поправи, добавяйки, че естествено ще зареже всичко и незабавно ще дойде. Помоли Де ла Круз да го изчака, нямало да се бави дълго, и да се оправя с предприемачите така, както той беше правил. След това освободи шофьора, както правеше винаги в подобни случаи, и излезе от Меделин в посока Вила дел Кармен.

Когато пристигна, му махнаха да мине през портала и той очакваше да види Моралес на верандата. Вместо това, когато спря пред входа на къщата, единият от двамата индианци телохранители на Моралес отвори рязко вратата на колата, размаха пистолет пред лицето

му и му заповяда да седне на предната седалка на спрелия наблизоджип. Другият индианец, който винаги се навърташе близо до наркобарона, вече седеше на задната седалка. Опитвайки се да запази известно самообладание, Ромуалдес настоя да разбере къде е дон Карлос, но придружителите му запазиха мълчание. Амая завъртя ключа на стартера и подкара към джунглата.

След няколко километра слязоха от горския път и завиха по тесен коловоз, който се изкачваше в планината. На едно място, където коловозът завиваше остро надясно и джипът трябваше да намали, от шубраците излязоха въоръжени мъже, но щом разпознахателохранителите на дон Карлос, им махнаха да продължат напред. След двадесет минути стигнаха до полянка. За пръв път кметът видя фабрика за преработка на кока. Амая спря колата точно в средата на полянката и после двамата индианци съпроводиха Ромуалдес до найголямата колиба.

Там ги чакаше Моралес.

В колибата се намираше лабораторията: дървени маси, покрити със стъкленици, везни и съоръжения за пакетиране. До стената бяха подредени петкилограмови пакети кокаин. Тупак блъсна кмета към голям дървен стол и го натисна да седне.

— Дон Карлос, искам да знам за какво е всичко това! — запротестира той, но гласът му се пречупи.

Моралес не продума.

Тупак започна да връзва дясната ръка на Ромуалдес към плоския подлакътник на стола. Когато кметът се опита да издърпа ръката си, индианецът му нанесе силен удар в гърдите и продължи. Само за няколко минути ръцете и краката на дон Мигел бяха вързани за стола, а торсът му беше омотан с въже и притиснат здраво към облегалката. Моралес вдигна ръка и двамата телохранители излязоха от колибата, затваряйки вратата след себе си.

— Какво става? Какво съм направил? — умолително попита дебелакът.

— Ти ми кажи, Мигел — гласът на наркобарона беше студен като арктически лед. — Някой току-що ми открадна — изсъска той в лицето на Ромуалдес — петдесет милиона долара. Петдесет.

— Не съм аз, дон Карлос, не съм аз, кълна се в Бога! — кметът се замоли да бъде разбран, защото това е ужасна грешка. — Парите

още не бяха пристигнали, когато тръгнах от общината, за да дойда у вас.

— Кажи ми, Мигел, имаш ли представа колко са петдесет милиона долара?

— Нямам нищо общо с това. Кълна се!

— Как би се почувствал, ако бяха откраднали такова богатство от теб? А? — Моралес напъха дясната си ръка в азбестова ръкавица и кметът загледа ужасено как с мензура гребна изпускаща пари киселина от голям стъклен резервоар.

— Моля те, дон Карлос, кълна се, не съм аз!

— О, Мигел, сигурен съм, че не си ги взел — отговори Моралес и му се усмихна, — но може би ще съумееш да ми помогнеш да разбере кой го е направил.

— Всичко, което поискаш. Моля те — отговори той с треперещ глас. На хоризонта се появи лъч надежда, но пленникът не отместваше очи от мензурата.

— Ето как аз виждам нещата — обясни наркобаронът. — Само трима души знаеха откъде идват парите. Банкерът, Аристидес и ти. — Той се вторачи в кмета, който преглътна, и продължи: — Аристидес? Смяташ ли, че ме е ограбил?

— Не, дон Карлос. Не. Той ти е напълно верен.

— Съгласен съм. Не и Де ла Круз. Тогава е банката?

— Може би — потвърди въодушевено Ромуалдес. — Може би банката ви е предала.

Моралес премести мензурата над ръката на Ромуалдес и лекичко я почука. Няколко капки капнаха върху opakото на дланта му. Кметът нададе пронизителен писък и загледа изумено как киселината започна да поглъща плътта му. Доповръща му се от хидрохлорните пари.

— Приятелю мой, ти май не мислиш достатъчно трезво — каза Моралес и пак приготви мензурата за още няколко капки.

— Кълна се в Дева Мария, не съм аз!

Сега Моралес изля щедро количество киселина, което превърна ръката на пленника в кървава каша и стичайки се между пръстите, си прояде път почти до костите.

Ромуалдес зарева като хванато в капан животно и писъците му събудиха ехото в долината.

— Ти ли беше, мръсно копеле?

— Не, не, не!

— Кой тогава? — и вдигна мензурата над другата ръка.

— Роблес! Този кучи син Роблес!

Моралес остави мензурата на дървената маса, придърпа стол и седна толкова близо срещу кмета, че лицата им почти се докосваха. Погледна към вонящата ръка на Ромуалдес, поклати неодобрително глава, наведе се още към него и прошепна:

— Роблес, казваш? И кой е този човек?

— Хулио Роблес. Работи за ЕЛ БИД.

— Кое те кара да мислиш, че той ме е ограбил?

— Разпитваше за твоите банкови сметки.

— Тебе питал ли те е?

— Казах му да се разкара, но мисля, че е душил в банката.

— Радвам се, че си си държал устата затворена. Ние сме приятели, нали?

— Разбира се, дон Карлос. Винаги.

— Къде мога да намеря Роблес?

— Замина си. Изплаши се, защото го притиснах.

Моралес повика Амая да отвърже кмета. Извади от един долап аптечка за първа помощ, зае се да изстиска голяма доза антисептичен мехлем върху тампон и нежно го сложи върху ръката на кмета. Придирчиво отмери нужната дължина бинт и грижливо бинтова раненото място.

— Мисля, че сега трябва да си вървиш. Иди на лекар.

— Благодаря, дон Карлос.

— Роблес каза ли къде отива?

— Не, но предполагам — в Америка.

— Значи гринговците са ме ограбили, така ли?

— Вероятно.

— Да, ама въпреки това трябва да платим на предприемачите, нали?

Ромуалдес вдигна въпросително очи и Моралес се усмихна.

— Ще намеря още петдесет милиона. Този път в брой. Предполагам, че ще ми трябва около седмица. Дотогава ще накараш ли всички да си мълчат, приятелю мой?

— Ще го направя. Разчитай на мен.

— Обичам добрите приятели. Ти ще си получиш заслуженото.

Индианците заведоха Ромуалдес до джипа и потеглиха обратно. Моралес остана в бараката още половин час, провери счетоводните книги, поговори с хората си и след това си тръгна за вкъщи. Когато се озова отново в своята бърлога, той отвори телефонния указател на Меделин и звънна в ЕЛ БИД.

— Моля ви, господин Роблес — каза той.

— В момента го няма — отговори телефонистът. — Мога ли да знам кой се обажда?

— От кабинета на кмета. Няма го в сградата или в страната?

— Знам само, че ще се върне днес следобед, господине.

— Благодаря, ще го потърся пак.

Моралес тресна слушалката и за миг му се доця да беше хвърлил Ромуалдес в киселината. След това се успокои. Имаше причина да не убива кмета. Ако Моралес искаше да започне нов живот някъде в Южна Америка, обвинение в „предполагаема контрабанда на наркотици“ беше нещо, с което можеше да се живее, но убийството на правителствен служител беше повод за екстрадиране. Гангстерите с много пари ги търпяха, но убийците на политици — не. Нека Тупак да се оправя с кмета. След като Моралес е заминал.

Междувременно трябваше да свърши по-важна работа. Изпрати да повикат телохранителите и им заповяда да намерят Хулио Роблес, да го хванат жив и да го доведат във вилата. След това седна на хамака на верандата, поиска да му донесат едно уиски и зачака Шпеер.

В едно голямо имение на десет километра западно от Кали Рикардо Нориега хапваше втора закуска. Външният му вид даваше невярна представа за неговото богатство и власт. Седеше на опърпан ракитов стол, отпиваше бира направо от шишето и ръфаше парче франзела, обилно натъпкано с шунка. Носеше мръсни джинси, маратонки „Рибок“ и тениска с надпис „Лейкърс“, а по бузите му чернееше тридневна брада. Беше извървял дълъг път от незавидната позиция на бияч от бандата на Очоа в Меделин. Сега ръководеше собствена организация, но начинът му на живот не се бе променил. На тридесет и шест години командваше триста души и беше на четвърто място в йерархията на престъпния свят в Кали. Нямахте семейство. Имението, което беше придобил, след като подсказа на петото

поколение собственици, че ще живеят по-дълго, ако се преместят в Богота, беше негов дом, кабинет и база за разпространението на кокаина. Бандитите се мотаеха из вилата в колониален стил, слагаха крака върху ценните мебели и лепяха лекета от смазката на автоматите по нежните тъкани на тапицериите. Шест докарани от Буенавентура курви денонощно се разхождаха полуголи.

С пълна уста Нориега даваше заповеди на своите помощници. Тази вечер трябваше да се откара тристакилограмова пратка до Баранкила. Стана, защото чу пристигащата пощенската кола. Излезе на терасата и видя как хората му обкръжиха пощаджията, който извади от пикапа едно дървено сандъче.

— Какво е това, по дяволите? — провикна се той към тях, но те само вдигнаха рамене.

Сандъчето си лежеше там, дълго деветдесет сантиметра, широко четиридесет и пет и също толкова високо, а мъжете стояха и го гледаха, докато пощенската кола се отдалечаваше.

— Отворете го — нареди Нориега.

Задачата не им допадна особено. Членовете наркокартела не бяха чужди на бомбените изненади, но Нориега стоеше заплашително на терасата, а на рамото му сякаш случайно се полюшваше автомат „Хеклер Кох“.

Един от мъжете тръгна към гаража и се върна с малък железен лост. Когато пхна извития край между капака и стеничката, останалите благоразумие заотстъпваха назад. Дървото изскърца пронизително в тихия сутрешен въздух и пироните започнаха да излизат. Капакът се повдигна, мъжът се отпусна на колене, за да надникне вътре, и внезапно се дръпна назад с изкривено лице, а другите се проснаха на земята. Нориега дори не трепна.

— Какво е това? — настоя той.

— Исусе мили, шефе, това са човешки кости! — извика мъжът с лоста.

— Свали капака — нареди Нориега и тръгна по стълбите.

Проснатите на земята мъже наставаха засрамени. Обкръжиха сандъчето и се втренчиха вътре. Скелетът беше спретнато подреден. В единия край беше положен черепът, съвършено оголен от киселината. Нориега приклепна, взря се по-внимателно, протегна се и извади парченце ламиниран картон — беше част от лична карта.

Наркобаронът изруга на глас и тръгна с тежки крачки към къщата. Моралес, този курвенски син Моралес, отново се беше опитал да го унижи. Двамата съперници се познаваха отдавна, още от времето, когато Моралес работеше за Ескобар, а Нориега — за Гавириа, тогавашните наркокрале на Меделин. Още тогава се мразеха и в червата, но трябваше да се подчиняват на чужди заповеди. Нориега често си беше мечтал неговият началник да нареди удар срещу Ескобар, за да се възползва незабавно да очисти Моралес.

Но такава заповед никога не бе дадена. С годините и двамата производители на наркотици бяха забогатели и стигнали на свой ред до върха. Нориега мразеше покровителственото държане на Моралес, който сякаш можеше да проследи дедите си чак до Писаро. Сега дон Карлос трябваше да си плати за това открито предизвикателство. Единственият въпрос беше как.

Той не се страхуваше от Моралес. Вярно, че господарят на Вила дел Кармен командва двеста души, но се говореше, че изпитва парични проблеми. Ако Нориега го нападне масирано, половината от хората на Моралес ще дезертират. Единствената пречка бяха ченгетата в Меделин. Откакто силите на реда от Богота проведоха чистка в града, там бяха разквартирувани петстотин добре обучени и въоръжени от армията полицаи. Те патрулираха по шосето, свързващо Кали с Меделин, ѝ контролираха всички подходи към града. Уличните войни в Меделин останаха в миналото. Ако искат да пробият полицейския обръч, трябва да са готови да убиват ченгета и сами да понесат загуби. Нориега не го беше грижа за жертвите, но мъртвите ченгета щяха да докарат отново армията. А това щеше да навреди на бизнеса. И тогава като гръм от ясно небе съдбата реши да му помогне. Телефонът звънна и един от хората му го повика.

— За теб, шефе.

— Кой е?

— Бил ти приятел.

— Кажи му да го духа.

Мъжът заговори отново в слушалката, а след това към Нориега:

— Свързано е с Меделин, непременно трябвало да го изслушаш.

Нориега стана и сграбчи слушалката.

— Кажи на боклука, дето му лижеш задника — изрева той, — че схванах посланието. Сега той трябва да си стиска гъза и да чака

отговор.

— Ако искаш да пипнеш Моралес, аз мога да ти помогна — каза гласът от другия край на линията.

— Кой си ти, по дяволите?

— Можеш да ми викаш Хулио Инглесиас.

— А ще ли ти се да пропееш? — каза той закачливо, за радост на хората си. — За Моралес ли работиш?

— Да.

— Какво?

— Планирам и осигурявам маршрутите за излизане от Колумбия.

— Пари ли искаш? Колко?

— Искам работа, когато приключиш с Моралес. Наскоро той изгуби много пари. Тук вече няма бъдеще.

— Кое те кара да мислиш, че ще ми трябва помощта ти?

— Ще ми дадеш работа, защото съм най-добрият с маршрутите. Досега не съм изгубил нито една пратка.

— Трябва да знам името ти.

— Когато му дойде времето. Ще дойда при теб и ще ти припомня за Хулио Инглесиас.

— Добре. Докажи, че можеш да помогнеш, и ще получиш работа.

— Удари го утре вечер. Между шест и осем вечерта наоколо няма да има нито едно ченге.

— И мислиш, че ще се хвана на тази глупост?

— Нали имаш шпиони в Меделин? Провери. Няма да ти се отвори втора възможност.

Хулио затвори.

[1] Робърт Веско — американски финансист мошеник, избягал през 1973 г. в Коста Рика. От 1982 г. живее в Куба, където по-късно е осъден на затвор за търговия с наркотици. — Б.пр. ↑

Суини крачеше из апартаментата си в хотела и непрекъснато проверяваше колко е часът. Том щеше да дойде всеки момент и той си повтаряше наум всички възможни аргументи. Как да накара този глупак да разбере, че няма никаква друга възможност?

Беше разговарял два пъти със Салазар. В началото банкерът се беше съгласил за половин милион, но когато Суини му изложи исканията на Клейтън, той изпадна в дива ярост. Суини се опита да го вразуми — от правна гледна точка нещата бяха ясни. Пат Клейтън беше оставил над половин милион през 1944, Том разполагаше с доказателство за това и лихвите трябваше да се платят. Пет милиона беше много разумна цифра.

— Помисли си, Джо — му каза той. — Ако мога да прибера тридесет и седемте милиона, повече няма да имаш проблеми с него.

Клейтън беше заплашил, че ще иде в полицията, и Суини смяташе, че не се шегува. Ако това стане, цялата сума от четиридесет и три милиона долара ще бъде загубена. Заслужаваше ли си?

По-късно през деня Салазар се съгласи неохотно, при условие че Клейтън предаде тридесетте и седем милиона веднага. Суини трябваше да го накара да напише писмо на банката с нареждане да прехвърли парите по сметката на правната кантора в Женева. Дик му напомни, че говорят за внука на Пат Клейтън, и настоя, че щом прехвърлянето бъде извършено, Том не бива да пострада.

— Давам ти дума. Само върни парите и приключваме с това. Завинаги.

Малко след един и тридесет на вратата се почука и Суини въведе Том Клейтън, който изглеждаше свеж и делови. След кратка размяна на поздрави седнаха отново около масичката за кафе.

— Надявам се, че си успял да вразумиш клиента си — започна Том без предисловия.

— Сигурно не ми вярваш — отговори сериозно Суини, — но причината да съм тук е, че вземам присърце твоето и на Карълайн

добро.

— Не намесвай жена ми — изсъска Том, но веднага съжали, че си бе изпуснал нервите.

— Както, желаяш, но независимо дали ти харесва или не, тук съм, за да помогна. Аз съм твойт единствен шанс.

— Моят единствен шанс, Дик? — Том съзря възможност да бъде записана заплахата. — Или какво?

Суини само го изгледа, без да обръща внимание на въпроса. Не искаше да задълбават в тази посока.

— Най-важното е, че ти запазваш пет милиона — увери го адвокатът. — Моят съвет е да приемеш парите и да върнеш остатъка. Използвах цялото си красноречие, за да убедя клиента. Том, недей да клатиш лодката.

— Дик — започна търпеливо Том, имайки наум подслушвачите, — ти май забравяш как започна всичко това. Ти или твойт клиент сте скрили парите в сметката на татко. Аз не знам откъде сте ги взели. Мисля, че по-подходящо ще е да се извиниш, вместо да ми даваш съвети.

— Добре, да зарежем дрънканиците. Какво възнамеряваш да правиш с парите на моя клиент?

Том отвори чантата си и извади договора, който Хъдзън беше съставил. Подаде едното копие на Суини и след това прегледа набързо второто, докато адвокатът четеше своя екземпляр.

— Изглежда ми наред — каза Дик след малко. — Къде са парите?

— Моите пет милиона са тук, в Лондон, а остатъка не съм докосвал.

— Значи са още в Цюрих?

Том кимна.

— На чие име?

— Преди да преминем към подробностите, искам да изясним нещо. Заплахата отменена ли е?

Заплаха? — попита Суини, който изведнъж усети, че нещо не е наред. — Каква заплаха?

— Вчера ти съвсем ясно ми заяви, че ако не върна парите, съм мъртъв.

— Е, млади момко, позволи ми да те поправа. Нито сега съм отправял заплахи, нито вчера. Тук съм, за да разреши едно голямо недоразумение. Пари, които не ти принадлежат, са ти дадени погрешка. Моят клиент си ги иска. Казах ти, че той е ядосан, много ядосан, което е твърде разбираемо.

В стаята над апартамента Харпър и Арчър се спогледаха. Нямаше да се получи, но въпреки това разполагаха с достатъчно следи, свързващи Суини със Салазар. Можеха да го арестуват и да се надяват да се огъне.

— Много добре си спомням какво каза, Дик. Щом искаш, отричай го. Давай да подпишем тези документи и да се разделяме. Вече ми писна от теб.

— Разбира се. Веднага щом ми покажеш как точно възнамеряваш да върнеш парите.

В този момент звънна телефонът. Суини стана и вдигна слушалката. Хвърли тревожен поглед към Том, когато чу колко е гневен Салазар. Клейтън се запита дали полицията подслушва разговора. Арчър и Харпър също чува звъна на телефона и се запроклинаха, че не чуват какво се говори. Бяха се опитали да се включат към телефоните, но управителят на хотела настоя да спазват закона. Интересите на неговите гости били на първо място, независимо какво се говори за тях. Той не можел да попречи на полицията да наеме стая, било му наредено да я предостави, но подслушването на телефонните разговори изисква съдебно нареждане. Няма ли такова — няма бръмбари. Скотланд ярд ще набави такава заповед, обясни Арчър, на което управителят отговори, че могат да заповядат и да подслушват, когато документът стане готов. Подобно на Том, те чуваха само онова, което казваше Суини, и то беше достатъчно да се разтревожат.

Суини се обърна към Том с паника в очите.

— Страхувам се, че сделката се отменя — каза той тъжно. — Сега искат всичко.

— Искат моите пари? — попита невярващо Том.

— Цялата сума. Моят съвет е, да я върнеш.

— Казваш ми да дам на един гангстер в Ню Йорк пет милиона, като знаеш много добре, че парите са мои?

Суини го гледаше с тъга и само повтори думите си.

— Просто ги върни.

— И казваш, че не съм бил заплашван?

— Не от мен, синко. Върни проклетите пари.

Суини не можеше да предаде на Клейтън думите на банкера. Салазар беше изпаднал в ярост. Изглежда, нещо се беше случило след вчерашния разговор, защото Джо крещеше, че бил вътре с петдесет милиона от собствените си пари и след минутка други седемдесет ще се изпарят. Той хвърли вината за провала изцяло върху Том Клейтън и нареди на Дик да вземе цялата сума от четиридесет и три милиона, и то днес, или да се връща в Ню Йорк. Ако не се справи, фирмата щяла да поеме събирането на сумата.

— Отговорът е не — отговори твърдо Том, бръкна в джоба си и откачи антената на предавателя.

Той предположи, че полицията ще нахлуе след минута, и каза на Суини онова, което не искаше да бъде записано.

— И още нещо. Кажи на проклетия Салазар, че подписах клетвена декларация. В нея разказвам цялата история с имена включително твоето, дати, суми. Ако нещо се случи с мен или моето семейство, там има достатъчно да срине целия му бизнес.

Преди Дик да успее да отговори, на вратата се почука. Том стана, отвори и пусна двамата мъже да влязат.

— Господин Ричард Суини? — зададе реторичен въпрос единият от тях. — Аз съм главен инспектор Арчър от Скотланд ярд. Трябва да ви задам няколко въпроса.

— А вие кой сте? — попита Суини по-високия мъж, който не му заприлича на английски полицаи.

— Казвам се Харпър, господин Суини, от Департамента по правосъдието на САЩ. Аз също искам да ви задам няколко въпроса.

Шпеер пристигна в Меделин на смрачаване и веднага се отправи към Вила дел Кармен. Той прочете на глас и обясни всички документи, които щяха да му осигурят пълна власт над парите на неговия клиент, и Моралес ги подписа един по един. Нямаше никакви проблеми около инвестициите. Титуляри бяха различни фирми, контролирани и управлявани от Салазар. Съществуваше и пълномощно, което щеше да бъде анулирано. На летището в Сан Хосе Шпеер купи вестник „Уолстрийт джърнал“ и брой на „Файненшъл таймс“ отпреди два дни.

От информацията, която успя да извлече от тях, и от данните, предоставени от Перача, той успя да състави приблизителна оценка на портфейла.

— Енрике, колко са според теб?

— Най-малко шейсет и пет милиона.

— Грижи се за тях — каза Моралес.

Шпеер изложи идеите си. Вече ги беше споменавал. Най-добре е парите да се изтеглят напълно от Америка, повтори той. Европа беше по-сигурна и най-вече — надалеч.

Моралес кимна одобрително. Щом американците са го взели на мушка, най-добре ще бъде да разчисти всичко, преди да избяга.

Няма време за губене, продължи Шпеер. Ако Салазар е компрометиран по някакъв начин, трябва веднага да прекъснат всички връзки с него. Моралес посочи телефона и адвокатът се обади в Ню Йорк. Ще бъде там преди обяд, за да направи значителни промени в начина, по който се управляват инвестициите на дон Карлос. Ще трябва да види всички акции, права на собственост и сметки. След това попита Моралес дали може да ползва неговия самолет. Тази вечер не беше останало време да направи връзката в Богота. Преди да си тръгне, той даде на Моралес фактура за свършената до днес работа на стойност 146 000 долара. И може би още една подобна сума по сметката му?

Моралес се смръщи на това предложение, но Шпеер обясни, че докато не утихне бурята, за него ще е по-добре да се държи настрана. Моралес нямаше друг избор. Само Шпеер можеше да свърши тази работа за него. Отвори шкафа и извади няколко пачки банкноти, които Шпеер с благодарност прие и прибра в чантата си. На сутринта, преди да замине от Аруба, щеше да помоли свой приятел да го запознае с хората от неговата банка. Ханрих Шпеер щеше да си открие сметка с десет хиляди долара и да наеме банков сейф, където да остави остатъка от парите. Нямаше намерение да влезе и излезе през летище „Кенеди“ с двеста хиляди долара в брой по джобовете си.

Самолетът на Моралес се приземи на холандска територия още преди полунощ. Шпеер си запази място за сутрешния полет до Ню Йорк, звънна в „Хаят“ за стая и след това пое направо за „Недергаудас“. Маркус и неговите момичета го поздравиха приятелски и той

помоли приятеля си за малка услуга. Решиха да се срещнат в осем сутринта пред офисите на банката.

На следващия ден кацна на летище „Кенеди“ в 9:30 и звънна на Салазар, за да му каже, че вече пътува към него. В единадесет двамата мъже седнаха един срещу друг.

— Приготвих всичко, което поиска, приятелю каза арогантно банкерът. — Ще ми кажеш ли за какво става дума?

— Не можех да ти обясня по телефона — решително отговори Шпеер, — но парите, които изпрати на дон Карлос, не стигнаха до него.

Салазар замълча за няколко секунди, опитвайки се да асимилира чутото.

— За преводите към „Малага строителство“ ли говорим? — той изглеждаше искрено учуден.

— Да.

— Енрике, това е невъзможно — възкликна Перача. — След последния ни разговор лично се погрижих.

Той обясни как е превел четиридесет и седем милиона долара по сметката на „Суини, Тъли, Макандрюз“ в Женева и как, от своя страна, Суини е придвижил уговорените суми нататък.

— Специално го помолих — добави банкерът — да ти звънне за потвърждение.

— Направи го. Още в сряда вечерта каза успокоително Шпеер.

— Тогава къде е проблемът?

— Когато сумите стигнаха в Испания и Уругвай, сметките бяха замразени. Нито цент не успя да стигне до Колумбия.

— Ние платихме. „Салазар Ко“ винаги си плащат. Като адвокат трябва да се съгласиш, че ние не можем да носим отговорност за небрежността на твоя клиент.

— Не намеквам подобно нещо и се радвам да чуя, Джо, че винаги си плащате — каза Шпеер натъртено.

— Защото това е следващата тема, която искам да обсъдим. Обаче — той отново натърти на думите си — за момента съм съгласен с теб. Ти даде парите на Суини, а той ги изпрати на „Малага“. Не съм сигурен, че моят клиент е проявил небрежност. Въпросът е кой прецака „Малага“?

— В този кабинет това име е известно само на мен — отговори Перача с известно предизвикателство в гласа.

— Разбира се, не си ти, нито аз, нито пък Моралес. Кой тогава? Суини?

Салазар се замисли за малко. Дик беше алчен, но страхлив. Да се обърнеш към закона, се изисква кураж. Суини би предпочел да гние в затвора, отколкото до края на живота си да чака Салазар да го пипне.

— Не мисля — отговори той на Шпеер.

— Гарантираш ли за него? В края на краищата той е твой адвокат. Предполагам, се досещаш, че дон Карлос няма да остави това така.

— Кажете на нашия приятел, че според мен не е Суини. Ако Суини го е предал, аз лично ще се погрижа за него.

Шпеер си отбеляза наум, че Перача не предложи компенсация, но реши да не го прави на въпрос. Имаше по-важни неща, заложили на карта.

— Добре, Джо, ще предам твоята гаранция. А сега — започна бавно да обяснява Шпеер — сигурно ще проявиш разбиране, че при тези обстоятелства моят клиент е много загрижен за своите средства, които ти е оставил да управляващ. Ако от твоята фирма има изтичане на информация, цялото му състояние може да бъде изложено на опасност. Бих искал да установя с точност какво е положението и да обсъдим алтернативни решения.

Салазар пребледня, но не трепна. Първо, малкият Клейтън му открадна четиридесет и три милиона. След това беше принуден да вземе назаем четиридесет и седем, за да не разсърди Моралес. Замразените суми вероятно щяха да останат за правителството. Кой друг може да окаже такова влияние, че да бъдат блокирани сметки в Испания и Уругвай? Сега Шпеер говореше за изтеглянето на седемдесетте милиона, оставени му за управление. Салазар естествено ще оцелее и без тях, но ще изгуби един милион и четиристотин хиляди годишно от хонорари и такси. Това бяха чисти законни пари и ако някой клиент искаше да премести парите си в „Ситикорп“ или „Чейз Манхатън“, „Салазар Ко“ трябваше бързо да изпълнят това желание, иначе можеха да загубят лиценза си и което е по-лошо, да предизвикат паника сред останалите инвеститори. От загубата на бизнеса с мръсните пари на Моралес щеше повече да го заболи. През последната

година колумбиецът беше израснал като силен наркобарон, като доскоро пренасяше по пет милиона седмично в Джорджтаун. От тях Салазар щеше да изгуби десет процента. Но той все още имаше за клиенти новите момчета от Кали, което го подсети, че им дължи двадесетте и седем милиона или по-скоро Томас Клейтън им беше дължник. Да, двадесет и седем милиона и на всичкото отгоре има претенции! Тогава се сети, че Шпеер го гледа мълчаливо и чака отговор, и си пое дълбоко дъх.

— Добре, приятелю — усмихна се той, стана и покани адвоката да го последва до съвещателната маса в единия край на кабинета. — Тук са всички документи, свързани с инвестициите на дон Карлос. Ще ти оставя време да ги проучиш, а аз ще отида да проведе няколко телефонни разговора. Ако имаш нужда от нещо, Ектор с удоволствие ще ти послужи.

Салазар излезе и отиде в кабинета на сина си, за да използва мобилния си телефон. Проведе два телефонни разговора. Първият беше с Лондон.

— Дик Суини — каза адвокатът в слушалката.

— Взе ли вече парите? — направо попита Салазар.

— В момента съм в среща — предпазливо отговори Суини и стрелна поглед към Том Клейтън.

— Не ми пука дори английската кралица да е при теб. Той плати ли?

— Всичко е уредено.

— Хубаво. Забрави тридесет и седемте милиона. Искam цялата сума.

— Това може би няма да е възможно.

— Ти изпрати ли петдесетте милиона на Моралес?

— Във вторник. Нали ти казах?

— Може би ще ти е интересно да узнаеш, че парите не са стигнали до него. Задържани са по пътя.

— Исусе, как е могло да стане?

— Ще разберем. А сега кажи на онзи задник, че има пет минути да върне всички мои пари. Ако вземеш парите, звъни ми. И в двата случая хващай самолета за Ню Йорк още тази вечер.

Вторият му разговор беше с неговия син Тони.

— Суини се провали — каза той, пропускайки поздрава. — Сега всичко зависи от теб. Искam те утре тук с четиридесет и седемте милиона. Направи, каквото е нужно.

— Разчитай на мен, татко — отговори Салазар младши. — Още тази вечер ще ги измъкна от него.

Докато се водеха тези разговори, Шпеер си записваше данни в бележника. Нещата бяха забележително прости. Един инвестиционен тръст със седалище на Бермудските острови държеше почти една четвърт от облигациите, които лесно можеха да се обърнат в пари. Около единадесет и половина милиона бяха вложени в акции, търгувани на Нюйоркската фондова борса, още шест милиона и осемстотин хиляди — в общински облигации в Сиатъл, Мемфис, Финикс — разумен избор. Фирмата „Ронда пропъртис“ от Тъскон, Аризона беше собственик на ранчото „Ронда“, закупено за три милиона долара, и търговски център за осем милиона. И двата имота се стопанисваха от номинални директори^[1], а работата в ранчото се вършеше от наемни работници. Компанията „Алба инвестмънтс“, регистрирана в Панама, също се управляваше от номинални директори, а за целия ѝ капитал бяха издадени акции на приносител. Тя притежаваше осеметажна сграда на Осемдесет и четвърта улица в Ню Йорк, за която Салазар беше платил дванадесет милиона долара само преди три месеца. „Съншайн холдинг“ от Маями притежаваше шест жилищни блока до „Кий Бискейн“ на стойност два милиона и четиристотин хиляди и също така разполагаше с банков депозит от шест милиона. Под събирателното название „Клиентски сметки“ Салазар беше вложил девет милиона долара от парите на Моралес в американски държавни облигации. Шпеер трябваше да признае, че Джо беше куражлия. Освен това имаше голф клуб за седем милиона, до него хотел за други шест, събрани под наименованието „Палм спрингс леджър“. Накрая компанията притежаваше представителство на „Форд“ близо до Сан Диего.

Общият сбор възлизаше на впечатляващата сума от седемдесет и три милиона и седемстотин хиляди, натрупани през осемнадесетте месеца възходящо развитие на Моралес. Износът на кокаин без съмнение беше добър бизнес.

Когато Салазар се върна, Шпеер изложи нещата пределно ясно: от момента той поема пълния контрол върху активите на Моралес.

След това показа на Джо генералното пълномощно, което колумбиецът му беше дал, и Банкера разбра, че е безсмислено да спори. Това беше неудобството да въртиш легален бизнес: ако някой вложител иска да прекрати договора, няма какво друго да направиш, освен да му изплатиш парите.

Заедно прегледаха наново всички документи. Акциите на приносител бяха предадени на Шпеер, а правата за администриране — анулирани. При назначаването си номиналните директори винаги подписваха недатирани оставки. Шпеер ги провери една по една и ги добави към растящия куп хартия. За един час Салазар подписа всичко, което трябваше, и се поздрави наум, че успя да запази спокойствие. След това обсъдиха въпроса за парите, които още се намираха в „преход“ Салазар обясни, че са около седем милиона. Щяха да са му нужни тридесет дни, за да премести тези средства от Гранд Кайман, след което ще ги предостави на Шпеер, на което място пожелае, естествено, след като си удържи обичайната комисионна.

Двамата се разделиха хладно, но учтиво. Докато чакаше такси, Шпеер не забеляза мъжа с телеобектив на апарата, който го снимаше. На агента на АБН бяха наредили да снима всички, които излизат или излизат от сградата на Салазар. След края на работното време щеше да изпрати филма по куриерска служба до адрес в Маями.

Шпеер се върна право в хотела и звънна на една адвокатска кантора в центъра. Беше я използвал и преди за делата в Коста Рика и сега трябваше да даде нареждания. Адвокатите щяха да използват генералното МУ пълномощно, за да продадат всички имоти на компаниите в САЩ. Неговите клиенти, които са собствениците им и не са нито американци, нито живеят в САЩ, искат да се отърват от доларите. Целият портфейл от имоти трябва да бъде превърнат в пари, а сумата да се преведе в „Дрезднер банк“ в Германия. Те се споразумяха за хонорарите и веднага се заеха с подготовката на нужните документи. Шпеер им каза, че ще остане още един ден в Ню Йорк. Съзнавал, че продажбата на някои инвестиции, основно недвижимите имоти, ще изисква повече време. Обаче акциите и облигациите можеха да бъдат ликвидирани доста бързо и би искал да види парите от тях и останалите средства в брой, преди да напусне града на път за Германия.

След това се обади в клона на „Дрезднер“ в Мюнхен и им каза какво да очакват. Отново обясни, че той и група инвеститори се отказват от долара, нещо, към което германците проявиха разбиране, и че той ще ги посети много скоро, за да обсъдят възможностите за инвестиции. Господин доктор Шпеер е добре дошъл по всяко време, гласеше отговорът.

Разпитваха Суини повече от час в хотелския му апартамент, но той отказа да отговаря, като отричаше всички обвинения. Дори се озъби на представителя на АБН, поставяйки под въпрос правото му да присъства на разпита. Той е адвокат, припомни му Дик, и общуването с неговите клиенти е адвокатска тайна. Ако Департаментът по правосъдие е придобил конфиденциална информация, неговата кантора ще се обърне към федералните съдилища.

Той призна, че „Салазар Ко“ са клиенти на адвокатската му кантора, но отказа категорично да говори за техните работи. Те са частни банкери, притежаващи законен лиценз, и Суини няма да каже нищо повече. Когато Арчър го попита каква е целта на идването му в Лондон, той отговори, че и Томас Клейтън е негов клиент. Дошъл е да му даде съвет по един сериозен проблем, но също отказа да разкрие каква е същността му, като се позова на поверителния характер на отношенията между адвоката и неговия клиент. Арчър подчерта, че Клейтън е помолил за тяхната помощ, като цитирал заплахи, отправени от адвоката, но Суини не се огъна. Той отхвърли обвинението и изрази съжаление, че господин Клейтън е постъпил толкова глупаво, защото въпросът, по който го съветвал, бил финансов и търговски и по никакъв начин не е бил свързан с каквото и да е насилие.

Харпър спомена за прехвърлянето на наркопари от Женева. Суини отговори, че всички тези трансфери са от сметки на клиенти и съгласно с техните нареждания. Но това също са поверителни сведения, които той няма намерение да обсъжда.

Когато поканиха Клейтън да каже мнението си, той разказа историята така, както вече я беше изложил пред главния инспектор. После извади договора, който беше донесъл, и заяви, че постигнали съгласие за условията и точно се готвели да го подпишат, когато звъннал телефонът. Веднага след това Суини променил намеренията си.

— Кой се обади? — попита Харпър.

— Един клиент — отговори адвокатът без колебание. — И това е всичко, което ще кажа, и то по същите причини, които вече посочих. Освен това отричам решително всички внушения, че съм бил готов да подпиша този документ — посочи той договора, съставен от Стюарт Хъдзън.

— Господин Суини, колко дълго възнамерявате да останете в Лондон? — попита Арчър, знаейки, че адвокатът лъже поне по тази точка.

— След като очевидно съветът ми беше отхвърлен — отговори Суини, като погледна към Том, преди да насочи погледа си отново към полицаия, — ще замина още тази вечер за Ню Йорк.

— Трябва да ви уведомя, че това не е възможно.

— Искате да кажете, че съм арестуван?

— Можете да останете доброволно, за да ни помогнете в нашето разследване. Ако не, да, ще ви арестувам тук и сега.

— В какво ме обвинявате?

— О, във възпрепятстване на правосъдието и отправяне на заплахи срещу живота на господин Клейтън.

— Нищо подобно не съм правил.

— Господин Суини, срещу вас бяха отправени обвинения и ние трябва да ги разследваме. Ще останете ли по своя воля, или ще ме придружите до Скотланд ярд?

— Ще остана двадесет и четири часа и ще се срещна с адвокат. Ако в този срок не ме обвините, си заминавам.

— Задължен съм ви, господин Суини. Ще ви бъдем благодарни, ако тази вечер останете в хотела. Може да се наложи пак да разговаряме.

— Добре.

— И за да избегнем възможни недоразумения, мога ли да получа паспорта ви?

— Предполагам, че не ме молите?

— Да речем, че е част от уговорката. Символ на взаимното ни доверие.

— Разбира се, още сутринта ще се срещна с адвокат — повтори Дик, докато му подаваше паспорта си.

— Това е ваше право — усмихна се Арчър. — Ако забележите някой да ви следва, не се плашете. Ще бъдат нашите хора.

Хулио Роблес беше репетираше думите си, преди да поеме към общината малко след десет. Той предположи, че в началото кметът ще откаже да се срещне с него, но в такъв случай просто ще остане да чака. Рано или късно Ромуалдес ще започне да се пука по шевовите от безпокойство какво е намислил Хулио и ще го приеме. Ромуалдес знаеше много добре, че е предал Моралес, и не би посмял да дразни човека, който знае това.

Но докато агентът на АБН крачеше към общината, видя как кметът излиза от сградата, как шофьорът му отваря вратата и как Ромуалдес потегля сам.

Хулио се върна на бегот при своята кола и го последва, като се надяваше, че си отива вкъщи, където би било по-удобно да осъществи плана си. За съжаление обаче Ромуалдес излезе от града.

Тогава Роблес осъзна къде отива неговият човек: пътят водеше към имението на Моралес. Не можеше да рискува да го следва в тази посока, затова отби, обърна и потегли обратно за Меделин. С връщането си в Колумбия беше разбрал, че Моралес има проблеми. Петдесет милиона проблеми, помисли си той с удовлетворение. Говореше се, че сметките за величествената програма на фондацията още не били платени. Хулио вярваше, че Ромуалдес не е продумал за тяхната последна среща. Той реши, че посещението при Моралес е нещо нормално, и престана да мисли за това. Също така предположи, че когато си тръгне от Виладел Кармен, кметът ще се прибере за обяд.

Паркира колата си от другата страна на улицата срещу къщата на кмета, но на около петдесет метра по-надолу. Три часа по-късно търпението му беше възнаградено, когато видя колата на Ромуалдес да идва срещу него с надут клаксон. Забравил за съседите, кметът зави, спря пред затворената врата и отново натисна клаксона. Когато видя разтворените врати, Роблес се измъкна от колата си и закрачи към къщата, докато един разтревожен прислужник се бореше с вратата. Оставаха му още двадесет метра, когато видя кадилакът да потегля със свистене на гумите и да се стрелва вътре.

Веднага след това крилата започнаха да се затварят.

Хулио правилно предположи, че Ромуалдес не е от хората, които поглеждат в огледалото за задно виждане. Едно от крилата вече беше

затворено, а другото почти, но Роблес успя да се промъкне през процепа. Той поздрави прислужника, който го позна, и продължи да крачи по автомобилната алея. Вратата на кметския „Кадилак“ беше отворена и Ромуалдес бавно се измъкваше навън, без да забелязва присъствието на Роблес. Хулио видя превързаната лява ръка и как дебелият мъж я държи настрана от тялото си, докато се опитва да се оттласне от седалката, използвайки дясната си ръка и левия лакът.

— Добър ден, господин кмете — произнесе ясно той, а след това застана усмихнат срещу него, наблюдавайки реакцията му.

Ромуалдес го зяпна невярващо. Първоначалната тревога и уплах се смениха с проблясване на гняв, който на свой ред отстъпи място на откровен ужас.

— Ти! — промълви думата така, сякаш беше видял привидение. — Как смееш да се връщаш тук?

Хулио престана да се усмихва. Беше разчитал сам да поеме инициативата.

— Трябва да поговорим. Още сега — каза той твърдо. Разполагаше с още муницип, ако кметът откажеше, но дебелакът имаше вид на съкрушен и страдащ човек. Хулио посочи превръзката и попита как е пострадал.

— Какво искаш? Върви си, защото накрая ще ме убият.

Ако беше малко по-предвидлив, Хулио трябваше да забележи, че последните думи на кмета бяха малко странни. Убият? Защо? Ако Ромуалдес си е държал устата затворена, няма нищо нередно в това кметът на Меделин да се среща с лесовъд от ЕЛ БИД. Но съзнанието на Хулио беше твърде съсредоточено върху непосредствената цел, за да забележи тази жизненоважна следа.

— Трябва да говорим. Още сега и на четири очи — повтори той твърдо, докато помагаше на кмета да слезе от колата.

В къщата ги посрещна госпожа Ромуалдес, която първо се усмихна и започна да сипе любезности, защото по-възрастните жени винаги се разтопяваха пред красавеца Хулио, но изведнъж ахна.

— Мигел, какво се е случило? — възкликна тя уплашена, когато видя превързаната му ръка.

— Леко произшествие — отговори ѝ уклончиво той. — Нищо сериозно. Моля те, обади се на д-р Палмиро. Помоли го да дойде веднага.

След като останаха насаме в кабинета на кмета и вратата беше затворена, Хулио премина към деловата част.

— Господин кмете, мисля, че имате сериозни проблеми.

— Закле се, че ще ме оставиш намира. Защо се върна тук? Казах ти каквото искаше, копеле такова!

— Знам, благодарен съм ти и си удържах на думата, не се обадох на твоя приятел от Вила дел Кармен, за да му кажа как пипнахме парите му.

— Какво искаш? Не зная нищо друго, което да те заинтересува.

— Ромуалдес, не съм дошъл да взема нещо от теб, а да ти дам.

Хулио извади цигара от сребърната кутия върху богато украсеното писалище, пхна я, между устните на кмета, който имаше такъв вид, сякаш глътка дим щеше да му дойде добре, и му поднесе огънче. След това му заговори толкова търпеливо, сякаш обяснява на дете проблемите на възрастните.

— Очевидно не си се разприказвал, защото иначе щеше да си мъртъв. Нали така?

Ромуалдес само кимна.

— Ако нашият приятел не е готов да рискува още петдесет милиона, фондацията никога няма да плати сметките.

Сега Ромуалдес се почувства по-добре. Знаеше, че Моралес щеше да извади още петдесет. И то в брой, както каза. Трябваше да го направи, иначе Меделин щеше да му се види тесен.

— Мога да те уверя, че това няма да се случи — твърдо каза Хулио, — защото сега знаем с подробности как прекарва парите. А е мръднал и един долар, а е по паднал в хазната на Чичо Сам. Това наистина ще го ядоса, нали?

— Той и така е достатъчно ядосан. Защо се върна, гринговска подлога?

— Да отстраня Моралес завинаги.

— Няма да можеш и с пръст да го докоснеш.

— Бъди уверен, че ще го направя. И ти ще ми помогнеш.

— Забрави! Писна ми вече! Направих каквото поиска, стига толкоз. Довиждане — Ромуалдес направи опит да стане, но Хулио вдигна ръка предупредително.

— Приятелю, ти не мислиш трезво. Бавно изброи възможностите, които оставаха на кмета. Фондацията няма никога да

иззида и една стена. Каквито и пари да се изпращат от офшорните зони, сумите ще бъдат конфискувани още преди да са наближили Меделин. Като кмет Ромуалдес ще бъде свършен. Какво го очаква тогава? Забравя в най-добрия случай, ако Моралес го остави жив. Дори нещо по-лошо: Хулио припомни, че винаги може да звънне по телефона и да остави на Моралес да избере съдбата на дон Мигел. Ромуалдес изстена и подхвана със здравата си ръка подлакътницата на ранената.

— Какво става? — попита Роблес, загледан с любопитство в превързаната ръка.

— Мисля, че си счупих пръстите. Прищипах се на една шибана врата.

Кметът все още имаше инстинкт за самосъхранение, макар и много отслабнал.

Хулио се засмя.

— Трябва повече да внимаваш — каза той с нравоучителен тон. След това изигра коза си, изваждайки лист хартия, който остави на бюрото.

— Разписка за петдесет хиляди долара от националната банка във Флорида, платени от АБН. Сметка на името на Мигел Ромуалдес. Ако ги искаш, твои са. Имам предвид разписката и парите. Ако не искаш, ще ги пусна по пощата до Моралес. Е, какво избираш?

— Какво искаш в замяна?

— Нещо наистина много просто. Поне веднъж в живота си да бъдеш добър кмет. Ти си притеснен от възникналото положение. Фактури на предприемачите за почти десет милиона са останали неплатени, не са платени и надниците на работниците... могат да възникнат граждански безредици. Добрият кмет би трябвало да предугади това и да направи нещо по въпроса.

Ромуалдес го гледаше с празен поглед, защото не го разбираше, а и ръката му пулсираше от болка.

— Подготви се. Свикай утре събрание в общината. Покани и полицаите и сподели най-мрачните си опасения. Строителството може да бъде спряно, така че трябва да се очакват бунтове, плякосване, безредици. Поискай да те посъветват, да ти дадат предложения за план за действие при непредвидени случаи. Каквото се сетиш. Само ги

задръж там два часа. Два часа. Разбра ли? Това е единственото, което искаме.

— Какво ще получа, ако го направя?

— Петдесет хиляди за начало и след това още. Освен това ще останеш кмет и най-важното — жив.

— Да не искаш да кажеш, че ще се погрижиш за Моралес?

— Когато приключиш, него вече няма да го има.

На Ромуалдес това му хареса. Изведнъж болката в ръката му намаля. Гринговците винаги излизаха по-силни. Ако успееше да стане техният човек в Меделин, това щеше да му осигури много пари. Госпожа Ромуалдес почука и надникна, за да каже, че д-р Палмиро вече е тук. Кметът ѝ махна да си върви, подхвърляйки, че ще свършат след минутка.

— Сто хиляди — каза той решително — и смятай въпроса за уреден.

Налучка сума, която му звучеше добре. Да, кметът отново беше във възход.

Прислужникът изпрати Роблес до вратата и той тръгна към колата си. Беше успял. Нямаше време да иска разрешение от Вашингтон. Утре бандитите от Кали ще свършат онова, за което американските агенти дори не можеха да си мечтаят. Бързо и откровено правосъдие плюс премия от тежки загуби от двете страни. Кали също е проблем, но може да почака. Когато му дойде времето, там също ще си получат заслуженото. Хулио запали двигателя и настрои внимателно радиото, защото свиреха една от любимите му колумбийски песни. Докато певецът възпяваше чудесата на свети Сантандер, Хулио Роблес почувства студения метал на автоматичен пистолет 45, притиснат във врата му.

— Завий наляво в първата пресечка и след това карай направо — заповяда му глас с твърд индиански акцент.

Съдейки по посоката, в която поеха, американецът разбра, че най-накрая ще се срещне лично с Моралес.

Когато Ричард Суини се тръшна в едно от креслата в своя апартамент с голяма чаша уиски в ръка, Тони Салазар се приготви да излезе от своя хотел. Потърси Клейтън в банката и там му казаха, че

днес няма да се връща. Набра домашния му телефон. Вдигна жена, но гласът не беше на онази, с която Салазар разговаря по-рано. Тони вече беше стигнал до заключението, че ще бъде непрактично, ако пресрещне Клейтън на връщане от банката. Улиците в Ситито бяха оживени и тесни и дори Тони да закове плячката си с насочен пистолет, те не предлагаха много възможности за бягство дори с кола като бентлитото.

За сметка на това „Кенсингтън скуеър“ беше тъмен и удобно разположен в западната част на града. След седем движението щеше да намалее. Тони смяташе, че за десет минути с лекота може да стигне до магистралата. Във фоайето на хотела взе под наем мобилен телефон, помоли да включат разговорите към сметката на стаята, след това се качи в колата и потегли. Когато наближи площада, се притесни дали ще намери стратегическо място за паркиране. Като във всички големи градове тук местата за паркиране бяха ограничени. Около площада се издигаха триетажни къщи, разположени в кръг около една градинка. Външният им вид подсказваше, че това са домакинства, които разполагат най-малко с два автомобила. Затова Тони прие за добър знак, че намери празно място срещу № 63. След като паркира умело бентлитото, той звънна отново на същия номер. Вдигна същата жена и каза, че съжaliaва, но господин Клейтън още не се е върнал. Тони отново не се представи, нито остави съобщение, а излъга, че е негов колега от банката. На бавачката това не се стори подозрително. Тя беше свикнала с обажданията на американци, много от които не бяха възпитани според британските представи.

Салазар видя в огледалото за обратно виждане една кола да завива в площада към мястото, където беше паркирал. Остана неподвижен, докато тя бавно мина край него и спря пред номер 61. Попипа револвера си в десния джоб на палтото, дръпна ръчката, която освобождаваше капака на огромния багажник на бентлитото, и подбирайки внимателно момента, понечи да излезе. И в този миг сърцето му подскочи. Това не беше Клейтън, а една много привлекателна жена. Външният ѝ вид отговаряше на гласа, който беше записан на телефонния секретар, и Тони Салазар инстинктивно разбра, че е открил по-добрия начин. Таксито потегли и тя закрачи към входната врата.

— Госпожо Клейтън? — попита той, докато вървеше към нея.

— Да? — отговори тя и се усмихна нищо неподозираща. Не успя да разпознае лицето, но акцентът несъмнено беше американски.

Салазар се доближи, докато тя стоеше все още усмихната, наполовина извърната към него, продължавайки да бърка в чантата за ключовете. Той я хвана здраво за ръката и притисна оръжието в стомаха ѝ.

— Не вдигай шум и тръгвай с мен — каза той тихо и властно, докато изкуствената усмивка още стоеше залепена на лицето му.

Даде ѝ само две секунди да се съвземе и да осъзнае положението. Винаги действаше така. Човек трябва да даде на жертвата време да помисли, защото иначе се паникьосва и прави глупави опити да избяга. Той се съсредоточи върху очите ѝ. Когато видя в тях разбиране, продължи:

— Защото иначе ще вляза и ще почна да стрелям из къщата.

Това подейства. Със сигурност вътре имаше деца, а всички майки по света бяха еднакви. Тя тръгна покорно редом с него, мърморейки несвързани въпроси. Когато отвори багажника на бентлито, той усети очакваното колебание, затова престана да се усмихва, ръгна цевта в тялото ѝ и яростно нареди:

— Влизай вътре.

Карълайн се подчини. Той я следеше как се намества и свива на кълбо в просторния багажник и започна внимателно да спуска капака.

— Не вдигай шум, отпусни се. Ще отидем на едно място на най-много двадесет минути път от тук. Аз ще карам. Ако направиш някоя глупост, ще ти издухам мозъка, разбра ли? — след което натисна здраво капака надолу, докато не чу как ключалката изщрака.

Отвлечането бе продължило по-малко от две минути. Тони Салазар зави наляво към „Кенсингтън хай стрийт“ и след това отново наляво, смесвайки се с малкото коли, които пътуваха към Хамърсмит. След десет минути щеше да е на магистралата. Беше много доволен от светото изпълнение. Сега вече разполагаше с лост за въздействие върху Том Клейтън, нещо, което да размени за четиридесет и три милиона долара.

Онова, което Тони не забеляза в своето главозамайване, беше личицето, което надничаше от прозореца на номер 61. Патрик Клейтън

се намръщи и чак сбърчи нос от удивление.

— Току-що видях мама да влиза в багажника на една кола — обяви той.

— Така ли, Патрик? — попита младата бавачка, без да вдигна поглед от плетката си. — И къде точно видя това?

— Точно тук! — подвикна Пат развълнувано. — Пола, кълна се, качи се в багажника на една кола!

— Патрик Клейтън, какви ги говориш?

Тя стана и тръгна към прозореца. Нервно намести лентата, която придържаше косата ѝ опъната назад, с едната си ръка, а с другата дръпна пердето настрана и започна да оглежда площада.

— Нищо не виждам. Защо ще ѝ е на мама да се качва в багажника на някаква кола?

Тя се изкиска нервно на тази нелепа представа.

— Пола, имаше един мъж. Видях го. Той хвана мама за ръката и я заведе до колата. Ето. — Той посочи към празното място, там беше паркирана! След това се качи и потегли натам. — Той пак посочи с пръст.

Бавачката се намръщи. След това се отпусна на колене, за да може да погледне Патрик в очите.

— Сигурен ли си, че беше майка ти?

— Разбира се. Чух таксито и дойдох да погледна. Видях мама да слиза, после плати на таксито и след това се появи този мъж.

— Те отидоха при колата и ти видя, че тя се качи в багажника?

— Да!

— Не на задната седалка?

— Не, в багажника! Мъжът го отвори и мама се качи!

Пола повярва, че Патрик казва истината, но какъв беше смисълът на случилото се, тя нямаше ни най-малка представа. Помоли момчетата да седнат и да гледат телевизия, след това отиде при телефона и се обади в банката. Вече минаваше осем и обаждането беше прието от охраната, която потвърди, че господин Клейтън си е тръгнал. Тя опита да открие Том на мобилния му телефон, но чу запис, който ѝ съобщи, че апаратът е изключен. Като се надяваше, че няма да излезе глупачка, пое дълбоко дъх и набра 112.

Операторът на спешния телефон записа данните ѝ и я увери, че много скоро при тях ще дойде полицаи.

Първата патрулка пристигна след пет минути с примигващи буркани, но без сирени от уважение към аристократичния квартал, чиито оплаквания от шума със сигурност щяха да намерят благосклонни уши, независимо колко сериозно е било положението. Двама униформени полицаи почукаха на вратата и бяха поканени да влязат от разстроената бавачка. Тя ги въведе в приемната, където полицейката я прегърна през раменете и нежно я накара да седне. Когато бавачката се посъвзе, тя повтори онова, което момчето ѝ беше разказало. Тогава полицаите се заеха с Патрик, който изглеждаше разтревожен, след като пристигна полицията. Те внимателно го придумаха да им разкаже всичко, което беше видял.

Поискаха от него да потвърди, че е сигурен, че е видял майка си, когато прозвуча глас от радиостанцията на рамото на единия. Той им нареди да не вдигат шум, да махнат колата от къщата на Клейтън и да очакват заповеди от Скотланд ярд.

Когато подробностите от обаждането по спешност на бавачката бяха вкарани в компютъра, той веднага ги препрати на специалните служби. Операторът се беше обадил в Скотланд ярд, а оттам бяха уведомили главен инспектор Арчър. По това време той беше в колата си заедно с Харпър и двамата се връщаха на „Виктория стрийт“. Бяха оставали Суини в хотела, но без паспорт, а фойето на „Кларидж“ — под бдителния поглед на дежурния детектив. Клейтън беше отказал да го откарат. Каза им, че се нуждае от пиене, за да свали натрупалото се напрежение, и го видяха как тръгва по „Парк лейн“. Когато получи съобщението, Арчър каза адреса на шофьора си и му нареди, да изгаси буркана и сирената с приближаването на „Кенсингтън скуеър“. Петнадесет минути по-късно те вече бяха в къщата на Клейтън. Патрик трябваше за трети път да разкаже за предполагаемото отвлечане на своята, майка. За съжаление описанието на похитителя беше объркано.

— Успя ли да видиш колата? — попита Харпър.

— Да — отговори уверено Патрик.

— Знаеш ли каква марка беше?

— Разбира се — отговори момчето убедено. — Кафяво купе „Бентли континентал Р“.

— Моля? — попита Арчър.

— Патрик е нашият спец по колите — обясни бавачката.

— Кафяво купе „Бентли“? Ей, Патрик — възкликна Харпър, — а не си ли спомняш случайно и номера?

— Не, не го помня — тихичко отговори момчето, но изведнъж се оживи, — но започваше със С, а после имаше 97 или 98.

— Добро момче! — похвали го Арчър.

— Сър, мога ли да предложа нещо? — заговори полицаят. — Аз също се интересувам от коли. Това е много рядък двигател. Произведени са малко бройки, повечето за износ. Да проверим продадените през последната година кафяви модели Р, обзалагам се, че няма да са повече от десетина.

— Какво по-конкретно предлагаш? — попита Арчър.

— Да се обадим в „Ролс ройс“. Оттам ще ни дадат имената и адресите на собствениците. Или поне на първите собственици. Така ще можем да проследим колата.

— Заеми се — нареди главният инспектор. — Добра идея. Междувременно пуснете за издирване всички коли, отговарящи на това описание.

Взеха телефона на фирмата от справки, но когато, се обадиха, чуха записано съобщение, че работното време на централата е от девет до шест. Тогава предположиха, че в сградата не може да няма охрана.

След като звъннаха в местния участък, една патрулка спря със свирещи гуми пред седалището на компанията и десет минути по-късно полицията от Чешир се обади, за да издиктува телефонния номер на директора по маркетинга. Успяха да го хванат точно преди да излезе да вечеря навън. Когато разбра, че специалните служби се нуждаят спешно от неговата помощ, човекът се съгласи да иде на работното си място и да събере исканата информация. Половин час по-късно се обади. Даде информация за общо шест кафяви „Континентал Р“: една собственост на член на кралското семейство, две на известни шоузвезди, една притежание на господин Дънкан Камерън от „Инвърнес“. Останалите две бройки били купени от фирмата за автомобили под наем „Евроспорт“.

Звъннаха веднага във фирмата, но в началото срещнаха известна съпротива. Откъде, обясни служителят по резервациите, може да е сигурен, че наистина разговаря с полицаи?

— Момче, мога да пратя една патрулка да те арестува. Това ще бъде ли достатъчно убедително?

Служителят подви опашка и каза на Арчър каквото му трябваше. Едната кола в момента се намирала на паркинга на летище „Хийтроу“, а другата е наета в сряда от някой си господин Антонио Салазар.

За миг Арчър и Харпър направо онемяха. Салазар? В Лондон? Сега поне всички съмнения отпаднаха. На Суини щеше да се наложи да даде подробни обяснения, преди нощта да е свършила.

— Адрес? — поиска Арчър.

— Номер 114, Източна седемдесета... — започна младежът да чете.

— В Англия, глупако, в Англия — кресна Арчър, който започна да се ядосва на дребния чиновник.

— О, да видим... да, хотел „Континентал“, „Хамилтън плейс“...

— Благодаря — каза рязко Арчър и затвори. — Мошеникът се е настанил на Мейфеър в петзвезден хотел — обясни той на Харпър. — На десет минути пеша от хотела на Суини.

— Той не би завел там госпожа Клейтън, нали така? — изказа Харпър очевидното. — Тогава къде?

— Да караме поред — Арчър се обърна към униформените полицаи. — Искам да отидете в „Кларидж“. Във фоайето има цивилен детектив. Казва се Никълъс. Обадете му се. След това се качете в стая 501. Човекът се казва Ричард Суини — той им подаде американския паспорт на адвокатата. — Прочетете му правата и го арестувайте. Ако иска да разбере в какво го обвиняваме, можете да му кажете като начало за заговор за отвличане. Останалото ще изясним по-нататък. Заведете го на „Савил роу“ и го затворете сам в килия.

— Слушам, сър. Опасен ли е?

Арчър погледна към Харпър, който помисли малко, но после поклати глава.

— Не, той не е — каза американецът, — но не знаем кой още е в Лондон с него. Така че бъдете внимателни.

Когато двойката полицаи излезе, Арчър поиска от Пола позволение да използва телефона и звънна в Скотланд ярд, за да нареди изпращането на въоръжена група в хотел „Интерконтинентал“. Той предполагаше, че Салазар няма да е там, и ако предположението му се окажеше вярно, трябваше основно да претърсят стаята му.

— Нещо друго? — попита той Харпър.

— Мисля, че, поне за момента, най-полезното, което можем да направим, е да останем и да изчакаме господин Клейтън. След станалото той сигурно ще бъде по-разговорлив.

Бавачката обеща, че ще им направи чай, след като сложи момчетата да си легнат.

По това време Тони Салазар беше пристигнал в мотела близо до „Хийтроу“. Той заобиколи откъм задната част, обърна колата и я паркира с багажника към своята стая. Забеляза, че откъм тази страна имаше паркирани само два автомобила, а отвъд тях се виждаше само пусто поле под отблясъците на най-голямото европейско летище. В двете стаи, пред които имаше коли, светеше, но нито една от тях не граничеше с неговата. Салазар отключи вратата и влезе, за да запали нощната лампа. След като огледа набързо помещението, се върна и отвори багажника. Той махна с револвера на Карълайн да излиза и я отведе в спалнята на апартаментчето. Там ѝ нареди да си свали палтото и да легне. Тя все още беше объркана. Мъчеше се да си възвърне част от самообладанието и да разбере защо се случва всичко това. Салазар отиде в банята и се върна с голяма хавлия, извади съгваемия си нож и я нарязва на ивици. Карълайн се опита да завърже разговор, но той ѝ махна с ножа да млъква.

— Легни по корем — изкомандва той носово. — Сложи си ръцете на гърба. — Той завърза китките ѝ и след това повтори процеса с глезените. — И така, госпожо, ако започнеш да правиш номера, ще те гръмна. Ясно ли е? — Той размаха оръжието, докато тя не кимна. — Не ми пука за теб. За мен не означаваш нищо. Трябва ми шибаният ти съпруг. Той вече е почти мъртвец. Но ти? Ако се държиш прилично, кой знае? Може да оцелееш и да си намериш друг съпруг! — той се засмя неприятно, докато сядаше в долния край на леглото.

Карълайн нищо не каза. Ужасена, тя не можеше да повярва, че е подложена на подобно изпитание. Въпреки това изпитваше странно облекчение, че кошмарното пътуване в багажника е свършило.

— А сега ми кажи по десния начин къде е той?

— Не знам — отговори тя честно, сдържайки сълзите си. — Защо го преследваш?

Салазар и удари шамар с рязък отмерен удар и цяла длан. Карълайн прехапа устни, но нищо не каза.

— Помисли си добре. Аз задавам въпросите, разбрано? Не е в банката и не беше вкъщи, когато те взех. Къде ходи след работа? Да не е скрил любовница в някое малко гнезденце? — той облиза чувствено устни.

— Остави ме намира, копеле такова! — изпищя тя истерично.

— Госпожо, трябва да се научиш да се държиш прилично.

Той отново я удари, но този път с опакото на ръката. От носа ѝ потече кръв, която той грубо избърса с парче от хавлията. Не искаше да остават кървави следи по леглото.

Тони се усмихна отново и нарочно се загледа в дългите ѝ крака. Полата ѝ се беше вдигнала доста над коленете и Салазар почувства възбуда от пълната си власт. Карълайн разпозна погледа и страхът ѝ нарасна.

— Знаеш ли, че си много готино парче?

Карълайн не отговори, опита се да избегне погледа му и се замоли този кошмар да свърши по-скоро.

— Слушай, госпожо. Твоичкият ми открадна четиридесет и три милиона долара. Искam си ги. Нима това е неразумно?

Значи това влечуго, помисли си Карълайн, застанало пред нея, е собственикът на парите, които Том намери в Цюрих? Направо не е за вярване.

— Парите вече не са у него — каза тя с болка в подутите устни. — Той никога не ги е искал. Днес отиде да ги върне.

— На кого?

— На Ричард Суини. Познаваш ли го?

— Да, ама изглежда е променил намерението си. Не ги е върнал. Затова си тук. Къде са ми проклетите пари?

— Не знам. Трябва да питаш съпруга ми.

— Точно това възнамерявам да направя.

След тези думи Салазар набра телефона на Клейтън. Когато телефонът звънна, Арчър и Харпър се приготвиха и повикаха Пола. Тя вдигна слушалката, а те застанаха от двете ѝ страни с наострени уши. Беше същият мъж, който се бе обаждал по-рано, и отново потърси Томас Клейтън. Харпър чу това и бързо посочи себе си с пръст.

— Минутка — нервно каза Пола и подаде слушалката на Харпър.

— Том Клейтън — каза агентът на АБН след кратко забавяне.

— Здравсти, Томас, обажда се Тони Салазар. Чувал ли си това име?

— Да — отговори Харпър, — какво искаш?

— Искам си парите, Томи, но първо трябва да ти кажа нещо. Можеш ли да познаеш кой е при мен?

— Престани да играеш игрички, Салазар — твърдо каза Харпър.

Тони Салазар не знаеше, че някой е разбрал за изчезването на Карълайн. Може би закъсняваше след пазара, но нищо повече. Харпър се включи в тази игра.

— Хванах жена ти. Хубаво парче, Клейтън. И така, къде са парите?

— А ти къде си?

— Там, където не можеш да ме намериш. Ето, поговори с нея.

Той притисна слушалката до лицето на Карълайн и я чу да казва:

— Ало, скъпи.

В този миг Тони долови нещо: може би широко отворените очи или спирането на дъха. Бързо дръпна слушалката и чу един спокоен глас с американски акцент да ѝ казва, че няма защо да се тревожи, защото всичко ще бъде наред. Със свободната си ръка Тони дръпна ципа на дамската чанта на Карълайн и изсипа съдържанието на леглото.

— Клейтън, кога е родена жена ти? — попита той, стиснал шофьорската ѝ книжка. — Имаш три секунди — Тони изброи до три и затвори. — Кой беше това, кучко тъпа?

Той я удари няколко пъти, но вече със стиснат юмрук, в ребрата и стомаха. Тя изстена от болка и умолително каза, че не знае. Салазар отново извади револвера и го притисна в бузата ѝ.

— Госпожо, питам те за последен път. Къде е мъжът ти?

— Не знам! Казах ти вече. Представа нямам! Той има... — Карълайн започна неудържимо да хлипа и се ядоса на себе си. — Има мобилен телефон. Потърси го на него.

Тя му продиктува номера и Салазар взе отново наетия телефон.

В този момент Клейтън чакаше такси пред хотел „Четири сезона“. След като излезе от апартамента на Суини, повървя по „Брук стрийт“, а след това надолу по „Парк лейн“, потънал в мисли. На пресечката с „Хартфорд стрийт“ го стресна някакъв глупак в кафяво „Бентли“, който взе завоя с висока скорост, и го принуди да отскочи

назад върху тротоара. Беше казал на Карълайн, че ще ѝ звънне към осем и половина и ще се срещнат в „Марк“ за вечеря. Том беше предположил, че тогава вече историята със Суини ще е приключила и тревогите за банковите сметки в Цюрих вече ще са минало. Ще излязат да отпразнуват, беше казал той безгрижно, факта, че веднъж в живота си са притежавали четиридесет и три милиона долара. Докато влизаше в хотела, той размишляваше върху странния факт, че все още притежаваше над четиридесет милиона, но дамоклевият меч още не е прибран в ножницата. Изпи две питиета в бара на мецанина, изчака да стане осем и половина, за да е сигурен, че Карълайн се е прибрала вкъщи, и едва тогава набра номера. Смая се, когато Пола предаде слушалката на Харпър. Човекът от Агенцията за борба срещу наркотиците му обясни положението такова, каквото знаеха, че е в момента, и Том каза, че ще се прибере у дома след петнадесет минути. Той скочи в таксито, без да обръща внимание на протегнатата длан на хотелския портиер, и настоя шофьорът да го откара колкото може по-бързо до „Кенсингтън скуеър“. Когато таксито зави към Хайд парк, мобилният телефон на Тони звънна.

Този път Тони Салазар беше брутално кратък и отказа да позволи на Том да разговаря с Карълайн.

— Ако повикаш ченгетата, тя е мъртва — заплаши го той. Искаше да се срещнат на някое спокойно място, където да няма други хора. — Ти познаваш Лондон — нареди Салазар, — избери подходящо място. Аз ще го проверя, преди да се покажа. Ако нещо ми се стори странно, си отивам на секундата. След това ще ти пратя картичка къде да намериш трупа на жена си.

Том предложи „моята къща в провинцията“ — на около осемдесет мили от Лондон, усамотена, няма съседи.

— Дай ми адреса — поиска Салазар.

— Не, попитай жена ми — отговори Том. — Ако вече си я убил, забрави за тридесет и седемте милиона. И това ще е само началото, защото след това аз ще те погна.

Салазар изпсува вулгарно, преди да напомни на Том, че сумата всъщност е „четиридесет и три милиона плюс лихвите“. Том не му обърна внимание.

— След полунощ ще бъда там.

След като каза това, прекъсна връзката, плъзна надолу прозореца, отделящ задната седалка от шофьора, и каза, че е променил намеренията си.

— Коли под наем „Херц“ на „Марбъл арч“.

Дотам се стигаше за две минути, а фирмата работеше двадесет и четири часа. Не можеше да рискува да вземе някоя от семейните коли от „Кенсингтън скуеър“.

Тони Салазар погледна колко е часът. Осемдесет мили — никакъв проблем.

— Къде е селската ви къща?

Карълайн се поколеба и трепна, защото той се готвеше да я удари. Салазар промени намерението си и зарови из книгата ѝ, но там нямаше никакви указания. Отново стовари юмрук в ребрата ѝ и тя изкрещя от болка.

— Ах, ти, инатлива кучко! — изрева той яростно. — Дай ми шибания адрес или ще ти счупя пръстите един по един!

— Няма да ти помогна да убиеш съпруга ми! — изхлипа тя.

Салазар изруга и отново набра мобилния телефон на Клейтън. Том стоеше пред гишето на „Херц“ и чакаше да му дадат ключовете. Когато позна гласа на Салазар, се дръпна настрана.

— Кучката не иска да ми каже адреса. Говори с нея, глупако! — кресна Салазар, притискайки отново телефона към лицето ѝ.

— Том? — попита тя колкото можа по-нормално.

— Само той ли е при теб? — попита хладнокръвно Клейтън.

— Да.

— Престани с глупостите! — ревна Салазар, който не можеше да чуе какво казва Том.

— Кажи му как да стигне до Корстън парк и не се притеснявай. Той няма да се върне.

— Обичам те — успя да каже тя, преди Салазар да дръпне телефона и да го изключи.

Карълайн му каза адреса и го упъти как да стигне. Следващият проблем на Тони Салазар беше, че още не можеше да я убие. Първо трябваше да си вземе парите. Ако откраднатите пари бяха останали в Швейцария, щеше да отнеме време да ги получи, може би ден или два. Междувременно този копелдак Клейтън щеше да поиска да говори отново с нея. Така че засега мотелът беше сигурно място, но трябваше

да я накара да мълчи. Откъсна още две ивици от хавлията. Едната сви на топка и я пхна в устата на жената, а другата стегна на възел на тила ѝ. След това я завлече в банята, остави я на пода и пусна душа.

— Един звук и си мъртва.

Остави вратата на банята откритата, за да може да я вижда. След това се обади на обслужването по стайте и си поръча бира. Момчето, което я донесе след около пет минути, изглеждаше подходящо. Младо и гладно. Салазар му каза, че не може да спи и че му трябва малко валиум, а после попита дали наблизо има аптеки.

— В Хаунслоу има колкото искаш — отговори момчето.

Салазар измъкна банкнота от петдесет лири и го помоли да иде и да му купи. Момчето каза, че сигурно ще му поискат рецепта, но Тони обясни, че е чужденец и няма лекар в Англия и дори не знае как да си намери.

— Сигурен съм, че това ще уреди въпроса — каза той с намигване и му подаде още една петдесетачка.

Парите говореха по един и същи начин на всички езици, отбелязва той философски, когато момчето хукна да изпълни поръчката. Върна се след половин час с шишенце десетмилиграмови таблетки. Разбира се, не направи опит да му върне рестото и Салазар се ухили. Малкото копеленце дори имаше нахалството да му представи касовата бележка на аптекаря за шест лири и двадесет и два пенса!

Спря душа и върна Карълайн на леглото. Извади хавлията от устата ѝ, напъха вътре хапче и поднесе чашата с вода до устните ѝ.

— Преглътни го — нареди ѝ той и повтори още два пъти операцията, като след всяко хапче шареше с показалеца си из устата ѝ, за да се увери, че не скрила валиума под езика.

След час тя изглеждаше дълбоко заспала. Той ѝ свали обувките и я зави с покривката на леглото. За да се увери, че не се преструва, Тони разкопча блузата и пхна ръка в едната чашка на сутиена. Тя не помръдна. Така ще е през следващите осем часа, уверено си помисли той.

Докато заключваше вратата и закачаше табелката с надпис „Моля, не безпокойте“, Тони Салазар не можа да се сдържи и почувства възбуда. Великолепни цици, помисли си той. Може да я опъне поне веднъж, преди да я гръмне.

Том натисна газта до ламарината. Искаше да стигне много преди Салазар, но му мина през ума каква жестока ирония ще бъде, ако го спре полицията. Затова продължи внимателно със сто и двадесет. Спря само в търговската част на Малсбъри и влезе в един железарски магазин за десет минути. В Корстън парк нямаше нищо и той нямаше намерение да пристигне там с голи ръце. Потегли отново, въоръжен с железен лост, фенерче, два кухненски ножа, малка туба с бензин, две бутилки кола и две големи чаши.

Прииска му се да бе запазил пистолета на дядо си. У дома си в Лондон имаше две гладкоцевни пушки, заключени в шкафа в спалнята, но сега те не му бяха от полза. Помисли си дали да не се отбие у Хорнби и да вземе нещо назаем от истинската оръжейна на Джек, но неговият тъст щеше да се опита да го разубеди и да го накара да иде в полицията. Хорнби обичаше дъщеря си не по-малко от Томи със сигурност не се плашеше от битки. Неговите разкази за Дофар^[2] и Гус Грийн^[3], а това не бяха единствените места, където се беше сражавал, свидетелстваха за това. Но той нямаше да приеме начина на Том да се справи с отвличането на дъщеря му, а Клейтън беше решен да се справи със Салазар, както той бе решил. По един или друг начин щеше да убие този кучи син.

Единственото, което Том знаеше със сигурност, беше, че Салазар няма да го убие веднага, не и ако си иска парите и планира действията си на основата на тази крехка предпоставка.

Пристигна в Корстън парк в десет и половина, отключи вратите и спря наетата кола пред къщата. Запали лампите в предните помещения и огъня в приемната. В кухнята си поигра с таблото с бушоните, докато останалата част от къщата не остана без ток. След това разположи оскъдното си въоръжение на стратегическите места. Сложи лоста и единия от ножовете на полицата над камината, която беше достатъчно висока, за да останат скрити от погледа на всеки, който не е висок поне два метра. В трапезарията, която беше залепена за приемната, остави фенерчето и втория нож. Щеше да хукне в тази посока, ако Салазар още с влизането си започнеше да стреля. Двете чаши напълни с бензин и ги постави на пода до стената отляво на камината, така че се оказаха между нея и вратата на трапезарията. Остатъкът от горивото отнесе в кухнята отзад. Накрая се зае с

единствените два стола в къщата. Единият разположи до стената и чашите с бензин, а втория — на няколко метра пред него, легнал небрежно на едната страна. Арсеналът му не беше много богат, но най-голямото му предимство беше в това, че Салазар не може да го убие веднага, без да се увери, че е предал банковата сметка. Без това нищо не можеше да направи.

Том седна на пода и зачака. Гневът в него нарастваше с всяка изминала минута. Той копнееше да убие Салазар, но не за сметка на основната си цел — да спаси живота на Карълайн.

Сети се за онзи ден през 1985. Сякаш беше вчера. Беше изкарал само една година в „Саломон“. След тежък делови ден се върна в апартамента си в Грийнидж вилидж. Вдигна ключа си да отключи и забеляза, че вратата беше леко откrehната. Когато я бутна тихо да се отвори, се оказа пред дребен мъж с латиноамериканска външност. За миг и двамата замръзнаха, но после всичко се случи за секунди. Крадецът пусна на пода задигнатата стереоуредба и бръкна в джоба си за оръжие. Том се хвърли към закачалката в антрето и измъкна бейзболната си бухалка. Завъртя се, замахвайки хоризонтално и удари с пълна сила противника, като строши лявата му раменна кост и две ребра. От болка мъжът рухна на колене, а Том замахна за втори мощен удар по ключицата, пращайки пишман крадеца с разперени крайници на пода. С ядно ръмжене се насили да не стовари последен удар върху черепа на мъжа. Изрита пистолета в ъгъла, вдигна един обърнат стол и седна.

— Е? — попита, размахвайки лекичко бухалката като махало.

Кубинецът го удари на молба. В простотията си очакваше, че ще прояви разбиране, че му трябвали пари. Том огледа бъркотията в апартамента, отворените чекмеджета, разхвърляните по пода книги, и накара крадеца да стане и да подреди всичко с една ръка, макар че човекът се гърчеше от болки.

— Изпразни си джобовете — заповяда Том на полуприпадналия мъж, когато свърши с работата.

С крака си разрита купчинката върху паркета. Чифт ключове за кола, шофьорска книжка, девет долара и двадесет и пет цента. Евтина имитация на швейцарско офицерско ножче и книжка с купони от социалното осигуряване. Бутна с крак ключовете към своя пленник.

— Твои ли са? — попита той и внезапно установи, че се наслаждава на властта си.

Мъжът кимна.

Том му каза да си вземе оръжието. Крадецът го погледна невярващо, след което запълзя към мястото, където лежеше късоцевният револвер, а Клейтън крачеше до него с бухалка, опряна в рамото му.

— Вдигни го за цевта — нареди той. — Отвори барабана и изсипи патроните.

Крадецът изпълни заповедта и на пода тупнаха три патрона.

— Сега го прибери в джоба си — нареди Том. — А после се качвай на колата. Ето — и той му подхвърли банкнота от двадесет долара, — това е за бензин. Махай се от Манхатън и никога повече не стъпвай тук. Зная кой си. — И посочи към шофьорската книжка с крак. — Ще я запазя в офиса си с малка бележка. За всеки случай. Ако те видя още веднъж в квартала, смятай се за прецакан.

Не разказа на никого за произшествието и никога повече не видя кубинеца. Тъй като всичко, което знаеше за предците си, беше разказано от собствения му баща, Том не осъзнаваше напълно какво означава във вените ти да тече кръвта на Клейтънови.

Докато чакаше в Корстън парк усети напрежението отново да нараства. Но сега то не беше спонтанно. Почувства разбиването на апартамента като нетърпимо предизвикателство. Отвличането на Карълайн — като омърсяване на душата.

Антонио Салазар, трето поколение частен банкир от Ню Йорк, дори не можеше да си представи какво го очаква.

Хулио Роблес отвори очи, но видя само мрак. В първия миг не можа да си спомни нито къде е, нито как се е озовал там. Тялото го болеше и му беше трудно да диша. И тогава, докато се опитваше да разпознае околността в черната безлунна нощ, бавно си припомни в какво опасно положение се намира.

Беше управлявал собствената си кола до имението, докато индианецът седеше мълчаливо зад него. Пое нагоре по автомобилната

алея покрай невидимата охрана и спря пред прилична на дворец къща. Друг индианец заговори с неговия похитител, обръщайки се към него с името Тупак.

— Дон Карлос е зает в момента — каза той на испански.

След това заговориха на език, който Хулио не разбираше. Намираше се на петдесетина метра от господарската къща на наркобарона и видя двамата мъже, седнали в хамака на терасата. Веднага ги позна: Моралес и Шпеер.

Индианците наредиха на Роблес да слезе от колата си и го поведоха към един джип. Заклучиха ръцете му на гърба с белезници и му завързаха очите с някаква кърпа. Единият караше джипа с Роблес седнал до него, а другият седеше отзад, за да парира всеки опит за бягство. Пътуваха около половин час и Роблес разбра, че са слезли от шосето, защото всъдеходът се люшкеше и подскачеше, въпреки че се движеше много бавно. Изпитваше отчетливото усещане, че се изкачват в планината, защото въздухът захладна, а вятърът носеше неповторимия мирис на джунглата.

Когато стигнаха своята цел, Роблес започна да чува и други гласове. Няколко невидими ръце го издърпаха от седалката и го хвърлиха на хладната влажна земя. След това изпита съкрушителна болка — някой го изрита с ботуш в бъбреците. Последваха жестоки ритници, докато не изгуби съзнание. Следващият му спомен беше как блисват вода върху лицето му и звукът на подигравателни гласове.

Някой го сграбчи за краката, вероятно бяха двама души, като се съди по бързината, с която го затеглиха по неравната земя. Той изстена от болка, когато тялото му мина през острия ръб на прага на някакво помещение. Отново започнаха да го обработват, докато пак изгуби съзнание.

Когато се свести, превръзката на очите се беше разхлабила. Цареше тишина, като се изключат тропическите насекоми, които се веселяха в нощната гора. Ръцете му още бяха вързани зад гърба, но сега и втори чифт окови беше щракнат около глезените му. Той направи усилие да погледне краката си, както беше проснат по лице, но му попречи въжето на врата. Скоро осъзна, че въжето, увито около врата му, беше толкова късо и здраво вързано за дървен кол, че затрудняваше дишането му при всяко движение. След няколко опита

той се отпусна и с благодарност започна да вдишва уханния нощен въздух.

Това ли е, помисли си той. Така ли ще свърши всичко? Къде беше сбъркал?

Ромуалдес не го бе очаквал тази вечер. Съдейки от реакцията му, Роблес би могъл да се закълне, че кметът изобщо не е допускал повторната им среща, но въпреки това индианецът го чакаше в колата. Трябва да се е настанил там, докато той и Ромуалдес разговаряха. Как можа да се случи? Каква грешка беше направил Хулио, която им позволи да проникнат през неговото грижливо изработено прикритие? Не можа да се сети за отговор. Беше сигурен, че на сутринта вратата ще се отвори и ще влезе Моралес. Надяваше се, че ще го довърши бързо, но някак не му се вярваше. Под елегантното си лустро колумбиецът беше корав и зъл като всички, които някога са ръководили наркокартел.

У дома си в Меделин кметът Мигел Ромуалдес не можеше да спи и причината не беше само в пулсиращата ръка. Д-р Палмиро беше превързал изгарянията и поставил две инжекции, но настоя пациентът да иде в болницата, за да го прегледат спешно. Ромуалдес обясни, че това не е възможно, защото има много предварително планирана работа. Ще може да иде в болницата едва вечерта.

— Дългът — обяви той с глас, който проеча из къщата — преди личното удобство. А може би ще бъде по-добре да ида в Богота при някой добър пластичен хирург? Така би било най-добре.

Лекарят кимна и обеща да го уреди.

Ромуалдес не скри, че изгарянето е от киселина. Малка стъкленица се строшила в гаража, докато се пресягал да вземе нещо от рафта. Но когато лекарят попита каква е киселината, кметът вдигна рамене и заяви, че това няма значение. Идеята да иде в столицата на преглед много му хареса. На сутринта ще се види с де ла Круз и ще го остави да се оправя с всички кредитори, като повтаря обещанието на Моралес: само още една седмица. След това ще свика съвещанието с полицията, за което сега разполагаше с още една добре обоснована причина. Кметът беше сериозно ранен, но дори силните болки не можеха да го накарат да пренебрегне своите задължения! Сигурно ще има вълнения и бунтове, така ще им каже. Хората, които не са си получили заплатите, стават неуправляеми. Щеше да поиска от

полицайте план за действие как ще предотвратят грабежите, насилието и хаоса. Цялата строителна индустрия в Меделин е в криза, ще каже той. Ромуалдес с лекота можеше да ги накара да говорят поне два часа. След това ще поеме направо за летището и ще отиде в една от най-добрите частни болници в Колумбия. Градът ще плати този разход.

На сутринта взе двойна доза от предписаните му болкоуспокояващи, облече своя най-хубав ленен костюм и звънна в кабинета на Палмиро. Смениха му превръзката, сложиха му още две инжекции и се обадиха да потвърдят резервацията на стая в болницата „Матер дей“ в Богота. По-късно същата сутрин повика де ла Круз в кабинета си и макар че той не се зарадва на предложението сам да застане срещу кредиторите, беше трудно да спори пред очевидното медицинско доказателство, което се набиваше в очите му. Мина му мисълта, че под този дебел бинт се крие напълно здрава ръка, затова реши, че ще звънне на д-р Палмиро по някакъв измислен повод, за да се увери.

След това Ромуалдес се зае с най-трудната задача — да победи началника на полицията. Той не беше от Меделин и силно ненавиждаше кмета. Началникът не беше съгласен, че нарастващото напрежение по повод забавените плащания ще доведе до бунтове. Кметът настоя, че като избрано от хората отговорно лице има право да се обърне към силите за сигурност. Ако началникът пренебрегне искането му, кметът няма да посети само столичната болница, а ще се срещне лично с министъра на вътрешните работи. Отново подчерта колко тежко е нараняването му и пак обрисова с черни краски възможното развитие на нещата, докато началникът не си представи как дори само един ранен или убит в отсъствието на кмета ще се превърне в повод за обвинение в нарочно възпрепятстване на осигуряването на обществения ред.

Макар и неохотно, той се съгласи срещата да се състои в шест часа. Щеше да остави дебелака да си издекламира думичките и с облекчение да му види гърба, когато се качва на самолета за Богота. След като се отърве от него, ще прави каквото сметне за добре.

По обяд всичко беше уредено и Ромуалдес се върна вкъщи.

— За да си почина и да страдам в самота — обяви той гръмогласно, когато си тръгваше, но когато се обърна, се усмихна гордо на своята находчивост.

От безнадеждното положение, което би сломило мнозина, беше подредил картите за игра, която нямаше как да загуби.

Ако Роблес и неговите убийци гринговци си свършеха работата както трябва, когато кметът тръгне за летището, Моралес вече щеше да е мъртъв. И тогава никой не можеше да обвини дон Мигел за рухването на величествения план. Щеше да е свободен да осъди търговеца на наркотици Моралес и щеше да отправи предизвикателство към всички, които изразят отрито желанието си той да бъде останал жив.

От друга страна, ако дон Карлос оцелее и успее да убие Роблес, в случай че гринговците се провалят, толкова по-добре. След седмица фондацията щеше да има парите и героизмът на водача, който поставя задълженията си пред своята лична болка, щеше да се разнесе надлъж и нашир. Той лично ще да се погрижи за това.

Междувременно вече разполагаше с петдесет хиляди долара в Маями плюс още петдесет, който щяха да дойдат по-късно. След като Моралес го няма вече, американците сигурно щяха да станат пощедри, защото няма как да не искат влиятелни приятели в толкова важен град като Меделин. Каквото и да се случи, помисли си той, щеше да отсъства дяла седмица. Веднага щом си стигна вкъщи, звънна в кабинета си.

— Запази две места за полета довечера — нареди той на личната си секретарка.

Не виждаше защо да не вземе и Алисия.

Предишната нощ в Лондон Харпър и Арчър не останаха дълго на „Кенсингтън скуеър“. Минаха петнадесет минути, но още нямаше следа от Томас Клейтън. Двамата мъже изчакаха още петнадесет минути, чувствайки как напрежението нараства. След като минаха още десет минути, приеха, че Клейтън няма да дойде, и взеха решение в съответствие с това положение. Арчър нареди пред къщата да бъде паркирана патрулка и бързо мобилизира временно от частта за охрана на дипломатите полицайка с разрешително да носи оръжие. Нареди й да остане в къщата на Клейтънови с Пола и децата. След това двамата полицаи отидоха в Централното полицейско управление на „Савил роуд“ в Уест енд.

Там ги заведоха в голяма килия на приземния етаж, където беше затворен Ричард Суини. Полицаят, който го беше арестувал, им каза, че американецът, е отказал да даде показания. Настоял да дойде неговият адвокат, без когото нямало да каже каквото и да било.

Арчър седна на свободния нар срещу адвоката, а Харпър предпочете да остане прав със скръстени ръце и да се облегне на вратата. Главният инспектор каза на Суини, че Карълайн е отвлечена, и внимателно се вгледа, за да види неговата реакция. Беше очевидно, че е разтърсен. След това Арчър добави, че са установили, самоличността на похитителя като Антонио Салазар. Суини изглеждаше наистина поразен, но все още не искаше да каже нищо, като се изключи настояването, че е невинен. Каза го с твърд глас, но си личеше, че го е страх.

— Повтарям: пристигнах в Лондон единствено за да обсъдя един въпрос с моя клиент Томас Клейтън. Не зная нищо за това предполагаемо отвлечане и не зная нищо за Антонио Салазар, с изключение на това, че е син на един от клиентите на нашата правна кантора. И сега за вече десети път искам да се срещна с адвокат, а докато това не стане, няма какво да добавя.

— Някой определен адвокат? — попита Харпър.

— Просто ми дайте телефонния указател.

Харпър погледна към Арчър, който кимна и се зае да му намери.

— Някаква идея къде може да е отишъл Том Клейтън? — попита отново Харпър.

— По дяволите, откъде бих могъл да знам? Той си тръгна от хотела с вашите хора — ядно отговори Суини.

— И отказвате да ни кажете как стои въпросът с тези пари, така ли, господин Суини?

— Вече ви обясних моето мнение. Няма да кажа нищо повече, докато не говоря с английски адвокат.

— Осъзнавате ли, че може би задържате жизненоважна информация за разследването на тежко престъпление?

— Не.

— И възпрепятствате правосъдието.

— Я се разкарайте. Имам право на адвокат. Ако продължавате да нарушавате законите, ще дойде време и на вас да ви потърбва такъв.

В този момент дежурният сержант почука на вратата.

— Спешно обаждане за главен инспектор Арчър — обяви той.

Арчър и Харпър излязоха забързани, пренебрегвайки настояването на Суини да получи телефонен указател.

Обаждането беше от Скотланд ярд. Една патрулка от Кралския полицейски участък в Беркшър беше видяла бентлито да се движи по Д4 и в момента го преследваха.

Тони Салазар беше запомнил пътя. Право на запад по Д4, след това трябваше да завие по изход №17 и да продължи на север още пет километра по 1249. Шосето щеше да го отведе до село Корстън, където трябваше да завие надясно и да кара още километър и половина до Корстън парк. Той натисна педала на газта и усети как бентлито се хвърли напред.

Щеше да вземе тези пари на всяка цена. Системата, с която баща му толкова се гордееше, беше виновна за тази каша и смотаният адвокат Суини не беше постигнал нищо в опита си да оправи нещата. Пълен провал, точно както Тони предсказа. Когато се върне в Ню Йорк с четиридесет и трите милиона долара, старецът ще трябва да започне да се вслушва в него. Вече беше време старото поколение да направи път. Истината беше, поне Тони така виждаше нещата, че богатите възрастни мъже се размекват.

В старите лихварски дни фамилия Салазар можеше да извади сто бойци. А сега какво имаха? Шестима биячи, включително Перес. Една шепа бойци. Десетина адвокати и счетоводители. И всички смучеха от фирмата като пиявици. С помощта на страха и подкупите можеха да се отърват от половината хрантутници. А освен това стоеше въпросът и с дела на фирмата. Десет процента за пране на пари. Боже мили! На улицата днешната тарифа беше двадесет и пет!

Не, Тони щеше да свърши тази работа както трябва, да се докаже и после да започне да изтиква стареца встрани. Разбира се, любезно. Няма нужда човек да плюе на собствения си корен. Но след днешната работа Салазар старши трябва да разбере, че е настъпило времето на Тони.

Толкова късно вечер почти нямаше движение по шосето и Тони караше с висока скорост, когато забеляза просветването на бурканите зад себе си. Полицейската кола стоеше в един страничен път западно

от Хънгърфорд. Уморените от нощното дежурство полицаи трябваше да изпробват нов модел радар, когато видяха стрелката да скача на сто и шейсет километра в час. Те тръгнаха още преди превишаващата скоростта кола да мине край тях, и едва тогава я видяха да профучава. Когато шофьорът на патрулката ускори до двеста километра в час, максимално разрешената им скорост, неговият колега събщи провинението по радиостанцията. След десет километра те наближиха бентлито и той събщи номера на колата в централата. Точно в този миг Салазар ги забеляза отзад, изруга, натисна газта до дъно и нададе жизнерадостен вой. Когато спидометърът му показва двеста петдесет и пет километра в час, полицейските лампи изчезнаха. Той стигна до изход № 15. На указателната табелка пишеше Суиндън. Това му заприлича на голям град, минаването през който щеше да го забави, и той го отмина. Когато стигна до изход № 16, една табелка услужливо му събщи, че търсеният от него изход № 17 се намира само на двадесет километра оттук. По-малко от четири минути при тази скорост. Там щеше да излезе от магистралата и да остави на полицаите да, си заврат в гъзовете фиша за превишена скорост. Случилото се доказва на Тони, че когато имаш важна работа, си заслужава да караш подходящата кола. Това беше още нещо, което на баща му ще се наложи да разбере.

Лесно намери къщата — тази английска крава я биваше в обясненията, особено след като й наби малко разум в главата. Той мина през железните крила и навлезе десетина метра нагоре по алеята, докато колата вече не можеше да бъде видяна от шосето. Слезе и се върна обратно, затвори вратата и я зарези. След това тръгна към къщата. Крачеше бавно, с наострени сетива. Пистолетът тежеше успокоително в ръката му, докато внимаваше за възможен капан.

През щорите на приземния етаж видя да се процежда светлина. Останалата част от къщата беше потънала в мрак. Салазар забеляза колата пред входната врата и заобиколи къщата. Изглежда, никой не се криеше отвън. Май този тип наистина много искаше жена си. Той се върна обратно към няколкото дървета от другата страна на паркинга пред къщата и извика на Клейтън да излезе. След малка пауза дъбовата врата изскърца и в рамката на вратата се очерта тялото на Клейтън, осветено от слабата светлина.

— Спазвам уговорката — провикна се Томас в мрака.

— Ела насам! — нареди Салазар, докато продължаваше да оглежда горните прозорци за издайническо движение, проблясване на цев или каквото и да е.

Не видя нищо.

— Добре, стига толкова — каза той, когато Том се оказа на двадесетина крачки от него. — А сега се обърни и сложи ръце на тила.

Том послушно се обърна кръгом, чу стъпките по чакъла и усети дъха на мъжа по врата си, докато той го претърсваше за оръжие.

— Има ли някой в къщата? — попита Салазар.

— Не.

— Добре, тогава ще влезем. Ти ще вървиш бавно пред мен. Ако видя някого, дори и улична котка, първо ще ти отнеса главата, след това ще гръмна и нея. Ясно ли е?

Том направи каквото му бяха наредили. Той мина през фоайето и зави в голямата приемна, която изглеждаше още по-пуста на призрачната светлина на двете слаби крушки и трепкащите пламъци на огъня в другия край. Салазар вървеше на няколко крачки след него и затвори вратата зад гърба си.

— Е, Клейтън, къде са шибаните ми пари? — той размахва пистолета си, когато Том се обърна, за да застане с лице срещу него.

— В Швейцария.

— Къде в шибаната Швейцария?

— Да караме поред. Първо, къде е жена ми?

— Слушай, задник — изригна Салазар и тръгна нападателно към Клейтън, който бавно заотстъпва към камината в края на помещението. — Аз ще задавам въпросите!

Клейтън вдигна ръка с обърната към Салазар длан като знак, че трябва да се успокоят.

— Не е точно така — каза той сдържано. — Съгласен съм, че у мен има нещо, което ти принадлежи. Но в същото време у теб има нещо, което е мое. Така че може би ще успеем да се разберем.

Салазар се поколеба и Клейтън тръгна към стола, който беше поставил по-рано до стената.

— Защо не седнем — предложи той и посочи към другия стол — и не обсъдим положението като двама банкери?

— Много ви е претенциозно обзавеждането — подигравателно отбеляза Салазар, оглеждайки помещението. — Толкоз ли ти плащат в

банката?

Щеше да му достави наслада да убие Клейтън. Познаваше този тип надути пуяци. Разхождат се наперено из нюйоркските клубове, облечени като погребални агенти, излъчват аура на превъзходство и непрекъснато ръсят известни имена. Шибани бели англосаксонски протестанти. Е, съвсем скоро ще има мъртвец от тази категория. Но първо трябва да вземе парите. Тони вдигна стола и го завъртя на обратно, обкрачи го и седна на него на около три метра от Клейтън, а ръката му, небрежно стискаща пистолета, бе повесена през облегалката.

— Слушам — подкани той.

— Как да се обръщам към теб?

— С господине — изсмя се Тони подигравателно.

— Слушай, мазнико — озъби се Клейтън и се пресегна към една от бутилките от кола на пода — Казах ти...

Оглушителният трясък на произведения с револвер калибър 38 изстрел накара Клейтън да скочи на крака. Бутилката се пръсна в ръката му, разплисквайки пенестата течност на всички страни. След това настъпи напрегната тишина, нарушавана само от съскането на локвичките кола.

— Следващият път ще го отнесеш в ръката — каза Салазар невъзмутимо. — А сега започвай да говориш и се дръж уважително.

Всичко се случи прекалено бързо за Том. Трябваше дяволски да внимава с всяко свое движение. Той се опита да не мисли какво ли е преживяла Карълайн, потисна гнева си и си пое дълбоко въздух.

— Онова, което ме гложди професионално като banker — търпеливо започна Клейтън, — е чии пари са това всъщност? Какъв е този тип, който ще депозира близо петдесет милиона при Салазар? — Той погледна многозначително Тони.

— Започваш да ме дразниш.

— Сигурно е — Том сниши глас и се наведе — от онези типове, дето ще ти изядат топките на закуска, ако установят липсата и на един цент. Нали така?

— Накъде биеш?

— Натам, мазнико е, че не ти искам шибаните пари. Можеш да си ги получиш.

— Продължавай.

— Но ако пък не получиш парите, жив ще те одерат. Така че няма да ме застреляш, защото тогава трябва да се сбогуваш с живота. Затова бъди така добър да прибереш пищова, който пък започва мен да дразни, И нека помислим как да направим размяната. Твоите пари срещу моята жена.

Салазар се замисли. Този задник беше прав донякъде, но само докато предадеше парите. Ако позволяват чукане в рая, там ще бъде следващият път, когато задникът ще го прави с жена си.

— Някакви идеи? — попита надменно Салазар.

— Да — убедително произнесе Клейтън.

След това показно се протегна за втората бутилка кока-кола, поглеждайки към другия мъж, сякаш иска разрешение. Салазар кимна и Том започна да развива пластмасовата капачка. Чу се характерното съскане на газирана напитка.

— Обаче зависи от това къде си скрил жена ми.

— Какво искаш да кажеш? — попита Тони, докато гледаше как Том се приготвя уж да си налее в чашата.

— Ето това, мазнико!

Клейтън запрати чашата с бензин в лицето на Салазар и се хвърли надясно. Бандитът дръпна спусъка и пламъците от цевта запалиха бензина. За секунда се създаде усещането, че цялото помещение се взриви. Том усети горещината и подуши опърлената коса, докато криеше лицето си, обърнато към стената. След това чу мъчителните писъци на Салазар. Клейтън скочи на крака и почти без да вижда, опипом се втурна в изпълненото с пушек помещение. Направи две гигантски крачки и се приземи до проснатото димящо тяло. Очите на Тони бяха затворени, а част от дрехите горяха. Том се отпусна на колене до него, стисна врата му с лявата си ръка, а десницата стовари в лицето на Салазар. С ъгълчето на окото си забеляза револвера. Когато го придърпа, осъзна, че неговият враг е ослепял. След като притисна още горещата цев на оръжието в ухото на Салазар, той изкрещя достатъчно силно, за да заглуши писъците му:

— Къде е жена ми?

Въпросът, изглежда, проникна до съзнанието на Тони, защото престана да вие и изригна поредица псувни. Клейтън беше изпаднал в ярост, едва се владееше да не стигне докрай. Повлече Салазар към камината, обърна го по корем и след това го затегли за косата, докато

лицето му не се озова само на няколко сантиметра от пламтящите цепеници. Внезапната топлина върху изгореното му лице накара гангстера да се разпищи. Клейтън натисна лицето му към огъня и след това го издърпа обратно.

— Къде остави жена ми?

— Остави ме да си поема дъх, шибан гадняр — помоли Салазар на пресекулки, задавян от кашлица.

Клейтън го придърпа отново към цепениците и пак попита.

— С мен е свършено. Това важи и за теб — Салазар говореше на пресекулки, защото не му достигаше въздух. — Няма да се отървеш. Всичко е въпрос само на време.

— Къде е жена ми?

— Майната ти!

Клейтън хвана десницата на Салазар и докато все още го стискаше за перчема, пъкна ръката му в огъня. Салазар закрещя като обезумял, докато плътта му се стопяваше в пламъците. Том я остави да гори и продължаваше да повтаря същия въпрос през стиснати зъби.

— Спри, копеле гадно! Спри! Ще ти кажа!

Том пусна ръката и остави главата да тупне на пода, след което, неподвижен, притиснал гърба на другия с коляно, изчака дишането му да се успокои.

— Задави се до смърт, докато ми правеше свирка, скапаняко — избъбри Салазар и се изсмя за посведен път предизвикателно.

На Том Клейтън му причерня. Той повдигна Салазар и заби с все сила главата му в пламтящите цепеници. Тони Салазар ритна един-два пъти и след това утихна. Нажеженият въздух изгори дробовете му. Клейтън го издърпа обратно на голия дъсчен под и се вторачи в кашата, която бе сътворил. Не изпитваше нито съжаление, нито угризения. В този момент усети парене на гърба. Протегна се надолу и видя кръв на пръстите си. Беше чул куршума да се забива в стената, но до този момент не бе осъзнал колко близо е бил до смъртта. Без да обръща внимание на болките, той се зае да претърсва джобовете на Салазар, докато не намери онова, което търсеше: ключ от хотелска стая. Номер 26, „Скайпорт“ мотел, Дачет, Мидълсекс.

Не си загуби и минута повече за Салазар. Не възнамеряваше да вика полиция или да разсъждава върху чудовищността на извършеното убийство. Цялото му същество беше съсредоточено върху една цел: да

си върне Карълайн. Изскочи в нощта и се хвърли в колата си. Гумите превъртяха, защото натисна газта, до дупка, запращайки потоци чакъл към къщата. Вдигна сто километра в час по тясната осеяна с дупки алея. Съвсем неочаквано в мрака изплуваха очертанията на тъмно „Бентли“, което му препречи пътя. Осъзнавайки на мига, че няма да успее да спре, Том завъртя кормилото докрай наляво и в същото време натисна спирачката. Наеният „Форд Мондео“ се удари странично в десния калник на бентлитото, поднесе встрани от алеята, профуча през храсталаците и спря рязко, когато предницата се блъсна в огромен дъб. Клейтън, който забрави да си сложи колана, беше запратен напред с голяма сила. Докато въздушната възглавница се разпъваше, той успя да стисне с все сили волана, за да не излети с главата напред през предното стъкло, но въпреки това за няколко минути изгуби съзнание.

Когато се свести, откри, че от раната на челото и счупения му нос тече кръв. Залитна към бентлитото и с облекчение видя ключа в стартера. Подкара с висока скорост към шосето и едва не направи втора катастрофа, когато стигна до затворените врати. Остана седнал неподвижно и си пое десет пъти дълбоко дъх, за да се успокои. Избърса покритото си с кръв лице с ръкава на палтото, след което го хвърли на задната седалка. Тогава забеляза мобилния телефон на Салазар на пътническата седалка. Операторът го накара да изчака две минути, след това му даде номера на „Скайпорт“ мотел. Той го набра, докато караше през селото Корстън, и поиска да го свържат с господин Салазар, но когато това стана, никой не вдигна. Както е обичайно за евтините хотели, просто го оставиха да слуша сигнала свободно, затова той прекъсна връзката и набра отново номера. Мъжкият глас, който се обади първия път, с готовност разказа, че господин Салазар си е легнал рано. Изглеждаше много уморен, каза той, без да споменава за валиума.

— Госпожа Салазар по същото време ли си легна? — попита Том и му се повдигна от сцената, която си представи.

— Госпожа Салазар? — попита младият рецепционист учудено. — Съжалявам, господине. Смятам, че господин Салазар е сам.

Но Карълайн беше при Салазар, когато говори с нея, и вероятно сигурно е още там. Вързана и заключена в банята? Жива? Том поклати глава и потрепери, чувствайки как силна болка изпълва гърдите му. Помоли младия мъж да му обясни как най-бързо да стигне до Дачет и

мотела. Той познаваше донякъде района на Уиндзър и си помисли, че при скоростта, която позволява бентлитото, ще стигне там след тридесет минути.

Изключи мобилния телефон, когато излезе на Д4, и пое към Лондон, без да знае, че всяка налична патрулка на полицейските участъци в Уиндзър и Бекшър търси бентлитото, което той кара. Тяхната заповед гласеше, да го последват от разстояние и да докладват. Полицаята знаеха, че шофьорът на колата се издирва от специалните служби, което подсказваше, че работата е сериозна. Не се налагаше да се питат дали човекът е опасен, защото специално им го подчертаха. Въоръжена група с бърза кола стоеше на повикване край Чизуик, където започваше магистралата. Тя щеше да се включи веднага щом се получи сигнал, че бентлитото се е появило. Членовете на специалната част знаеха, че тяхната мишена е въоръжена. Бяха получили разрешение да стрелят и да го убият, ако е нужно, но само при чиста огнева линия и без опасност за заложничката, която смятаха, че е скрита в багажника.

Първата патрулка, която го забеляза, се намираше на пет километра от изхода към Суиндън в западна посока. Тя не можа да пресече мантинелата, която разделяше магистралата, достатъчно бързо, за да се включи в преследването, тъй като луксозното купе се носеше с много голяма скорост. По радиото подадоха сигнал за тревога до всички останали патрули и след няколко минути един от тях, който се беше разположил край изхода за Рийдинг, видя Том да минава. Отбелязаха, че беше изминал шейсет и осемте километра след първия сигнал за по-малко от двадесет минути, което означаваше, че се движи с около двеста и осем километра в час. Както им беше наредено, го последваха от разстояние, внимавайки да не изгубят червената светлина на стоповете му. Въоръжената група направи няколко бързи изчисления и реши да го пресрещне край Уиндзър. По този начин, ако Салазар решеше да слезе от магистралата по-рано, щяха да са много по-близо до него. От друга страна, ако продължеше направо през Уиндзър, вече щяха да са заели позиция, готови да го притиснат отпред и в гръб.

Малко преди дванадесет и половина Клейтън слезе от магистралата край Уиндзър. Пое на юг към село Итън и видя отляво указателната табела за Дачет. Зави в указаната посока, мина край входа

на училището и застави сърцето си да бие нормално. Оставаха още пет минути, докато намери Карълайн. Той се помоли наум да я завари жива.

Точно тогава забеляза колата, която се движеше тревожно близко зад него. Разстоянието беше достатъчно късо, за да събуди подозренията му, но твърде голямо, за да я разпознае като полицейска. Докато Том беше съсредоточил вниманието си в огледалото за обратно виждане, втора кола, която пътуваше в противоположната посока, внезапно го засече, заставайки под ъгъл, и препречи пътя му. Той успя да спре, защото караше бавно, оглеждайки се за мотела. Първата му реакция беше да изскочи от колата и да побегне, защото усещаше, че сега Карълайн е на една ръка разстояние. Когато отвори вратата на колата, всичко стана много бързо. Видя маскираните мъже да изскачат от колата отпред и да насочват автомати срещу него, облягайки ги заплашително на покрива на автомобила. После чу команда откъм гърба си да вдигне ръце и да не мърда. Полицаят беше излязъл от колата, която го следваше, и се беше приближил приведен откъм тила му, стиснал с две ръце деветмилиметровия си пистолет.

Том се опита да обясни, че би трябвало да му помогнат, но докато мънкаше неразбираемо, силуетите в бронежилетки го обградиха отвсякъде и го проснаха на земята. Няколко чифта ръце го обискираха грубо и извиха ръцете му зад гърба, без да ги е грижа за болката от отворилата се на гърба му рана. С ъгълчето на очите си Том видя, че претърсват бентлитото, което стоеше с отворени врати и багажник. Той почувства гадене и усети как силите му го напускат. Последното нещо, което долови, беше далечен глух глас, който яростно го питаше какво е направил с госпожа Клейтън. След това изгуби съзнание.

Моралес разполагаше с по-малко от двадесет и четири часа, за да уреди всичко. Първо разговаря насаме със семейството си. Обясни им, че ще се наложи да заминат за известно време. Най-големият му син попита дали това е обещаното пътуване до Сингапур, а той му отговори, че трябва още да почака. Това ще бъде изненада. Сега ще пътуват с малкия самолет, посочи той, така че на всеки е разрешено да

вземе само една чанта. С жена си беше по-откровен: тя можеше да вземе само бижутата и най-хубавите си рокли.

След това възложи на индианците специална задача. Изпрати ги в къщата да съберат всички ценности: сребърните прибори, картините, скулптурите, и внимателно да ги подредят в три големи сандъка. Тях, обясни им той, трябва да вземат със себе си и да ги скрият в тяхното село. Веднага щом самолетът излети, трябваше да си заминат и да останат в селото, докато не им прати известие след няколко месеца. Даде им петдесет хиляди долара в колумбийска валута, за да посрещнат нуждите си до неговото завръщане. От всички хора, които работеха за него, само Тупак и Амая се радваха на доверието му. След това отведе Тупак в градината, за да се поразходят, така че никой да не може да чуе техния разговор. След месец и нещо, когато нещата поутихнат, Тупак трябваше да намери кмета Ромуалдес и да го убие. Сам, без свидетели и по възможност през нощта. Ножът ще е най-подходящ и ако обстоятелствата позволяват, Тупак трябваше да каже на кмета по чия воля умира. Индианецът разбра и не зададе въпроси.

За себе си Моралес нямаше нужда от много неща. Малко дрехи, златния „Ролекс“, парите в брой, които държеше в къщата. След като плати на Шпеер, му бяха останали триста хиляди долара, които натъпка в една раница. Разполагаше и с кръгла сумичка в песос, по-голямата част от която щеше да изпрати на де ла Круз. Адвокатът щеше да получи указания да защитава Вила дел Кармен и в съда, ако е нужно, и да се противопоставя на всички опити да бъде конфискувана. Моралес беше убеден, че картелите от Кали си бяха сами най-големите врагове. Тяхното загиване беше само въпрос на време. Може би наркотърговията щеше изобщо да се премести от Колумбия в Перу или може би Северозападна Бразилия. Там вече действаха дребни търговци и самият Моралес беше започнал да проучва подобна възможност. Едно знаеше със сигурност: докато американското общество продължаваше да иска дрога, някой някъде щеше да продължава да я доставя.

В късния следобед му се обади Шпеер. Сега всичките активи на наркобарона бях под контрола на адвоката от Коста Рика и възлизаха на обща стойност повече от седемдесет милиона. Други шест милиона и осемстотин хиляди бяха създали дребен проблем. Салазар нямаше да ги предаде преди изтичането на тридесет дни и дори тогава щеше да

вземе десетте си процента. Шпеер беше решил, че ще бъде най-добре да не се кара с Перача и на всяка цена да избягва всеки сблъсък, който би могъл да попречи на прехвърлянето на по-голямата част от активите. Досега винаги се беше оказвал прав. Моралес не беше доволен, че се налага да се раздели с шест милиона и осемстотин хиляди, но ако операциите на Перача бяха разкрити, най-добре беше да се раздели с него напълно.

Шпеер често беше настоявал пред него да изтегли инвестициите си от Съединените щати, но той, подобно на повечето латиноамериканци, винаги гледаше към Севера, търсейки дългосрочна финансова сигурност. Ценеше американските долари и смяташе Щатите с тяхната смесица от благосъстояние и възможности за по-напреднала и по-добре управлявана разновидност на южната част от континента. Европа го плашеше. Той разбираше твърде малко от нейните обичаи и почти нищо от езиците ѝ. Но в края на краищата Шпеер се оказа прав. Американците вече му задигнаха половината от богатството и сега беше време да премести остатъка на по-сигурно място. Щеше да остане в Южна Америка за известно време, след което Испания може би беше най-добрият избор. Познат език, храна, традиции плюс факта, че ако се наложеше да работи с официалните институции, те бяха достатъчно корумпирани. Моралес вече беше ходил там и си спомни как си помисли, че Марбела и околностите са добро място да купи имот. Затова разреши на Шпеер да продаде всичко и да прехвърли парите в Европа.

Командирът на самолета, който беше закарал Шпеер до Аруба, се беше върнал на наркопистата. Самолетът беше проверен и презареден за предстоящия полет до Панама. Сега на Моралес оставаше да се погрижи само за едно нещо — Роблес. За цената от петдесет милиона долара той нямаше да остави на друг да свърши тази работа. Хората, който наркобаронът смяташе виновни за тази загуба, заслужаваха неговото лично внимание.

В пет и половина Моралес се качи на джипа и потегли за лагера в планината. Тупак щеше да кара пикапа със сандъците, а Амая — нисана със семейството. На индианците от племето аравак беше наредено да бъдат край пистата в осем, да изчакат, докато самолетът излети, и след това веднага да потеглят за своето село.

Във фабриката всичко изглеждаше нормално. Като в обикновена мелница и тук след края на работното време се почистваше и се отчиташе свършената работа. Единствената разлика беше, че белият прах беше хиляди пъти по-ценен от брашното или захарта. Работниците предпазливо поглеждаха към своя началник и с още по-голямо усърдие се залавяха за работата. Всички, край които мина достатъчно близо, го поздравиха учтиво, а онези, които бяха с шапки, ги повдигаха почтително. Никой не се изненада, когато той тръгна право към голямата колиба. Знаеха, че предната вечер индианците бяха довели един мъж, за щастие не някой от техните. Не ги беше грижа за неговата самоличност и който дръзнеше да попита, щеше да се окаже много глупав.

Моралес влезе в колибата и погледна проснатата на земята фигура. Мъжът представляваше жалка гледка. Наркобаронът вдигна едно мачете и се наведе близо до главата на Роблес.

— Чуваш ли ме? — попита той безстрастно и когато мъжът кимна, доближи острието до врата му и бавно започна да движи острието сякаш реже с трион. Въжетата падаха едно по едно. Освободен от кола, към който беше привързан, агентът на АБН въздъхна дълбоко и се протегна, както беше легнал на земята.

— Естествено знаеш, че ще те убия, нали? — попита спокойно Моралес.

Роблес погледна нагоре към своя похитител и кимна.

— Тогава гледай да го направиш лесно за себе си. Кажи ми каквото ми трябва.

Роблес не отговори.

— За американците ли работиш?

— Аз съм американец — отговори Роблес. — Един ден ще си спомниш моето убийство като своята най-тъпа грешка. Ние се грижим за нашите хора.

— И кои сте вие?

— Департамента по правосъдие на Съединените щати.

Моралес изпръхтя подигравателно.

— Само го направи, копеле — уморено продължи Роблес, — и скоро ще ти предявят сметката.

— Онова, което искам да разбера, е как надушихте моите банкови операции? Кой ви каза?

— Половината Меделин знае. Всички се обаждат в банката ти и задават въпроси — Хулио излъга наполовина. — А аз просто ги зададох по-добре от останалите.

Не искаше да споменава Ромуалдес, докато все още имаше надежда да свърши онова, което се очакваше от него. Ако планът сработи, може и да е късно той да се спаси, но не и Моралес да бъде унищожен завинаги.

— Банката, а? — той обмисли казаното. — И какво, трябваше и аз като бабите да си държа мангизите под дюшека?

Може би, помисли си Моралес, наистина беше банката. Но това нямаше голямо значение. След два часа щеше вече да е на път към нов живот. Един богат и достоен нов живот. Той свали едната гривна на белезниците от ръката на агента и му каза да протегне ръце пред себе си, за да ги заключи пак.

— Така ще ти бъде малко по-удобно, когато умреш — пошегува се мрачно.

Вдигна пленника си на крака и го бутна да излезе, следвайки го на няколко крачки разстояние с пистолет в ръката. Когато минаха през вратата, Моралес взе една лопата, подпряна на стената, и подкара Хулио към границата на лагера.

На Роблес му беше много трудно да се движи. Побоят му беше причинил сериозни увреждания. Със сигурност имаше няколко счупени ребра. Стоманените букаи на краката му правеха невъзможна дори мисълта за бягство в джунглата. Щеше да опита, ако беше сигурен, че Моралес ще го застреля, но знаеше, че това няма да се случи. Щяха да го върнат и побоят щеше да започне отначало.

Когато стигнаха до първата редица дървета, Моралес хвърли лопатата на земята и заповяда на Роблес да копае. Последните мисли на американеца, преди да започне стрелбата, бяха, че ямата трябва да е дълбока метър и половина и че трябваше да иде с Ред Харпър в Лондон. В този момент почвата на няколко метра зад неговия пазач избухна сякаш някакъв дух стъпи на пехотна мина. Хулио видя ярък огнен език и почувства, че пада. Нямаше нито болка, нито звуци. Просто настъпи мрак.

Нориега беше планирал нападението много грижливо. Целия ден беше подготвял хората си за сражението: двеста двадесет и седем души щяха да го придружат до Меделин. Те бяха въоръжени с

обичайния арсенал от калашници и ръчни гранати плюс две карабини със снайпер, купени на висока цена от един еквадорски контрабандист. Разполагаха и с две минохвъргачки с около сто заряда. Но първото, което направи, беше да вземе предпазни мерки. Преди дори една кола да излезе от Кали, той изпрати шпиони в Меделин. Те трябваше да обърнат особено внимание на контролните постове по пътя, а след това да седнат на площада и да пият кафе като туристи. При това трябваше да броят полицаите, които влизаха в градския съвет. Към десет сутринта шпионите докладваха, че са заели позиция, и веднага след това нестройната, но смъртоносна частна армия потегли на път.

През целия ден излизаха от Кали на интервали от по петнадесетина минути с помощта на автомобили от всякакъв вид и размер, в които се качваха по четирима-петима души. Някои поемаха към крайбрежието, други — в северозападна посока по шосето за Богота. Заповедта гласеше да се съберат към шест в отдалечена ферма на север от Манисалес. Преди това там беше изпратена малка група, която трябваше да осигури мълчаливото съгласие на собственика. В шест пристигна и самият Нориега и зачака край телефона. В шест и петнадесет дойде обаждането от Меделин. Излезе, че получената от него информация е вярна. През последния половин час всички полицаи в района се събираха в Градския съвет. За всеки случай Нориега нареди на своя наблюдател да остане на мястото си и на всеки десет минути да му звъни. След това колоната потегли на север. Можеха да стигнат до целта за половин час и докато полицаите бяха в Градския съвет и обажданията през десет минути продължаваха, щяха да се придвижват към целта си.

Петдесет души щяха да се отправят направо за Вила дел Кармен със задачата да убият Моралес. Нориега знаеше, че имението е добре охранявано, и макар да очакваха само дузина противници, те щяха да са добре въоръжени и да разполагат с предимството да се бият на свой терен. Изненадата и превъзходството в числеността трябваше да дадат предимство на нападателите. Щеше да има жертви. Нападателите от Кали щяха да открият огън с едната минохвъргачка, стоварвайки мина след мина върху къщата. Ако имаха късмет, може би още с първия изстрел щяха да убият Моралес. Въпреки това Нориега беше предоставил своя брониран „Мерцедес“ 600 за ядро на атакуващите. Шестима души щяха да нахлуят с него, да напреднат с максимална

скорост по автомобилната алея, да спрат пред входа и след това на бегот да се качат на верандата. Оттам щяха да покрият къщата или онова, което е останало от нея, с автоматичен огън и ръчни гранати.

Нориега щеше лично да предвожда другата група нападатели. Три малки екипа щяха да се заемат с отдалечените рафинерии, докато основната — близо до пистата, — където очакваше да намери по-голямата част от готовата стока на Моралес, щеше да превземе лично с помощта на стотина бойци и втората минохвъргачка. Той предполагаше, че там ще има поне две хиляди килограма, вече опаковани за транспортиране. Това щеше да е неговият бакшиш, който щяха да откарат обратно в Кали под бдителния му поглед. Нориега гледаше никога да не излага хората си на излишни изкушения.

Избухването на първата мина запрати Роблес и Моралес на земята, но като по чудо и двамата оцеляха. Роблес, който не беше улучен от шрапнелите, падна смаян в гроба, който сам бе изкопал. За момент оглуша и му потече кръв от ушите от взривната вълна. Моралес беше запратен на ръба на същия изкоп, улучен от метални осколки в левия прасец и рамото, но беше в пълно съзнание и знаеше какво се случва. Мините падаха една след друга и неговите хора, неспособни да определят откъде се стреля, тичаха нагоре-надолу из рафинерията като кокошки с отрязани глави. След това взривовете спряха и затракаха автоматите.

Моралес се изправи на крака и хукна назад, властно крещейки заповеди, и за миг изглеждаше възможно хората му да се окопитят и организират. Но вече беше твърде късно. По тях стреляха от прикритието на джунглата и единственото, което можеха да направят, бе слепешката да отговарят на огъня. Тъй като беше изпуснал оръжието си, Моралес измъкна полуавтоматичен пистолет от ръката на един ранен и хукна право към джунглата. Нориега го видя, изненадан да го заvari тук, но нямаше съмнение, че това е старият му съперник. Той изпразни един пълнител по мъжа, докато той не се хвърли в джунглата, но не можеше да бъде сигурен, че го е улучил. Нареди на хората си да го последват и презглава се втурна след Моралес.

Той чуваше преследвачите и разкъсваше гъстата растителност в джунглата като диво животно, насочвайки се към височините. До върха на хълма оставаха само около стотина метра, но придвижването беше трудно. Знаеше, че от другата страна на хълма растителността не беше

толкова гъста. В подножието му течеше река. Ако успееше да се спусне до половината на склона, преди другите да се покажат на върха, беше сигурен, че ще успее да стигне до водата. Тогава може би щеше да оцелее, за да изкара още един ден.

Чуваше как клонките пукат все по-близо. Обърна се и изстреля шест патрона. Един мъж извика. Това изпълни Моралес с известно удовлетворение. Почувства прилив на енергия да продължи напред. Зад гърба си чу залп и куршумите засвириха наоколо, но не спря, защото знаеше, че неговите изстрели бяха накарали преследвачите да се разколебаят или поне да напредват по-предпазливо. Това щеше да му позволи да спечели още няколко ценни метра. Изведнъж джунглата пред него оредя и той видя върха съвсем наблизо. Изстреля останалите в пълнителя патрони по преследвачите си, след това хвърли пистолета настрана и се затича надолу към реката.

Нориега пръв стигна гребена и го видя на около сто и петдесет метра надолу по хълма, почти стигнал брега на реката. Прицели се внимателно, стреля и мъжът рухна. Не можеше да е сигурен, че го е убил, защото само видя как пада в гъстата трева край речния бряг.

— Хей — обърна се той към хората си, — вижте къде стрелям — и продължи да отправя изстрел след изстрел във високата трева.

Неговите хора последваха примера му, макар и с автомати. Когато пълнителите им се изпразниха, Нориега поиска да му дадат ръчна граната. Измъкна щифта и запрати металната топка във висока дъга към Моралес. Гранатата отскочи веднъж от каменистата земя и падна в реката, където избухна с глух тътен. Водата изригна като гейзер високо в небето и хората му завикаха одобрително. След това хвърлиха още три гранати. Когато екът на взривовете в долината Порсе утихна, всичко, което беше останало от скривалището на Моралес, беше голям къс гола димяща земя. Доволни, Нориега и хората му тръгнаха да се връщат в лагера.

Екипът, нападнал Вила дел Кармен, също беше постигнал успех. Още първият изстрел на минохвъргачката проби покрива и зарядът избухна вътре на мраморния под. Експлозията в приемната беше оглушителна, а взривната вълна се разпростря навсякъде. Прозорците, вратите и парчета мазилка полетяха навън. Отначало бавно, но след това все по-бързо, сякаш подпомаган от експерти в разрушаването на сгради, покривът рухна. Въоръжената охрана беше объркана, хукна

към къщата, защото смяташе, че вътре е била поставена бомба, и обърна гръб на нападателите.

Тупак и Амая, които седяха в автомобилите и се готвеха да потеглят, за да изпълнят поставените им задачи, знаеха, че няма смисъл да се маят. Дадоха газ и се насочиха към автомобилната алея. Отпред беше нисанът, в който Кармен Моралес притискаше децата си и гледаше с невярващ поглед останките от своя дом. Мините продължаваха да падат, започнаха да се чуват изстрели и в този миг видяха черния „Мерцедес“, който се понесе право към тях. Тупак зави наляво, а Амая надясно. Мерцедесът леко занесе, докато се опитваше да спре между тях, но след това подгони нисана. Японският джип с тонирани стъкла имаше повече вид на мишена, която си заслужава. И двете возила ускориха първо по автомобилната алея, а след това през тревата, където нисанът имаше малко предимство. Изведнъж люкът на мерцедеса се отвори и оттам се показва цев, последвана от глава и рамене. Бързите изстрели пръснаха задното стъкло на превозното средство и продължиха неспирно, докато джипът изведнъж не направи рязък завой, обърна се и се претърколи сред чимове трева и облаци прах. Шестимата бойци на Нориега слязоха от мерцедеса и тръгнаха към обърнатия всъдеход, като продължаваха да стрелят. Когато стигнаха до него и прекратиха огъня, останките от мъжа вътре представляваха неузнаваема кървава маса.

Тупак беше продължил, защото нищо не можеше да направи. Той стигна до пътя, зави на запад и пое към вкъщи. Така беше наредил шефът, а и сега нямаше смисъл да рискува да ходи до пистата. Имаше още една задача, но шефът беше казал да я изпълни най-рано след месец.

Когато Нориега и малкият му екип се върнаха в лагера, битката вече беше свършила. Онези от хората на Моралес, които бяха оцелели след яростното нападение, се бяха разпръснали в джунглата. Нямаше смисъл да ги преследват. Убитите оставиха намира, а ранените освободиха от мъките им. Тогава един от мъжете до Нориега се разкикоти.

— Ей, шефе, я виж това! — той посочи към Хулио Роблес, който се измъкваше от изкопа.

— Я какво предприемчиво копеле — изрева Нориега и се заля от смях, последван от другите. — Изкопал е собствения си гроб!

Един от мъжете вдигна лопатата, която лежеше наблизо.

— Дали да не му помогна, шефе? — пошегува се той, запращайки гребнатата пръст по Хулио, докато смехът нарастваше, защото и другите мъже започнаха да се присъединяват към веселбата.

— Недейте — помоли се Роблес, опитвайки да надвика шумотевицата. — Повикайте Нориега. Имам нещо за него.

Мъжете се обърнаха към своя шеф с усмихнати лица, на които беше изписано очакване нещо да се случи. Нориега се изправи на ръба на гроба и намигна с насмешлив поглед към хората си.

— Значи имаш нещо за Нориега, а? Е, кажи ми го, аз ще му го предам.

— Кажи му, че аз съм Хулио Инглесиас.

Мъжете едва не се затъркаляха по земята от смях. Кикотеха се и се споглеждаха невярващо, а един дори се опита да изпее фалшиво „Всички момичета, които съм обичал“.

— Значи ти си Хулио Инглесиас, така ли? — повтори Нориега. След това се обърна към мъжа до него и му нареди: — Извади го!

Те се вторачиха в белезниците и оковите на краката и отново избухнаха в смях, когато Нориега отбеляза:

— Предполагам, че на Моралес не му е харесало пеенето ти.

— Ти... ти ми обеща работа — почтително напомни Хулио.

— Вярно е, Хулио. Вярно е. Как се казваш в действителност?

— Хулио Ниевес^[4] — отговори той с първото име, което му хрумна.

— Ниевес, а? Като сняг! Много подходящо име за нашия бизнес — и мъжете отново се засмяха.

— Освободете този човек — нареди Нориега и се обърна към Хулио: — Качи се в една от колите. Нориега си държи на думата. Ако си толкова добър в маршрутите, колкото твърдиш, ще те взема на работа.

Хулио Карденас беше сигурен, че ще се справи. Той знаеше всичко, което можеше да се научи, за контрабандата на кокаин. Беше го назубрил в класната стая в „Арлингтън“, Вирджиния, в центъра за обучение на Агенцията за борба срещу наркотиците.

Ред Харпър сигурно ще се ядоса, че не се е допитал до него. Но какво пък, човек не бива да изпуска подобна възможност.

В клона на АБН в Маями Лий Тавели разглеждаше с лупа два комплекта снимки. Първите бяха изпратени от Хулио Карденас. Това бяха три снимки на Енрике Шпеер, докато излиза от кантората си и тръгва към своя автомобил. Бяха направени в неделя в Сан Хосе. Другият комплект беше дело на екипа за наблюдение, разположен на „Саут Стрийт“, и Тавели нямаше съмнение, че това е същият човек.

Той ли беше връзката между Моралас и Салазар?

Звънна на Харпър в Лондон, защото той искаше да научава всичко ново на часа, но Тавели и без него знаеше много добре какво трябва да бъде направено. Харпър одобри предложението му и му нареди да използва всички правителствени ресурси, за да намери Шпеер, ако мъжът още беше в Ню Йорк. Той лично щял да остане още малко в Лондон, докато британската полиция не разпита Клейтън и Суини. След това, в зависимост от резултата и напредъка на Хулио в Колумбия, Харпър щеше да се върне у дома.

Тавели започна търсенето на два фронта: главните хотели и Департамента по имиграция на САЩ. Възложи задачата с хотелите на двама агенти от своята служба и им нареди да започнат от петзвездните, защото подобни хора обикновено живееха стилно, а след това да продължат с по-ниските категории. Имиграционната служба щеше да отнеме повече време, но някъде в нейната система трябваше да се крие нужната му информация. Всички чужденци, които влизаха в Америка, трябваше да попълнят въпросник. Формулярите бяха два: единият оставаше у служителя, пуснал лицето да влезе, а вторият се прикачваше към паспорта на лицето, за да се предаде на авиокомпанията при заминаване. Частта за вътрешна употреба оставаше на летището и когато се съберяха достатъчно формуляри, се преместваха в имиграционните депа във всеки град.

Накрая се събираха с отрязъка, предвиден за заминаване, но в по-голямата си част системата бе доста безполезна. Всяка година милиони гости влизат в САЩ и единственият начин да пресрещнеш издирвано лице или нелегални имигранти е с помощта на първоначално компютърно издирване. Когато то не доведе до резултати, това обикновено слага край на разследването.

Тавели бързо установи, че от понеделник насам е имало само девет полета от Коста Рика за САЩ: три са кацнали на летище „Джон

Кенеди“ и шест в Маями. Той обърна внимание и на всички възможни връзки: през Панама, Ямайка и Бахамските острови, но във всички случаи ставаше дума само за тези две точки за допускане в страната. Свърза се с имиграционните служби на двете летища и получи разрешение да проучи всички формуляри, които има при тях, което разбира се, щеше да отнеме много време, но Таве ли се беше примирил с това.

Както често се случва, многото време щеше да се окаже просто поредното пропиляно време.

Шпеер никога не беше оставал в Америка повече от двадесет и четири часа. Когато му се налагаше да преспива, той винаги изписваше името си в хотелските регистри като Х. Гюнтер Шпеер и никога не отсядаше два пъти в един и същи хотел.

Точно в този случай беше нарушил едно от своите собствени правила, но нуждата да уреди контрола върху седемдесетте милиона долара щеше да го задържи тук до петък. Управляването на активите на Моралес на него лично щеше да му носи пет милиона годишно и ако след това успееше да събере още неколцина толкова богати клиенти, а той разполагаше с дълъг списък от възможности из Латинска Америка, щеше да натрупа богатство за сравнително кратко време.

Докато АБН разширяваше търсенето на Енрике Шпеер, Х. Г. Шпеер, германски гражданин, плати сметката си в разположения в центъра хотел и тръгна към Гранд сентръл стейшън. Две последователни нощи в Ню Йорк беше твърде дълго време, за да се чувства спокоен, особено ако „Салазар Ко“ бяха изложени на риск по някакъв начин. Ако случаят е такъв, наблюдаването на посетителите на „Саут драйв“ съвсем не беше изключено и Шпеер не искаше да поема никакви рискове. Беше сигурен, че никой не го следи, но нямаше никакво желание да изложи на опасност маршрута си през Аруба. Плати в брой билета за влака Ню Йорк — Вашингтон и от американската столица взе директния полет на „Луфтханза“ за Франкфурт. Беше преценил, че сега му е моментът да си поговори с „Дрезднер“ банк.

Самолетната компания още не беше получила искането на АБН да внимава за определен пътник. Но дори да го бяха получили, вътре щеше да пише Енрике Шпеер с костарикански паспорт, а не господин

Гюнтер Шпеер, гражданин на федералната република. В края на краищата Шпеер не беше толкова необичайно име в Германия.

Един час след излитането за Франкфурт адвокатът престана да се числи в списъка с приоритетите на агентите за борба с наркотиците. Новинарските емисии бяха съобщили за сраженията около Меделин. Тъй като нямаше никаква вест от Хулио Карденас, Тавели се посъветва с колегите си и накрая звънна отново на Ред Харпър. Началникът на екипа нареди веднага да изпратят човек за Меделин, този път без прикритие. Щеше да иде там като представител на АБН, да поиска информация от първа ръка какво се е случило с Моралес и да издири Хулио.

Ред Харпър Щеше да лети за Маями още тази вечер.

В Богота кметът на Меделин даде пресконференция. Беше седнал на леглото и отложил с няколко часа спешната операция, от която се нуждаеше лявата му ръка. Той накара всички да разберат, че макар и да изпитва силни болки през последните тридесет и шест часа, той не можеше да се подложи на пълна упойка, докато не изпълни задълженията си към своя народ както трябва. Колумбийският народ без съмнение знае болката и мъката, която някои провинции трябва да понасят вследствие на международния трафик на наркотици. Малцина съзнават този проблем повече от него. Като кмет на бившата кокаинова столица на Колумбия той е видял и преживял най-лошото, но е работил търпеливо и без да трепне, защото винаги е знаел, че достойните мъже и жени ще победят. Със смъртта на Карлос Алберто Моралес може да се каже, че Меделин е свободен от наркотиците град. Може би други градове, добави той, без да споменава имена, скоро ще последват неговия пример. Обаче, добави той мрачно, проблемите, които създадоха наркобароните, съвсем не са изчезнали. Все още има бедност, мизерни жилища, недостатъчно медицинско обслужване и недостиг на добри училища.

— Мога да ви кажа — продължи той, вперил поглед в камерите, — че работейки тихо и ненаатрапчиво, с помощта на един адвокат и съгражданин и с частни средства съм закупил земя, за да помогна за решаването на тези проблеми. Всички пари са събрани на място, без държавата да даде и стотинка.

Той изчака слушателите му да възприемат напълно казаното и след това продължи:

— Сега е дошло време и конгресът да свърши своята работа. Плановете са изработени, предприемачите са налице и земята, както вече споменах, е платена и на разположение. — Гласът му зазвънтя от страстната молба, отправена от мъж, който понасяше силна физическа болка: — Дайте ни средства, за да изпълним тази задача. Ние не искаме прекалено много. Със сто и двадесет милиарда песо ще успеем да свършим работата. Какво са те, петдесетина милиона долара, за бюджета на държавата? Едно подаяние за хората от Меделин, които със своите жертви ни показаха правилния път!

Сега ние се обръщаме към вас, граждани на Колумбия. Един град, който някога беше перла в короната, трябва отново да стане такъв. Един и половина милиона трудолюбиви и почитени граждани живеят там и очакват да се върнат към нашите традиционни занимания: производство, селско стопанство, и отново да заемем мястото си на световен лидер в търговията с кафе.

Сега ще се изправя пред моя хирург с радост и чиста съвест. Ако се намери един конгресмен в Колумбия, който е готов да ни откаже тази заслужена помощ, нека се обади, ако смее. Ако не се намери такъв, когато се върна в Меделин след кратко възстановяване, ще наредя на предприемачите да започнат работа.

Това беше великолепно изпълнение и го приеха по съответния начин. Молбата на Ромуалдес се появи в новинарските емисии на всички телевизионни канали и оглави страниците на сутрешните вестници. Достатъчно конгресмени и сенатори решиха, че това ще е добра платформа за повишаване на тяхната собствена популярност, и подкрепиха този бюджетен разход.

Том се будеше бавно и заспиваше няколко пъти, но някак си съзнаваше, че се намира в болница. Може би причината беше в миризмата на дезинфектанти. Все още лежеше по корем, смътно усещайки болка в гърба, докато изведнъж не си спомни с шокираща яснота събитията от предната нощ.

Опита се да се раздвижи, но му беше трудно.

— Карълайн? — прошепна той с пресъхнали устни, защото почувства присъствието ѝ в помещението. Чу шумоленето на

вестници, шума от ставането и след това скърцането на пружините, когато тя се отпусна на леглото до него и взе ръката му.

— Как се чувстваш? — попита Карълайн нежно.

Клейтън усети как напрежението се оттича от него под влиянието на нейния глас.

— Добре. Добре съм — отговори той и наистина го мислеше.

След това с помощта на Карълайн се обърна на една страна.

— Но не изглеждаш добре — каза тя безгрижно, оглеждайки седемте шева на дълбоката рана на челото и подпухналото лице около счупения му нос.

— А ти добре ли си? — попита той тревожно, когато забеляза синините по лицето ѝ.

Последната му мисъл снощи беше молитва тя да е жива и здрава. Сега се трогна, когато я видя да се усмихва.

Карълайн се зае да му разказва какво е станало преди Том да успее да попита. Салазар я накарал да вземе някакви хапчета, след което нищо не си спомняла. Докарали я в болницата с линейка, но сутринта въздействието на валиума отминало и я изписали.

— Децата? — попита той.

— Вкъщи са с Пола. Ходих да ги видя. Изпращат ти своята обич.

— Колко е часът? — Том беше объркан, мислеше, че е рано сутринта.

— В момента е десет и нещо, петък вечерта — обясни тя и с тих глас попита: — Том, какво се случи?

Той ѝ разказа за срещата със Суини и как в последния момент адвокатът е променил намеренията си. След това описа случилото се в Корстън и заяви, че това бил единственият начин, който виждал, да я измъкне жива.

— Полицията ми задава въпроси — каза тя предпазливо, — затова се обадох на Стюарт. Надявам се, че нямаш нищо против.

— И какво казва Стюарт? — Том се опита да се надигне на лакът, но изстена от болка и падна обратно на леглото.

— Посъветва ме да говоря колкото може по-малко. Да се придържам към отвличането и мотела. Искане да му звънна, щом се събудиш.

— Инспектор Арчър тук ли е?

— Не, но пред вратата пази полицаи, който чака да отвориш очи, за да се обади в Скотланд ярд.

Том се замисли, чувствайки ръката на жена си, отпусната успокоително върху лявото си рамо. Какво трябваше да направи? Не съжаляваше за убийството на Тони Салазар. Би го направил отново, без да се колебае, ако пак изпадне в подобно положение. Клейтън знаеше, че сега ще трябва да се изправи пред полицията, но сигурно щяха да приемат, че става дума за самозащита. Законът не е ли същият и в Англия?

В стената на Корстън парк имаше две дупки от куршуми, които можеха да докажат правотата му, да не говорим за раната на гърба. Потревожно беше заявлението на Дик, че фамилията Салазар няма да се спре пред нищо. Клейтън беше сигурен, че след случилото се те ще направят и невъзможното, за да го убият. Ако знаеше, че връщането на четиридесет и трите милиона долара ще сложи точка на станалото, щеше да ги върне без всякакво колебание. Но нещата излязоха извън контрол. Стигна до заключението, че си има работа с хора, които няма да се спрат пред нищо, за да си отмъстят. И ако те така или иначе няма да го оставят на мира, ще е по-добре да задържи цялата сума — тя може да му помогне да оцелее.

Може би трябва да избяга. Суматра или Бора Бора, някое място, където е най-малко вероятно да срещне нюйоркски гангстери. Но Карълайн щеше да се противопостави на идеята да живее в чужда страна. Може би най-доброто решение е да си намерят някое тихо местенце сред приятели. Селски район, където чужденецът ще личи отдалеч. Отново се замисли за Ирландия и малките сплотени общности, за които беше чел. Том реши, че веднага щом излезе от болницата, ще заведе Карълайн и децата при нейните родители. Там щяха да са в безопасност, докато той намери чичо Шон в Донегал. Шон знаеше какво е насилие и щеше да го разбере.

— По-добре кажи на полицаи, че съм буден — каза той, след като взе решението. — След това звъни на Стюарт и виж дали може да дойде.

— Добре — каза тя. След това го погледна. — Том?

— Да?

— Щеше ли да дадеш четиридесет и трите милиона долара, за да ме измъкнеш?

— Разбира се! — възкликна той, разтърсен от подобен въпрос.

— Само се пошегувах — каза тя с топлота в гласа и се наведе да го целуне.

Когато Карълайн се изправи и тръгна към вратата, той долови аромата на нейния парфюм като спомен от далечно и почти забравено минало.

Предишната нощ Ред Харпър успя да поспи само няколко часа. На въоръжената група не й беше отнело много време да установи, че са хванали Том Клейтън вместо Антонио Салазар. Клейтън беше измърморил името на някакъв мотел и няколко несвързани думи за жена си. Сред нещата, които откриха у него, имаше ключ за стая № 26 и след като взеха обичайните предпазни мерки, полицаите разбиха вратата. Вътре намериха Карълайн Клейтън дълбоко заспала и здраво завързана. По лицето й имаше няколко сълзи, но иначе изглеждаше наред. Главен инспектор Арчър и неговият американски колега пристигнаха половин час по-късно. През това време един полицейски лекар беше прегледал госпожа Клейтън и я обяви за здрава. Сънят се дължеше на въздействието на тридесет милиграма валиум. Дозата беше определена по броя на хапчетата, останали във флакончето на нощната масичка.

Харпър настоя да се опитат да я събудят и донякъде успяха или поне достатъчно, за да спомене Корстън парк, което по това време за тях, разбира се, нищо не значеше. Идеята да звъннат на Пола дойде на Арчър и тя веднага разбра какво иска да каже госпожа Клейтън.

Полицаите от Уиндзър стигнаха първи на мястото. Когато шофьорът на Арчър зави, за да влезе в имота, наоколо кипеше оживена дейност. Повреденият „Форд Мондео“ все още стоеше с предница забита в дъба, а къщата беше ярко осветена. Най-оживено беше в бившата бална зала, където един патолог вече беше огледал останките на Антонио Салазар. Той не беше готов да посочи определена причина за смъртта, трябваше да изчакат аутопсията. Но неофициално спомена изгаряния трета степен и задушаване.

Полицаят, който ръководеше огледа, им показва пистолета и двете дупки от куршуми. Другите улики в помещението: бутилката от кока-кола, лостът, бензинът в чашата, бяха също забелязани, снимани и изпратени за изследване.

Преди да потегли за Лондон, Арчър успя да установи, че господин и госпожа Клейтън са в болницата „Челси Уестминстър“ на „Фулъм роуд“, където ще прекарат нощта под полицейска охрана. Харпър се върна в „Британия“ в десет и пет сутринта. Преди да се хвърли на леглото да поспи, той звънна във Вашингтон на своята връзка във ФБР, след което помоли на рецепцията да го събудят в девет.

Точно в девет, свеж и бодър, дойде да го вземе Арчър и заедно потеглиха към болницата. Там намериха Клейтън заспал под въздействието на болкоуспокояващите, които му бяха дали. Карълайн била будна от осем, настоявала да влезе при мъжа си и да се върне вкъщи, за да види децата.

Арчър и Харпър я разпитваха в продължение на половин час, но научиха много малко. Никога преди не беше срещала Антонио Салазар или чувала за него. Тя разказа как с насочен пистолет ѝ заповядал да влезе в багажника и я отвел в мотела. Нямала представа къде се намира мотелът, но предположила, че е близо до някое от лондонските летища, защото непрекъснато се чувал рев на самолетни двигатели. Не знаела защо Салазар иска да навреди на нея и съпруга ѝ, но се питала дали случилото се има някаква връзка с идването на Ричард Суини в Англия. Предложи им да почакаат, докато се събуди нейният съпруг.

Полицайте позволиха на госпожа Клейтън да си иде у дома и се върнаха в Скотланд ярд. Точно бяха седнали с по чаша кафе в кабинета на Арчър, когато се получи първото сведение от Маями. Тавели смяташе, че е надушил следата на Шпеер — очевидно беше още в Ню Йорк. Заместникът на Харпър предложи някои прости полицейски хватки за издирването му. Харпър му възложи да направи всичко възможно, а след това се разговори с Арчър за Том Клейтън. И двамата бяха убедени, че банкерът знае много повече, отколкото признава. Арчър смяташе, че е най-добре да го попритиснат.

— Ще го обвиня в убийство да видим как ще реагира.

— А Суини? — попита Харпър.

— Съучастие в отвличане. За известно време това ще го задържи тук.

Те прекараха следващите няколко часа в опити да подредят онова, с което разполагаха. Харпър се свърза с ФБР и помоли Аарон Коул да посети Салазар. От участъка в Уест енд сентрал звъннаха, за да доложат на инспектора, че един скъпо платен адвокат разговаря с Ричард Суини. В седем двамата мъже вечеряха на „Виктория стрийт“ преди да се върнат в Скотланд ярд и да се обадят в болницата, за да разберат какво е положението с Том Клейтън.

Точно тогава от Маями за втори път потърсиха Харпър. Този път Тавели не можа да потисне вълнението си.

— Ред, свършено е! — възбудено каза той. — Къщата, фабриките, пистата, всичко! Целият картел на Моралес е изтрит от лицето на земята!

— Знае ли се нещо за Хулио? — Харпър не направи опит да скрие своята загриженост.

— Засега нищо — отговори Тавели. — Познаваш Хулио, шефе. Ще цъфне отнякъде!

На Харпър му се прииска и той самият да беше толкова уверен, но не каза нищо повече по въпроса.

— Обади се веднага, щом научиш нещо ново — нареди той на своя заместник. — Ще хвана някой полет още тази вечер.

Арчър го гледаше въпросително и Харпър се зае да му обясни.

Не са сигурни как се вписа Клейтън в уравнението, но ще отидат в болницата веднага щом американецът се събуди, и ще го притиснат да отговори на въпросите им. След това английските власти ще довършат нещата с Клейтън и Суини. Харпър ще бъде по-полезен у дома, където ще се опита да се свърже с Карденас и ще погне здраво Джо Салазар.

През това време Хулио вече кроеше планове. Беше се съвзел от побоите, а както се оказа, ребрата му не бяха счупени. Имаше шанс да осъществи пробив, за какъвто от ДБН не бяха и мечтали — дейността на Нориега беше много различна от тази на Моралес. С повишено от победата настроение банда от Кали се веселеше, пиеше и не обръщаше много внимание на новия член. Хулио трябваше да замине

за ден-два, за да се разберат в Маями как ще работят, а после да се върне да постави основите. Той си взе бутилка бира, за да изглежда като всички, и предпазливо се отправи към къщата при Нориега.

— Ей, Хулио — подвикна му неговият нов работодател, проснат в едно кресло, — няма ли да ни попееш, а?

Двадесетината мъже, които се мотаеха из всекидневната, много харесаха шегата.

— Не, шефе, трябва да ида да си събера нещата.

— Какви неща? — попита Нориега, преструвайки се на сериозен.

Главатарят още витаеше в облаците. Разгромът на Моралес го беше издигнал с няколко стъпала в йерархията на картела. Отсега нататък братята Ортега трябваше да разговарят с него като с равен.

— Моите карти, графици, маршрути, адреси. Скрил съм ги на сигурно място, нали разбираш? В жилището ми в Богота.

— Значи си добър в планирането на маршрути, а, Ниевес?

— Никога не съм губил пратка — усмихна се Хулио. — Е, всъщност само една — добави той, внезапно станал сериозен. — Преди няколко дни един от самолетите на Моралес се взриви!

Това предизвика радостна врява, защото скелетът в кутията вече беше забравен.

— Добре, приятелю, върви си свърши работата и се върни, за да ми покажеш какво можеш. В понеделник да си тук.

— Шефе, ще ми трябва някоя пара за разходи — каза Роблес извинително, — защото се наложи да напусна бившия си работодател твърде набързо.

Нориега отново избухна в смях и трябваше да отпие глътка бира, преди да може да говори. Тогава се обърна към един от помощниците си и му нареди:

— Дай хиляда долара на Хулио Снежния човек — след което добави към Хулио: — Видя ли? При Нориега трябва само да помолиш. Върви да си вземеш нещата. Ще се видим в понеделник. Служи ми добре и аз ще се погрижа за теб.

Хулио се качи на влака за Богота и оттам обратно за Меделин. Посред нощ влезе в апартамента си и прибра паспорта, шифрите и малкото лични вещи, които не искаше да оставя. На разсъмване беше

отново в столицата, където плати билета си до Маями с парите на Нориета. Нямахте търпение да види Ред.

В Ню Йорк Джо Салазар показваше признаци на ярост, които само старите му познати от Бронкс можеха да разпознаят. Всеки, който се претрашеше да го приближи, отнасяше по някоя ругатня. Някои отдаваха това състояние на разбираемата бащинска скръб.

По-рано през деня двама агенти на ФБР бяха посетили Банкера, за да му съобщят, че синът му Антонио е бил замесен в сериозно произшествие в Лондон, при което е загинал. Салазар ги изслуша безмълвно, тайно разкъсван от болка, защото по свой начин обичаше Тони, като насилваше мозъка си да бъде нащрек, за да може да прецени колко знаят федералните.

— Какво искате да кажете със „сериозно произшествие“? — обърна се той към единия от агентите, който водеше разговора.

— Че се е бил с човек на име Томас Клейтън — отговори Коул, забил поглед в бележките си. — Познато ли ви е това лице?

— Единственият Томас Клейтън, за когото се сещам — Салазар не виждаше причини да крие, — е внукът на един стар приятел. Да, Том Клейтън, финансист, живее в Англия.

— Стар приятел? — полюбопитства другият агент, елегантен дребосък с мустак като на Гручо Маркс, който досега беше мълчал.

— Пат Клейтън ми беше приятел. Почина през 43 или 44. Не си спомням точно.

— Господин Салазар, какво е правил синът ви в Лондон? — попита Коул.

— Не знаех, че е там — излъга Перача и смени темата. — Как е загинал синът ми?

— Смятаме, че се е опитал да убие Томас Клейтън — каза Коул, вторачен в очите на Перача. — Имате ли представа защо?

— Тони? Да убие Том Клейтън? — изпръхтя той в отговор на това тъпо предположение. — Сигурно сте си изгубили ума!

— Нали познавате Ричард Суини?

— Дик Суини? Разбира се. Той ми е адвокат.

Джо беше очаквал този въпрос. Проблемът беше, че Суини е попаднал в ръцете на закона. Колко ли е издрънкало копелето?

— Защо господни Суини е в Лондон?

— Ей, я чакайте малко — Салазар повиши тон. Тази печка сериозно му лазеше по нервите. — Както вече казах, той ми е адвокат. Ако искате да знаете какво прави, питайте него. Схващате ли?

— Господин Салазар — настоя Коул, — според информацията, която получихме от Англия, вашият син първо е отвлякъл госпожа Клейтън, а след това се е опитал да убие нейния съпруг. Освен това е притежавал незаконно оръжие. Оказало се е, че Клейтън е по-силният от двамата, и в последвалата битка Антонио е загинал. Можете ли да ни кажете нещо, с което да ни помогнете да изясним тази история?

Горкият Тони, помисли си Джо. Смело момче, но доста тъповато.

— Дааа — проточи Салазар презрително. — Погрижете се този Клейтън да си получи заслуженото за убийството на сина ми, това е ваша работа.

— Британската полиция ще се погрижи — отговори Коул в същия дух. — Очакваме да разберат от господин Клейтън за какво са се скарали и защо е трябвало да убива вашия син.

— Добре, вършете си работата — каза Джо решително и стана. — Междувременно аз ще си върша моята. Затова, ако няма още нещо, което искате да ми кажете, ще ви помоля да си вървите и да ме оставите да оплаквам сина си. — Той погледна към Перес за да подчертае, че посетителите си тръгват.

Щом федералните излязоха, Салазар накара Перес да затвори вратата. Макар и неохотно, трябваше да приеме, че четиридесет и трите милиона долара на практика са изгубени. Те се бяха превърнали в горещ картоф. Прекалено горещ. След като полицията в Обединеното кралство и федералните в САЩ знаеха за станалото, засега опитите да притиска Клейтън биха били твърде рисковани. Обаче светът скоро ще научи, че „Салазар Ко“ са били обрани, и това ще е лошо за бизнеса, може би дори смъртоносно. Затова той даде на Перес ясни и съвсем точни нареждания. Първо, да се оправи със Суини веднага щом адвокатът се върне. Второ, след като смъртта на Тони слезе от първите страници, да отскочи до Европа и да вкочани този шибан ирландец.

След като уреди деловите въпроси и изпълни бащинските си задължения, Джо обяви, че си тръгва по обяд, макар че не гореше от нетърпение да съобщи на жена си за тяхната загуба.

Том слушаше Арчър и не можеше да повярва на ушите си. Изисканата любезност а ла детектив от романите на Агата Кристи, която инспекторът излъчваше вчера в Скотланд ярд, се беше изпарила. Сега Арчър се държеше така, сякаш Том е извършил престъпление.

— Господин Клейтън, въпросът сега е дали наистина ви се е налагало да убиете Тони Салазар.

— Мисля, че клиентът ми вече отговори, господин главен инспектор.

Стюарт Хъдзън беше прекарал с Том и Карълайн двадесет минути преди визитата на Арчър и Харпър. Том му беше разказал какво се бе случило в Корстън и Стюарт го предупреди да внимава как ще го представи пред полицията. Освен Том само Стюарт беше виждал съдържанието на клетвената декларация.

— Придържай се към най-съществените факти — посъветва го той. — Реагирал си на заплахата за живота на жена си. Пристигнал си първи. Онзи тип е стрелял по теб и не е улучил, стрелял е втори път и те е ранил. Все още е държал пистолета, докато сте се боричкали на пода. Натиснал си лицето му в камината, защото си се борил за живота си. Това е, Том.

Арчър не обърна внимание на Стюарт и продължи да притиска Том.

— Господин Клейтън, чух какво ми казахте, но въпреки това искам да го чуя още веднъж. От началото. В края на краищата имаме труп.

— Щом трябва — съгласи се уморено Том.

— Господин главен инспекторе, гледайте разпитът да не продължи твърде дълго — Хъдзън нямаше да му позволи да си разиграва коня. — Клиентът ми все още е в шок и лекарите му наредиха да почива.

Този път Арчър погледна към адвокатата и кимна. След това замислено измъкна лулата си от джоба.

— Твърдите, че сте пристигнали пръв в Корстън парк?

— Да. Около петнадесет минути преди Салазар.

— Какво правихте през това време?

Том разказа как е изключил няколко бушона, в случай че се наложи да се укрие в тъмното, и как е приготвил оръжия за

самоотбрана — лост и два ножа, защото не е знаел дали похитителят на жена му е въоръжен.

— Защо не ни се обадохте? — намеси се за пръв път Харпър.

— Салазар държеше жена ми. Не исках да рискувам. Той каза, че ще я убие, ако не дойда сам, и аз му повярвах.

— Сметнали сте, че ще свършите по-добре работата? — гласът на Харпър тежеше от сарказъм.

— Е, май наистина го направих. Трупът, който имаме — той погледна към Арчър, иронизирайки използвания от него израз, — слава Богу не е на жена ми.

— Кажете ни, господин Клейтън, има ли някаква причина да желаете смъртта на Антонио Салазар?

— Достатъчно! — намеси се Хъдзън, преди Клейтън да има възможност да отговори. — Господин главен инспектор, мисля, че това е прекалено. Съветвам клиента си да не казва нищо повече. Вашата инсинуация е нелепа. Напомням ви, че господин Салазар отвлече госпожа Клейтън с насочен пистолет и се опита да убие господин Клейтън. Ще обсъдя случилото се с клиента си... двамата си клиенти — поправи се той, след като стрелна поглед към Каролайн — и веднага щом се съвземат от преживяното страдание, ще дадат пълни доказвания.

— Господин Хъдзън — обърна се Ред Харпър към адвоката, — в тази минута моите хора рискуват живота си, разследвайки престъпленията на семейство Салазар. Вашият клиент не ни казва истината и ако бяхме в Америка, щях да го арестувам за възпрепятстване на федерално...

— Но не сме в Америка, господин Харпър — прекъсна го натъртено Хъдзън, — и вие просто спекулирате, като внушавате, че моят клиент крие нещо.

— Сериозно ли очаквате да ви повярваме, че нямате представа защо Салазар е искал да ви убие? — попита Арчър, вторачен в Том.

— Вече ви казах — отговори гневно той. — Искаше пари. Пари, които аз нямам.

— Глупости! — Харпър стана. — Ние може да сме в Англия, синко, но ти все още си гражданин на САЩ и аз ще те призова пред американско съдилище, ако се наложи.

— Господин главен инспектор, смятам, че изразих пределно ясно позицията на моите клиенти — Хъдзън също беше започнал да се

дразни. — В момента е очевидно, че на семейство Клейтън им дойде твърде много.

— Щом така искате, ще стане по трудния начин — каза Арчър, докато ставаше и прибираще, лулата в джоба на самото си.

— Томас Деклан Клейтън — избоботи той тържествено, — арестувам ви за убийството на Антонио Емилио Салазар. Можете да запазите мълчание, но всичко...

Той изрецитира стандартните формулировки, а Ред Харпър не можа да скрие самодоволната си усмивка. Карълайн гледаше смаяно, но забеляза гневното проблясване в очите на своя съпруг и на бившия си любовник.

Стигнаха до съгласие, че Том ще остане в болницата още двадесет и четири часа, но под полицейска охрана. След това щеше да бъде официално обвинен, макар че Хъдзън изтъкна показанията на клиента си, че не е извършвал казаното престъпление, и съобщи на Арчър, че ще настоява за освобождаване под гаранция. Арчър се съгласи да не възразява срещу пускането под гаранция, а единствено срещу нейния размер. Също така той поиска да прибере паспорта на Том, с което Хъдзън се съгласи като условие за излизането под гаранция.

След като полицаите си тръгнаха, Хъдзън остана още малко, за да успокои Том и Карълайн, че обвинението е напълно безпочвено и че ще успее да го обори, преди изобщо да стигне до съда. След това се извини и си тръгна.

— Значи нямаш намерение да върнеш парите, нали така? — попита Карълайн, когато останаха сами.

Тя седеше до прозореца със скръстени ръце, а последната дневна светлина очертаваше силуета ѝ.

— Имах намерение — отговори Том умолително. — Искях да ги върна. Проблемът сега е, че няма на кого.

— На полицията? — предложи тя.

— За какво? Съмнявам се, че ще ни купят мир и безопасност.

— А Дик?

— Опитах се да се разбера с него. Кълна се! Дори накарах Стюарт да състави договор.

— И Дик не се съгласи?

— Беше готов, но някой му се обади по телефона и работата се разсърхна.

— Том — в гласа ѝ прозвуча уплаха, — мислиш ли, че ще ни убият?

— Обещавам, че ще им дам цялата сума, стига да ни оставят на мира. Но първо трябва да се уверя, че има такава възможност.

— И какво ще правим сега?

Том вдигна ръце и я повика да дойде наблизко. Притисна я до гърдите си и заговори в косата ѝ. Помоли я да заведе децата при родителите си. Той ще поиска полицейска защита, докато нещата утихнат. Карълайн се съгласи, че най-добре ще бъде за известно време да се махнат от Лондон.

— Платихме ли вече къщата? — попита го внезапно тя.

— Не още — призна той и добави тревожно, — но можем веднага да го направим. Поне така си мисля.

— Да оставим това засега — каза тя, сдържайки сълзите си.

Настъпи миг тишина и след това тя го погледна напрегнато в очите.

— Ще трябва да си помисля. Моля те.

Том не можа да отговори. Още веднъж изпита болезненото предчувствие, че лежащото в Цюрих богатство може да се окаже цената, която трябва да плати за любовта на Карълайн.

В събота го изписаха от болницата. Следобед замина със семейството си за Глочестършър. Раните все още го боляха, но упорито не поиска да се откаже от плановите си. Никой не продума, когато минаха покрай табелката за село Корстън. Докато полицията не свършеше със събирането на доказателства, Корстън парк оставаше недостъпен за тях.

Джек Хорнби изпадна в ярост, когато научи, че полицията отказва да осигури охрана на внуците му. Той атакува първо местния участък, после звънна на голямото началство в Скотланд ярд и дори на министър-председателя в дома му, но всичко се оказа напразно. Накрая се обърна към адютанта от някогашния си полк и щом обясни обстоятелствата, намериха едно просто решение. Двама лейтенанти от парашутния полк ще получат двуседмичен отпуск и с радост ще

приемат поканата на полковник Хорнби да ловуват и ходят за риба в земите на неговото имение. Полковникът няма да възрази, ако младите мъже пожелаят да донесат служебните си пистолети. Още една двойка младши офицери ще стои в готовност, ако се наложи да бъде удължено гостоприемството с още две седмици след изтичането на първата четиринадесетдневка.

В неделя вечерта Том се върна сам в Лондон, успокоен от осигурената охрана на въоръжените войници. Включи телефонния секретар и борейки се с капачката на бутилката „Реми Мартен“, изслуша речта на Гринхолм: Със съжаление научих за трудните мигове, които си преживял... Обвинението е смешно. Директорите решиха — решиха, отбеляза Том, а не предложиха — да ти разрешат да използваш колкото време ти е нужно... неплатен отпуск... Владимир Кройц ще се погрижи за твоите сделки.

Том спря записа. Знаеше какво следва. Ако излезе чист като сълза или като Снежанка, щяха да го поздравят и да отворят бутилките с отлежало шампанско. Ако нещо се усложни, когато процесът свърши, щяха да се сетят, че Том е отсъствал от банката между три и шест месеца. В света на финансите това означава, че отдавна си отписан.

По навик включи терминала и му стана забавно, като видя, че банката още не беше отменила достъпа му в реално време. Прегледа движенията на валутните курсове и фючърсите в Цюрих. Лирата отново беше паднала. Един и три четвърти цента. Добра новина за Том и неговата банка. Или по-точно бившата му банка. Ако Кройц не прецака работата.

Междувременно на Том се прииска да спечели повече пари. Щеше да продава масово стерлинги на къси позиции. Във всеки случай фактът, че лирата стерлинга е сериозно надценена, започна да светва на всички. Индустриите се оплакват, износът куца, а лихвите се превръщат в политически въпрос и то чувствителен. В най-лошия случай стерлингата ще започне бавно да пада. Освен ако не се случи нещо или нетърпеливи спекуланти не й нанесат удар. Тогава умните ще обърнат парите си в долари. Или в новата любов — еврото. Или в швейцарски франкове.

Може би, помисли си Том, приближаваше времето на спекулацията на живота му. Имаше достатъчно смелост, знаеше го. А и

това бяха лесни пари, като изключим проблема със Салазар. Е, може би ще опита другата седмица. Но първо трябва да оправи работата с Шон.

Както се очакваше, в понеделник сутринта Том присъства на кратко заседание на съда и беше формално обвинен в непредумишленото убийство на Антонио Салазар. Стюарт Хъдзън беше с него, придружаван от един юридически съветник. Последният заяви, че обвинението е неоснователно, и предложи съдът да го отхвърли веднага. От страна на полицията възрази, че в случая има обстоятелства, които свързват обвиняемия с международната организирана престъпност, за което ще бъдат представени доказателства, когато започне процесът. Съветникът отхвърли тези твърдения от позицията, че в случая става дума за очевидна самозащита. Накрая съдът постанови, че трябва да има процес и делото ще се гледа в „Олд Бейли“ на допълнително определена дата.

Наложиха гаранция от двеста хиляди лири, допълнително условие паспортът на Том да остане в полицията и всяка седмица той да се разписва в участъка. Поредната му молба за полицейска защита беше отхвърлена. Като взе предвид, че Клейтън отказва да сътрудничи по въпроса защо починалият Салазар е искал да го убие, съдът реши, че е неразумно да се харчат обществени средства, след като не съществуват доказателства за съществуваща заплаха срещу живота на обвиняемия.

Втората молба, която отправи, беше да му се издаде разрешително за носене на оръжие за лична самозащита, но тя също беше отхвърлена и дори има лоши последици, защото привлече вниманието върху факта, че Клейтън има разрешително за ловна пушка, което бе незабавно иззето.

Неговите правни съветници му обясниха, че не бива да гледа прекалено сериозно на този първи рунд. Те бяха убедени, че накрая обвинението ще приеме версията на Том, че е действал при самозащита. Това били най-обикновени полицейски номера, за да го държат натясно, докато се опитват да ровят по-дълбоко. Може би гледната им точка беше правилна, но не донесе голяма утеха на Том.

По-късно тази сутрин взе метрото до „Хийтроу“. Спомни си пътуването по същата линия, когато духът му беше висок, защото успя

да надхитри швейцарските банкери и се прибираще триумфално вкъщи. Сега се чувстваше отчайващо сам. Не можеше да направи нищо повече, освен да чака неизбежния ден на разплата, когато щеше да се наложи да плати с живота си. Той се надяваше и се молеше по някакво чудо да пощадят Карълайн и децата. Единствената му надежда беше в Шон. Шон, който познаваше насието. Шон Клейтън — неговото семейство? Може би.

Купи си билет от Аер Линус за машината в терминал №1. След едночасов полет до Дъблин се прекачи на един „Фокер френдшип“. Поглъщаше красотата на старата родина през големите илюминатори: Смарагдовия остров — нещо, което за мнозина в Ню Йорк си беше чиста измислица.

Имаше късмет, че Ирландия е единственото място в Европа, където можеше да влезе без паспорт и то заради британската хитрост. Благородниците, които притежаваха половината остров, нямаха нищо против ирландците да имат политическа независимост, но със сигурност бяха против да им искат документи при посещенията в края на седмицата, когато пристигаха в своите замъци и имения. И разбира се, заради ирландската хитрост: от години безработните можеха да прекосят канала и да поживеят за сметка на социалните служби на своя стар враг. И всичко това десетилетия преди изобщо някой да се сети за Европейски съюз!

Самолетът навлезе във въздушното пространство на Северна Ирландия северно от Каван, след това прелетя над замъка „Балфур“ и покрай проблясващите води на Горен Лохърн. Тесният северен край на езерото сочеше пътя към Инискилън. Отвъд града се отваряше гледка към великолепието на Долен Лохърн. На другия му бряг при Петиго въздушният коридор навлизаше обратно в Република Ирландия и машината започна да се спуска към малкото летище на провлака в залива Донегал.

Колата на „Херц“ го очакваше и Том потегли веднага в посока към Маунт Чарлз. Двадесет минути по-късно при Дънкинийли зави на север. Докато пътуваше през хълмистата околност, той непрекъснато поглеждаше наляво към възхитителния полуостров, който се издаваше в океана между Килибегс и Ардара. Том Клейтън не можеше да не се замисли какви ли ужаси се бяха стоварили върху ирландците в

миналото, че им се е приискало да напуснат този рай и да започнат нов живот на чужда земя.

Най-накрая стигна до Дънглоп, малко красиво селце на брега, и влезе в близката кръчма, за да попита за пътя.

Неколцина мъже стояха на бара, а други — по масите с халби силна тъмна бира. Всички едновременно обърнаха глави, за да разгледат непознатия. Той се приближи към мъжата зад бара, вероятно господин Котър, след като кръчмата се казваше така, и попита къде може да намери Шон Клейтън. Разговорите в кръчмата утихнаха. Котър продължи да бърше чашата, която държеше, но излезе иззад бара, заобиколи го и се изправи пред чужденеца, така че червендалестото му сипаничаво лице да бъде на едно равнище с това на Том.

— И кой го търси? — попита той нападателно и достатъчно високо, за да го чуят всички.

— Томас Клейтън.

— Значи роднина, а? Говориш като американец.

— Да, американец съм — отговори Том. — Внук съм на Патрик Клейтън.

— Момчето на Майки? — обади се един глас.

Всички се обърнаха към мъж с черни панталони и дебела карирана риза под отворения анорак. Имаше почти същата фигура като Том, същата къдрава черна коса и тъмнозелени очи, само че тридесет години по-възрастни. Усмихна се на Том и му протегна десницата си.

— Джералд, дай чаша на братовчед ми — обърна се 5 той към кръчмаря, а после заговори на Том: — Аз съм Фейлим, синът на Шон.

Само няколко думи, а освободиха порой от потискани чувства. Том стисна мазолестата ръка на братовчед си и двамата се прегърнаха сякаш връзката помежду им никога не бе прекъсвала.

Мисълта, че всъщност няма приятели, внезапно прониза Том. Карълайн? Тя беше негова жена. Теса? Негова сестра. Стюарт... И толкова. На четиридесет години нямаше истински приятели. Междувременно останалите клиенти се бяха трогнали от гледката и весело подвикваха „Добре дошъл у дома.“

— Съжалявам за баща ти, Томас — каза Фейлим. — Бяхме съкрушени, когато научихме.

— Познаваше ли баща ми? — изненада се Том.

— Веднъж идва тук — кимна тъжно Фейлим.

Вратата се отвори и влезе Шон. Той изглеждаше половин век по-млад от възрастта си. Не беше висок, най-много метър и седемдесет, но крачката му беше твърда, раменете — изправени, а очите — подобни на отворени прозорци, от които струеше завладяваща вътрешна сила.

— Е, Томас Клейтън — избоботи той, така че всички да чуят, но дружелюбно, — най-накрая реши да дойдеш да ни видиш, а?

Джералд Котър несъзнателно се протегна към бутилката с „Джеймисън“ и наля едно двойно на Шон. Шон забеляза полупразната чаша на Том, който пиеше „Мърфис“, и нахока кръчмаря:

— И едно от същото за Том. Дай на човека едно хубаво питие. Предполагам, че пиеш уиски, Том?

Том кимна с усмивка. Това правя, да, каза си той наум. Последваха още по няколко питиета. Представиха му дузина мъже. Макар да стоеше до Том, Шон не говореше много, повече слушаше разговорите и сегиз-тогиз го поглеждаше с разбираща усмивка. По едно време възрастният мъж го хвана за ръката и го поведе към вратата.

— Да дадем малко почивка на, моя племенник — обяви той, докато останалите се сбогуваха с тях. — Може би довечера пак ще намина — и намигна палаво.

Когато се озоваха отвън, той попита Том дали има кола. Когато американецът я посочи, Шон кимна и предложи да се поразходят малко. Оставиха Дънглоп зад себе си и се отправиха нагоре в планината към Бъртънпорт. Оттам поеха пешком по една камениста пътека. Том можа да усети и подуши океана още преди да го види. Шон крачеше пред него с уверени и енергични стъпки. Като го гледаше как се движи, Том се подсмихна, сещайки се за предположението, изказано от Суини: „... ако е още жив“.

Стигнаха до малък нос, купчина скали на края на Ирландия, и Шон покани Клейтън да седне. Двамата останаха известно време смълчани, усещайки как вятърът нахлува от Атлантическия океан. Същия океан, каза си Том, който беше гледал от пясъчните дюни в Лонг Айлънд.

Друг свят и друг живот.

— Ето там — обади се Шон, сочейки с ръка на юг, — се намира Кройхед. Отвъд него Гуинбара бей. — Той се изправи, сякаш за да

види по-добре, след това се обърна и погледна на север. — А това — посочи малък остров на около километър и половина навътре в океана — е Глобъл. Назъбените камъни, които стърчат от сушата малко по-нататък, са Блъди Форланд.

— А това? — кимна Том към по-големия остров точно пред мястото, където бяха застанали.

— Това е — отговори Шон с дяволита усмивка — остров Аран. Там някога товарехме уискито.

Том също се усмихна и поклати глава.

— Е какво те доведе тук най-накрая? — попита Шон и седна отново, без да го поглежда.

— Чичо Шон, имам проблеми. — Том сам се изненада от обръщението, което използва с такава лекота. — Сериозни проблеми.

— Когато бях малко момче — отговори Шон, пренебрегвайки за миг чутото, — идвах и сядах тук почти всеки ден. Сях и гледах, присвил очи. Мислех си, че ако се вирам достатъчно упорито, ще мога да видя Америка.

— Наистина ли беше толкова зле?

— О, да. Беше наистина много зле. — За миг очите му се замъглиха от нахлулите спомени. — Понякога се изправях на тази скала и започвах да викам Патрик, да го моля да се върне и да ме вземе със себе си.

— Съжалявам, Шон. Доскоро не знаех много за вас тук. Какво се случи, когато дядо се върна? Защо не тръгна с него?

— Тогава вече бях пораснал. Имах мисия. Не съжалявам, че останах.

— Пат прещаше ли пари?

— Да, прещаше. Редовно. До деня, когато умря. Той беше корав човек, но когато ставаше дума за Ирландия, никога не отказваше.

— Баща ми продължи ли да помага?

— Само на семейството. Младият Майкъл беше миролюбив. Рядко качество. Не успя да ни разбере, а и Пат не го притискаше. А ти? Къде живееш? Имаш ли семейство?

Том сподели всичко за себе си, за дома си в Англия, за годините, прекарани в банките. После му изложи своя проблем, разказа за парите, които беше намерил, за мъжа, който беше отвлякъл жена му, преди Том да го убие, и как сега разбираше, че дните му са преброени.

Един ден щяха да се върнат и да го пипнат и макар да не се плаши лесно, наистина се страхува за семейството си. Том призна, че го е страх да остане в Лондон. Но в Америка щеше да е още по-лошо.

— Може би — подсказа той предпазливо — бих могъл да се настаня тук за известно време. Да наема къща.

— Колко пари взе? — попита направо Шон.

— Четиридесет и три милиона долара — отговори Том глуповато усмихнат. — Част от тях принадлежат на Пат. По-голямата част — не.

— И какво направи с парите?

Тъй като добре разбираше, че тук увъртания няма да му помогнат, Том каза истината на чичо си: пет милиона са преведени в Лондон, а тридесет и осем са още в Цюрих.

Шон поиска да разбере как е успял да получи банковата сметка и когато Том му разказа за този победоносен ден в Цюрих, чичо му се засмя.

— Държали са ги на името на Пат? — смая се той.

— По-късно са ги прехвърлили на името на баща ми.

Том обясни и как се беше опитал безуспешно да върне тридесет и седемте милиона. Подтекстът на цялото му изказване беше, че каквото и да направи, ще го убият. Шон попита откъде идват заплахите и Том обясни какво беше научил от Дик Суини за Салазар и прането на пари.

— Как се живее сред тях? — неочаквано попита Шон и допълни, когато забеляза учудения поглед на Том. — Сред англичаните.

— О, те са си наред — отговори той, като се опитваше да прецени дали не бърка. — Жена ми е англичанка.

Шон кимна с разбиране, стана, скръсти ръце на гърба и се вторачи в океана.

— Значи смяташ, че тези хора ще те убият? — попита той небрежно.

— Да — Том вече не се съмняваше.

— И ти ли си миролюбец като баща си?

Когато Шон се обърна, за да го погледне в лицето, Том забеляза, че в големите очи на чичо му не беше останала никаква топлина.

— Не — отговори Том, устоявайки на погледа на чичо си, — не съм. Не съм като татко.

— И аз не мисля, че си, Томас Клейтън. Ти си като нас. Ще направиш каквото трябва и ако се наложи, ще окървавиш ръцете си.

— Искаш да ме попиташ нещо? — каза Том, неуспял да прикрие страха в гласа си.

— Не, казвам ти нещо — избоботи Шон и неочаквано избухна в смях. — Имам намерение да те използвам. Какво ще кажеш? Животът ти в замяна на една услуга?

Том се втрени онемял в него.

— Сега вече не ти харесвам, чак толкоз, а? — Шон беше престанал да се смее.

— Не — Том се сети за баща си и реши, че няма смисъл да отрича. — Не наистина. Заради начина, по който...

— Май си голям куражлия, щом си дошъл тук да търсиш помощ — прекъсна го Шон, — а после да съдиш за неща, които не разбираш. Да не мислиш, че ще спра тези бандюги с голи приказки?

— Само този път, Шон — помоли се той. — Заради семейството ми? За мен самия не ми пука...

— И за моите грехове също, нали така? — каза Шон в лицето на Том. — Томас Клейтън, погледни зад гърба си и ми кажи какво виждаш.

Том се обърна надолу към вълнистите хълмове. Селото, откъдето бяха дошли, не се виждаше, но в южна посока някъде отвъд него той можа да различи очертанията на голям град. Описа прилежно всичко така, както го виждаше, естествено, без имена, защото не ги знаеше. Когато свърши, Шон заговори:

— Аз никога не поглеждам на изток. И знаеш ли защо?

Том нищо не каза.

— За да съм сигурен, че няма да видя английското знаме, веещо се нагло на вятъра на ирландска земя отвъд тяхната граница! Тази гледка — натъртено каза той, обръщайки лице към Том — не желая да виждам. Тя може да ме убие!

— Шон, но вие спечелихте — умиротворително каза Том. — Формулата на мира за една обединена Ирландия...

— Томас, това са само приказки. Дрън-дрън. Говори се, че нас, ирландците, много ни бива по приказките, но англичаните винаги гледат да имат последната дума. Те са умни и лъжливи.

— Въпреки това смятам, че победихте.

— В Дъблин разправят същото — че сега борбата е политическа и че ще струва повече пари от войната. Но аз вече съм чувал всичко това. Затова ще ти помогна, Томас Клейтън. Ще уредя дребния ти проблем в Ню Йорк.

— Чичо Шон, много съм ти благодарен. Всъщност безкрайно съм ти благодарен.

— Аз ще ти кажа колко трябва да си ми благодарен — старческото лице на Шон беше станало кораво като гранит. — Тъй като тези пари не са твои, ще ги дадеш на моите хора.

— Какво? Всичко?

— Всичко. На Пат това щеше да му хареса. Дааа, и то много.

— А петте милиона, които взех? Казах ти... Използвах ги, за да покрия... — заекна нервно Том.

— Е, просто трябва отново да ги откраднеш. Нали това ти е работата?

— Как... искаш парите?

— Все още ли са в Швейцария?

— Да.

— Тогава ще ги вземем оттам. Ще ти кажа, когато му дойде времето. Предполагам, че междувременно си ги инвестирал, нали? За да изкараш лихви и така нататък?

Том преглътна и потвърди.

— Чудесно. Запази лихвите... заради причинените неприятности! — Шон се изкиска. — За какъв срок си ги вложил?

— Деветдесет дни.

— Значи този въпрос е уреден. След три месеца, считано от днес, ти ще платиш. Докато свършим, неколцина от нашите хора в Лондон ще те пазят. Ти няма да ги виждаш, но те ще бъдат около вас.

— Благодаря ти, Шон, наистина ти благодаря...

Още докато благодареше, Том пресмяташе наум колко ще останат от петте му милиона.

— Грижи се за нашата инвестиция, младежо. И не забравяй, че когато всички те изоставиха, твоята родина ти подаде ръка. Занапред трябва да идваш всяка година. Доведи децата и англичанката. Тогава пак ще говорим. А сега — той се напъна да надвика внезапния порив на вятъра — ще черпиш в кръчмата цялото село, както подобава на добро ирландско момче от Америка. Аз не съм много по сметките,

нали разбираш, но си мисля, че лихвата на четиридесет и три милиона долара за три месеца ще ти стигне за някое и друго питие.

В единадесет сутринта пуснаха Суини от затвора. Придружаваше го един от най-добрите английски адвокати по криминални дела, който нарече действията на полицията „блъф“. Всички обвинения срещу неговия клиент, уважаван нюйоркски юрист, се основаваха на неубедителни косвени доказателства. Обяснението на Ричард Суини, че е дошъл в Лондон, за да даде съвети на свой клиент, е много поубедително. Законните или незаконни деяния на клиентите на господин Суини, било на Клейтън, Салазар или който и да е, нямат отношение към обвиненията срещу него. Във всеки случай е направо нелепо да се твърди, че юридическата помощ на престъпник може да се квалифицира като незаконно действие.

— Господин Арчър, ако това беше възможно — заяви авторитетно адвокатът, — то аз самият щях да бъда вкаран в затвора до края на живота си!

След това отправи сериозни заплахи за съдебен процес, който ще бъде заведен срещу полицията, и официален протест, който несъмнено ще бъде отправен от Американското сдружение на адвокатите чрез Форин офис за това въпиещо неуважение към едно от основните граждански права, правото на адвокат, независимо какво престъпление се твърди, че е извършило дадено лице. С уговорката, че действа неофициално, той направи предложение нещата да бъдат отнесени до американски съд. След като неговият клиент не иска нищо друго, освен да си иде у дома, ненужното раздухване на нещата може да бъде избегнато, като му се разреши да направи точно това.

В хотела Суини намери съобщение да се обади на господин Салазар. На бележката беше посочен американски мобилен оператор и той излезе на улицата, за да потърси обществен телефон. Научи, че Джо бил посетен от агенти на ФБР, които му обяснили, че неговият син е замесен в отвличане и изнудване, което довело до смъртта му. Салазар не им казал каквото и да било. Това е бил най-гадният месец в живота му. Сто и седемдесет милиона долара се изпарили, а сега за капак загубил и сина си.

— Искам те в Ню Йорк — обяви заплашително Перача. — Веднага.

Суини, който и без това бързаше да напусне Лондон, си запази, място за следобедния полет. Отказа вечерята от шест блюда и вместо нея поиска второ уиски, отбелязвайки с благодарност, че мястото до него е свободно. Понякога първа класа беше много полезна при завързването на делови контакти, но днес не му беше до това. Разполагаше с шест часа, за да помисли задълбочено, преди да се изправи пред Салазар.

Можеше да се опита да си спаси живота с помощта на изнудване. Пазеше таен архив в сейфа си. Всяка папка съдържаше достатъчно материал да вкара задълго в затвора повечето свои клиенти. Обаче Джо имаше избухлив южняшки характер и вероятно първо щеше да действа, а после да мисли.

Не, доводите никога нямаше да сработят при проклетия латиноамериканец. Суини трябваше да преглътне гордостта си и да потърси помощ от своя собствен баща. Еймън Суини беше възрастен и болнав, но на Салазар щеше да се наложи да го послуша. Все още имаше неплатени сметки от едно време. Да, това ще направи, реши Суини. Повика стюардесата и каза, че е променил мнението си за вечерята. Докато чакаше, се почувства по-добре и отпи солидна глътка от петото си „Чивас регал“.

След още шест уискита кацнаха в Ню Йорк. Въпреки че се гордееше с издръжливостта си на алкохол, Суини все пак съзнаваше, че е пиан. Запази известно благоприличие, докато минаваше през паспортната и митническата проверка, но щом влезе в салона за пристигащите пътници, почувства гадене и тръгна да търси тоалетна.

По-късно Харпър призна, че е направил голяма грешка. Трябваше да прибере Суини веднага щом слезе от самолета, но вместо това беше решил да го изчака отвън. Беше направил погрешното предположение, че адвокатът ще отиде направо в кабинета на Салазар, който вече се подслушваше. След двадесет минути чакане агентът на АБН се разтревожи и се втурна в сградата, подтикван от лошо предчувствие. Намериха Суини опрян на тоалетната чиния. Ризата и палтото му бяха оповръщани, а заради счупения гръбнак главата му стоеше странно извита встрани.

Това беше най-лесната задача, която Ектор Перес някога бе изпълнявал с голи ръце.

Докато агентите на АБН търчаха из летище „Кенеди“, Джо Салазар изхвърли временно Ричард Суини от мислите си, защото получи пълните подробности за зловещия край на Моралес. Новината го накара да закреши мръсотии. Току-що бе изпуснал сладката възможност да прибере седемдесет и един милиона долара, които принадлежаха на мъртъв клиент и нямаше защо да ги връща.

— Този курвенски син Шпеер! — изрева той колкото му глас държи. — Това костариканско копеле!

Няма начин, повтаряше си той непрекъснато, няма никакъв начин Енрике да се измъкне толкова лесно. Трябва да го примамим в Ню Йорк, но как? Той се обади в кантората на Шпеер в Сан Хосе, но удари на камък. Партньорът на дон Енрике не се подаде нито на заплахи, нито на ласкателства.

— В момента е в чужбина — беше всичко, което Салазар успя да измъкне.

Заяви много настойчиво, че Шпеер трябва непременно да му се обади. Възможно ли е кучият син да е още в Ню Йорк? За пръв път Салазар осъзна колко малко знае за действията на адвоката — къде отсяда, с какви други контакти разполага. Затова страшно се изненада, когато след по-малко от час телефонът звънна и чу гласа на Шпеер.

— Енрике, приятелю мой — поздрави го той сърдечно, — опитвах се да се свържа с теб.

— Току-що ме уведомиха от кантората — отговори хладно Шпеер. Той също беше чул новините от Меделин. Първо беше прочел малкото каре във „Франкфуртер алгемайне“, а след това лично потърси повече сведения. — Никакви имена или цифри, Джо. Говоря по открита линия.

Салазар чу странното бръмчене, което звучеше като фон, и се зачуди дали Шпеер не записва разговора им. Обаче онова, което бучеше по сателитния телефон, бяха четирите турбини „Прат Уитни“, които носеха големия „Боинг“ 747 от Цюрих към Панама.

— Сигурно си чул трагичната новина за нашия добър приятел в Южна Америка — внимателно започна Салазар.

— Да, случилото се дълбоко ме натъжи.

Тъга на стойност седемдесет и един милиона, помисли си Перача.

— Нетърпящият отлагане въпрос е — продължи той — какво ще правим с активите?

Шпеер се замисли. Трябваше да се досети. Откакто научи за смъртта на Моралес, той беше предприел стъпки, за да се приспособи към новите обстоятелства. Енрике Шпеер вече не беше начинаещ в управлението на парите на един богаташ. Днес Хайнрих Шпеер е богат благодарение на една прищявка на съдбата, която поставяше неговото бъдеще в съвсем различна светлина.

— Имам нареждания, няма какво повече да добавя.

— Енрике, не се ебавай с мен! — избухна Салазар. — Ще си ги поделим. Това трябва да направим. Цялата сума.

— Имаш ли някакво предложение за съотношението?

Салазар се успокои малко. Така беше по-добре.

— Е, ти си адвокатът. Мисли за станалото като за попечителство. Сякаш ще обсъждаме бъдещето на дете. Детето е... да речем на осемнадесет месеца? Аз съм бащата, който го гледа, откакто се роди. Ти имаше само... право да го посещаваш. Мисля, че осемдесет на двадесет е повече от щедро.

— На теб осемдесет, а на мен двадесет? — зададе реторичен въпрос Шпеер и направи отвратена физиономия.

— Е, приятелю, аз съм щедър човек. Ще получиш... двадесет и пет. — Ако каже още една думичка, ще го убия, помисли си Салазар.

— Да погледнем нещата от другата страна — отбеляза Шпеер с желязна германска логика. — В момента детето е извън страната. Мисли за мен като майката, която го държи за ръчичка. Това е лош сценарий за баща, който иска да стане опекун.

— Да, ти наистина си майката! — изригна Салазар. — Най-гадният кучи син на всички времена! Скоро ще получиш новини от мен. Ще ти откъсна задника, педал нещастен! — Перача стовари слушалката върху вилката и запрати самия телефон в стената.

Трясъкът избухна в слушалките на агента на АБН в съседната сграда, който с рязко движение ги хвърли от главата си и изруга заради болката в тъпанчетата.

— Мамка му! Мамка му! — развика се Джо толкова силно, че охраната му се втурна в кабинета. — Нима целият свят е полудял?

Тази седмица Еймън Суини щеше да празнува своя деветдесет и пети рожден ден. Вместо това трябваше да погребее своя най-голям син. Старецът седеше неподвижно на креслото си. Краката му до скута бяха завити с меко карирано одеяло. Не внимаваше в приглушените разговори пред вратата. В голялата къща в гористата Уестчестър каунти имаше бдение, на което щеше да се изреди целият ирландски Ню Йорк. Еймън реши да остане сам в кабинета си и да приема опечалените един по един. Той обичаше своя Ричард и никога не се бе съмнявал, че Господ ще прибере първо него, бащата, и ще му спести тази нечовешка болка. Не че Еймън Суини не знаеше какво е отмъщение, но в неговия кръстоносен поход винаги беше имало причина, надвишаваща отделния човек. Историята със Салазар беше само лична и този факт усилваше скръбта на стареца.

Следващият посетител беше млад мъж. На външен вид беше силен и грубоват. Личеше, че в костюм изпитва неудобството на човек, който обикновено не слага подобна дреха. Влезе тихо и леко затвори вратата, след това се приближи и приклепна, хващайки неподвижната лява ръка на Суини в своите корави длани.

— Нося съболезнования от Донегал, сър — каза той с ясно доловимия акцент на Западен Белфаст. — И едно съобщение от командир Шон.

— Шон ли те изпрати? — попита Еймън, вдигна глава и изведнъж се загледа с интерес в младежа. — Как е той? Как е семейството му?

— Добре са, слава на Бога.

— Как се казваш, синко?

— Риордан Мърфи, сър, от...

— А съобщението?

Младият мъж предаде каквото му бе наредено.

Суини го изслуша внимателно, защото, макар и да беше в толкова напреднала възраст, главата му още беше наред. След това отново го обхвана скръб, която пролича в гласа му, когато заговори.

— Кажи на Шон, че му благодаря от все сърце. Ще направиш това за мене, нали, Рори?

— Да, господине.

— Но също така му кажи, че няма да рискувам никаква част от моята организация за бъдещо разчистване на лични сметки.

— О, шефе, това не е лично — спокойно заяви Мърфи. — За каузата е. — И после обясни защо.

Еймън Суини се преобрази като по магия й годините сякаш нямаха значение. Той се усмихна и седна изправен.

Рори Мърфи, ти ще направиш две неща за мен — каза той с възвърнати сили. — Първо, отвори онзи шкаф и ми налей едно голямо уиски. След това влез там — и той кимна към приемната, — намери Даниъл О'Донъл сред скърбящите и ми го доведи.

Когато Мърфи излезе, Еймън Суини вдигна чашата близо до носа, вдиша дълбоко, след това отпрати с нея поздравка към тавана и гаврътна стария „Бушмилс“ на една глътка. Като съосновател на „Помощ за Ейре“ и несменяем ковчезник основната грижа на Суини бяха парите. Войната в старата родина, подобно на всички войни, беше твърде скъпа. Никога не беше трудно да се намерят оръжия, муниции и експлозиви, но за тях трябваше да се плаща. Източното крайбрежие на Америка винаги беше плодородна почва за подобни начинания. Доброволци с кутии за пожертвования обикаляха баровете и улиците. Дарения в размер на един милион долара в деня на свети Патрик не бяха нещо необичайно. Други, които имаха по-добри връзки, се обаждаха на богатите си приятели. И милионите потичаха. В повечето случаи от Америка и Ирландия по обиколни начини стигаха до анонимни банкови сметки, за да се плати на безскрупулните съмнителни търговци за оръжията. Суини контролираше тази дейност. Освен това уреждаше купуването на фалшиви документи, а най-голямата тайна беше, че командва малка ударна група, която представляваше северноамериканското военно крило на организацията. Понякога, когато имаше въпиеща нужда от пари, тази група нападнаше някой микробус, пренасящ пари, или обираше малка банка. Случваше се и да изпълняват екзекуции. Тези простовати убийци не търсеха друга награда, освен признанието и изпитваха нездрава гордост, че са изпълнили всичко, което им е било наредено. Никой не ги свързваше с „Помощ за Ейре“. Това би било пагубно за

тази патриотична организация и доброто ѝ име, с което се ползваше в Америка. Заловени, те трябваше да приемат да ги квалифицират като обикновени престъпници и мълчаливо да понесат последствията. Междувременно не задаваха въпроси и изпълняваха съвсем точно онова, което им беше заповядано.

Дан О'Донъл шофираше по протежение на „Нортън авеню“ в посока „Фишър пиър“. Паркира колата, прекоси улицата и потъна в оживлението на петъчната вечер в бара „Джимис харбърсайд“. Мъжете, с които трябваше да се срещне, вече бяха дошли. Забеляза червената коса на Мара на бара, оформен като лодка. О'Донъл се запровира между хората и ги поздрави възторжено като стари приятели, след това се настани за чаша бира и поведе светски разговор. Анди Мара беше водопроводчик от Рок пойнт. Неговото семейство беше пристигнало в Америка от бреговете на Галуей бей и се засели на място, откъдето можеха да виждат океана край Кейн Ан. Анди беше израснал в северен Масачузетс и сега, на прага на тридесетте, беше създал дом с жена си и първото им дете близо до родното си място. Той беше едър и висок мъж с големи ръце. Заплатата му като активист на организацията беше достатъчно голяма, за да му осигурява удобен живот.

Неговият другар Еди Брофи беше няколко години по-стар. Макар и малко по-нисък, все пак беше достатъчно силен мъж. Той притежаваше бар в Куинси южно от Бостън и минаваше за тих и малко тайнствен човек. И двамата бяха потомци на ирландски семейства, но не бяха ходили в старата родина.

О'Донъл и Брофи носеха сиви костюми и приличаха на отговорни служители, които разпускат след цяла седмица работа в центъра на града. Дрехите на Мара бяха малко по-спортни, но за разлика от Джими, той си беше вързал зелена вратовръзка. Те си намериха маса в задния край на помещението и седнаха пред три чинии с миди и риба.

О'Донъл представи подробно плана за акцията. Мара и Брофи го изслушаха внимателно и приеха възложените им задачи.

В четвъртък потеглиха с кола към Бостън. Намериха зеления „Шевролет“ на посочения паркинг точно на указаното място и изминаха по междущатската магистрала близо четиристотин

километра на юг. По пътя, докато Брофи караше, Мара изучаваше картите и плановете, които намериха в жабката.

Стигнаха до Манхатън през тунела Мидтаун и подкараха покрай Ист ривър по „Рузвелт драйв“. В западния край на Бруклинския мост потърсиха паркинга, където щяха да получат последния сигнал за провеждане на акцията. Мъжът, който ги чакаше, беше прекарал цяла сутрин в наблюдаване на „Саут драйв“ и потвърди, че всички лица са там. След това седна зад волана и ги проследи как заобикалят колата, отварят багажника и вадят оръжията. Всеки взе автомат и пистолет със заглушител, които, поставиха в дипломатическите си куфарчета. Резервните пълнители разпределиха по джобовете си. После, с вид на бизнесмени от близката „Уол стрийт“, потеглиха пеша към „Саут драйв“ номер пет.

От другата страна на улицата агентите на АБН ги следяха от паркирания микробус. Те ги заснеха и звъннаха на своите колеги в съседната сграда.

— Ред, двама непознати бели мъже се качват — каза на Харпър агентът, който приемаше съобщенията.

— Снимахте ли ги?

— Да.

— Да видим каква ще я свършат тия типове в приемната.

Човекът на подслушвателната станция включи вътрешен номер 101 и усили звука. Чуха служител на име Фернандес да вдига телефона и да обяснява, че ще трябва да попита господин Салазар, след това звук, който в първия момент не разпознаха. Глухо тупване, последвано от силното стенание на човека от рецепцията. Мара го беше улучил, в сърцето с един деветмилиметров куршум от своя „Браунинг“ със заглушител. Преди униформеният пазач да успее да реагира, Брофи го простреля два пъти в главата. Мара заключи входната врата и двамата мъже хукнаха по коридора. Брофи нахлу в залата и нареди на всички да станат, насочил автомата и пистолета. Една машинописка изпищя, но повечето застанаха неподвижно. Един неблагоприятен мъж се протегна към телефона, но Брофи го простреля в гърдите.

— Тишина! — заповяда той, а след това спокойно им нареди да легнат на пода с разкراчени крака. — Това няма нищо общо с вас. Не мърдайте и ще живеете.

— Ако някой се намеси, всички ще умрете — Добави Брофи и тръгна надолу по коридора.

— Стрелят! — каза един от агентите на Харпър. — Ред, да влизаме!

Другите агенти започнаха да вадят оръжията си.

— Не — замислено се възпротиви Харпър. — Повикайте ченгетата. Анонимно.

— За Бога, Ред, докато пристигнат, ще минат най-малко петнадесет минути.

— Прав си — отговори Харпър, за да прекрати разговора.

В кабинета си главният счетоводител на Салазар, Риос, разговаряше с двама мъже. Те ядосано вдигнаха очи, когато някой отвори вратата, без да почука, но преди да разберат какво става, Мара ги застреля.

В съседната стая, някогашния кабинет на Тони Салазар, се беше разположил Ектор Перес и разглеждаше документите, които му беше дал Джо Салазар: аржентински паспорт със снимката на Перес, залепена над името на предишния собственик, и картата на Лондон с указания къде да отседне и как да намери Том Клейтън. Аржентинските паспорти бяха много удобни за подобни задачи, защото от собствениците им никъде в Европа не се изискваха визи. Той дочу шума оттатък ѝ се хвърли в тоалетната секунда, преди Брофи да отвори вратата и да надникне вътре. Перес стоеше неподвижен и ругаеше наум, че няма оръжие в себе си. Нападателите очевидно се придвижваха към кабинета на Салазар в дъното на коридора. Ектор излезе от укритието си, вдигна телефона и се обади на банкера.

— Шефе, заключи вратата. Нападат ни!

Джо изскочи иззад писалището си, втурна се към вратата и я заключи, след което се върна на бегом при компютъра и натисна съкратена команда за унищожаване на файловете. След секунди нямаше да остане никаква следа от това кой какво притежава. Веднага след като обискът свърши, щеше да възстанови информацията, която съхраняваше на диск в банков сейф под фалшиво име.

В този миг някой заблъска вратата.

— Господин Салазар? ФБР.

Перес чуваше всичко и трескаво съобразяваше как да се докопа до оръжие. Надникна в стаята на счетоводителя и огледа касапницата.

Тези хора можеха да бъдат всякакви, но не и агенти на ФБР. В приемната лежаха двамата мъртви пазачи. Той извади пистолета на Фернандес от чекмеджето на бюрото му и хукна обратно. Твърде късно. Ектор чу как автоматът отнася ключалката и после три глухи излайвания, които нямаше как да сбърка. Вмъкна се обратно в бившия кабинет на Тони и изчака, докато нападателите изтрополиха покрай вратата. Тогава излезе в коридора в гръб на убийците на Джо, стиснал пистолета с две ръце. Първият изстрел улучи Брофи в основата на черепа и го пръсна като диня. Още преди мъртвото тяло на Брофи да рухне на земята, Мара се обърна и даде откос с автомата, но Ектор беше предвидил тази реакция и стреля приклепнал още три пъти. Мара не умря веднага. Бавно падаше назад, обсипвайки тавана с куршуми.

Перес не си губи времето да проверява как е Салазар. Тези двамата нямаше да хукнат да бягат, ако не си бяха свършили работата. Избърса пистолета с копринената си носна кърпа и го пусна на пода. Спокойно напусна офиса, качи се по задното стълбище и излезе на плоския покрив. Прескочи ниския парапет към съседната сграда, прехвърли и следващия и слезе по противопожарната стълба до третия етаж, откъдето се качи на асансьора за фойето. След като прегледа дрехите си за петна и се пооправи, излезе на „Фултън стрийт“. Щеше да вземе метрото до „Канал стрийт“ и да прибере нещата си от своя скромнен дом.

Оттам смяташе да хване автобуса за Маями, където щеше да открадне лодка и да потегли за Куба. В течение на годините Ектор беше спестил повече от сто хиляди долара. Днес правителството окуражаваше необвързаните политически богати кубинци да се връщат у дома. Ектор Перес планираше да си купи малка къща на брега на Сибони и да си намери някоя сочна мулатка. Ще си почива, ще се наслаждава на рома и риболова и ще гледа леко на живота, докато не изникне нещо. Най-малкото ще е на сигурно място, далече от ръцете на Чичо Сам, А след месец-два, когато нюйоркската каша се позабрави, ще направи един последен жест в памет на своя шеф. Ще отиде в Лондон на собствени разноски, ще намери Томас Клейтън и ще го убие.

Тупак се върна в Меделин точно месец след клането във Вила дел Кармен. Не беше чувал нищо за Моралес. Може би го бяха убили, но според вестниците тялото му така и не беше намерено. Един от старейшините в селото на Тупак всеки ден купуваше вестник и му го четеше. Пишеха, че Моралес е умрял на брега на реката. Индианците познаваха мястото. Намираще се от другата страна на хълма, където беше главната рафинерия. Може би тялото беше паднало в Порсе, която се вливаше в Каука. Ако е станало така, трупът е бил отнесен надолу по течението на реката, извираща от разположената на хиляда и петстотин метра надморска височина долина Каука, чак до Тихия океан.

Независимо дали е мъртъв или жив, Моралес му беше заповядал нещо. Честта беше много важно нещо за индианците от племето аравак, а сега честта на Тупак бе подложена на изпитание. В продължение на три дни той наблюдава кмета на Меделин. Беше си намерил легло в бедняшката част на града и оттам всяка сутрин потегляше към центъра. Сядаше на стъпалата на катедралата „Вилануева“, откъдето се откриваше гледка към парка „Бодивар“. Оттук можеше да наблюдава несмущаван ежедневието на Ромуалдес. Той беше готов да чака сгодния момент колкото е нужно. Времето нямаше особено значение в културата на аравак. Той се смеси с тълпата просяци, за да не привлича вниманието. Повечето хора, които минаваха покрай него, обръщаха главите си на другата страна.

На четвъртия ден, много по-рано, отколкото беше очаквал, Ромуалдес му падна в ръцете. В ранния следобед индианецът го видя да си тръгва пеша от Градския съвет. Кметът прекоси площада и свърна по тясна уличка. Тупак го последва на безопасно разстояние. Белите не различават лицата на индианците, но като се има предвид при какви обстоятелства се бяха срещнали, по-добре да не рискува.

Ромуалдес влезе в тиха жилищна сграда на три етажа с не повече от три апартамента и пое нагоре по стълбите. Тупак огледа фоайето и стигна до заключението, че ще свърши работа. Чака там в продължение на два часа и най-сетне чу гласа на кмета, който се сбогуваше с някаква Алисия. Вратата на жилището се затвори и Ромуалдес се помъкна мързеливо надолу по стълбите. Тупак се притисна към стената вляво от стълбището и когато нищо неподозиращият мъж мина покрай него, измъкна ножа си, впи дясната

си ръка под дебелата му брадичка, притисна коляно в кръста му и лесно го свали на земята. Опря остроото като бръснач острие във врата на Ромуалдес и предаде съобщението, както му беше наредено:

— От дон Карлос Моралес.

След това с едно преднамерено бавно движение сръза сънната артерия и отскочи назад. Кръвта изригна на метър и половина, заливайки фоайето, докато животът за секунди напусна именития син на Меделин.

Тупак избърса ножа си в самото на умирация и излезе на улицата, обладан от вътрешен покой.

През следващите два месеца АБН проведе разследване, което на пръв поглед изглеждаше повърхностно. На практика осребряваха свършеното от Карденас. Под името Ниевес Хулио работеше усърдно по планирането на маршрутите на дрогата и постепенно започна да печели доверието на Нориега. Отначало колегата на Харпър, който ръководеше операцията в Кали, беше леко враждебен, но постепенно осъзна, че постигнатото — агент на АБН да отговаря за износа на стоката на наркобарон — надхвърля и най-смелите мечти.

Двете операции бяха синхронизирани и от Вашингтон им предоставиха три пъти повече средства и служители. Нориега, който досега изнасяше наркотици само в Калифорния, започна, под ръководството на Хулио, да изпраща товари и към източното и западното крайбрежие. АБН не се намеси на този етап, защото, ако заловяха товарите още с пристигането, със сигурност щяха да изложат на опасност Хулио. Затова хващаха, по договореност с ФБР, една от десет пратки, което не можеше да събуди подозрение. Харпър направи предложението за сътрудничеството и макар че на никого не го каза, това беше неговият начин да си върне дълга към специален агент Аарон Коул.

Хулио вече можеше да се движи свободно из Кали. Като планьор на маршрутите трябваше да проверява контактите, самолетните писти, да подкупва подходящите служители и да се грижи за безопасността на избраните пътища. Той стоеше настрана от Меделин, където някой можеше да го разпознае като Хулио Роблес. Като допълнителна мярка за сигурност се подстрига късо и си пусна брада. След като Нориега одобрише изпращането на товарите кокаин, Хулио съобщаваше подробностите за маршрута на АБН. Управлението вдигаше

самолетите на бреговата охрана, които с помощта на своите електронни джаджи чакаха на точното място в точния час. Играта „намери иглата в купата сено“ вече имаше нови правила. Сега службите на САЩ хвърляха само шестици като комарджии с подправени зарове. Не смуцаваха самолетите на Нориега, а ги следваха на тридесетина километра разстояние, за да потвърдят местоположението им на контролните пунктове, където ги препредаваха на ФБР.

Специалните агенти тайно наблюдаваха разтоварването на кокаина и не се намесваха. Когато оставяха пратката на временен склад, агентите си отбелязваха адреса и го поставяха под двадесет и четири часово наблюдение. След като големите купувачи, които поръчваха над сто килограма, вземаха стоката, агентите ги проследяваха, за да разплетат цялата мрежа на търговците на дребно. От този момент стоката се считаше за „сменила три ръце“ и полицейска акция на това и на по-ниско равнище не можеше да хвърли съмнение върху маршрутите на Карденас. Една пратка от петстотин килограма, която на улицата би струвала петдесет милиона долара, се разделяше между четирима големи търговци, които, от своя страна, продаваха своите части, разделени на по пет и десет килограма, на десет или двадесет търговци на дребно. Те, на свой ред, снабдяваха разпространителите си, известни имена в Холивуд или разработили различни територии търговци, които взимаха пликове по половин килограм. В дъното на веригата се нареждаха градските наркопласъори, които предлагаха в нощните клубове и по уличните ъгли пакетчета с по няколко грама.

При обичайните операции полицията прибираще наркоманите и с морковче и тояга измъкваше имената на доставчиците на дребно. Понякога успяваха да принудят дребните риби да признаят откъде купуват стоката, но в повечето случаи следата свършваше по ниските етажи на системата. Разпространяването на наркотици беше гигантски бизнес и разкриването на големия играч обикновено водеше до скоропостижна смърт. Сега, благодарение на информатора в Кали, процесът вървеше по обратния ред. АБН получаваше центъра на цялата организация, поднесен на тепсия. Само за месец успяха да установят самоличността на всички замесени по веригата.

Но дори тогава действаха предпазливо. Твърде много арести наведнъж щяха да предизвикат съмнения, затова разиграваха малки игрички. Цивилна кола на ФБР случайно се блъскаше в автомобил, за който се знаеше, че превозва стока, и тогава също съвсем случайно се намесваше патрулка. Друг път нахлуваха в някое жилище, като се позоваваха на анонимна информация. С течение на времето успяха да съставят пълна картина на пътя от производителя през разпространителите чак до прехвърлянето на печалбите.

В средата на февруари Харпър информира директора на агенцията, че е готов да нанесе удар, Хулио получи нареждане да се прибере вкъщи и два дни по-късно, точно по план, влезе с танцова стъпка в помещенията на службата в Маями, облечен в пончо и с боливийско бомбе на главата. Носеше квитанция от митническата служба на САЩ за един куфар, конфискуван на международното летище в Маями, докато не успее да даде смислено обяснение за съдържанието му, В куфара имаше сто и петдесет хиляди долара, връчени на г-н Ниевес като премия от благодарния Нориега, който смяташе, че човек трябва да се грижи за най-добрите си хор.

Три дни по-късно агенти на АБН и ФБР, подкрепени от полицията в единадесет щата, арестуваха шейсет и седем души и конфискуваха тон и половина кокаин.

През това време Том Клейтън се зае да събере парчетата на разбития си живот. След като Моралес и Суини изпаднаха от уравнението, Арчър загуби козовете си. Кралската прокуратура направи един последен, съшит с бели конци, опит да сключи сделка със Стюарт Хъдзън — ще променят обвинението в непредумишлено убийство в нападение и побой, ако в замяна Том се признае за виновен, но адвокатът им каза да се разкарат. След произшествието със Салазар обвинението нямаше повече свидетели. Макар че кабинетите на Перача и Суини бяха щателно претърсени, не беше открито и най-малкото доказателство, което да свързва Клейтън с мръсните пари, с прането им или с наркотърговията. Хъдзън атакува яростно и малко преди Коледа Том получи извинения плюс уверения в безупречната си невинност. На всичкото отгоре му възстановиха разносните по делото.

В края на декември успя да си уреди среща с Хал Гринхолм. За изненада на Том той настоя да се срещнат една вечер.

— Твърде зает съм — обясни. — Докато не се реши какво да правим с теб, с Влад си делим твоята работа.

Помещението на дилърите беше призрачно празно, само няколко компютърни екрана примигваха в мрака. Удължените силуети на двамата мъже се проектираха на пода от светлината, които проникваше през стъклените стени на кабинета на Хал.

Том разпалено настоя веднага да бъде възстановен. Няма нищо, заяви той, от правна гледна точка, което да пречи на подобна стъпка.

— Онази работа с „Таурус“ още ме гложди — отговори Гринхолм. — Въпреки това — продължи той замислено и вдигна рамене, — нещата не зависят само от мен.

— Кой още трябва да изслуша моята гледна точка за случилото се? — упорстваше Том.

— Зарежи това. Не клати лодката. Нали все още ти плащаме?

— Не е там работата. Аз искам...

— Точно там е работата! — прекъсна го шефът. — Ако решиш, можеш да ме прескочиш. Напиши оплакване до централното управление. Намери си адвокат и заведи дело. Можеш да направиш каквото поискаш. Ще получиш някакви пари. И ще ти посочат вратата. Наясно си с това, нали? — Гринхолм се наклони към него.

— Разбира се, но ти изслуша само онова лъжливо лайно Джеф Ленгланд. Имам право да разкажа своята версия.

— Ленгланд си подви опашката — направи физиономия Гринхолм. — Не иска да разговаря с никого по този въпрос.

— Значи ще го уволните.

— Да бе — отговори саркастично Хал, — тъкмо половината му рода е в Управителния съвет в Ню Йорк. — Той поклати глава. — Не, нека този задник си гние в Цюрих. На мен не ми пречи.

— Какво смяташ, че трябва да направя? — Том се опита да смени тактиката.

— Остави нещата както са.

Том разпозна лъжливата усмивка на Гринхолм.

— Наслади се на Коледа. Чух, че ще купуваш дворец. Порадвай му се известно време. После, когато мине Нова година — Гринхолм се

изправи и тръгна към малкия кабинетен хладилник, продължавайки да говори, — в края на януари, а може би февруари, всички вече ще са се отегчили от цялата история и аз ще те уредя. Обещавам — добави той и отвори половинлитрова бутилка шампанско.

— А премията ми?

— Ще се погрижа и за това — отговори той и започна да пълни двете чаши.

— Обявиха ли вече сумите?

— Другата седмица. Ти ще получиш около три четвърти. Още една причина да ми се довериш и да си траеш. — Гринхолм вдигна чашата до устните си и се взря над нея в Том.

— Добре, Хал, ще ти се доверя — излъга Клейтън и отпи на свой ред.

Докато не успее да те праметна, помисли си той, но на него също му се искаше една спокойна Коледа. В главата му започна да се оформя план.

Покупката в Корстън беше оформена две седмици преди Том да се обади на Хал Гринхолм. Когато се върна от Ирландия, той показва на Карълайн писмото на продавача, с което приемаше предложените от тях условия. Но каквото и да беше мислила по-рано, сега тя изпитваше сериозни колебания. Той я увери, че все още могат да си го позволят, като избегна основния въпрос: как ще продължи връзката им.

След като Том излезе от болницата, между тях постепенно отново се появи известна топлина, но разликата в сравнение с предишните им отношения продължаваше да се чувства, независимо че Том си беше по цял ден въщи. Изглежда, че действията на Том, след като беше намерил швейцарското богатство, го бяха опетнили в нейните очи. Той отчаяно искаше да си върне изгубеното и вярваше, че ще успее.

Корстън можеше да се превърне в ново начало и Том нямаше намерение да изпусне тази възможност. По негово настояване три седмици преди Коледа Карълайн всеки ден пътуваше до Уилтшър да надзирава ремонта, да влачи мебели и да връща на голямата къща някогашното ѝ великолепие. Когато наближи коледната ваканция, част от къщата вече беше обитаема и тя реши да се премести там с децата. Изпитанието, което преживя със Салазар, беше започнало постепенно да избледнява и очакването на предстоящите празници, купуването на

елхата, подаръците, братовчедите, които щяха да тичат навън с Пат и Майкъл, се оказаха много по-лечебни преживявания от всякакви срещи с психиатри.

Като се изключат почивните дни, Том рядко се вясваше там. Независимо че вече не работеше в банката, той продължаваше да се изживява като финансов дилър, а и компютърният му достъп до банката си оставаше. И двете му инвестиции се развиваха добре.

До 22 декември лирата стерлинга беше спаднала до 2.50 швейцарски франка. Двадесет и петте милиона, които Гринхолм му беше разрешил да заложи на маржа, бяха спечелили на банката двадесет и четири милиона лири. Том почти удвои парите им. След това погледна собствената си инвестиция: двадесет милиона лири му бяха спечелили петдесет и два милиона и четиристотин хиляди франка, които сега можеше да продаде за двадесет и един милиона лири с печалба от милион и половина долара. Така напълно покриваше загубите на „Таурус“. Но това не беше достатъчно, за да удовлетвори Том. Вярно беше, че имаше тридесет и осем милиона долара в Цюрих и пет милиона в „Таурус“. Но скоро трябваше да предаде четиридесет и три милиона на Шон. Така ли ще приключи всичко, се запита той. Нима цялата болка, опасностите и травмата, причинена на цялото му семейство, са били непразно? Той избегна да отговори на този въпрос. По обед се обади на Акерман и му нареди да тегли чертата. След комисионните и изравнителните плащания на Том му оставаха един милион петстотин седемдесет и пет хиляди седемстотин петдесет и седем долара. Колко пари може да изкара човек, ако разиграе такава сума както трябва, помисли си той. Но същевременно един тъничък гласец му нашепваше, че може и да ги загуби. А в този случай Том не можеше да си позволи да загуби.

Тазгодишната Коледа не приличаше на никоя друга. За първи път, откакто бяха женени, Том и Карълайн се задоволиха с това, с което разполагаха. Три четвърти от къщата оставаше необзаведена, а останалата част беше натъпкана с мебели, които не бяха нужни на роднините им: легло тук, шкаф за книги там, опърпани картини и старомодни графики. Единственият дъх на лукс внасяха три стари дивана, купени от Карълайн на търг в „Челтънхам“. Бяха предвидени за горния етаж, но сега стояха в средата на голямата приемна. Дупките от куршуми от нощта на ужасите бяха замазани, а следите, от изгаряния

по пода бяха покрити с килима на един от братовчедите. На двадесет и седми декември пристигна голям камион, натоварен със съдържанието на тавана на Хорнби, едно истинско съкровище, което затъмни дори дядо Коледа.

Но най-хубавото беше, че Карълайн отново започна да се смее. Тя изглеждаше по-щастлива на това място откогато и да било в съвместния им живот. Обикаляше местността с изкаляни ботуши, в джинси и няколко слоя пуловери. Забрави бижутата и гримове. За пореден път Том осъзна какво съкровище е тя и изпита още по-голяма любов. И сексът им беше различен — постигаха нови върхове на страстта и още по-голяма близост.

Но всеки път, когато по-късно лежеше буден и я държеше в прегръдките си, Том си даваше сметка, че и той самият е различен. Докато Карълайн беше истинска, той се оказа лъжлив измамник. Още в самото начало ѝ беше казал, че мъчението им е свършило. Никакви Салазаровци, Суини или швейцарски пари. Имаме достатъчно пари, беше заявил той внушително, независимо дали банката ще ме назначи пак или не. Беше я накарал да повярва, че е зарязал мръсните пари, и тя уважи молбата му да не го пита как го е направил. Приемаше стореното като благородна лъжа, но в сърцето си знаеше, че трябва да намери начин да превърне лъжата в истина, да приключи с бандитите и да осигури бъдеще на семейството си. Едва тогава ще може да гледа Карълайн в очите, бе да се срамува.

През втората седмица на януари Том се върна в Лондон. За да не губи връзката си със Ситито, както обясни. В началото на февруари, тъй като Гринхолм още не се беше обадил, той се върна в Корстън парк. Двама градинари бяха направили възможно най-доброто за пространството около къщата. Въпреки че резултатите нямаше да се видят чак до пролетта, това бе доказателство, че новите собственици ще се грижат за имота. Дупките по автомобилната алея бяха запълнени и валирани, но следите по ствола на дървото, където се беше размазал наетият от „Херц“ автомобил, още се виждаха. Вътре в къщата бояджиите си бяха свършили работата в срок и макар че миризмата на боя и лепила още тежеше, идеята за нормален и спокоен живот вече беше на ръка разстояние.

Съботната поща донесе една малка, но приятна изненада: възстановеното разрешително на Том за притежаване на ловна пушка.

Без да се замисля, звънна по телефона и си уговори среща за втори март, рождения си ден, да му приемат поръчката за две пушки „Пърди“ в легендарната „Дълга стая“ на известната фирма.

И тогава, в късния съботен следобед, докато прелистваше вестниците, Том взе решение. Прочете „Телеграф“, „Таймс“ и „Файненшъл Таймс“. Добави информацията към онова, което знаеше от проучванията на пазара. Оставаше малко време, а пазарите не подсказваха нищо. Ако щеше да го прави, това беше последната му възможност. Защо не — каза си той. Беше напълно възможно. Всеки финансист трябва да го направи поне веднъж в живота си.

В неделя се обади на Ленгланд.

— Ще те върнат? — попита Джеф невярващо. — Слава Богу! Боже, Том, нямаш представа какво означава това за мен. Съжалявам. Не съм в твоята категория и наистина си помислих...

— Успокой се, Джеф — отговори добродушно Том, — няма нищо. Но си дръж устата, докато не го обявят официално. Освен това сме с един милион и половина в плюс...

— Знам — потвърди оживено Ленгланд, — постоянно следя курса. Не мога да повярвам...

— Изслушай ме — прекъсна го Том и му довери, че е спечелил двадесет и четири милиона долара за банката, като добави поверително, че лирата непременно ще падне до 2.40.

— Сигурен ли си?

Том долови страха, който пропълзя отново в гласа на Джеф.

— Напълно — отговори той уверено. — Затова ще те помоля за една услуга и на двама ни.

От другата страна настъпи мълчание.

Том отчетливо си представяше как Ленгланд се гърчи от безпокойство, осъзнавайки едновременно, че беше предал своя приятел, който му прости, и че „услугата“ може отново да отвори дверите на ада.

— Какво искаш? — най-накрая попита Джеф, засрамен от собственото си малодушие.

— За каква сума можеш да сключваш фючърси? — попита Клейтън със спокоен, но решителен глас и след малка преднамерена пауза продължи: — Имам предвид за банката.

— О, банката! — Ленгланд направо изпръхтя от облекчение. — За петдесет-шестдесет милиона долара. За какво става дума?

— Сключи сделката чрез „Юнайтед кредит банк“.

— ЮКБ? — в гласа на Ленгланд прозвуча изненада, а след това тревога:

— Обикновено не... Искам да кажа, че аз винаги използвам Креди суис фърст Бостън...

— Знам, Джеф, знам — прекъсна го нетърпеливо Том. — Както ти казах, става дума за услуга. Нали шейсет милиона са ти разрешени и можеш да сключиш сделка с ЮКБ?

— Да, Том, така е.

— Добре, тогава го направи. След това ще бъдем квит за милионите, които рискувах за нас двамата.

Следващият му разговор беше с Ню Йорк. Първо опита на домашния телефон, защото беше неработен ден, но никой не вдигна. Откри своя приятел и колега в офиса му. След като си размениха любезности и решиха скоро да се видят, Том зададе въпроса си.

— Не — отговори Хоровиц. — Защо? Трябва ли?

— Теб питам — Том престорено се засмя. — Тук от петък се носят слухове. Помислих си, че може би знаеш дали някой от големите играчи на пазара разпродава лири стерлинги.

— Това е ново за мен. Ще поразпитам. Мога ли да те цитирам?

— Моля те, Мел, недей — настоя Том. — Ако е вярно, утре ще трябва да сключи голяма сделка и... нали разбираш.

— Не се притеснявай, ще ти звънна, ако науча нещо. Благодаря ти.

В понеделник сутринта, след като се прибра в Лондон, Том се обади на Акерман. Швейцарецът беше внимателен, защото изпитваше уважение към човек, способен да спечели над два милиона долара за един месец.

— Господин Акерман, искам отново къса сделка със стерлингите — каза той небрежно.

— Разбира се, господин Клейтън. Отново двадесет милиона лири? — попита банкерът.

Той изживяваше швейцарската разновидност на тръпката. Този клиент, чиято сметка едва не съсипа кариерата му, се оказа истинска благодат. Сега Акерман имаше заповед, предадена му лично от д-р

Грубер, да докладва направо на д-р Улм. Това беше едно от онези въодушевяващи преживявания, които човек рядко изпитва в работата си: излизаше целеустремено от кабинета и казваше на секретарката със силен и ясен глас:

— През следващия половин час ще бъда при д-р Улм.

— Цифрата, която ми се върти из главата, е двеста милиона стерлинги.

Том чу как Акерман си пое шумно дъх, сякаш го бяха ударили с чук в слънчевия сплит.

— Господин Клейтън, при нас имате само четиридесет милиона.

Том се усмихна на това „само“. Сякаш банков мениджър мъмри някой студент по финанси, че е излязъл на червено в края на месеца.

— Как предлагате да покриете остатъка?

— Господин Акерман, смятам, че можете да си ги вземете от маржа. Ако лирата се качи над 2.70, ще вземете моите четиридесет милиона, за да покриете загубите, а остатъка ще ми изплатите.

— Господин Клейтън, ще се наложи да поискам разрешение — каза много сериозно швейцарецът, но Том беше очаквал точно такава реакция.

— Разбира се, няма проблем. Нека обаче изясним нещо. Аз бих могъл да възложа сделката на клона на моята банка в Цюрих, но естествено в такъв случай ще се наложи да преместя сметката си при тях. Очаквам вашия отговор след тридесет минути. Достатъчно ли е това време?

— Да, господин Клейтън, достатъчно е. Мога ли да ви звънна в банката?

— Не, ще излизам. Аз ще ви се обадя.

Акерман отиде направо при Улм, който, без да трепне, изслуша искането. Той много добре знаеше за скорошната печалба на Томас Клейтън и също така разбра, че работодателите на американеца държаха двадесет и пет милиона лири стерлинги на къса позиция. А сега господин Клейтън лично искаше да заложит цялото си богатство върху предположението, че лирата ще падне. Никой финансов дилър не би сторил подобно нещо, без да разполага с вътрешна информация. Що се отнася до заплахата, че Клейтън може да осъществи сделката чрез банковия клон на своя работодател в Цюрих, Улм се съмняваше в това.

— Не ви ли каза да му звъннете след тридесет минути? — попита той.

— Не, господин директор, аз му предложих, но той каза, че сам ще ми се обади.

Д-р Улм се усмихна. Очевидно беше прав за две неща: Клейтън разполага с вътрешна информация и крие сделките си от своите шефове. При тези обстоятелства последното нещо, което Улм би искал, бе да изгуби възможността да държи под око тези сделки, а това неминуемо щеше да стана, ако Клейтън прехвърли сметката си другаде.

— Добре, Акерман, кажи му, че сме съгласни. — Той се отпусна назад и се вторачи в своя подчинен. — При две условия. Първо, ако лирата стерлинга се повиши, веднага щом парите от маржа му бъдат изразходвани на деветдесет процента, ние ще му изплатим остатъка. Няма да има удължаване на позицията, докато не намери пари за допълнително покритие.

Акерман знаеше, че останалите десет процента, които възлизаха на четири милиона долара, щяха да бъдат приспаднати като комисионни и разходи, ако сделката се провали.

— И второ, а то се отнася за теб, Акерман, докато тази работа не приключи, ще знаем само ние двамата. Няма да казваш дори на д-р Грубер. Ясно?

Акерман разбра много добре.

— А сега се погрижи всички условия да бъдат приети и подписани.

Минаха почти четиридесет и пет минути, преди Том да се обади на Акерман. Междувременно влезе в системата на банката чрез терминала си и като си пое дълбоко дъх, направи предпазлив опит. Първоначално действаше много внимателно. „Таурус“ беше опитното зайче. Извади малка част от депозита и я внесе по друга сметка. Получи се, защото системата прие паролата на Том без колебание. Десет минути по-късно отново влезе в системата и пак нищо не се случи. Парите по сметките на „Турус“ си стояха както ги беше оставил. Нямаше отмяна на сделката, нито размахан червен флаг. Той изкара на екрана сделката за банката, запазена все още на името на Томас Д. Клейтън. Двеста и петдесет милиона лири фючърс и двадесет и шест милиона печалба. Той въведе още една фючърсна сделка за продажба

на нови двеста и петдесет милиона лири, потвърди я със своята парола за достъп и я осъществи. Екранът примигва няколко пъти и договорът беше утвърден.

— Да ти го начукам, Хал — извика той и думите отекнаха в празната къща.

Том се наслаждаваше на игричката си. Когато най-сетне се обади на Акерман, швейцарецът потвърди:

— Двеста милиона лири стерлинги, продадени на къса позиция след тридесет дни за две точка четиридесет и осем.

Четиридесетте милиона долара, които в момента бяха по сметка в ЮКБ, щяха да бъдат използвани за марж. Те нямаше да получават лихва, докато служеха за тази цел. Но сделката нямаше да бъде сключена, докато Клейтън не се подпише. Двамата спориха по това изискване, докато Акерман не се съгласи да прати документите до клона на ЮКБ в Лондон. Том му даде тридесет минути, за да уреди въпроса. Толкова време щеше да му трябва да стигне с такси от „Кенсингтън скуеър“ до Ситито.

Когато се качи на таксито, Том призна пред себе си, че току-що бе заложил парите на ИРА. Той не изпита нищо, ръката му дори не трепна.

За разлика от него, Улм изпитваше доста неща. За един швейцарски банков директор взетото решение представляваше значително отклонение от правилата. Той се вълнуваше, че е успял да подуши поверителна вътрешна информация, и предвкушаше похвалите, които щеше да получи на следващото събрание на Управителния съвет. Междувременно, щом американецът разпродаваше стерлинги, лирата със сигурност щеше сериозно да падне.

През следващите осем часа Улм проверяваше отново и отново дали не е пропуснал нещо. Консултира се със своите валутни специалисти. Те не знаеха нищо неблагоприятно за британската валута, но бяха уверени, че няма да се покачи. След това началникът на валутния обмен му предаде три съобщения. Първо, от банката на Клейтън са удвоили позицията си на половин милион. Второ, на цюрихския клон на същата банка е наредено да бъдат продадени четиридесет милиона стерлинги на къса позиция. Необичайно, сделката бе осъществена чрез ЮКБ, Улм реши, че сигурно имат

подобни договори из целия банков пазар. Третото и по-важното беше копие от статия в тазсутрешния „Уол стрийт Джърнал“. В нея уважаваният финансов колумнист Мел Хоровиц пишеше за въздействието на единната валута върху търговията с Америка. Към края, почти незабележими, се мъдреха няколко изречения, в които се споменаваха за непотвърдени слухове за големи продажби на лири.

„Ако Великобритания се присъедини към единната валута, девалвацията ще се случи. Тони Блеър със сигурност не е забравил тежките последици за неговите предшественици торите, когато влязоха в европейския механизъм за валутен обмен с твърде скъпа лира.“

Инстинктът на Улм му подсказваше, че е на прав път. Вече беше дошло времето за най-важното.

Джеф Ленгланд направи услугата, която Том беше поискал, защото смяташе, че няма друг избор. Откакто се бяха разделили в клуба „Реформ“, го измъчваше чувството за вина. В началото обвини жена си, че го притисна, но най-накрая прие, че вината беше само негова. Предаде приятеля си от страх пред бедността и безработицата, но Том все пак намери пари и плати за двамата. Огледа се в помещението на дилърите и се почувства някак си изолиран. Шестимата му колеги, швейцарски младежи на половината на неговите години, се смееха и си разменяха оживени закачки. За тях това място беше добро постижение. Бяха дошли от нищото и животът им вървеше нагоре. Джеф, от своя страна, знаеше, че не е за тук, точно както разбираше, че светът, който действително желае, е недостъпен за него.

Той стана от мястото си, без да продума някому, и взе асансьора до приземния паркинг. Натисна дистанционното и светлините на неговото беемве премигнаха два пъти, преди вратите да се отключат. Подкара из тъмния мъглив град и след десет минути откри, че се движи на юг по аутобана покрай западния бряг на Цюрихското езеро. Когато стигна до канала „Лунт“, излезе от магистралата и включи чистачките. Отново валеше сняг, който трупаше по-бързо по тесния

междуселски път. На южния бряг на Валензее попадна на ресторант. Сградата беше нова, изградена в традиционен стил, като се изключи фактът, че всички стени бяха остъклени. Ленгланд влезе в паркинга и остана известно време в колата, втренчен в ярките светлини на заведението. Вътрешността едва се различаваше през запотените стъкла. Той отново изпита копнеж по топлина, утеха и надежда.

Не, каза си той малко по-късно, това са само илюзии. Нямаше убежище. Закрачи надолу към езерото, а обувките му потъваха безшумно в пресния сняг. Забеляза, че не може да различи къде брегът и водата се срещат, но природата му отговори с пукота на тънкия лед. Ленгланд продължи докато водата стигна до коленете му и спря. Не усещаше студа и това му се стори странно. Той хвърли поглед на ролекса си и се усмихна — сети се, че е водоустойчив. След това закрачи леко напред в белия мрак, сам и свободен от всичко.

Във вторник, когато еврото падна леко заради спекулантите, Улм направи своята сделка: един милиард стерлинги в евро. Той уважаваше валутата на своята страна твърде много, за да я използва за обикновени спекулации.

Час по-късно в „Дрезднер“ банк забеляза сделката. Те не знаеха защо е направена, но продължиха внимателно да следят случващото се. По обед още три швейцарски банки дочуха за станалото в Цюрих и решиха да не изостават. Креди суис сключи сделка за петстотин милиона. Тъй като подобни спекулации не бяха нещо обичайно, новината бързо се разнесе. В 14.00 Дойче Банк продаде два милиарда лири стерлинги и когато пазарите в Ню Йорк затвориха, над европейската валута се завихриха облаци.

В сряда британското правителство, атакувано с въпроси от медиите, направи изявление:

„Няма никакви основания за слуховете, че предстои девалвация на лирата, и политиката на неприсъединяване към общата валута през този мандат на парламента остава непроменена.“

Това беше достатъчно. Във вторник, когато свърши работния ден на борсите, бяха продадени тридесет милиарда лири стерлинги.

Шпеер излезе от хотела и тръгна по заснежената улица към „Мариенплац“. Това беше ден, на който се готвеше да се наслади, но в слънчевата февруарска сутрин, сред местните жители и туристите, излезли на разходка из стария град, той се разчувства истински.

Все още не можеше да повярва, че точният усет кога да проведе операцията му беше осигурил такова богатство. Когато научи, че Моралес е победен от конкурентите в Кали, Шпеер започна да обмисля следващата си стъпка. На негово разположение бяха активи на стойност почти седемдесет милиона долара. Тази мисъл беше помрачена единствено от заплашителния гняв на Салазар. Шпеер вложи цялата си находчивост, за да измисли някаква форма на споразумение, но тя му убягваше. Перача беше алчен и безскрупулен. Шпеер или трябваше да върне богатството на Моралес, или до края на живота си да живее в страх и да се крие. Но спасението беше дошло като по чудо. Може би това е неговото предопределение, заключи Шпеер, довело го по волята на съдбата в земята на предците, където му предстоеше да сътвори велики дела.

Когато чу за смъртта на Салазар, той се разтрепери неконтролируемо. Трябваше му известно време, за да възприеме новите обстоятелства, но истината беше, че се превърна в един много богат човек. Професионалистите, на които беше наредил да разпродадат активите на Моралес, притежавани понастоящем от него самия, работеха с удовлетворителна бързина. Държавните ценни книжа, акциите и срочните влогове бяха лесни за ликвидиране, но недвижимите имоти щяха да отнемат повече време и това беше разбираемо. Той не искаше да рискува, затова нареди на адвокатите да приемат и по-ниски цени, ако се наложи, като се позова на други възможности за инвестиции, които го карат да бърза. Чековете започнаха да пристигат един по един — все платежни нареждания от водещите банки на Америка.

През ноември Шпеер се среща в Мюнхен с високопоставени служители на „Дрезднер“ банк. Обясни им, че след дълги години, прекарани отвъд океана, където е успял да спечели значително

богатство в двете Америки, сега разпродава активите си и възнамерява да се върне у дома. Разполага с около петдесет милиона долара в брой за добри и сигурни дългосрочни инвестиции. Възложи им да потърсят подобна възможност, като изрази предпочитание към застраховането, корабоплаването или финансите. След тридесет дни bankerите се свързаха с него и му предложиха възможност, която се явява веднъж в живота и е подходяща за забележителен и способен господин като него.

Той се спря край Нойес ратхаус и се загледа във високата готическа кула на кметството. Оставаха две минути до дванадесет. Ще почака точно до минутата. Камбанен звън изпълни площада и Шпеер изпита удоволствие от възторжените лица на чужденците, които се наслаждаваха на мелодията. Продължи с бавни крачки надолу по „Бергенщрасе“ към Алтерхоф. Дворът на стария замък беше оазис на спокойствието, озвучено само от плискането на фонтаните. За миг Шпеер изпита чувството, че графовете Вителебах, властвали през тринадесети век, още си бяха у дома. Мина под арката и покрай монетния двор, за да излезе на оживената „Максимилиан щрасе“. Там зави надясно. Мислите му се върнаха в далечната Коста Рика.

Беше оставил своя способен и трудолюбив младши партньор да се грижи за делата на кантората. Бизнесът там ще преуспее под неговото ръководство. Шпеер беше го посъветвал да продължи да ухажва големите южноамерикански пари, но да стои настрана от Колумбия. Контрабандни пари, незаконни сделки — да, но повече никакви наркотици. Шпеер възнамеряваше да се връща от време на време, за да се наслаждава на слънцето и да се позабавлява с веселите момичета. Може би, когато се умори от дългите зими, но не и сега. Сега един нов живот, с който баща му би се гордял, очакваше Хайнрих Шпеер в Бавария.

Той мина край извисяващите се в небето коринтски колони на операта, зави наляво към побелелия от сняг „Маршалплац“ и доближи до № 7, като пулсът му се учестяваше с всяка измината крачка. Спря отвън и вдигна поглед към фасадата, наслаждавайки се на мига и на малкия безупречно стилизиран вход на „Хубер банк“.

Хубер старши, който седеше начело на масата, се изправи, за да поздрави доктор Шпеер. Останалите трима директори, също в напреднала възраст, както и адвокатите на двете страни, го поздравиха

на свой ред с голямо уважение. Днешната среща беше просто формалност.

Един от предците на фамилията, Йоахим Хубер, беше основал частната банка през 1622 г. През вековете неговите наследници я бяха управлявали грижливо. Финансираха търговци в Брюксел и Венеция, събираха средства за безбройните войни и с течение на времето си осигуриха уважавана клиентела. Днес обаче банката беше просто трезор на баварските благородници. Почти нищо не беше останало от миналото ѝ величие. По време на последната война много от клиентите на Хубер изчезнаха през комините на Дахау.

Фридрих Хубер беше останал ерген до есента на своя живот и едва наскоро се ожени за по-млада жена, обедняла шейсетгодишна наследница на прочут род. Барон Фреди искаше да прекара остатъка от живота си без задължения, наслаждавайки се на вкуса на закъснялата си любов под слънчевите лъчи в къщата на Ривиерата, която подари на съпругата си за сватбата. Стойността на банката в най-добрия случай не надминаваше тридесет и пет милиона, но доброто ѝ име също имаше цена. Д-р Шпеер предложи петдесет милиона и барон Хубер ги прие с благодарност, като в главата му се въртяха мисли за Кап Фера.

Подписаха документите и наляха чашите с шампанско. Всички отпиха по глътка от учтивост. Докато квасеше устните си, Шпеер отправи няколко неискрени думи на благодарност към Карлос Алберто Моралес, глупака, който смяташе, че може да търгува почтено с наркотици, и откри грешката си твърде късно, за което плати с живота си.

Тъй като си бяха изкарали хонорарите, адвокатите скоро си тръгнаха, за да търсят нови възможности, а Фреди Хубер поведе Шпеер по мраморното стълбище към своя кабинет. Учтиво го покани да седне зад писалището в стил Луи XIII, но Шпеер се усмихна и поклати глава. И утре е ден. Сега искаше само да погледне през прозореца. Като венец на живота му долу грееше Хофгартен, душата на Мюнхен. Паркът щеше да радва сетивата на Шпеер до края на трудовия му живот.

От другата страна на океана в Ню Йорк счетоводители и експерти по финансовите измами от ФБР и данъчната служба ровеха из архива на Перача. След време щяха да успеят да възстановят унищожените данни и да се доберат до клиентите на Салазар.

Но едно нещо нямаше никога да открият: четиридесет и три сметки, отворени на чужди имена в различни клонове на швейцарски банки от бреговете на Женевското езеро до висините на Сен Готар. В тях имаше повече от сто и двадесет милиона долара, които собствениците никога нямаше да си поискат.

По времето, когато следователите приключиха с претърсването на помещенията на „Салазар Ко“, в Швейцария беше два сутринта и цюрихските банкери вече спяха дълбоко.

Търговията през последния февруарски понеделник се откри при курс 2.19 швейцарски франка за лира. Директорът д-р Улм беше спечелил на банката си почти двеста милиона долара само за шестнадесет дни. Колегите му от Управителния съвет се поздравиха, че го бяха избрали. Неколцина от висшите служители, които знаеха какво е станало, минаха през кабинета му да изразят почитанията си. ЮКБ прибра печалбите и прекрати всички договори. Улм се изненада, когато разбра, че Клейтън, който беше спечелил още четиридесет милиона долара, не се обади да си получи печалбата, и нареди на Акерман да бъде нащрек. Сега, когато съзнанието му беше свободно от напрежението, Улм реши, че може да подари на себе си и на госпожа Улм една седмица в Сен Мориц.

Том Клейтън също беше доста еуфоричен, но не се главозамай от своя успех. Не се включи заедно с останалите в прибирането на печалбата, защото искаше да изчака до края. Оставаха шест дни до 1 март. Във вторник лирата се повиши и пазарът затвори при курс 2.21. Тази грешка струва на неговия работодател близо десет милиона долара, а на него лично — три. В сряда, преди пазарът в Цюрих да спре работа, Томас Клейтън затвори и двете сделки. Работодателите му бяха спечелили сто петдесет и три милиона долара за три месеца. Печалбата на Том от тази спекулация възлизаше на 39 726 027 долара, които, прибавени към останалите му банкови сметки, закръгляваха сумата на повече от осемдесет и два милиона.

Той се обади на Акерман, за да даде нови нареждания, които трябваше да бъдат потвърдени по-късно през деня с факс. Том искаше

да прехвърли веднага точно четиридесет и три милиона долара в анонимна сметка в женевския клон на Ирландската банка. Направи това четири дена по-рано от уговореното и в противоречие с Четвъртия закон на Клейтън в банкирането: „Никога не плащай сметките си по-рано. Докато дойде определената дата, може някой да умре.“ Останалите тридесет и девет милиона долара щяха да си останат както винаги в „Юнайтед кредит банк“. Лихвата от четири и една четвърт процента беше подновена. Това щеше да му носи един милион и триста хиляди годишно. Том написа оставката си, като поиска да му се изплати и премията за миналата година, и я занесе лично на своите вече бивши работодатели.

По-късно същата вечер, останал сам в салона на дилърите, Гринхолм остави писмото на Том в сектора за входящата поща и със задоволство погледна към екрана на своя терминал. Изтри името на Том Клейтън от сделката за половин милиард и написа своето. Докато файловете се обновяваха автоматично, той извика на екрана „Таурус“ и закри тяхната сметка. На сутринта чек с останалата сума по сметката щеше да им бъде изпратен на адреса в Лихтенщайн.

Гринхолм си избра една бутилка отлежало шампанско „Круг“ от хладилника. Докато мехурчетата съскаха в източената чаша, той грижливо приготви най-добрата си хаванска пура и бавно я запали със специалната удължена кибритена клечка. След като дръпна няколко пъти с наслада, извади на екрана личното досие на Клейтън. Одобри превода на 650 000 долара с вчерашна дата по сметката му, а с днешна дата въведе „напуснал“. Компютърът свърши останалото.

Паролите за достъп до системата бяха отменени, документите за прекратяване на договора, служебната бележка за доходите и данъчната декларация, вноските за пенсионния фонд — всичко това щеше да се обработи автоматично. Когато шампанското беше изпито и Гринхолм си тръгна от храма на Мамона за заслужена почивка, Томас Клейтън вече беше история.

Малко по-рано същата вечер Ектор Перес видя как Том излиза от банката точно след като си беше подал оставката. Кубинецът следеше Клейтън вече от седмица, но досега навиците на мишената объркваха неговите планове. Том се движеше из Уест енд главно с таксито, като колата винаги го взимаше от входа на къщата и го оставяше там, където отиваше: пред някой ресторант или магазин, и Перес нямаше

възможност да нападне. Убиецът търсеше или напълно усамотено, или гъмжащо от хора място. Досега Том не му беше осигурил такава позиция.

В дните, когато Том отиваше в Ситито, той се качваше на метрото. Перес стигна до заключението, че това е най-добрата възможност, особено в пиковите часове, когато тълпата е многобройна, а влакчетата претъпкани.

Когато пристигна в Лондон, Перес тръгна да пазарува и скоро откри търсеното в един магазин близо до „Пикадили съркъс“, където се продаваха всякакви спортни оръжия: въздушни пистолети, пушки, лъкове и невероятен асортимент от ловджийски ножове. Перес си избра осемнадесетсантиметрова кама от толедска стомана, здрава и лека. От друго място си купи професионално точило и през вечерите, седнал в хотела си и потънал в мечти как ще се върне в Куба, той търпеливо точеше двуострото оръжие, докато не стана остро като бръснач, а върхът му можеше да влезе в ухото на игла. След това изпили два жлеба близо до ръкохватката, докато острието там не изтъня достатъчно за целта му. Всеки ден, докато търсеше възможност да нападне, той носеше камата в джоба, пъхната в импровизирана от вестник и безцветни лепенки кания. Понеделник, вторник, сряда — седмицата отминаваше без никаква промяна. Всеки ден, когато Клейтън излизаше и влизаше в къщата си в „Кенсингтън“, Перес търпеливо го следваше. Но днес моментът беше подходящ. Том излезе от банката в пет и двадесет и се смеси с тълпата в Ситито.

Перес влезе в метрото на „Банк стейшън“ само на няколко крачки след него. Беше забелязал, че Клейтън винаги изчаква застанал назад, когато влакчето влизаше в станцията. Пропускаше хората да се качат и едва тогава се влизаше, по възможност последен. Освен това Перес забеляза, че хората, които слизат от вагоните, тръгват право към ескалаторите. Никой не поглеждаше назад. Щеше да забие ножа право в гърба на Клейтън вдясно от гръбначния стълб под такъв ъгъл, че да прониже дробовете и сърцето, след това ще го блъсне във влака, ще отчупи ръкохватката и докато вратите се затварят, ще се дръпне назад. Мотрисата ще измине половината път до следващата спирка, преди натъпканите като сардели хора да забележат, че човекът до вратата е мъртъв.

Платформата беше достатъчно оживена, когато Перес застана зад Том в очакване влакчето да навлезе в спирката. Когато то спря на място, вратите се отвориха със съскане и чакащите с неохота оставиха място за пристигащите пътници да слязат. Перес зае позиция, извади камата и стисна с две ръце дръжката и канията зад гърба си. Когато мъжът пред Клейтън се качи във вагона, Перес свали хартиената кания и я остави да падне на пода, след това застана така, че почти докосваше Клейтън, леко изнесе дясната би ръка назад и насочи острието под желаниа ъгъл. Той леко блъсна Том с дясното си рамо, както беше нормално в най-оживените часове, избра точното място за удара и стегна мускули, за да го нанесе.

Но ръката му не помръдна. Погледна я невярващо и направи усилие да я насочи напред, когато отровата подейства докрай и зрението му се замъгли. Точно преди да умре, на Перес се стори, че някой скочи във влака, минавайки покрай него.

Риордан Мърфи се хвърли във вагона точно преди вратите да се затворят. Той внимателно пъкна спринцовката с кураре надолу с иглата в десния си джоб, който беше изолиран с алуминий. След това застана неподвижно, а лицето му се озова на няколко сантиметра от Клейтъновото, но Том не осъзнаваше, че Мърфи току-що му е спасил живота.

В продължение на почти пет месеца ирландецът беше следил Клейтън с екип от петима души.

— Пазете го до 2 март — беше заповядал Шон. — Тогава или ще го оставите и ще се приберете у дома, или ще трябва да го убиеш. Ще ти съобщя навреме.

Когато до 2 март оставаха само три дни, Рори започна да се готви за екзекуцията. На предпоследния ден се получи съобщение от Дъблин:

„Всичко е наред. Връщайте се у дома. Той е един от нас.“

[1] Номинален директор — лице, което действа като директор в борда на фирма от името на друго лице, фирма или банка; най-често

това са жители на офшорни зони. — Б.пр. ↑

[2] Дофар — област в Оман, където са се водили сражения срещу Маркситкия фронт за освобождение на Оман в Персийския залив с участието на английски въоръжени сили. — Б.пр. ↑

[3] Гус Грийн — селище на Фолклендските острови, за което се води първата битка по суша по време на фолклендската война. — Б.пр.

↑

[4] Ниевес (теуеа, исп.) — снегове. — Б.ред. ↑

Издание:

Автор: Бил Видал

Заглавие: Наследникът

Преводач: Асен Георгиев

Година на превод: 2009

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: ИК „Бард“ ООД

Град на издателя: София

Година на издаване: 2009

Тип: роман

Националност: английска

Излязла от печат: 26.01.2009

Редактор: Шели Барух

ISBN: 978-954-585-991-5

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/4543>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.